SERIA GEORGINA KINCAID
NOPŢI
DE SUCUB
AUTOAREA BESTSELLERULU
ACADEMIA VAMPIRILO
RICHELL

Capitolul 1

Demonii sunt înspăimântători.

Indiferent ce religie ai îmbrăţişat sau din ce pătură sociala provii, chestia asta e o constantă. A, desigur, mai au şi ei momentelor lor absurde, mai ales cei din cercurile în care mă invârt eu, dar, una peste alta, oamenii au motive întemeiate sa se teamă de slujitorii diabolici ai iadului şi să-i evite. Sunt cruzi şi nemiloşi, se delectează cu durerea şi suferinţa şi, în timpul liber, supun suflete la cazne. În plus, mint, fură şi trag chiulul de la plata taxelor.

Cu toate astea, nu puteam să nu mă gândesc că eram pe cale să asist la unul dintre cele mai înspăimântătoare evenimente demonice de până acum.

O decernare de premii. A cărei protagonistă eram eu.

Horatio, vicedemon al diviziei cutare din cadrul departamentului de Afaceri Infernale, stătea în faţa mea şi încerca să dea momentului un aer de solemnitate, dar eşua lamentabil. Aveam o bănuială că, în mare măsură, de vină erau costumul azuriu de poliester şi papionul asortat, cu imprimeu. Nici favoriţii nu îndulceau situaţia. Probabil că nu mai ieşise din cercurile intime ale iadului de vreo şase secole, cam de pe vremea când poliesterul azuriu mai era la modă.

După o mult prea lungă dregere de glas şi-a plimbat privirea asupra celor prezenţi, ca să se asigure că toată lumea e atentă. Şeful meu, Jerome, stătea prin apropiere, plictisit la maximum, şi mai furişa câte-o privire spre ceas. Lângă el, Kasper, asistentul drăcesc al lui Horatio, zâmbea cu gura până la urechi. Pe podea, la picioarele lui, stătea o servietă, şi în mână ţinea mai multe hârtii. Aerul entuziast, linguşitor, de căţeluş îi trăda o dorinţă mistuitoare de ascensiune profesională.

Cât despre mine… ce să spun, mă luptam din greu să par şi eu entuziasmată, dar nu-mi ieşea. Lucru inacceptabil, seinţelege. Sunt sucub de meserie. Întreaga mea existenţă are ca scop să-i facă pe oameni, în special pe bărbaţi, să creadă şi să vadă în mine ceea ce vor ei. Pot să trec de la stadiul de vestală cochetă la zbir senzual cât ai clipi. Nu-mi trebuie decât un pic de cosmetizare a aspectului şi o fărâmă de teatru. Mă alesesem cu prima abilitate când îmi vândusem sufletul omenesc, iar cu a doua, cu timpul. În fond, n-ai cum să spui

timp de secole fiecărui tip: „Da, iubire, eşti cel mai bun tip pe care l-am cunoscut vreodată” fără să înveţi câte ceva despre linguşeală. Se prea poate ca miturile să ne descrie ca pe nişte creaturi eterice şi demonice, menite să ofere plăcere, dar, sincer, ca să fii sucub nu e nevoie decât de o mima impenetrabilă şi convingătoare şi de talent comercial.

Aşa că, sincer, premiul ăsta n-ar fi trebuit să-mi creeze nicio problemă. Însă Horatio îmi punea la grele încercări intenţia de a mă menţine serioasă.

— În adevăr, sunt tare onorat să fiu astăzi prezent aici, a psalmodiat cu o voce nazală, baritonală.

Întradevăr?

— Strădania ne dă măreţie, iar motivul pentru care ne-am strâns cu toţii aici, acum, este pentru a recunoaşte meritele unei persoane care a dovedit dăruire şi care a pus totul în slujba Răului Suprem. Fiinţe ca aceasta ne dau puterea, tot ele ne vor dărui izbânda în lupta de proporţii din momentul adevărului, de la sfârşitul sfârşitului. Asemenea fiinţe merită în toata preţuirea noastră, şi ne străduim să le răsplătim devotamentul, spunând lumii întregi cât de important este să lupţi cu soarta potrivnică pentru a-ţi atinge scopurile în împrejurari atât de neprielnice. Apoi a adăugat: însă cei ce nu-şi dau silinţa sunt sortiţi să sfârşească în genunea disperării, să ardă pentru eternitate şi să fie sfâşiaţi în bucăţi de diavolii iadului.

Am deschis gura, gata-gata să spun că treaba asta ar fi mai lentabilă decât o compensaţie pentru concediere, dar Jerome mi-a surprins privirea şi a clătinat din cap.

Între timp, Horatio îi dăduse cu cotul lui Kasper, la care drăcuşorul i-a înmânat iute o diplomă pe care era ceva imprimat cu litere aurii.

— De aceea, este o plăcere să-ţi înmânez acest Premiu de excelenţă pentru Depăşirea Cotei Sucubice Impuse din Ultimul Trimestru. Felicitări!

Horatio a dat mâna cu mine şi mi-a oferit diploma, care fusese semnată de vreo cincizeci de persoane.

Prin prezenta se certifică următoarele:

LETHA (alias Georgina Kincaid), sucub în arhidioceza Seattle, Washington, Statele Unite ale Americii, America de

Nord, planeta Pământ, a depăşit cota sucubică impusă în ultimul trimestru, dovedind o mare pricepere în arta seducţiei, în osândirea şi păngărirea sufletelor omeneşti.

Toată lumea mă privea când am terminat de citit, aşa că am presupus că se aşteptau la vreun soi de discurs. Eu însă mă întrebam ce păţesc dacă decupez diploma ca să încapă într-o ramă de 20 x 25.

— Ăăă, mersi. E… super.

Chestia asta a părut să-l satisfacă pe Horatio. A dat viguros din cap, apoi i-a aruncat o privire lui Jerome.

— Cred că eşti aşa de mândru…

— Nici nu bănuieşti, a mormăit arhidemonul, ucigându-si un căscat din faşă.

Horatio m-a luat din nou în primire.

— Ţine-o tot aşa. Se prea poate să ajungi pe lista celor cu şanse de avansare la nivelul corporatist.

De parcă nu era şi aşa nasol că-mi vândusem suf] etul M-am căznit să zâmbesc.

— Ei, sunt încă atâtea de făcut aici.

— Excelentă atitudine. Excelentă. Ai făcut o treabă bua cu ea, a spus şi l-a bătut prieteneşte pe Jerome pe spate, gest care nu l-a încântat deloc pe şefu'.

Nu prea era amator de bătăi prieteneşti pe spate. Sau de atingeri, pur şi simplu.

— Bun. Dacă nu mai este nimic altceva, atunci eu… Ah era să uit. Horatio s-a întors spre Kasper, care i-a mai dat ceva stăpânului său. Astea sunt pentru tine, a adăugat el. Ca semn al aprecierii noastre.

Mi-a întins un card cadou la Applebee şi cupoane cu care puteam să închiriez gratis filme de la Blockbuster. Şi eu şi Jerome am rămas cu ochii căscaţi preţ de o clipă, fără grai.

— Ce tare, am spus într-un târziu.

Probabil că tipa de pe locul doi primise cadou un card de la Sizzler. Niciodată să nu aveţi dubii, locul doi îl desemneaza pe primul perdant.

Horatio şi Kasper s-au făcut nevăzuţi, iar Jerome şi cu mine am rămas câteva clipe în tăcere.

— Jerome, te fac nişte costiţe?

— Foaaarte nostim, Georgie. S-a plimbat prin livingul meu, prefăcându-se că-mi studiază cărţile şi obiectele decorative. Ai

făcut o treabă bună cu chestia cu cota. Desigur, e uşor excelezi când porneşti de la zero, este?

Am ridicat din umeri şi am aruncat diploma pe barul din bucătărie.

— Chiar contează? Tot tu primeşti laurii. Mă gândeam că o sa te încânte treaba asta.

— Sigur că mă încântă. De fapt, am fost plăcut surprins să văd cu câtă seriozitate ţi-ai respectat promisiunea.

— Eu întotdeauna îmi respect promisiunile.

— Ei, nu chiar toate.

Tăcerea mea i-a smuls un zâmbet.

— Şi acum ce ai de gând? Ieşi să sărbătoreşti?

— Ştii foarte bine unde mă duc. Mă duc la Peter. Tu nu vii?

A evitat întrebarea; demonii sunt maeştri la aşa ceva.

— Mă gândeam că poate ţi-ai făcut alte planuri. Planuri cu un anume muritor. În ultima vreme pari să-i dedici o grămadă de timp.

— Nu e treaba ta ce fac eu.

— Treaba ta e şi treaba mea.

Iar n-am răspuns. Demonul s-a apropiat mai mult, sfredelindu-mă cu ochii lui negri. Cine ştie din ce motiv, îşi alesese aspectul lui John Cusack să-l însoţească în călătoria lui prin lumea muritorilor. Ai fi zis că asta îi mai reducea puterea de a intimida, dar jur că înrăutăţea şi mai tare lucrurile.

— Cât ai să mai joci farsa asta, Georgie?

Cuvintele lui mă provocau şi încercau să mă facă să vorbesc.

— E imposibil să crezi cu adevărat că aveţi un viitor împreună. Sau că puteţi să vă păstraţi etern castitatea. Pentru numele lui Dumnezeu, chiar dacă reuşeşti tu să-ţi ţii mâinile acasă, niciun bărbat din specia umană nu va rămâne prea mult timp celibatar. Mai ales unul cu o rezervă generoasă de admiratoare.

— Ai ratat faza la care îţi spuneam că e treaba mea?

Mi s-au aprins obrajii. Deşi eram conştientă de implicaţii, de curând mă legasem la cap cu o fiinţă umană. Nici măcar nu eram pe deplin sigură cum se întâmplase, din moment ce întotdeauna făcusem pe dracu-n patru ca să evit genul ăsta de probleme. Cred că se poate spune că a intrat pe furiş în viaţa mea. La un moment dat era doar o prezenţă caldă şi reconfortantă, apoi, tam-nesam, am realizat cât de tare mă

iubea. Iubirea asta mă luase pe nepregătite. Nu putusem să mă împotrivesc ei şi hotărâsem să văd unde avea să mă ducă.

Drept urmare, Jerome îmi amintea neobosit de posibilul dezastru care mă pândea zi de zi în aventura asta romantică. Părerea lui nu era cu totul nefondată. O mică parte se datora şi lipsei unui palmares de relaţii serioase. Partea mai consistentă consta din faptul că orice altceva care depăşea ţinutul de mână avea să facă din mine breşa prin care i se scurgea viaţa din trup. Dar, în fond, toate cuplurile au momente mai dificile, corect?

Demonul şi-a netezit haina de la costumul negru pe comandă perfect croit.

— E un sfat prietenesc. Pentru mine nu contează. Nu mă deranjează că te joci de-a nevasta cu el, că îi refuzi dreptul la un viitor, la o familie, la o viaţă sexuală sănătoasă. Mă rog. Cât timp îţi vezi de treabă, mie mi-e totuna.

— Gata, ai terminat cu îndemnurile încurajatoare? întârzii.

— Încă o chestie. Mă gândeam că ai vrea să ştii că ţi-am pregătit o surpriză plăcută. Care chiar o să te încânte.

— Ce fel de surpriză?

Jerome nu prea făcea surprize, cel puţin nu din alea plăcute.

— Dacă ţi-aş spune, n-ar mai fi surpriză, nu?

Tipic. M-am încruntat şi m-am întors.

— N-am timp de joacă. Dacă nu-mi spui care e faza, acolo e uşa.

— Am şters-o. Dar înainte de asta, nu uita o chestie.

Mi-a pus mâna pe umăr şi m-a întors ca să-l privesc din nou. Atingerea şi apropierea lui m-au făcut să tresar. Demonul şi cu mine nu mai eram chiar aşa de amici ca pe vremuri.

— Un singur bărbat este permanent în viaţa ta, în faţa unui singur bărbat vei da întotdeauna socoteală. Peste o sută de ani el o să fie oale şi ulcele, în schimb eu am să fiu cel la care te vei întoarce.

Părea o afirmaţie sentimentală şi cu trimiteri sexuale, dar nu era aşa. Nici pe departe. Legătura mea cu Jerome era mult mai profundă de atât. Era o relaţie şi o loialitate care îmi mergea la propriu la suflet. Era o legătură la care eram etern condamnata, cel puţin până când forţele iadului decideau să-mi repartizeze un alt arhidemon.

E cam depăşită atitudinea asta a ta de peşte.

S-a dat înapoi, netulburat de răutatea mea, cu ochi jucăuşi.

— Dacă eu sunt peşte, atunci tu ce eşti, Georgina?

Demonul a iscat un rotocol de fum din recuzita personală şi dispărut înainte să apuc să răspund.

Ai dracu' demoni!

Stăteam singură la mine în apartament şi întorceam pe toate părţile cuvintele lui. Când, în sfârşit, mi-am adus aminte ca trece timpul, am pornit spre dormitor ca să mă schimb. În drumul meu, am trecut pe lângă diploma lui Horatio, de unde sigiliul auriu îmi făcea cu ochiul. Am pus-o cu faţa în jos, cuprinsă de o senzaţie bruscă de greaţă. Oi fi eu bună în meseria mea, dar nu înseamnă că eram şi mândră de asta.

În final, n-am întârziat decât vreun sfert de oră la cheful prietenului meu Peter. A deschis uşa înainte să apuc măcar să bat. I-am studiat boneta albă, umflată, şi şorţul cu inscripţia Sărută-l pe bucătar şi am spus:

— Scuze. Nu mi-a spus şi mie nimeni că în seara asta se filmează Iron Chef.

— Ai întârziat, m-a mustrat el, agitând prin aer o lingură de lemn. Şi ce, dacă primeşti un premiu, crezi că poţi să te laşi pe tânjală cu manierele?

Nu i-am băgat în seamă mustrarea şi m-am prelins înăuntru. Atât puteai să faci în prezenţa unui vampir cu tulburări obsesiv-compulsive.

În living am dat şi peste ceilalţi prieteni ai noştri, Cody şi Hugh, care stivuiau teancuri de bani.

— Aţi spart vreo bancă, ceva?

— Nţ, a făcut Hugh. Dat fiind că Peter încearcă să ne ofere o cină civilizată, am decis că se impune o distracţie în aceeaşi notă.

— Spălare de bani?

— Poker.

Din bucătărie îl auzeam pe Peter mormăind ceva în barbă despre un sufleu, chestie care a mai îndulcit tabloul unei adunături de personaje dubioase bulucite în jurul unei mese de joc disimulate în umbre, care mi se înfiripase în minte.

— Eu cred că bridge-ul ar fi mai nimerit.

Hugh m-a privit nesigur.

— Asta e joc de bătrânei, drăguţă.

Chestia asta m-a făcut să zâmbesc. „Bătrânel” era un termen

relativ, dat fiind că majoritatea dintre noi aveau la activ secole. Bănuiam de mult că în cercul meu de nemuritori de rang inferior, cei care nu erau pe bune îngeri sau demoni, eu număram mai mulţi ani decât oricare dintre ei, indiferent de i vi douăzeci şi opt de ani pe care îi indica, plin de optimism, permisul meu de conducere.

— De când jucăm noi jocuri? m-am întrebat cu glas tare.

(ultima noastră tentativă fusese Monopoly cu Jerome. E cam inutil să te iei la întrecere cu un demon, când miza e proprietatea şi controlul suprem.

— De când nu jucăm noi jocuri? Jocuri de-a viaţa, jocuri de-a moartea. Jocuri de-a dragostea, de-a speranţa, de-a norocul, de-a disperarea şi de-a miriade şi miriade de minuni care intervin.

Am dat ochii peste cap la nou-venit.

— Bună, Carter. Ştiam că îngerul bântuia prin bucătărie, la fel cum mă simţise Peter pe mine pe când străbăteam holul. Unde ţi-e jumătatea? L-am văzut ceva mai devreme şi mă gândeam că vine şi el.

Carter a intrat agale şi mi-a adresat un zâmbet din ăla batjocoritor de-al lui, cu ochii cenuşii însufleţiţi de taine şi veselie. Purta ca de obicei haine de boschetar, jeanşi rupţi şi un tricou decolorat. Dacă venea vorba de vârstă, noi ceilalţi nici nu ne comparam cu el. Cu toţii fuseserăm muritori odată şi ne măsurăm vieţile în secole sau în milenii. În schimb, îngerii şi demonii… Ei bine, ei îşi măsurau vieţile în eternităţi.

— „Au doară eu sunt păzitorul fratelui meu?”

Un răspuns în stilul lui Carter. L-am aşteptat cu detalii pe Hugh, care, într-un fel, era păzitorul şefului nostru. Sau cel puţin un soi de asistent administrativ.

— A trebuit să o ia din loc pentru că avea o întâlnire, a spus drăcuşorul, făcând teancuri de bancnote de douăzeci. Ceva gen team building în Los Angeles.

Am încercat să mi-l închipui pe Jerome atârnat de frânghii întinse la înălţime.

— Şi cam la ce fel de team building participă demonii?

Nimeni n-a ştiut să răspundă. Nu că ar fi contat.

În timp ce aranjarea banilor continua, Peter mi-a pregătit un cocteil cu vodcă. Mi-am aruncat privirea la sticla de Absolut de pe bar.

— Ce naiba e chestia asta?

— Am rămas fără Grey Goose. Oricum, e cam acelaşi lucru.

— Jur că dacă nu ai fi deja o monstruozitate în ochii Domnului, te-aş acuza de erezie.

Când toţi banii au fost aranjaţi, inclusiv contribuţia mea, ne-am aşezat cu toţii în jurul mesei din bucătăria vampirilor. Asemenea tuturor oamenilor din lumea asta, ne-am apucat să jucăm Texas Hold'em. Jucam binişor, dar mă descurcam mult mai bine cu muritorii decât cu nemuritorii. Carisma şi şarmul meu aveau mai puţin efect asupra acestui grup, ceea ce însemna că trebuia să fiu mai atentă la ce pariam şi la strategie.

Peter se agita pe acolo în timpul jocului, şi încerca să joace şi să stea cu ochii pe mâncare în acelaşi timp. Nu era uşor, pentru că ţinuse morţiş să poarte ochelari de soare în timp ce juca, ochelari care trebuiau scoşi când vedea de mâncare. Când am spus că asta avea să fie a doua cină cu pretenţii de care avusesem parte în ultimele două seri, era gata să aibă un atac.

Mă rog. Dar nimic din ce ai mâncat tu seara trecută nu se compară cu raţa pe care am pregătit-o eu. Nimic!

Ştiu şi eu ce să zic… Am fost la Metropolitan Grill.

Hugh a fluierat.

Maaamă! Mă întrebam eu de unde ţi se trage ţie strălucirea asta. Când te duce un tip la Met, n-ai cum să nu sari în pat cu el, este?

Strălucirea e de la un alt tip, am spus jenată, deloc dornica să mi se reamintească de întâlnirea de azi-dimineaţă, deşi fusese cam cu scântei. La Met am fost cu Seth.

Amintirea cinei de seara trecută mi-a adus un zâmbet pe buze şi m-am trezit că încep să bat câmpii.

Dacă l-aţi fi văzut… Chiar a renunţat la veşnicul tricou, deşi nu sunt convinsă că a contat foarte mult. Cămaşa pe care o avea pe el era şifonată şi nu se pricepuse să-şi facă nod la cravată. În plus de asta, când am ajuns, avea laptopul pe masă. Dăduse totul într-o parte, şerveţelele, paharele de vin. Dezstru, nu alta. Chelnerii erau oripilaţi.

M-am trezit cu patru perechi de ochi aţintiţi asupra mea.

— Ce? am întrebat. Care e problema?

— Tu, a explicat Hugh. Eşti masochistă.

Cody a zâmbit.

— Ca să nu mai spun că eşti ca o pisică amorezată. Tu te.

Uizi ce spui?

— Nu e îndrăgostită de el, a spus Peter. E îndrăgostită de cartile lui.

Ba nu… am dat să spun, dar cuvintele mi s-au stins pe buze, în primul rând pentru că nu eram sigură că vreau să mă incontrez cu ei pe tema asta.

Nu voiam să creadă că îi iubeam numai cărţile, dar nici nu eram sigură că deja îl iubeam pe Seth. Relaţia noastră înflorise cu o viteză remarcabilă, dar uneori mi-era teamă ca nu cumva să ador gândul că mă iubea.

— Nu pot să cred că încă mai faceţi chestia aia cu întâlnirile fără perspectiva sexului la orizont, a continuat Hugh.

Imediat m-au apucat nervii. Deja suportasem faza asta din partea lui Jerome, nu aveam chef s-o ascult şi aici.

— Ştiţi care e treaba? N-am de gând să vorbesc despre chestia asta dacă v-aţi propus să mă sâcâiţi, ne-am înţeles? M-am săturat să-mi tot spună toată lumea că e o nebunie.

Peter a ridicat din umeri.

— Ştiu şi eu… Nu e chiar aşa o nebunie. Mereu auzi despre cupluri care nu mai fac sex, şi supravieţuiesc. Asta ar fi cam aceeaşi chestie.

— Nu şi în cazul fetei noastre, a spus Hugh, clătinând din cap. Ia uitaţi-vă la ea. Cine n-ar vrea să facă sex cu aşa ceva?

M-au privit din nou cu toţii, moment în care m-am foit stingheră.

— Hei, am protestat, simţind nevoia să lămuresc o chestiune. Nu asta e problema. El vrea să facem sex, da? Numai că nu o să se întâmple. E o diferenţă.

— Scuze, a spus Hugh. Numai că eu nu cred aşa ceva. E imposibil să fie cu tine, la felul în care te îmbraci tu, şi să nu explodeze. Şi chiar dacă ar putea, nimeni nu e în stare să se descurce cu o femeie care are parte de atâta acţiune ca tine.

Ăsta era un aspect care îmi revenea frecvent în minte, acelaşi pe care îl luase în discuţie şi Jerome, acelaşi care mă îngrijora mai tare decât capacitatea noastră de a ne ţine mâinile acasă. Unul din cele mai mari coşmaruri ale mele era populat cu o conversaţie de genul: „Scuze, Seth. Nu pot să ies în seara asta, trebuie să îl prelucrez pe tipul ăsta însurat pe care l-am cunoscut, ca să-l fac să se culce cu mine, afundându-l din ce în mai tare pe calea pierzaniei, timp în care eu îi absorb

ceva viata. Poate când termin, prindem un film de mai târziu.”

Nu vreau să vorbesc despre chestia asta, am repetat. Ne merge foarte bine. Am terminat povestea.

S-a lăsat liniştea, brăzdată doar de zgomotul cărţilor şi banilor când loveau masa. Mi-am aruncat privirea împrejur şi l-am văzut pe Carter care mă privea direct. El fusese singurul care se ferise să mă critice din cauza lui Seth. Nu mă surprindea lucrul ăsta. De regulă, îngerul doar asculta, până când se ivea ocazia să strecoare vreo glumiţă sarcastică sau misterioasa. Pe vremuri mă irita chestia asta, dar cele întâmplate de curând îmi schimbaseră atitudinea faţă de el. Încă nu îl înţelegeam pe deplin, şi nici nu ştiam dacă pot să am încredere în el, dar ajunsesem să-l respect.

Tulburată de ochii scrutători, mi-am coborât privirea şi am descoperit că în sfârşit aveam o mână mai acătării după cateva runde de porcării. Trei de un fel. Nu ceva să spargi avioane, dar era acceptabil. Am ridicat miza, dornică să scap de ceilalţi, înainte să mai intre şi alte cărţi în joc şi să-mi facă mana şi mai puţin acceptabilă.

Strategia mea a dat roade asupra vampirilor. A căzut şi urmatoarea carte. Şapte de pică. Hugh s-a încruntat şi s-a aruncat când am ridicat iar miza. Am aşteptat să se arunce şi Carter, dar el a ridicat şi mai mult miza.

Am ezitat doar o clipă înainte să i-o egalez. Când era gata sa jucam şi ultima carte, îmi storceam creierii ce-o avea îngerul şi dacă puteam să-l depăşesc. O pereche? Două perechi? Ah. A ieşit şi ultima carte. Încă o pică. Se prea putea să aibă culoare Cu asta mă bătea. Sperând că încă puteam juca la cacealma am ridicat şi mai mult miza. A ridicat-o şi el din nou, dublând aproape, şi mai mult chiar, ce pariasem iniţial.

Asta însemna că trebuia să mai pun o grămadă de bani, mai ales dacă mă gândeam la ce pusesem deja. Secolele de investiţii îmi asigurau o viaţă tihnită, dar asta nu însemna că trebuia să fiu fraieră. Ce naiba avea? Trebuie să fi fost culoare. M-am lăsat păgubaşă şi m-am aruncat.

Cu un rânjet satisfăcut, a făcut mâna greblă şi a luat bănetul. Când a arătat spre grămăjoara de cărţi decartate, i s-a agăţat marginea cărţilor şi s-au întors cu faţa în sus. Doi de caro şi opt de treflă.

— Ai… ai jucat la cacealma! Am strigat. Nu aveai nimic!

Carter şi-a aprins tăcut o ţigară.

I-am privit pe ceilalţi ca să-mi confirme.

— Nu poate să facă aşa ceva.

— Eu am mers aşa vreo jumătate de partidă, a spus Hugh şi a luat bricheta lui Carter cu împrumut. Nu că mi-ar fi ajutat la ceva.

— Da, dar el e… e înger. Îngerii nu pot să mintă.

— Nu a minţit. A jucat la cacealma.

Cody a meditat la chestiunea asta, timp în care îşi răsucea pe după deget o şuviţă de păr blond.

— Da, dar tot e necinstit.

— E o minciună implicită, a spus Peter.

Hugh l-a privit cu ochii căscaţi.

— Minciună implicită? Ce dracu' înseamnă asta?

L-am privit pe Carter pe când îşi făcea banii teanc şi m-am strâmbat la el. Ai zice că un înger care umblă cu slujbaşii iadului este o influenţă pozitivă, dar uneori, el părea mai rău decât noi.

— Sper să te bucuri de cei treizeci de arginţi, Iudă.

Şi-a dus mâna chipurile la borul pălăriei într-un simulacru de salut, în vreme ce ceilalţi dezbăteau subiectul.

Apoi brusc, asemenea pieselor de domino, conversaţia a incetat. Primul care a simţit a fost Carter, normal, dar el abia daca a ridicat dintr-o sprânceană, impasibil ca întotdeauna. Apoi au urmat vampirii, posesori ai unor excelente reflexe şi a unei sensibilităţi pe măsură. Au făcut schimb de priviri şi s-au uitat spre uşă. În sfârşit, câteva secunde mai târziu, am simţit şi eu şi Hugh.

— Ce e asta? a întrebat Cody încruntat, scrutând încăperea

E cam ca Georgina, dar nu tocmai.

— Hugh a urmat privirea vampirului, amator să speculeze pe tema asta.

— E un incub, a spus.

Eu deja îmi dădusem seama, desigur. Amprenta personală a fiecaruia dintre noi era diferită la fiecare fiinţă. Amprenta vampirilor era altfel decât cea a drăcuşorilor, aşa cum şi cea a dracuşorilor era altfel decât cea a sucubilor. Dacă îl cunoşteai destul de bine pe un nemuritor, îi puteai sesiza şi trăsăturile indi- viduale, unice. Eu eram singurul sucub care dădea senzatia de mătase şi răspândea aromă de tuberoze. Într-o

încăpere plina de vampiri, eu aş fi putut să îmi dau seama repede dacă erau şi Cody sau Peter prezenţi.

În acelaşi fel, am realizat imediat că cel care se apropia de usa lui Peter era un incub, şi ştiam exact care anume incub era. I-aş fi recunoscut amprenta oriunde, chiar şi după atâta timp. Era senzaţia de catifea pe piele, mireasma şoptită de rom, migdale şi scorţişoară.

Fără să-mi dau seama că mă ridicasem, am deschis uşa larg şi am privit cu încântare trăsăturile vulpeşti şi ochii drăceşti pe rare nu-i mai văzusem de mai bine de un secol.

— Bună, ma fleur, a spus.

Capitolul 2

— Bastien, am spus cu respiraţia întretăiată, neîncrezătoare încă. Bastien!

L-am cuprins cu mâinile, m-a ridicat în braţe de parcă aş fi fost uşoară ca un fulg şi m-a învârtit. După ce m-a aşezat din nou în picioare cu delicateţe, m-a privit tandru, şi pe faţa frumoasă i s-a desenat un zâmbet. Până să-l văd, nu realizasem cât de mult îmi lipsise acel zâmbet.

— Eşti neschimbat, am remarcat, studiindu-i părul brunet cârlionţat, până la umeri, şi ochii ciocolatii, care păreau aproape negri şi ei.

Spre deosebire de mine, lui îi plăcea să poarte corpul cu care se născuse, trupul din zilele lui de muritor. Avea pielea de culoarea cafelei moca pe care o consumam eu în mod obişnuit, netedă şi adorabilă. Avusese nasul spart în vremurile de muritor, dar nu se deranjase niciodată să şi-l transforme. Lucrul ăsta nu-i răpea din frumuseţe, ba chiar îi dădea un aer fascinant, de bandit.

— Iar tu, ca de obicei, arăţi cu totul altfel. Cum te mai cheamă acum?

Avea un uşor accent britanic, moştenirea mulţilor ani petrecuţi la Londra, după ce părăsise plantaţia din Haiti muncită de sclavi. Mai păstra accentul şi expresiile franţuzeşti din copilărie numai de efect. Când voia, putea vorbi engleza americană fără cusur, ca mine.

— Georgina.

— Georgina? Nu Josephine sau Hiroko?

— Georgina, am repetat.

— Prea bine, Georgina. Vreau să te văd. Fă o piruetă.

M-am fâţâit ca un fotomodel, dându-i ocazia să-mi studieze pe deplin corpul pe care mi-l trăsesem. Când m-am oprit din nou în faţa lui, a dat din cap aprobator.

Excelent, nu că mă aşteptam la mai puţin din partea ta. Eşti scundă, asemenea celorlalte, dar fiecare curbă este la locul ei, şi îmi place culoarea. S-a aplecat mai mult spre mine studiindu-mi faţa cu un ochi de expert. Îmi plac în mod special ochii. Felini. De când îl porţi pe ăsta?

— De cincisprezece ani.

— E abia scos din găoace.

— Hm – a intervenit Hugh pe un ton sec – depinde la ce gaoace te referi.

Bastien şi cu mine ne-am întors, amintindu-ne că aveam publiic. Ceilalţi nemuritori ne priveau nedumeriţi, iar partida de poker se pare că fusese momentan dată uitării. Bastien a zambit pârjolitor şi a traversat încăperea cu câţiva paşi mari şi rapizi.

Bastien Moreau, a spus şi a întins politicos mâna spre Hugh, rafinat şi respectuos până în măduvă.

În fond, incubii au acelaşi talent la relaţiile cu clienţii şi la PR ca sucubii.

— E o plăcere să te cunosc, a adăugat.

S-a prezentat cu aceeaşi politeţe şi celorlalţi membri ai gaiştii, oprindu-se o clipă când a ajuns la Carter. Uşoara surprindere care s-a citit în ochii negri ai lui Bastien a fost singurul indiciu că i se părea ciudată prezenţa unui înger printre noi. În rest, mâna fermecătoare afişată a rămas fără cusur, în timp ce zâmbea şi îi strângea mâna lui Carter.

Deşi evident uimit de prezenţa lui Bastien, Peter s-a ridicat, ca o bună gazdă ce era.

— Ia loc. Vrei ceva de băut?

— Mulţumesc. Eşti foarte amabil. Whisky cu gheaţă, te rog. Şi îţi mulţumesc că mi-ai permis să vin aşa, pe nepusă masă. Ai o locuinţă fantastică.

Vampirul a dat din cap, încântat că în sfârşit cineva îi aprecia ospitalitatea.

Eu una, însă, aveam alte griji şi mă întrebam ce îl făcuse pe

incub să vină „aşa, pe nepusă masă”. Brusc, mi-am adus aminte de surpriza pe care mi-o fluturase Jerome pe la nas.

— Jerome ştie că eşti aici, nu-i aşa?

— Desigur. E de mult aranjată.

Ai noştri nu puteau pune piciorul în teritoriul altcuiva fără să facă aranjamente cu mahărul local. Pentru o seminţie care chipurile s-a revoltat împotriva sistemului, aveam o cantitate uluitoare de reguli, instrucţiuni şi hârţogărie de luat în seamă. Pe lângă noi, Fiscul juca la pitici.

— El mi-a spus unde dau de tine.

— Şi ai venit pentru că…

M-a cuprins jucăuş cu braţul.

— Ce te mai grăbeşti! Nu tu „salut, ce mai faci”? Nu pot să trec ca să-mi văd o prietenă mai veche?

— Nu şi-n meseria asta.

— De cât timp o cunoşti pe Georgina? a întrebat Hugh, mutându-şi corpul masiv într-o poziţie mai confortabilă.

Bastien a devenit meditativ.

— Nu ştiu. De când ne ştim? De secole?

— Fii mai exact, am spus, iar gândurile mi-au fost purtate spre Londra de odinioară şi spre uliţele desfundate năpădite de miasma cailor şi a oamenilor nespălaţi. Să fi fost început. Secol XVII?

A încuviinţat din cap, la care eu am spus, dornică să-l tachinez un pic:

— Cel mai bine îmi aduc aminte de cât de viguros erai.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Nu contează. În orice caz, eu te-am învăţat tot ce ştii.

— Ei, găina bătrână… a spus Bastien, şi-a plimbat privirea pe laceilalţi şi a ridicat din umeri, chipurile nefericit. Întotdeauna e sigură pe sine.

— Şi ia povesteşte cum merge treaba asta, a întrebat Cody, nerăbdător, fixându-l pe Bastien cu priviri de copil neexperimentat Eşti corespondentul masculin al Georginei, este? Şi îţi schimbi forma, şi chestii de genul?

C um era nemuritor de mai puţin de zece ani, Cody tot timpul învăţa ceva nou despre noi. Realizam că probabil nu cunoscuse niciodată niciun incub.

— De fapt, Fleur nu are corespondent, dar în mare, da, cam aşa ceva.

Cred că prefera să-mi zică Fleur pentru că îi era mai simplu decât să încerce să ţină minte numele pe care mi le tot luam eu de-a lungul anilor.

— Şi deci seduci femei? a insistat Cody.

— Exact.

— Uau. Cred că de fapt e greu.

— Nu e chiar aşa de… ia stai un pic, am intervenit. Ce sugerezi tu acolo? Ce vrei să spui cu „de fapt”?

— Nu bate câmpii, a insistat Peter pe când îi dădea lui Bastien băutura. Meseria ta nu e chiar aşa de grea, Georgina. Vreau să spun prin comparaţie cu altele.

— Ba e foarte grea meseria mea!

— Ce, adică să convingi bărbaţii să facă sex cu o femeie frumoasă? a spus Hugh, clătinând din cap. Nu e greu. Nici măcar nu ai altă variantă.

I-am privit, şi nu-mi venea să cred ce auzeam.

— Nu pot să sar în pat cu oricine. Trebuie să fac rost de tipi de calitate.

— Da, asta poate de o lună încoace.

La remarca asta, Bastien mi-a aruncat o privire tăioasă, dar eu una eram prea iritată să o iau în seamă.

— Auziţi, tocmai am câştigat un premiu, dacă vreţi să ştiţi. Mi-au dat şi diplomă şi tot tacâmu'. Şi în orice caz, deşi voi aveţi nişte vieţi amoroase de tot râsu', nu toţi tipii cedează imediat în faţa sexului. E nevoie de muncă.

— Ca de exemplu ce? Coarne şi bici? a sugerat Peter şmechereşte, făcând referire la un incident jenant din trecutul meu.

— Asta e altă mâncare de peşte. Aşa a cerut tipul.

— Toţi cer aşa ceva, asta e ideea, a spus Hugh şi s-a întors respectuos spre Bastien. Şi ia zi, cum procedezi? Ai ceva trucuri pe care poţi să ni le împărtăşeşti?

— Nu ai tu vieţi la dispoziţie câte trucuri am eu, a chicotit Bastien, privindu-mă încă. Dar mă tem că sunt secrete ale branşei. Însă, de fapt, în apărarea lui Fleur, aş spune că tehnicile sunt aceleaşi în cazul amândurora. Ar fi trebuit să fiţi mai atenţi la ea.

— Decolteurile până la buric nu sunt tocmai ce aş numi eu secret al branşei.

Este mult mai mult de atât, prietene. Mai ales în cazul

Georginei. E una dintre cele mai pricepute.

Hugh şi vampirii m-au privit de parcă nu m-ar mai fi remarcat niciodată până atunci, şi aparent încercau să se dumirească dacă era adevărat ce spunea Bastien.

— Nu e cazul să începeţi cu de-astea acum, am spus în graba.

— Haide, nu te lăudai adineauri că tu m-ai învăţat tot ce ştiu? Făceam nişte afaceri frumuşele pe vremuri.

— Ce fel de afaceri? s-a interesat Peter.

Când n-am zis nimic, Bastien a ridicat uşor din umeri.

— Ei, ştiţi voi, genul care implică un partener.

Cody a făcut ochii mari.

— Adică… sex în grup?

— Nu! am protestat, incapabilă să-mi ţin gura la aşa ceva.

— Nu că n-ar fi figurat o asemenea ispravă în CV-ul meu.

Partener ca să păcălim lumea. Ne jucam de-a soţul şi sotia, sau de-a fratele şi sora. Sau… sau… de-a tot ce e nevoie sa-ti tragi în ţeapă obiectivul, am explicat.

Bastien a dat din cap, odată cu mine.

— Bărbaţilor chiar le place să cucerească tânăra şi frumoasa soţie a cuiva. Şi femeilor, deopotrivă. Ceea ce e interzis are intotdeauna ceva ispititor.

— Mamă!

Cody şi ceilalţi au meditat la noile date apărute şi au încercat mai scoată ceva detalii de la noi. Bastien, sesizându-mi reticenţa la a oferi amănunte despre trecut, a dat răspunsuri vagi şi curând conversaţia s-a îndreptat spre alte subiecte, şi în acelasi timp spre fantastica cină pregătită de Peter. Nu fusese prea bine la Met, dar poate mă influenţase compania pe care o avusesem.

— Ai de gând să-mi spui ce se întâmplă? i-am spus mai târziu incubului în şoaptă, când în sfârşit gaşca noastră s-a ridicat de la masă şi a dat semne că ar pleca acasă.

Muream de curiozitate să aflu ce vânt îl adusese pe aici, mai ales că avusese încuviinţarea lui Jerome. Slujitorii iadului îşi puteau lua şi ei vacanţă, dar chestia asta mirosea a afacere.

Bastien m-a bătut pe spate, oferindu-mi rânjetul lui caracteristic.

— Toate la timpul lor, dulceaţă. E vreun loc în care am putea sta de vorbă?

— Cum să nu? Te duc la mine acasă. Aşa îmi cunoşti şi pisica.

Când Bastien m-a lăsat ca să-i mai mulţumească încă o dată lui Peter pentru cină, şi-a făcut apariţia şi Carter.

— Te vezi cu Seth?

— Mai târziu. Când i-am văzut expresia amuzată, m-am încruntat. N-ai vrea să te laşi de de-astea?

— De ce anume să mă las?

— Să-mi tot spui ce stupid e faptul că încerc să am o relaţie serioasă cu un muritor.

Veselia de pe faţa lui s-a risipit.

— Nu mi se pare stupid.

L-am privit cu atenţie, în aşteptarea glumiţei.

— Celorlalţi aşa li se pare.

— Lui Seth cum i se pare? Dar ţie?

Mi-am ferit privirea, iar gândul mi-a zburat la Seth, la aerul lui amuzant, distras când avea un moment de inspiraţie, la colecţia lui infantilă de tricouri, la rafinamentul cu care reuşea să imortalizeze lumea pe hârtie, la mâna lui caldă împreunată cu a mea, la felul în care nu reuşeam să mă ţin departe de el, în ciuda milionului de motive care indicau că aşa ar trebui. 'Deodata sub privirea penetrantă a lui Carter, s-a revărsat ceva spre mine. Nu puteam să sufăr felul în care reuşea îngerul să faca chestia asta.

Uneori da. Uneori îl privesc… şi îmi aduc aminte cum a fost cand l-am sărutat şi am simţit dragostea aceea. Şi mă face sa mai vreau să mai simt o dată, şi să i-o dau şi eu, la rândul meu însă alteori… alteori, mi-e atât de frică… îi ascult pe oamenii ăştia… şi pe Jerome… şi atunci mă copleşeşte îndoiala, şi nu pot să scap de ea. Am dormit împreună, să ştii. Doar atat, şi până acum n-a fost nicio problemă, dar uneori stau trează şi-l privesc şi mă gândesc că situaţia asta nu poate să continue. Cu cât durează mai mult… simt ca şi când… ca şi cum aş fi suspendată pe o sârmă la înălţime, eu la un capăt, Seth la celălalt. Încercăm să ajungem unul la altul, dar e de ajuns un pas greşit, o pală de vânt, o privire piezişă şi cad de pe ea. Şi tot cad, tot cad…

Cand am terminat, am inspirat greoi.

Carter s-a aplecat înainte şi mi-a dat deoparte o şuviţă de parpe obraz.

Atunci nu te uita în jos, mi-a şoptit.

Basstien se întorsese, surprinzând finalul monologului meu.

— Cine e Seth? a întrebat el mai târziu, imediat ce am ajuns la mine acasă.

— E o poveste lungă.

Cu toate astea, m-am trezit că ridic stăvilarul cuvintelor.

Desigur, dacă tot mă apucam să-i spun lui Bastien despre Seth, trebuia să-i spun şi despre multe alte lucruri. Ca de exemplu despre recenta ciocnire cu fiul jumătate om-jumătate inger al lui Jerome, un bărbat superb, cu un simţ deviant al dreptăţii sociale, pornit într-o misiune semipsihotică de a-i face pe alţi nemuritori să plătească pentru tratamentul cumplit la care fuseseră supuşi el şi seminţia lui. Faptul că era un bun dansator şi un iubit fenomenal nu putea să compenseze uciderea fără milă a nemuritorilor de rang inferior şi tentativa asupra lui Carter pe care o avea în plan.

Apoi, desigur, i-am explicat cum fusese Seth martor la inevitabila confruntare finală şi cum avusese de suferit când l-am sărutat ca să-mi iau de urgenţă o porţie de energie. Jerome voise să-i şteargă lui Seth amintirea întâmplării, şi în acelaşi timp dragostea pe care mi-o purta scriitorul. Îl implorasem pe demon să n-o facă, şi până la urmă îl convinsesem să accepte când mă oferisem să-mi pun din nou toate eforturile în slujba seducerii şi pângăririi bărbaţilor de treabă, ca un sucub cuminte ce eram. Vizita lui Horatio fusese proba supremă a noii mele versiuni, îmbunătăţite.

Întins pe canapea, Bastien asculta gânditor şi, când am terminat, s-a încruntat.

— Ce vrei să spui? De ce nu vizai deja tipi de treabă?

— M-am săturat. Nu-mi plăcea să le fac rău.

— Şi atunci? Umblai după din ăia nasoi?

Am încuviinţat.

A clătinat din cap, conştient ca şi mine ce cantitate mică de energie oferea un muritor abject, în comparaţie cu unul de calitate.

— Biata Fleur. Trebuie să fi avut o viaţă tare nefericită.

— Cred că eşti prima persoană care a părut mai degrabă înţelegătoare decât neîncrezătoare, am spus, zâmbind amar. Majoritatea cred că sunt o idioată că mă mulţumesc cu atât.

— Da, e neplăcut – mi-a dat Bastien dreptate – şi necesită porţii mai frecvente de energie, dar în niciun caz nu e o idioţenie. Tu crezi că eu nu am zile în care mă simt în felul

asta? Zile în care îmi vine să renunţ şi să las în pace femeile cumsecade?

— Şi de ce n-o faci?

Noi nu facem din astea. Noi doi suntem nişte biete cocote, curtezane, dacă preferi un termen mai elegant, dar de fapt acelaşi lucru. Faptul că trecem la scursuri nu ne va schimba soarta. Nici măcar pe termen lung, atât că ne mai alina sentimentul de culpabilitate, dar nici măcar ăsta nu dureaza veşnic.

— Lisuse. Chestia asta nu mă ajută deloc să mă simt mai bine.

— Îmi pare rău.

Nu, nu, nu-i nimic. Nu contează. Vreau să spun că e bine că am cu cine vorbi despre asta. Nimeni altcineva, niciunul dintre nemuritori, nu înţelege de fapt.

— Desigur că nu înţeleg, a pufnit el. Cum ar putea înţe lege?

Tacerea mea a servit drept încuviinţare, şi Bastien mi-a adresat o privire plină de bunătate, apoi a continuat:

— Nu că n-ar fi drăguţi prietenii tăi. Mai sunt şi alţi nemuritori în oraş cu care poţi sta de vorbă? Alţi sucubi sau incubi?

Mai sunt câţiva vampiri şi demoni mărunţi, dar asta e tot Aia sunt mai puţin sociabili decât ăştia cu care umblu eu. Am şi câţiva buni prieteni din specia umană. Dar totuşi, nu e acelaşi lucru, am spus şi am zâmbit cu blândeţe. Ei nu sunt ca tine. Mi-ai lipsit.

Bastien mi-a ciufulit părul, ceea ce i-a atras o privire critică din partea lui Aubrey.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

— Şi ia zi, acum ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat?

Aerul serios a lăsat loc jovialităţii.

— Nu sunt sigur ce-ai să gândeşti despre asta după tot ce mi-ai povestit tu.

— Pune-mă la încercare.

S-a prelins de pe canapea şi s-a instalat lângă mine, ca să putem sta de vorbă faţă în faţă.

— Ai auzit de Dana Dailey? m-a întrebat.

— Tot pe planeta asta locuiesc şi eu, să ştii. Ea e prima mea opţiune când sunt în maşină şi am chef de un discurs comercial şi conservator până în măduvă.

N-am făcut niciun efort să-mi disimulez dispreţul. Pe lângă înclinaţia spre depăşitele valori familiale, prezentatoarea de radio Dana Daily mai era şi adepta insinuărilor rasiste, homofobe şi chiar misogine. Pe scurt, tipa îmi stătea în gât.

— Cred că te cam uimeşte chestia asta. Ştiai că tipa stă în Seattle?

— Normal. Mă şi mir că nu a scăzut valoarea proprietăţilor din cauza ei.

— Ce caraghios că ai adus asta în discuţie. Tocmai a fost pusă în vânzare o casă din cartierul ei.

— Şi?

— Şi şefii noştri au cumpărat-o.

— Poftim?

Bastien s-a apropiat şi mai tare, nerăbdător, rânjind, conştient fiind că mi-a trezit curiozitatea.

— Fii atentă, Fleur, pentru că acum vine partea interesantă. Ne-au ajuns la urechi nişte zvonuri despre băiatul care îi curăţa doamnei Dailey piscina mai demult în San Diego. Tipul spune că a fost în iubiri cu ea.

Mi-am stors creierii ca să-mi amintesc de un material promotional cu ea şi bărbatu-său, politicianul, pe un panou publicitar

— Tu l-ai văzut pe domnul Dailey? Aş apela şi eu la unu care curăţă piscine. Şi ce s-a ales de zvonurile alea?

— Ei ştii tu. Ce se întâmplă de regulă cu zvonurile nesustinute de probe. S-au potolit; nu s-a întâmplat nimic.

Am în aşteptat nerăbdătoare.

Bun, şi casa ce rol joacă?

Păi, după cum ai spus şi tu, bărbatu-său nu e vreo bijuterie a coroanei. Desigur, femeia n-o să divorţeze, sau mai ştiu eu ce, mai ales că asta i-ar putea afecta lui viitorul politic şi ei propria campanie de la radio de promovare a afectatelor valori familiale. Însă… pata există, şi dacă a călcat o dată strâmb, pun pariu că poate fi ademenită să o mai facă.

Cand piesele au început să contureze imaginea, am mormait:

— Ca de exemplu de către un vecin frumos şi galant?

— Galant? Eşti prea drăguţă.

— Şi apoi ce se întâmplă?

— Apoi lăsăm probele să-şi facă treaba.

— Probele?

— Normal. Noi nu lucrăm ca băiatul care curăţa piscina.

Cand reuşesc s-o ademenesc pe ilustra doamnă Dailey pe tăramul desfătării care depăşeşte şi cele mai năstruşnice vise ale ei intră în acţiune o cameră de filmat. Vom imortaliza momentul pentru posteritate, apoi dăm fuguţa la presă. O expunem în toată splendoarea ei, umilind-o astfel. Şi s-a terminat cu predicile de la radio ţinute maselor despre reîntoarcerea la puritate şi la decenţă. Până şi campania politică a soţului va avea de suferit, deschizându-i astfel calea spre celebritate unui aspirant liberal care să-i ia locul şi să redea zonei depravarea după care tânjeşte atât.

— Drace, e bine gândită treaba.

M-a privit şi a întrebat:

— Te îndoieşti de genialitatea planului?

— Ştiu şi eu? Apreciez factorul tupeu implicat, dar mi se pare cam excentric, chiar şi pentru tine. Nu cred că Dana Dailey o să cadă chiar aşa de uşor.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de cădere.

— Ţi-a cam scăpat de sub control amorul-propriu.

A râs şi m-a tras aproape de el. Ce plăcere îmi făceau braţele lui în jurul corpului, îmi dădeau un sentiment de familiaritate şi confort.

— Recunoaşte că de-aia mă iubeşti.

— Mda, într-un fel eşti fratele pe care nu l-am avut niciodată. Ăla care nu-mi dă foc la păr.

Ochii i-au licărit drăceşte.

— Şi încă o dată mi-ai luat-o înainte. Vreau să mă vezi în acţiune, ca să nu mai spun că vreau să-mi ţii companie cât timp sunt în oraş. Trebuie să vii în vizită, în calitate de soră a lui Mitch.

— A cui?

Bastien s-a ridicat deodată şi şi-a schimbat aspectul exterior. Trăsăturile familiare s-au transformat, alungând orice urmă din incubul şmecheraş pe care îl cunoşteam. Acum avea un metru nouăzeci, era lat în umeri, cu părul blond murdar şi ochii azurii, iar pe chipul lui nu se mai vedea tipul drăguţ, acesta fusese înlocuit de promisiunea arzătoare a unui bărbat de vreo treizeci de ani, experimentat şi încrezător în sine. Când a zâmbit, încăperea a fost luminată de strălucirea dinţilor lui albi, perfecţi.

Mitch Hunter, a explicat el, cu un glas suav, de star de cienma, făcându-mi cu ochiul.

N11 mai era nici urmă de accent.

— Ai şi vreun titlu de prost gust care să meargă la ăsta? Mich Hunter, doctor în medicină, sau Mitch Hunter, detectiv particular? Pare din acelaşi tablou.

— Nţ. Sunt consultant, desigur. E meseria greu de definit, dar bine plătită şi cu pretenţii după care se înnebuneşte toată lumea.

Eu zic că-ţi mai lipseşte o crosă de golf într-o mână şi o spatula de întors hamburgeri în cealaltă.

— N-ai decât să faci băşcălie, dar Dana nu va putea rezista la aşa ceva. Şi acum – a spus şi mi-a făcut un gest să mă ridic – hai să vedem de ce eşti în stare.

— Glumeşti?

Ţi se pare că glumesc? Dacă o să vii la mine în vizită, va trebui să avem trăsături asemănătoare.

Am dat ochii peste cap şi m-am ridicat. După ce i-am studait trasăturile o clipă, mi-am transformat corpul minion într-unul mai înalt, mai atletic, cu părul blond.

M-a scrutat, apoi a clătinat din cap.

— Eşti prea drăguţă.

— Poftim? E perfect.

— Corpul ăsta nu poate fi adevărat. Nimeni nu arată aşa de bine. Ce Dumnezeu, măi, femeie, fundul ăla e rupere…

Hai să fim serioşi. Nu crezi că sora agentului special Mitch Hunter e genul care trage de fiare două ore pe zi?

Bastien a mormăit.

Aici ai dreptate. Măcar mai scapă de hălăciuga aia de par. Ti pul de femei din suburbii preferă stilul plicticos şi practic.

— O fi, dar eu nu stau în suburbii. Eu sunt mai în pas cu moda, mai elegantă…

Deodată s-a auzit o bătaie la uşă şi m-a privit întrebător.

— Ah, e Seth, am spus şi mi-am reluat corpul obişnuit, m-a imitat şi Bastien, şi apoi am deschis uşa.

Seth Mortensen, autor de succes şi introvertit profesionist, stătea la uşa apartamentului meu. Era îmbrăcat într-un tricou cu Frogger şi un sacou din catifea cord şi iar părea să fi uitat să se pieptene. Părul lui ciufulit era brunet cu o uşoară nuanţă arămie, la culoare cu eterna tentativă de barbă care-i umbrea

bărbia. Colţurile gurii i s-au înălţat într-un zâmbet când m-a văzut şi n-am putut să nu mă gândesc o clipă cât de bune de sărutat păreau.

— Salut, am spus.

— Salut.

În ciuda atracţiei care ne pârjolea, motorul conversaţiilor noastre avea întotdeauna nevoie de ceva timp ca să pornească. L-am poftit înăuntru, dar a ezitat un pic când l-a văzut pe Bastien.

— Ah, salut.

— Bună, a înflorit Bastien, şi a întins mâna. Bastien Mo- reau.

— Seth Mortensen.

— E o încântare să te cunosc. Am auzit o mulţime de lucruri despre tine. Iar cărţile tale sunt fantastice. Adică, de fapt nu am citit niciuna dintre ele, nu mai am timp de asta, dar sunt sigur că sunt magnifiques.

— Ăăă, mersi.

— Bastien e un vechi prieten, am explicat. O să stea ceva timp în oraş cu… afaceri.

Seth a dat din cap şi între noi s-a instalat un al patrulea amic liniştea. Intr-un târziu, Bastien şi-a dres glasul. Citeam pe faţa lui că îşi pierdea interesul, judecându-l pe Seth ca fiind prea tăcut şi neinteresant. Incubul tânjea după acţiune.

— Bun, eu ar cam trebui să plec. Nu vreau să vă stric planurile.

— Ce-o să faci? am întrebat. Nu se poate să ai deja ceva stabilit.

— O să improvizez, a spus, clipind.

I-am aruncat o privire de cunoscătoare.

Mi a ciufulit din nou părul, m-a îmbrăţişat şi m-a sărutat pe amândoi obrajii.

— Ţinem legătura, Fleur. Fii atentă la ştiri.

N-am să scap din ochi televizorul.

Bbastien a dat din cap prieteneşte către Seth.

— Mă bucur că te-am cunoscut.

Cnd incubul a plecat, Seth m-a întrebat:

— Când spui „un vechi prieten”, te referi la ceva de genul din era glaciară?

— Nu. Normal că nu.

— Ah.

Ne ştim de numai vreo patru sute de ani.

Ah, da. De numai patru sute de ani, a spus şi pe chip i s-a raspândit un aer ironic. Relaţia cu tine este ca un permanent experiment. Printre altele. A meditat un pic şi a conţinuat. Şi ce e? Vârcolac? Semizeu?

— Nu, nimic din toate variantele astea palpitante. E incub. Trebuie să fi auzit de aşa ceva.

Seth a dat din cap şi s-a încruntat.

— Cum să nu. Cam ca un sucub, numai că… trebuie să abordeze femei ca să supravieţuiască?

Am încuviinţat din cap.

— Mamă! Şi asta o veşnicie. Nu-mi revin, a spus şi a ridicat din sprâncene, copleşit de uluială. Trebuie să fie… mamă! E dur.

Am mijit ochii.

— Nici să nu te gândeşti.

Bastien spusese că nu voia să ne încurce planurile, dar de fapt nici nu aveam, ştiam doar că aveam să petrecem seara împreună. Presupun că majoritatea cuplurilor care rămân fără opţiuni ar apela la sex sau măcar la giugiuleală, dar natura relaţiei noastre solicita un itinerar complet, aşa că am căutat idei.

— Vrei să închiriem vreun film? am propus. Am nişte cupoane.

Până la urmă am închiriat Gladiatorul, moment în care am descoperit că acele cupoane de la Horatio, care-mi permiteau să închiriez filme gratis, erau de mult expirate.

— Netrebnicul!

— Cine? a întrebat Seth.

Dar, desigur, nu puteam să-i explic. Demonii dracului!

Când am ajuns acasă, m-am culcuşit lângă Seth pe canapea în timp ce vedeam filmul, aproape unul de altul, la căldură, dar totuşi feriţi de efectele sucubice nocive. Asculta uluit pe când clarificam inexactităţile istorice, dintre care majoritatea se refereau la faptul că Imperiul Roman era mult mai murdar şi mai puturos decât se spune.

Când s-a terminat, am închis televizorul şi am stat împreună în întuneric. Seth m-a mângâiat pe faţă, s-a jucat cu şuviţele mele de păr, atingându-mi din când în când obrazul cu degetele. Un gest nesemnificativ, însă, când este singurul la

care ai acces, devine cutremurător de erotic.

Mi-am înălţat privirea spre el. Ştiam ce vedeam când îl studiam. Era tot ce-mi puteam dori şi tot ce nu puteam avea, partenerul fidel şi iubitor după care jinduiam de atâţia ani. Ma întrebam ce vedea în mine. Judecând după expresia lui, tanndreţe, admiraţie, şi o uşoară tristeţe.

„Dar vara ta eternă nu păleşte
şi n-ai să pierzi ce astăzi stăpâneşti, în umbra morţii n-ai să plimbi căleşte când într-un vers etern ţi-e dat să creşti.
Cât oamenii privesc şi cât respiră trăieşti şi tu în cântu-nchis în lră.”

— Sonetul XVIII, am şoptit şi mă gândeam că recită minunat.

Ce zic eu talent la recitat, câţi tipi trăitori în epoca sms-urilor mai cunosc măcar versurile lui Shakespeare? Chipul i s-a luminat într-un zâmbet uşor.

— Frumoasă şi deşteaptă. Cum poate un bărbat să se mulţumească cu o muritoare?

— Cu mare uşurinţă, am replicat.

Deodată, îndoielile prietenilor mei s-au ivit la orizont.

— Ai putea şi tu s-o faci, să ştii, am spus.

A clipit, iar încântarea din privirea lui s-a risipit, făcând loc ' exasperării.

— Nu, hai să nu mai discutăm iar despre asta.

— Vorbesc serios…

— Şi eu la fel. Nu vreau să fiu cu nimeni altcineva în momentul de faţă. Ţi-am mai spus-o de o sută de ori. De ce tot discutăm subiectul ăsta?

— Pentru că ştii că nu putem…

— Niciun „dar”. Ai încredere în mine că sunt în stare să mă controlez. În plus de asta, nu sunt cu tine pentru perspectiva sexului. Ştii foarte bine. Sunt cu tine de dragul tău.

— Cum poate fi de-ajuns?

Niciodată nu fusese de ajuns pentru niciun bărbat cu care fusesem.

— Uite-aşa… a spus, m-a prins de bărbie, iar emoţia din ochii lui m-a topit pe dinăuntru. Pentru că mă simt aşa de firesc cu tine… de parcă aşa ar fi fost dintotdeauna sortit să fie.

O dată în viaţa mea mă faci să cred într-o forţă superioară.

Am închis ochii şi mi-am pus capul pe pieptul lui. Îi auzeam inima bătând. M-a îmbrăţişat, cu braţele lui calde şi puternice, şi simţeam de parcă n-aş fi reuşit să mă apropii suficient de el. Probabil că ar fi trebuit să renunţ la discuţie în momentul ăla, dar în noaptea asta mă mai preocupa o chestie, în fond, pe bar trona o diplomă cu litere aurii.

— Chiar dacă tu te poţi controla… chiar dacă tu poţi să te păstrezi abstinent, ştii că eu n-am s-o fac.

Cuvintele astea m-au durut, odată pronunţate, dar autocontrolul gurii nu-mi funcţiona întotdeauna aşa de bine. În plus, nu voiam să fie niciun obstacol între noi.

— Nu-mi pasă, a spus, dar am simţit cum braţele i se încordează.

— Seth, o să-ţi pese…

— Thetis, nu-mi pasă. Nu contează. Tot ce contează e ce se întâmplă între noi doi.

Ardoarea din glasul lui, opusul calmului lui obişnuit, m-a electrizat, dar nu asta m-a făcut să renunţ la subiect, ci cuvântul „Thetis”. Thetis, zeiţa care îşi schimba forma şi care a fost cucerită de un muritor neclintit. Seth îmi zicea aşa de când aflase că eram sucub, când dăduse de înţeles pentru prima oara că natura mea infernală nu era un impediment.

— L -am tras mai aproape de mine. Atunci nu te uita în jos.

La scurt timp după aia ne-am dus la culcare, cu Aubrey culcuşită la picioarele noastre. Trupul lui Seth ghemuit lângă il meu pe sub aşternuturi era ispititor, o dureroasă şoaptă a Interdicţiilor dintre noi.

Am oftat şi am încercat să mă gândesc la altceva decât la ce senzaţie plăcută îmi dădea, sau la ce demenţial ar fi să-şi strecoare mâna pe sub tricoul meu. În minte mi-a venit un gând total asexual şi am rânjit până la urechi.

— Vreau clătite.

— Poftim? Acum?

— Nu, la micul dejun.

— Ah, a spus cu un căscat. Atunci trebuie să te trezeşti devrome.

— Eu? Nu fac eu clătite.

— Serios? a spus cu un glas somnoros în care se simţea o compătimire batjocoritoare. Şi atunci cine îţi face?

— Tu.

Era un lucru bine ştiut, cel puţin de către mine şi Seth, că făcea cele mai bune clătite din istoria omenirii. Întotdeauna îi ieşeau perecte, uşoare şi pufoase. Printr-o magie culinară, reuşea chiar sa pună şi feţişoare zâmbitoare pe ele când mi le făcea. Odată pusese chiar şi litera „G”. Am presupus că venea de la numele meu, dar mai târziu jurase că venea de la „zeiţă” .

Serios? A spus, trecându-şi buzele peste lobul urechii mele, şi îi simţeam răsuflarea caldă pe piele. Crezi că o să-ţi fac clătite? Chiar aşa crezi că o să fie?

— Te pricepi aşa de bine… am scâncit. Şi dacă faci chestia asta, am să stau pe bar în halat scurt cât timp le pregăteşti.

Ups, te pomeni că până la urmă clătitele chiar deveneau ceva sexual.

Râsetul lui uşor s-a topit într-un alt căscat.

— Hm, ce să zic? a spus şi mi-a sărutat din nou urechea. Poate îţi fac clătite.

Respiraţia lui a devenit lentă şi regulată şi tensiunea din corpul lui s-a risipit. În curând l-a luat somnul, deloc tulburat sau tentat de faptul că mă avea în braţe.

Am oftat din nou. Avea dreptate; chiar că avea autocontrol. Dacă el reuşea, sigur reuşeam şi eu. Am închis ochii şi am aşteptat să mă copleşească oboseala. Din fericire, nu s-a lăsat prea mult aşteptată; statul până târziu are efectul ăsta. Poate asta era cheia castităţii.

M-am trezit în braţele lui câteva ore mai târziu, când am auzit răzbătând prin perete sunetele slabe ale unei muzici proaste din anii '70. O vecină de-a mea simţea nevoia să facă aerobic pe muzica lui Bee Gees zi de zi, pe la ora prânzului. O nebună cu acte în regulă.

Stai puţin. La prânz?

Am sărit drept în fund, iar panica m-a aruncat în braţele lucidităţii când am analizat situaţia. Patul. Seth împrăştiat lângă mine. Vuietul traficului de afară. Lumina limpede a soarelui iernatic revărsându-se prin fereastră, o grămadă de lumină, trebuie spus.

Temându-mă de ce era mai rău, m-am uitat la ceasul cel mai apropiat. Era 12:03.

Am mârâit în surdină, am pipăit podeaua în căutarea mobilului, şi mă întrebam de ce nu mă sunase nimeni de la serviciu. M-am uitat la ecranul telefonului şi am realizat că

'Oprisem soneria în timpul filmului. „Şapte mesaje noi în căsuta vocală”, scria pe ecran. Adio clătite! Am aruncat telefonul la loc pe jos, m-am uitat la Seth, iar frustrarea mi-a fost pentru o clipă domolită de aerul simpatic pe care îl avea în tricou şi în boxeri de flanelă.

L-am scuturat, dorindu-mi să mă pot strecura la loc sub paturi lângă el.

— Trezeşte-te. Trebuie să plec.

A clipit năuc la mine, ceea ce i-a sporit şi mai tare atractivitatea. Aubrey afişa un aer similar.

— Ce? E prea… devreme.

— Nu e chiar aşa de devreme. Întârzii la muncă.

S-a holbat chiaun preţ de câteva secunde, apoi s-a ridicat aproape la fel de repede ca mine.

— Ah, Dumnezeule!

— Nu-i nimic. Hai să mergem.

S-a făcut nevăzut în baie, iar eu mi-am schimbat din nou apectul, transformând pijamaua într-un pulover roşu şi o fusta neagră, iar părul l-am strâns într-un coc îngrijit. Nu-mipalcea să fac chestia asta prea des, preferam să scotoceseprin propriul dulap. În acelaşi timp, schimbarea aspectului îmi consuma rezerva de energie mult mai repede, şi de aceea trebuia să fac mai des victime. Din nefericire, nemurirea cere anumite sacrificii.

Când s-a întors Seth, m-a studiat din cap până în picioare şi a clătinat din cap.

— Tot nu mă obişnuiesc cu chestia asta.

Ma aşteptam să se ducă acasă să se culce, dar a venit cu mine la librărie. Cafeneaua era locul lui preferat pentru creaţie. Cand am intrat în Emerald City Books and Cafe, am răsuflat usurată că nici Paige, directoarea, nici Warren, proprietarul librăriei, nu păreau să fie prin preajmă. Totuşi deschiseseră şi în absenţa mea, iar colegii mei zglobii şi matinali au avut grijă să-mi fie imposibil să mă strecor neobservată.

— Salut, Georgina! Salut, Seth!

— Au venit Georgina şi Seth!

— Bună dimineaţa, Georgina! Bună dimineaţa, Seth!

Seth s-a dus să-şi reia locul destinat creaţiei de la etaj, iar eu mi-am făcut drum spre birourile din spate. Era întuneric peste tot, chestie care mi s-a părut ciudată. Nici picior de şefime. Ar

fi trebuit să deschidă cineva înaintea mea. Am aprins lumina la mine în birou.

Eram aşa de chitită pe ce se întâmpla, încât demonul m-a luat prin surprindere.

Individul cu piele roşie şi cu o baterie de coarne în dotare a sărit la mine, fluturându-şi braţele şi scoţând mormăieli greu de înţeles. Am tras un ţipăt şi, când m-am ferit, am scăpat ce aveam în mâini.

O clipă mai târziu, mi-am recăpătat simţurile, m-am dus la el şi i-am fript una în cap cât de tare am putut.

Capitolul 3

Dobitoc mai eşti, măi Doug!

— La dracu', m-a durut!

Doug Sato, celălalt director adjunct defect al stabilimentului şi unul dintre cei mai distractivi muritori pe care îi cunosteam, şi-a scos masca de cauciuc pe care o avea pe faţă, lasandu-şi la vedere frumoasele trăsături moştenite de la stramoşii lui niponi. Îşi freca fruntea şi mă privea încruntat şi jignit. La o privire mai atentă, am văzut că masca nu era de demon, ci mai degrabă îl reprezenta pe Darth Maul din Ameninţarea fantomei. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Niciun demon cu respect de sine nu ar fi avut atâtea coarne.

— Ce faci? am întrebat şi m-am aplecat să-mi culeg lucrurile împrăştiate. Halloweenul a fost cam acum o săptămână.

— Da, ştiu. Toate sunt la reducere. Pe asta am dat trei dolari.

— Ăsta e jaf.

— Tu vorbeşti, puturoasa care vine când are ea chef. Ai noroc ca nu sunt decât eu aici.

— Şi de ce eşti tu aici?

Doug şi cu mine aveam aceeaşi funcţie. În zilele în care ne suprapuneam, de regulă lucram în ture diferite, nu în aceeaşi. Aşa era cel mai bine. De obicei ne distrăgeam unul pe celălalt suficient încât să muncim cât o singură persoană, alteori şi mai puţin de atât.

A apucat spătarul scaunului rotativ şi s-a lăsat să cadă teatral pe el, impact din cauza căruia scaunul s-a plimbat prin

jumătate de birou.

— Paige m-a chemat. E bolnavă.

Paige, şefa noastră, era însărcinată în vreo şase luni.

— Se simte aiurea?

— Habar n-am. Dacă se simte mai bine, vine mai târziu.

A dat ture prin încăpere de câteva ori, apoi a venit pe rotile până la birou şi a executat un ritm rapid pe tăblie cu mâinile. Am presupus că fragmentul era din una din piesele trupei lui.

— Iisuse, văd că eşti neliniştit. Ţi-a căzut ceva în plasă azi-noapte?

— Kincaid, mie în fiecare noapte îmi cade ceva în plasă.

— Cum spui tu. Masca de demon era mai credibilă decât povestea asta.

— Mă rog, poate nu în fiecare noapte în momentul de faţă, dar chestia asta o să se schimbe. Deja e dată dracu' trupa.

— Eu întotdeauna am crezut că sunteţi daţi dracu', am decretat cu loialitate.

Doug a clătinat din cap, cu ochii negri licărind aproape de entuziasm.

— Nu. Nici n-o să-ţi vină să crezi. Am făcut rost de un to- bar nou şi dintr-odată… nu ştiu ce să zic… facem nişte chestii cum n-am mai făcut niciodată.

M-am încruntat.

— Datorită unui singur tobar?

— Nu, mă refer la noi toţi. Atât că el e una din chestiile meseriaşe care s-au întâmplat. Merge totul ca uns. Ai avut vreodată zile din astea, când totul e perfect? Ei, noi avem săptămâni la rând de genul ăsta. Piese, comenzi, stil.

Entuziasmul lui era palpabil şi m-a făcut să zâmbesc.

— Cântăm chiar şi la Verona.

— Pe bune?

— Îhî.

Ăsta e un loc dat dracu'. Mă rog, nu e ca Tacoma Dome sau ceva de genul, dar acolo nu v-ar lăsa să cântaţi dacă n-aţi aduce pe scenă şi un camion uriaş.

A mai dat o tură cu scaunul.

— Ar trebui să vii să vezi. Vin şi mulţi dintre ceilalţi colegi. O fie cea mai beton noapte din viaţa ta.

— Ştiu şi eu… Am avut o grămadă de nopţi beton.

— Atunci a doua în top. Asta dacă nu-ţi trece prin cap să intri

în rândul fanelor mele. Să ştii că te-aş lăsa pe tine să le fii lider şi aş putea oricând fi primul asupra căruia să emiţi pretenţii.

Am dat ochii peste cap, apoi am devenit gânditoare, pentru ca aluziile sexuale îmi aminteau de recentele probleme cu Seth.

— Auzi, Doug, crezi că un bărbat şi o femeie ar putea să iasa împreună fără să şi-o tragă?

Se lăsase mult pe spate pe scaun, dar deodată a ţâşnit înainte.

— Dumnezeule! Tu chiar vrei să intri în fan clubul meu.

— Vorbesc serios. E posibil sau e doar o fantezie ca un tip şi o tipă să se întâlnească, dar să nu facă sex?

— Bun, stai aşa. Cât timp? O săptămână?

— Nu. Luni de zile.

— Sunt din comunitatea amish?

— Nu.

— Sunt urâţi?

— Ăăă, nu.

— Nu.

— Nu, ce?

— Nu, nu pot. Nu în vremurile pe care le trăim. De ce vrei să ştii?

— Aşa.

Mi-a aruncat o privire drăcească.

— Normal.

Nu ştia despre mine şi Seth, dar mă cunoştea.

În momentul acela, interfonul a prins viaţă.

— Dăm cu banul? a întrebat Doug, executând încă o tură cu scaunul.

— Nu, mă duc eu, ca să-mi spăl păcatele că am întârziat. În plus, cred că trebuie să-ţi revii din surescitarea provocată de cafeină. Sau de megalomanie, nu sunt sigură care din două.

M-a străfulgerat cu un zâmbet şi s-a întors la Tetris-ul lui, pus pe pauză, de pe computerul nostru comun.

Într-adevăr, nu mă deranja să mă duc. Munceam pentru că era distractiv, nu pentru bani. Nemurirea dura cam mult, iar vocaţia şi munca zilnică dădeau un sens existenţei umane, deşi teoretic eu nu mai eram o fiinţă umană. Mi se părea normal să fac şi eu ceva, şi, spre deosebire de multe suflete chinuite din lumea asta, mie chiar îmi plăcea cum îmi câştigam existenţa.

În timpul zilei, în timp ce munceam, am trecut pe la Seth de

câteva ori, am băut o grămadă de moca cu ciocolată albă şi am ţinut piept şuvoiului de clienţi care prindea formă, dat fiind că se apropiau sărbătorile de iarnă. La un moment dat chiar a trebuit să-l iau pe Doug cu mine. Era în biroul nostru, juca încă Tetris.

Am dat să fac o glumă despre etica muncii, dar atunci mi-au căzut privirile pe monitorul computerului. Juca Tetris la greu, aşa că eram familiarizată cu jocul şi cu talentele lui în materie, dar ce-am văzut acum m-a dat pe spate. Era cel mai mare scor pe care îmi fusese dat să-l văd vreodată şi acum era la un nivel aşa de avansat, încât piesele efectiv se prăvăleau în josul monitorului. Nu puteam să le urmăresc, însă el le recepţiona i le aranja, fără să rateze o secundă.

— Dumnezeule, am mormăit.

Era imposibil să aibă asemenea reflexe, iar mâinile lui să reactioneze astfel. Computerul avea probabil să facă implozie din clipă în clipă.

— Am senzaţia că în ultima vreme ţi se îmbină perfect că ramidutele.

A ras, fie de jocul meu de cuvinte, fie de uimirea pe care o afisam.

— Ai nevoie de mine?

— Mda… deşi pare aşa o pierdere de timp prin comparaţie cu măiestria asta. E ca şi când i-ai da peste mână lui Michelangelo.

Doug a ridicat din umeri îndatoritor, a oprit jocul şi m-a urmat, cred eu, spre uşurarea calculatorului. Am muncit amândoi plini de veselie tot restul turei mele. Buna dispoziţie data de succesul trupei l-a menţinut voios şi plin de viaţă, făcand ca ziua să treacă într-o clipită. Când a venit momentul să plec, m-am oferit să închid eu în locul lui, dat fiind că trebuise sa vină neaşteptat de devreme, dar mi-a făcut semn că nu e cazul.

— Lasă. Du-te şi distrează-te.

În timp ce plecam din magazin, am trecut pe lângă un suport cu reviste şi am văzut ultimul număr al revistei American Mystery. Unul din titluri anunţa cu litere mari: „Cady şi O'NeiII se întorc! Seth Mortensen ne oferă în exclusivitate una din nuvelele sale.”

Ups! Ce iubită de tot râsul eram. Seth îmi povestise că urma

să-i apară nuvela asta, dar eu uitasem complet. Abia ieri apăruse. Se pare că, dacă eram cu el în mod frecvent, eram distrasă de la arta lui. Înainte de publicarea ultimului roman, efectiv îmi marcam în calendar zilele care mă despărţeau de lansare. M-a cuprins dorinţa, dar ştiam că nu puteam să-i citesc nuvela în noaptea asta. Bastien îmi lăsase un mesaj pe mobil în care îmi spunea că mai târziu trece pe la mine, şi ceva îmi spunea că avea să mă reţină mare parte din seară.

Mâine, mi-am promis. Am s-o citesc mâine.

Abia îmi terminasem treburile pe acasă când a apărut Bastien cu nişte mâncare thailandeză.

— Cum a fost astăzi lumea literaturii? m-a întrebat pe când eram la picnic pe podeaua livingului meu.

Aubrey ne privea atentă de la o distanţă cuviincioasă şi sorbea din priviri recipientul de curry verde. Nu prea era pe sufletul ei pad thai-ul.

— Ciudată, am răspuns gânditoare, amintindu-mi de trezirea târzie, de comportamentul lui Doug şi de ritmul frenetic al cumpărăturilor timpurii.

— Şi tu?

Era evident, după aerul pe care îl avea, că murea de nerăbdare să-mi povestească, încă din clipa în care fusese înlăturat dintre noi obstacolul uşii.

— Extraordinar. Azi m-am mutat în casă. Să vezi cartierul. E ceva mai mult decât visul american. Electrocasnice solide, peluze îngrijite, garaje pentru trei maşini…

— Pentru trei maşini? Tu ai măcar una?

— Normal. Maşina firmei.

— Hm. Mie nu mi-a dat nimeni aşa ceva.

Asta pentru că tu nu eşti pe cale să înfăptuieşti Seducţia secolului. Deja am cunoscut-o.

— Pe Dana?

— Din prima zi. Şi ea a venit la mine! Îţi vine să crezi aşa ceva?

Parcă nu trebuie să ridic nici măcar un deget. Operaţiunea curge de la sine, iar eu sunt unealta. Chiar jucăria ei, sau mai degrabă jucăria Danei.

— Ştiu şi eu ce să zic? am remarcat sec. Asta dacă nu cumva ai sa mai spui că tipa a sărit pe tine şi ţi-a sfâşiat hainele tot azi,

— Ei, nici chiar aşa. De fapt, a trecut pe la mine să-mi ureze bun venit în cartier. Dar m-a şi invitat la o petrecere pe care o da „Grătar în luna lui noiembrie.” Adorabil, nu găseşti?

— Adorabil, într-adevăr. Nimic nu-mi doresc mai tare decat sa mănânc hotdogi pe ger.

Mi-a dat cu cotul.

— Are o temă, Fleur. E distractiv. Şi are loc înăuntru. În ultimul timp ai devenit o adevărată cinică.

— Nu cinică, doar sceptică încă la toată chestia asta. Pare excesiv de elaborată pentru ceea ce e de fapt. E prea multă munca pentru o singură partidă de sex.

— O partidă de sex? A ţâţâit la mine şi a clătinat din cap. Da sa-ţi văd laptopul.

L-am luat din dormitor şi, când m-am întors, Aubrey îmi lustruia marginea farfuriei. Am pus-o pe fugă şi i-am dat lui bastien laptopul. A dat câteva clicuri rapide şi în curând avea deschis în faţa lui site-ul Comitetului pentru păstrarea valorilor familiale. Adică organizaţia Danei. Majoritatea emisiunilor de la radio erau arhivate şi gata pentru a fi descărcate. A ales una şi ne-am terminat masa în acompaniamentul glasului ei placut şi melodios.

Prima emisiune era pe tema homosexualităţii. CPVF-ul avea aparenţa binelui glazurat, a dorinţei de a ajuta oamenii şi de a îmbunătăţi viaţa americanilor. Prin urmare, cum nu mai făcea bine la imagine să fii rasist sau misogin pe faţă, organizaţia susţinea doar subtil asemenea viziuni. Însă, din nefericire, încă nu era tabu să condamni homosexualitatea în mod deschis, iar în majoritatea emisiunii Dana explica plină de entuziasm importanţa de a-i „ajuta” pe acei oameni să înţeleagă adevăratul mod în care natura şi Dumnezeu au conceput iubirea. Tolerarea unui asemenea stil de viaţă nechibzuit, după cum spunea ea, avea să ducă la destrămarea familiilor noastre. Copiii! Pentru numele lui Dumnezeu, gândiţi-vă la copii!

Următoarea emisiune condamna abominabilele haine din ziua de azi. Uniformele şcolare şi cenzurarea modei erau singurele căi de scăpare. Cum să te aştepţi ca tinerele să ajungă la maturitate având respect de sine, din moment ce umblă îmbrăcate ca nişte târfe? Asta ducea la acte sexuale pentru care nu erau pregătite, fără a mai pune la socoteală faptul că li se înrădăcina ideea că valoarea lor provenea din

aspect, nu din caracter.

M-am gândit la tanga mov de dantelă pe care o purtam pe sub jeanşi chiar în momentul ăla. Ce era aşa de aiurea la caracter şi la sex-appeal?

Cea de-a treia pe care am ascultat-o trata inutilitatea de a-i educa pe adolescenţi în spiritul sexului protejat şi al contracepţiei. Deprinderea abstinenţei era calea spre succes. Trebuiau ţinuţi într-o stare de pură ignoranţă, şi cu asta basta.

— Mi-ajunge, am spus în momentul ăla.

Valorile ei găunoase şi pline de prejudecăţi prezentate sub aparenţa aşa-zisei iubiri şi bunătăţi îmi tulburau mâncarea în stomac.

Bastien a zâmbit larg.

— Încă mai crezi că e vorba de o singură partidă de sex?

M -am întins înapoi pe covor, mi-am odihnit picioarele la el în poală şi s-a apucat să mi le maseze.

— Nu pot să sufăr ipocriţii, fie ei buni sau răi şi indiferent ce promovează.

— Ar trebui să auzi ce poveşti are în trecutul ei, unele dintre cauzele e pe care le-a susţinut alături de grupul ei. O minunaţiw toată ziua am investigat. Dacă vrei, pot să caut.

Am ridicat mâna.

— Nu, te rog. Te cred. Scârba trebuie să şi-o fure, ne-am inteles? Dacă aş avea vreo sabie la mine, te-aş atinge cu ea pe umeri şi te-aş trimite în această misiune cu binecuvântarea mea.

S- a întins lângă mine.

— Ce-ar fi să ocupi un loc pe rândul din faţă? Vino la petrecere cu mine. Sunt sigur că nu se supără nimeni dacă Mitch îşi aduce şi sora.

I Hm, petrecere în Eastside? Până aici merge binecuvântarea mea.

— Haide, recunoaşte. Te încearcă o dorinţă perversă să o cunosti în carne şi oase. Şi, în plus, nu m-ai mai văzut de mult la treabă. Poate înveţi câte ceva, prinzi vreun truc.

Am râs şi m-am răsucit pe o parte ca să-l studiez mai bine,

— Vezi să nu am eu nevoie de trucuri din partea ta.

S-a răsucit şi el pe o parte, zâmbind arogant.

— Serios? Atunci demonstrează. Hai să ieşim în noaptea asta hai la vânătoare.

Mi-a pălit zâmbetul.

— Poftim?

— Ca pe vremuri, căutăm vreun club, pornim ofensiva şi apoi ne luăm porţia pe noaptea asta.

Am fost copleşită de amintiri dulci-amare despre cabaretele franţuzeşti din secolul al XIX-lea. Bastien şi cu mine ieşeam în forma noastră cea mai de soi, fiecare cu treaba lui, şi ne întâlneam iar dimineaţă, râdeam şi ne lăudam cu cuceririle noastre. Însă jocul ăsta nu mă mai atrăgea prea mult.

— Nu mai fac aşa ceva, ţi-am spus.

— Da, dar tot trebuie să supravieţuieşti.

— Supravieţuiesc. Mi-am luat porţia acum câteva zile, aşa că deocamdată sunt rezolvată.

— Acum câteva zile? s-a încruntat Bastien. Îhh! Scriitoraşul ăsta face din tine o plicticoasă.

— Hei, nu are nicio legătură cu el. E alegerea mea.

— Sigur.

— Ce vrea să însemne tonul ăsta?

— Nu ştiu ce să zic. La început am crezut că toată faza asta cu scriitorul cu care ieşi e amuzantă, deşi pare cam plictisitor şi probabil că până la urmă o să te rănească. Dar acum încep să cred că asta trădează o problemă mai gravă pe care o ai. Mai întâi, te încurci cu un tip de treabă. Apoi constat că eşti director adjunct la o librărie. Ca să nu mai spun că ai pisică.

Aubrey şi cu mine l-am străfulgerat cu privirea.

— Şi ce dacă am pisică? Şi află că Seth nu e plictisitor.

— Presupun că tu ştii mai bine, atât că nu mi s-a părut cine ştie ce. Dacă ai chef să devii obsedată de un muritor, îţi găsesc eu unul mai de soi.

— Nu vreau unul mai de soi. Vreau să spun că nu există unul mai de soi. Îl vreau pe el.

— Treaba ta. Singura problemă e că devii obişnuită. Pe vremuri erai extraordinară.

Punct lovit! Şi toate astea pentru că nu vreau să ies cu tine-în noaptea asta?

Bastien a ridicat din umeri.

— Bine. Mergem. Dar eu nu fac nicio victimă.

— Sunt de acord.

Am mers într-un club din Pioneer Square, amândoi afişând o perfecţiune, o atractivitate şi o frumuseţe de care numai un

incub şi un sucub erau capabili. Îmi ridicasem părul, uşor rebel în stilul unei bombe sexy şi purtam o bluză albastru-pastel cu un decolteu adânc, în formă de V, care îmi ajungea aproape pana la buric. Deschizătura era acoperită cu dantelă fină, ceea ce facea ca sutienul să fie inutil. Motiv pentru care nici nu mi-am luat.

Tensiunea dintre noi s-a evaporat când am păşit pe ringul de dans. Ritmul pulsa prin mine, iar mişcarea şi sudoarea erau imbătatoare. Bastien şi cu mine am dansat împreună un timp, amândoi conştienţi de admiratorii pe care ni-i atrăgeam, chiar şi intr-o încăpere plină ochi ca asta. Atracţia fizică presupunea mult mai mult decât superficialul aspect. Era vorba despre contactul vizual, despre mina sociabilă şi despre mişcare în acelasi timp. Incubii şi sucubii învaţă devreme acest lucru, iar cei talentaţi se mişcă cu o graţie pe care puţin muritori o pot egala. Eu, care dansam bine de dinainte să devin sucub, stiam că eram dintre cei mai buni când venea vorba de limbajul trupului. Eram irezistibili şi simplul fapt de a ne privi era excitant.

După ceva timp ne-am separat. Rezultatul jocului de-a sucubul mă necăjea uneori, dar jocul în sine era distractiv rău. Am trecut de la un partener la altul, delectându- mă cu senzaţia pe care o cream, cu dorinţa pe care o vedeam crescând în cei cu ale căror trupuri se juca trupul meu.

Acesta era motivul pentru care, în ciuda frecventelor nemulţumiri pe care mi le exprimam, renunţasem la sufletul meu de muritoare pentru meseria asta.

Mărturisesc că gândul de a mă lăsa însoţită acasă de cineva era din ce în ce mai tentant, iar trupul mi s-a încins la ideea de a fi explorată de mâinile cuiva, dar apoi m-am gândit la Seth şi la hotărârea lui de a respecta înţelegerea pe care o aveam. Nu. Nu aveam să fac victime inutile în noaptea asta. Puteam să fiu fată cuminte, fără nicio problemă. Voiam neapărat să fiu fată cuminte. Aveam să aştept până să am cu adevărat nevoie de un plin.

Din partea cealaltă a încăperii, Bastien a dat din cap spre mine când a plecat din club, cu braţul pe după o blondă în transă. Când s-a întors un pic, am remarcat o brunetă în partea cealaltă.

Ce exces de zel!

Era două dimineaţa când am plecat în sfârşit acasă. A doua zi m-am trezit chinuită de dorinţă şi obosită, iar vremea mă făcea să mă simt şi mai prost. Mi-am croit drum spre serviciu prin perdeaua cenuşie şi necontenită de ploaie. Totul părea şi mai friguros. Eu crescusem în clima mediteraneană, mai caldă, şi niciodată nu reuşisem să accept temperaturile de genul ăsta.

Când m-am înfiinţat la librărie, am constatat că iar deschiseseră fără mine. Însă, în mod straniu, deşi era de serviciu exact acelaşi personal, nu am fost la fel de entuziast primită ca ieri.

Casey şi Janice, de la case, s-au oprit din treabă şi, cu un aer enigmatic întipărit pe faţă, m-au privit pe când intram. Janice s-a aplecat şi i-a şoptit ceva la ureche celeilalte. Când mi-au remarcat privirea curioasă, s-au străduit să schiţeze zâmbete.

— Salut, Georgina.

— Salut, am răspuns, uimită şi uşor stânjenită.

O clipă mai târziu, când treceam pe lângă biroul de informatii văzut-o pe Beth aruncându-mi aceeaşi privire ciudată.

— Ce faci? am întrebat când am văzut că nu spune nimic.

— Bine, a răspuns şi s-a întors la monitorul computerului de dinaintea ei.

Mai avusesem parte de priviri ciudate când veneam la serviciu, dar chestia asta era bizară chiar şi pentru mine.

Uneori, după ce ieşeam cu un tip, energia pe care i-o absorbeam îmi dădea o strălucire care, inconştient, îi atrăgea pe muritori. Ăsta era motivul pentru care mă tachinase Hugh în timpul partidei de poker. Însă acum nu puteam da vina pea. Ultima porţie, după cum îi spusesem lui Bastien, mi-o luasem acum câteva zile. Deja trebuia să se fi redus. În plus, recunoşteam şi eu privirile fascinate, iar mostra de acum nu intra în categoria asta. Acum aveam de-a face cu genul de priviri curioase, nedumerite. Cam ca atunci când eşti mânjit de mancare pe faţă sau ai pierdut un nasture. Era puţin probabil sa fie vreuna dintre cele două variante, dar m-am vârât totuşi în baie, ca să verific.

Nţ. Totul era fără cusur. Purtam o fustă lungă din denim şi un | pulover bleumarin, cu umerii lăsaţi. Amândouă erau în ordine. Machiajul impecabil, părul desfăcut, până la omoplaţi. Aratam exact ca de obicei, nu era nimic care să le îndreptătească

atenţia.

Am presupus că fac eu din ţânţar armăsar şi mi-am văzut de drum spre cafenea, iar Seth, care lucra în colţul lui, a înclinat prieteneşte din cap spre mine. Măcar el se purta normal.

O chelneriţă nouă lucra fără astâmpăr la bar, dar, când m-a vazut, mai că i-au scăpat paharele din mână.

— B… bună, s-a bâlbâit ea, cu ochii căscaţi, măsurându-mă din cap până în picioare.

— Bună, i-am răspuns.

Femeia asta nici măcar nu mă cunoştea. De ce se purta şi ea ciudat?

— Pune-mi şi mie o moca normală cu ciocolată albă, i-am cerut.

I-a luat un pic să se apuce de treabă şi scria ce cerusem pe un pahar de hârtie. În timp ce bătea preţul în casa de marcat, m-a întrebat curioasă:

— Tu eşti Georgina, nu?

— Ăăă, mda. De ce?

— Nu, am auzit de tine, atâta tot – şi şi-a coborât iar privirea.

După asta nu mi-a mai spus nimic, a preparat pur şi simplu moca şi mi-a dat-o. Am luat-o, am pornit spre Seth şi m-am aşezat vizavi de el. Chelneriţa a continuat să ne privească cu interes, deşi, când mi-a surprins privirea, s-a întors.

— Salut, m-a întâmpinat Seth, ocupat până peste cap.

— Salut, i-am răspuns. Toată lumea se poartă ciudat azi.

Şi-a înălţat privirea.

— Serios?

Imediat am recunoscut vraja căreia îi cădea pradă atunci când scria. În astfel de condiţii era şi mai distrat şi mai împrăştiat decât de obicei. Un sucub ar trebui să fie norocos ca să aibă un asemenea efect asupra unui bărbat.

— Mda. Tu ai remarcat ceva? Simt că lumea se holbează la mine.

A clătinat din cap, şi-a reţinut un căscat, după care şi-a reluat scrisul.

Mie mi se pare totul neschimbat. Simpatic pulover. Poate el e de vină.

— Mai ştii? am cedat, uşor înmuiată de compliment, chiar daca nu-l credeam. Nu voiam să-l mai reţin, aşa că m-am ridicat şi m-am întins. Trebuie să mă duc la muncă, am spus. Când

mi-am aruncat privirea spre bar, l-am remarcat pe Andy, unul dintre casieri, care îşi comanda cafea. Uite! Am şuierat spre Selh Ai văzut?

— Ce să văd?

— Andy a rânjit la mine.

— Ba nu e adevărat.

— Ba da, jur.

Cand am coborât în zona principală a magazinului, am trecut pe lângă Warren. Cincizeci şi ceva de ani, surprinzător de aratos, de o moralitate îndoielnică şi proprietar al magazinului Warren îmi fusese un partener de sex obişnuit înainte să-i promit lui Jerome că o să-mi reiau munca de seducţie asupra barbaţilor cumsecade. Warren şi cu mine nu mai făcuserăm sex de ceva vreme. Dacă mă gândeam la armata de suflete de treabă din care mă înfruptam în prezent, mai că mi-era dor de unul ocazional care să nu-mi trezească sentimente de vinovăţie.

— Bună, Georgina. Spre uşurarea mea, el nu m-a privit cu ochii holbaţi. Presupun că ai fost să stai de vorbă cu Mortensen.

— Da, i-am răspuns, şi mă întrebam dacă aveam să fiu mustrată că nu mă apucasem imediat de treabă.

— Păcat că a trebuit s-o iei pe scări. Să ştii că avem şi lift.

Acum eu mă uitam cu gura căscată. Normal că aveam şi lift acţionat numai la cheie, la dispoziţia clienţilor cu dizabilităţi şi a transportului de marfă, şi rareori i se dădea altă întrebuinţare.

— Da, ştiu.

Warren mi-a făcut cu ochiul şi a continuat să urce pe scări.

— Voiam să mă asigur.

Am clătinat din cap, m-am dus înapoi la parter şi m-am instalat la una din case, lăsându-l pe Andy să-şi ia pauză de masă. La început, Janice şi Casey au fost crispate în prezenţa mea, dar cu trecerea timpului s-au mai detensionat. Alţi membri ai personalului, care se tot fâţâiau prin jurul meu, continuau să-mi adreseze priviri meditative şi din când în când şuşoteau, când credeau că nu aveam să remarc.

Când a trecut Seth pe la mine la un moment dat ca să-mi spună că trebuie să rezolve nişte probleme şi că ne vedem mai târziu, am zis că i se face rău lui Beth, căreia i-a scăpat o carte din mână.

— Bun – am exclamat când a plecat Seth – ce se petrece aici?

Casey, Beth şi Janice s-au fâstâcit.

— Nimic, Georgina, sincer, a spus Beth cu o zâmbet care se voia cuceritor.

Celelalte au amuţit, cu feţe inocente, aproape angelice.

Desigur, nu credeam o iotă. Se petrecea ceva ciudat. Mai ciudat decât de obicei. Aveam nevoie de răspunsuri şi era o singură persoană în magazin suficient de candidă încât să mi le ofere. Am închis casa şi am pornit vijelios înapoi spre biroul meu, unde Doug stătea la computer, ocupat.

Am dat buzna înăuntru şi am deschis gura, gata să mă dezlănţui. A sărit un metru în sus, luat prin surprindere de brusca mea sosire, însă reflexele i-au intrat rapid în acţiune, aşa încât nu a răsturnat cafeaua din paharul pe care tocmai îl dusesela gură. Avea o mima ciudată, aproape vinovată. Fără indoiala, era iar în plină partidă de Tetris.

Dar nu asta mi-a amânat tirada. Am simţit prin trup un fior ciudat, un sentiment care îmi dezmierda simţurile de nemuritoare, altul decât obişnuitele cinci de care dispunea corpul uman. Mă simţeam ciudat, aproape stingheră. Ca atunci cand zgârie cineva cu unghiile o tablă. Era ceva ce nu puteam identifica, ceva ce nu mai simţisem până atunci. Mi-am rotit privirea prin încăpere, şi mai că mă aşteptam să văd încă un nemuritor dând târcoale, deşi senzaţia aceea ciudată nu semana cu amprenta personală a unui individ.

Doug a băut din pahar şi apoi l-a aşezat, privindu-mă calm şi nedumerit.

— Pot să te ajut cu ceva, Kincaid?

Am clipit, mi-am mai plimbat o odată privirea prin birou şi apoi am clătinat din cap. Senzaţia dispăruse. Ce naiba era aia? Aş fi putut da vina pe imaginaţia indusă de stres, dar dupa mai bine de un mileniu de existenţă sucubică, mă îndoiam ca tocmai acum ar cădea simţurile mele pradă halucinaţiilor. Şi totuşi, singurul lucru de aici care putea fi interpretat drept supranatural sau divin era măiestria lui Doug în materie de tetris. Iar asta, am gândit, putea mai degrabă fi pusă pe seama Iungilor ore de tras chiulul de la muncă decât pe seama vreunui soi de magie.

Mi-am amintit de furia îndreptăţită care mă încercase, am lasat deoparte momentul de bizarerie şi mi-am reorientat mânia

spre cealaltă bizarerie din viaţa mea.

— Ce dracu' se întâmplă? am exclamat şi am trântit uşa.

— Te referi la nemaivăzutele mele talente de jucător de tetris?

— Nu! La toată lumea! De ce se poartă toată lumea aşa de ciudat cu mine azi? Se tot uită la mine de parcă aş fi vreo ciudăţenie.

Doug şi-a menţinut expresia uluită, apoi am văzut că i-a picat fisa.

— Ah, la asta te referi. Chiar nu ştii?

Îmi venea să-l iau de gât şi să dau cu el de pământ.

— Normal că nu ştiu! Ce se întâmplă?

A mutat nonşalant nişte hârtii pe birou şi a ridicat un exemplar din American Mystery.

— Ai citit nuvela lui Seth?

— N-am avut timp.

Mi-a aruncat revista.

— Păi ia citeşte. Vezi unde te duci în pauza de masă, nu aici, şi citeşte. Nu plec până nu te întorci.

M-am uitat la ceas şi am realizat că aproape i se terminase tura.

— Da' ce are asta de-a face cu…

A ridicat o mână ca să mă reducă la tăcere.

— Du-te odată şi citeşte.

M-am încruntat, am luat revista şi am ieşit din magazin. M-am instalat într-una din cafenelele mele preferate din josul străzii. Odată aprovizionată cu supă de midii, am deschis la prima pagină şi mă întrebam ce naiba se aştepta Doug să găsesc.

După cum îmi explicase Seth cu câteva săptămâni în urmă, nuvela era genul mystery, mai degrabă de sine stătătoare, şi avea puţin de-a face cu evoluţia şi cu psihologia obişnuită a personajelor sale. Cady şi O'Neill lucrau pentru un institut fictiv din Washington D.C. Care se ocupa de cercetarea şi de conservarea vestigiilor arheologice şi artistice. Astfel, deseori cei doi se aflau în situaţia de a scăpa diferite obiecte de artă din mainile hoţilor de talie internaţională sau de a descifra un cod misterios de pe un vas din lut. În romanele tradiţionaliste în pricinta diferenţelor de sex, Bryant O'Neill lucra pe post de agentde teren, se ocupa în mare măsură de munca fizică şi

recurgea frecvent la pumni şi te miri ce. Nina Cady, o femeie mai timidă, se axa pe cercetare şi deseori o apucau zorii descifrand vreo probă esenţială dintr-un text străvechi.

Nuvela de faţă cuprindea o mulţime din elementele astea, dar ca întotdeauna, scriitura elegantă a lui Seth şi dialogurilei dinamice şi spirituale o făceau să fie captivantă. O altă tendinţă în linia comportamentului personajelor lui era că O' Neill se încurca aproape întotdeauna cu vreo femeie frumoasa, deşi în ultima carte a lui Seth apăruse o schimbare, şi în sfârşit avusese şi Cady parte de ceva acţiune. Nuvela pe care o citeam recurgea la tiparul mai vechi, iar O'Neill, numitor ca întotdeauna, îi făcea avansuri unei femei superbe curator la un muzeu:

„Genevieve păşea pe holuri, ca o regină scoborâtă printre supuşii săi, supraveghind oamenii şi obiectele expuse cu grijă şi autoritate deopotrivă. Ochii ei căprui stropiţi cu punctişoare verzi îl trimiteau cu gândul la o pisică ce-şi măsura gustarea. Şi exact ca o pradă s-a simtit şi el pe când femeia se oprea dinaintea lui, îndatorându-l cu o privire galeşă care îi învăluia trupul, iar cu limba îşi umezea alene buzele pline.

Doamne, de-aş fi şoarece…», a gândit el.

— Domnule O'Neill, a tors ea şi şi-a dat de pe faţă o buclă de păr strălucitor.

Printre şuviţele şatene se insinuau altele mierii, asemenea vinişoarelor de aur care brăzdează roca-mamă, şi l-a cuprins pofta de a-şi afunda faţa în ele, de a le degusta.

— Aţi întârziat.

Deşi era mai înalt decât ea cu vreo jumătate de metru, s-a simţit ca o gâză, ca şi când ar fi trebuit să facă penitenţă pentru că întârziase şi să îngenuncheze în faţa ei. Nu că l-ar fi deranjat foarte tare asta, s-a trezit gândind, şi se străduia să nu fixeze cu privirea ţesătura fină a rochiei care i se mula pe şolduri şi pe sânii generoşi. Sânii ăia, a gândit el, erau perfecţiunea întruchipată. Absolut impresionanţi ca mărime, dar nu grotesc şi disproporţionat de mari. Cât despre formă… ah, nici măcar un sculptor meşter nu ar putea vreodată reproduce curbele acelea delicioase…

A realizat că ea aştepta un răspuns, aşa că şi-a pus deoparte gândurile josnice, la litera M de la „mai târziu”, şi i-a zâmbit relaxat.

— Îmi cer scuze.

Probabil că nu era momentul să aducă în discuţie atacul care avusese loc la hotel.

— Dar niciodată nu grăbesc lucrurile. Cel puţin nu când este şi o femeie la mijloc."

Având înaintea mea unul din dialogurile doar uşor sugestive, nu m-am mirat că între ei lucrurile au „degenerat" spre sfârşitul nuvelei. În fond, am gândit eu la rece, nu ar fi o experienţă Cady şi O'Neill autentică dacă cineva nu ar pune-o. Şi, Dumnezeule, cum a mai pus-o. Comparaţiile cu pisica erau corecte, pentru că Genevieve era ca o pisică în călduri. Până pe urmă l-a legat pe O'Neill într-un lift şi l-a supus la tot felul de* perversiuni care m-au făcut până şi pe mine să ridic din sprâncene. Mă şi miram că revista American Mystery nu le eliminase, deşi aş minţi dacă aş spune că nu mi s-a părut excitant faptul că asemenea acte sordide veneau din partea blandului şi şi afabilului…

Lift?

„Sa ştii că avem şi lift", îmi spusese Warren.

Par şaten. Ochi căprui. Minionă. Sâni beton.

— Ahh! am strigat, trântind revista de parcă ar fi amenintat sa ma muşte, şi aceasta a aterizat lângă bolul meu de acum gol, iar o chelneriţă care a trecut pe acolo m-a privit speriată.

Am lăsat banii pe masă, mi-am înşfăcat haina şi geanta şi am pornit cu pas sprinten înapoi spre librărie. Doug juca încă tetris la noi în birou, dar eu eram prea supărată să fac speculatii despre noua lui performanţă de zile mari.

Toate privirile alea, şuşotelile şi rânjetele… acum înţelegeam

— Lumea crede că sunt eu! i-am spus, făcându-l astfel sa tresară pentru a doua oară pe ziua de azi. Mă refer la Genevieve. Toată lumea crede că sunt vreun soi de femeie dominatoare, în în călduri, căreia îi place să lege oamenii, şi cu un lift pe post de fetiş!

Doug a ridicat dintr-o sprânceană.

— Şi vrei să spui că nu e aşa?

Capitolul 4

— Doug! A ridicat ridicat din umeri.

— Nu e mare şmecherie. De fapt, sincer, e destul de fierbinte scena.

— Bine, dar eu n-am făcut nimic din toate astea. Nu sunt eu de fapt.

— Seamănă cu tine. Şi, în plus, şi numele ei începe cu literei G.

— Dar nu… am dat să spun, apoi am înghiţit în sec când am remarcat şi eu asemănarea.

Doug m-a privit apreciativ.

— Nu poţi să-i condamni. Dacă ne luăm după descriere, vă potriviţi, şi toată lumea ştie că tu şi cu Mortensen sunteţi amici, ca să nu mai spun că eşti fânul lui înflăcărat. După ce au citit nuvela, Casey a făcut chiar geniala observaţie că ieri aţi venit împreună. Să fi văzut ce speculaţii s-au iscat.

— Dar… asta nu înseamnă nimic.

Nimeni de la serviciu nu ştia că Seth şi cu mine ieşeam împreună. Nu voiam să afle toată lumea.

— Nu am făcut nimic, am adăugat.

Doug a înălţat iar din umeri şi s-a ridicat de la computer.

— Păcat. Nu mi-aş fi schimbat părerea despre tine dacă ar fi fost aşa, să ştii. Şi în orice caz, e treaba ta.

Nu şi cand este pe hârtie, la îndemâna tuturor, am mormăit.

— Eu credeam că e o invenţie, mi-a amintit cu un zâmbet şiret, în timp ce îşi lua haina pe el.

— Aşa şi el Doug, şi eu ce mă fac acum?

— Habar n-am, Kincaid. Sunt convins că găseşti tu o solutie Poate mai întâi ar fi bine să-l întrebi pe Mortensen de ce îşi expune lumii întregi fanteziile, a spus şi m-a ciupit de obraz, la care eu m-am agitat ca să scap de el. Eu unul am repetiţie. Maine e o zi importantă. Ne vedem.

După asta, ziua mea de lucru a decurs oribil. Acum că stiam de la ce mi se trăgeau privirile alea, experienţa a trecut intr-o nouă fază de umilire. Nu puteam să sufăr speculaţiile bază reală şi pe cei care gândeau lucruri îngrozitoare despre mine. Sincer, nu că n-aş fi legat pe cineva până atunci sauca n-aş fi făcut sex în lift, dar, să fim serioşi, nu era genul de chestie care să vreau să fie expusă în văzul tuturor. Încercam sa ţin pentru mine relaţiile intime.

Prin urmare, am stat în birou cât de mult posibil şi nu am iesit decât când era absolut necesar ca să dau o mână de ajutor

şi sa văd dacă se întorsese Seth. În sfârşit, cu câteva ore înainte, le închidere, l-am văzut înapoi la masa lui. M-am aşezat vizavi de el furioasă, fără să-mi pese măcar de ce aveau să gandească ceilalţi văzându-ne împreună.

De ce ai făcut aşa ceva? De ce ai scris despre mine în felul ala?

Seth şi-a ridicat privirea de la laptop, iar expresia lui sugera clar că ceea ce scria el acolo încă îi reţinea atenţia, mai tare decât mine. Însă tot ce mă interesa pe mine era că mă aflamân centrul unei orgii romaneşti.

— Ce?

— Nuvela! am spus şi i-am aruncat cu zgomot pe masă American Mystery. Ai scris despre mine. Eu sunt Genevieve.

— Ba nu eşti tu, a spus şi a clipit la mine.

— Serios? Şi cum se face că şi numele meu şi al ei începe cu G? Şi că semănăm?

— Ba nu semănaţi, s-a apărat.

— Nu asta crede jumătate de magazin. Ei cred că sunt eu! Cred că ai descris o partidă de sex pe care am avut-o în lift!

În momentul ăla a părut să-şi dea seama şi, spre oroarea mea, a zâmbit chiar:

— Serios? Ce nostim.

— Nostim? E îngrozitor! Acum toţi cred că îmi place să leg bărbaţii.

— Thetis, a început el cu blândeţe, tot aşa de enervant de senin. Să ştii că…

— Nu mă lua cu Thetis. N-o să-ţi meargă.

— Am scris nuvela aia acum vreo şase luni. Cu mult timp înainte să te cunosc pe tine. Lumea editorială nu se mişcă atât de repede.

— Ceilalţi nu ştiu chestia asta, am spus, gata-gata să izbucnesc în lacrimi.

— Nu aş scrie niciodată ceva aşa de jignitor la adresa cuiva.

— Serios? Ei bine, nici asta nu ştiu ei, am spus şi m-am sprijinit de spătar copleşită de tristeţe, cu braţele încrucişate.

Seth a oftat şi m-a privit cu ochii lui de culoarea ambrei în care se citea compasiunea.

— Vrei să le spun eu ceva? Că nu eşti tu?

— Dumnezeule, asta i-ar face să fie şi mai convinşi că sunt eu. Şi, în fond, ce-ai vrea, să convoci o conferinţă de presă ca

să-mi speli ruşinea?

— Îmi pare rău, mi-a spus serios. Nu m-am gândit niciodată că o să se întâmple aşa ceva. Apoi a ezitat. Mai… mai vrei să ieşim mâine-noapte? Adică… dacă nu vrei…

Mai vechea şi adorabila timiditate l-a copleşit din nou, şi nu am putut să mai fiu supărată pe el.

— Nu, i-am spus. Mai vreau să ieşim, dar… cred că ar trebui, dacă mă înţelegi, să venim separat la concert. Mare parte din personal o să fie acolo.

A dat să spună ceva, dar apoi s-a răzgândit. Bănuiam că era pe cale să mă acuze că exagerez, dar se pare că furia pe care o emiteam l-a făcut să se mai gândească. Seth nu era tocmai genul conflictual. Sau, ţinând cont de starea în care eram, poate că nu era genul de tip prost.

— Bine, a spus într-un târziu. Ne vedem acolo.

— Georgina.

M-am uitat în sus şi am văzut-o pe Paige lângă noi, iar pe fata i se citea dezaprobarea. Nici măcar n-o văzusem apropiidu- se. Purta un alt costum din ăla de-al ei care transmitea forta, de data asta de un violet electrizant care arăta superb pe pielea ei închisă la culoare.

Pot să stau un pic de vorbă cu tine? a întrebat pe un ton de înmormântare. Intre patru ochi?

Am urmat-o în biroul ei şi am lăsat-o pe ea să închidă uşa tu urma noastră. Deloc surprinzător, pe masă avea un exemplar din American Mystery.

— Şi ia zi, a început ea cu vioiciune. Am tot auzit nişte zvonuri…

— Pe naiba. Nu sunt eu.

M-am apucat să-i relatez propriile şi recentele descoperiri, aducând în discuţie observaţia lui Seth cum că dura mult până îi erau publicate lucrările. Când am terminat, cred că în mare masură o convinsesem de nevinovăţia mea, deşi poveştile sordide care circulau pe la muncă evident că încă o deranjau.

Cu privirea rătăcindu-i prin încăpere, Paige bătea darabana pe birou cu unghiile date cu ojă roşie şi medita la ce era de făcut.

— Cu timpul, personalul o să uite lucrul ăsta. Sau dacă nu, îl va accepta. Ce nu vreau însă e ca cei din afară să tragă concluzii. Chiar pari a fi tu personajul ăla, şi oricine altcineva

citeşte nuvela ar putea face aceeaşi greşeală. Nu vreau să circule zvonuri că în parte motivul pentru care Seth lucrează aici este pentru că primeşte favoruri sexuale de la angajatele noastre.

— Dumnezeule! am spus, mi-am acoperit faţa cu mâinile şi mă întrebam cum de făceau faţă vedetele scandalurilor de proporţii astronomice.

Ăsta, deşi mic, era destul de rău. Îmi venea să mă fac nevăzută. Mânjea frumuseţea a ceea ce încercam să construim eu şi Seth.

— Cred că cea mai bună cale de abordare este…

Cuvintele i-au fost curmate de o grimasă care i-a străbătut chipul şi şi-a dus o mână la abdomen.

— Te simţi bine? am întrebat şi am pornit spre ea.

— Nu… nu e nimic, a spus ea, încuviinţând din cap şi chinuindu-se să zâmbească.

— Cum naiba să nu fie? Ar trebui să-ţi suni doctorul… sau cel puţin să te duci acasă.

— Nu, o să-mi treacă. În plus, am prea multe de făcut. Trebuie să fac planificarea şi să verific nişte inventare.

— E o tâmpenie. Pot să fac şi eu treaba asta.

A clătinat din cap, împotrivindu-se, dar nici eu nu m-am lăsat păgubaşă. Într-un final, Paige a cedat, ceea ce dovedea că ceva nu era deloc în regulă. Cine se încontra cu ea rareori ieşea învingător.

Aşa că până am ieşit din tură am făcut şi treburile ei şi am lucrat şi pe post de înlocuitor. Era epuizant, dar eram fericita s-o fac, îngrijorată încă din pricina lui Paige şi a copilului. Cand am închis, am pornit direct spre suburbii, urmând indicatiile pe care mi le dăduse Bastien.

Cand am oprit lângă casa lui, n-am putut decât să stau în masina şi să casc gura preţ de câteva minute.

Trebuie spus că aveam câteva idei închegate despre visul american. În fond, trăiam pe vremea când a apărut termenul. Asistasem la naşterea lui, văzusem mitul care îl înconjura, gărduleţele albe din ţăruşi şi cartierele drăguţe, îngrijite. Văzusem pana şi Beaver rezolvă tot1. Fratele lui Seth, de exemplu, locuia în nordul oraşului şi se înfrupta şi el din genul ăsta de viaţă.

Dar asta? Asta era visul erotic american.

Casa lui Bastien nu se mai termina şi se răsfira ostentativ dincolo de faţada de marmură gri-cârtiţă. Chiar dacă ar fi avut soţie şi copii, mă îndoiam că ar fi reuşit s-o umple şi, în orice caz, genul de oameni care locuiau în case din astea nu aveau familii numeroase. Şi, în plus, era o generaţie care avea cam 1,75 copii, nu?

Garajul avea trei uşi, cum îmi fusese prezentat, iar gazonul era decorat cu tufe elegante şi arbori ornamentali. Cum deja era întuneric, nu reuşeam să văd în detaliu şi restul cartierului dar bănuiam că aş fi văzut ceva similar. O casă de alături era luminată şi roia de lume. Era chiar şi mai mare decât a lui Bastien şi probabil locul în care se desfăşura petrecerea.

— Vrei să compensezi alte lipsuri? am întrebat când mi-a deschis incubul.

Mitch Hunter m-a cadorisit cu un zâmbet de milioane.

— Dulcea mea soră, amândoi ştim că nu e adevărat. Adorabilă coafură.

Venisem drept Tabitha Hunter, o blondă suplă, deşi cedasem în faţa nemulţumirilor lui de mai înainte şi îmi lăsasem părul până la umăr. Mi-a depus un sărut pe obraz şi m-a poftit înăuntru pentru un tur rapid al casei.

După ce am văzut câteva camere, a început să se lase ceaţa peste toate. Podele din esenţă tare de cireş, pereţi vopsiţi superb, electrocasnice de un negru lucios, lambriuri, un jacuzzi în spate şi suficiente dormitoare pentru musafiri cât să adăpostească o întreagă trupă de cercetase, la care se adăugau şi diverse pros- tioare decorative drăguţe foc şi aşezate frumos peste tot.

— Nu e un pic cam exagerat? am întrebat, arătând spre „Tatăl nostru” înrămat şi expus în vestibul.

— Tabitha, dragostea mea, un om nu poate trăi doar cu pâine. Însă putem trăi cu aperitive şi hamburgeri, aşa că hai s-o luăm din loc.

Am ajuns la mult timp după ce se dăduse startul, dat fiind că eu fusesem la serviciu, iar petrecerea era în toi. Poate că totuşi n-ar fi trebuit să-i resping aşa de repede pe suburbanii ăştia.

— Mitch! a strigat un glas puternic pe când noi ne croiam drum prin mulţime.

Cei mai mulţi erau îmbrăcaţi ca pentru grătar, cu pantaloni

scurţi, tricouri şi cămăşi cu imprimeuri tipic hawaiiene.

— Salut, Bill, a răspuns Bastien pe când întindea mâna spre un bărbat obişnuit dar îngrijit, cu barba neagră străbătută de fire argintii.

Îl recunoşteam din poze. Era soţul Danei.

— Ea e sora mea, Tabitha. Sper că nu te deranjează că am adus-o şi pe ea.

Nu, nici vorbă. Cu cât suntem mai mulţi, cu atât e mai mare veselia, ăsta e principiul meu. A scos un râset uşor, artifical, şi mi-a zâmbit, mijind ochii. Mai ales o soră atât de draguţă. Mai că îmi doresc să fiu mai tânăr, m-a tachinat el şi mi-a făcut cu ochiul.

Incapabilă să rezist, l-am privit pe sub gene şi am spus cu modestie:

— Întotdeauna am fost de părere că vârsta nu este relevantă, Bill. Nu i-am dat drumul la mâna întinsă şi am continuat: Şi ştiu că întotdeauna sunt bucuroasă să învăţ de la cei cu mai multă… experienţă.

A făcut ochii un pic mari şi în ei i-am citit curiozitatea şi Îngrijorarea.

— Bun – a spus după o clipă de stânjeneală – cred că ar în îmi să-mi văd de invitaţi. Şi-a amintit să-mi dea drumul la mană. Serviţi ceva de mâncare şi nu uitaţi să încercaţi piscina.

M-a cercetat pe mine şi zâmbetul meu seducător, a şovăit, apoi a plecat cam fără chef.

— Să nu te prind că mai faci chestia asta, a şuierat Bastien, tragandu-mă de mână spre bucătărie.

— Ce chestie?

Să nu mai flirtezi cu nimeni din grupul ăsta! Tu trebuie sa- mi susţii imaginea impecabilă, nu să te dai la bărbatul ţintei mele.

— Nu mă dădeam la el. În plus, care e faza? Îi târâm pe amandoi în scandal.

— Nu. Doar pe Dana, şi e numărul meu.

L-am fulgerat cu privirea, dar nu am spus nimic. Voia să jocrolul observatorului, nu al participantului, normal. Voia sa se copere singur de glorie, să primească doar el laudele superiorilor. Întotdeauna avusese ambiţia asta de a fi în centrul atenţiei. Ăsta era unul din lucrurile care îmi plăceau la el, dorinţa lui insaţiabilă de a se dovedi cel mai bun. Cred că şi eu o avusesem mai demult, dar trecuse vremea aia. După mine, n-

avea decât să se bucure de toată faima şi norocul misiunii ăsteia.

— Tu joacă doar rolul dulcii şi angelicei mele surori, a continuat în şoaptă. Dacă se poate, a dulcii, angelicei şi frigidei mele surori.

Plimbându-mă prin casă, am avut ocazia să observ şi alte elemente care indicau tema petrecerii. Palmieri falşi, o multitudine de sori ornamentali strălucitori, ici-colo măsuţe cu aperitive pline cu ouă umplute, cârnăciori şi cubuleţe de brânză, într-un fel, era o prostie, dar cineva fusese foarte atent la detalii şi apreciam chestia asta. Toţi invitaţii arătau ca Bill, şi ca mine şi Bastien, am realizat eu. Îngrijiţi, cu fiecare fir de păr la locul lui, cu haine de calitate, cu aspect conservator, într-un stil tropical, totuşi, din clasele sus-puse şi albi toţi.

S-o iei la fugă, nu alta.

Bucătăria s-a dovedit a fi adevăratul paradis al mâncării şi am hotărât să mă îndop pur şi simplu în loc să mai risc vreo conversaţie care să-l supere pe Bastien. Mi-am umplut o farfurie de carton cu un hamburger, salată de cartofi şi cu un soi de hibrid ciudat între jeleu cu fructe şi prăjitură cu frişcă.

Eforturile mele de a mânca pur şi simplu, ferită de priviri, s-au dovedit inutile, pentru că în curând m-am trezit înconjurată de un grup de femei. Habar n-aveam de unde apăruseră. Acum mâneam singură, acum m-am trezit cu şase feţe perfecte care îmi zâmbeau. Erau ca o haită de lupi, scheunând non-stop, apropiindu-se de prada răzleţită. Reuşiseră chiar să mă separe de Bastien, ca să mă poată sfâşia mai bine. Acum incubul stătea în partea cealaltă a încăperii cu un grup de barbaţi la fel de voraci, şi discutau fără îndoială despre trabucuri şi maşini de tuns iarba. I-am aruncat o privire panicată, dar m-am ales doar cu o ridicare din umeri.

Sora lui Mitch! S-a revărsat una dintre femei. Ar fi trebuit să-mi dau seama! Sunteţi ca două picături de apă.

— Ei, nu chiar aşa, s-a hlizit o alta, care purta o vestă tricotata 1 cu aplicaţii.

Vomitiv!

— Vorbeam despre ştampilare. Îţi place ştampilarea, Tabitha?

— Adică să pun ştampile? am întrebat încruntată. Mai pun pe câte un document…

Nevestele perfecte1 s-au pus iar pe chicotit.

— Ce nostim!

— Ne referim la ştampilele decorative, artizanale, a explicit una dintre ele. Se prezentase drept Jody, de altfel singurul nume din grup pe care am reuşit să-l reţin, poate pentru că parea să aibă un coeficient de inteligenţă un pic mai ridicat decat restul. Şi era singura dintre noi care nu era blondă. Se folosesc la decorarea diferitelor obiecte, a adăugat.

Şi-a scotocit prin poşetă şi a scos la vedere o invitaţie micuţâ dintr-un carton frumos, sidefiu, împodobită cu cârcei serpuitori de viţă de vie.

— Asta e invitaţia pe care a făcut-o Dana pentru petrecere.

— Serios? am spus, cu ochii mari.

Eu îmi închipuisem că e vorba despre genul ăla de ştampile ui „Ai făcut o treabă excelentă!” de care pun profesorii pe lucrarile bune. Asta era frumos desenată şi multicoloră şi părea facuta de un profesionist, genul de la Hallmark.

— Mitzi dă o petrecere pe tema asta săptămâna viitoare, a exclamat una din celelalte. Dacă vrei, putem să-ţi arătăm şi ţie cum se face.

— Ooo… ar fi tare distractiv!

— Da! Ce-ar fi?

— Dumnezeule, pare complicat, le-am spus, dorindu-mi cu disperare să fiu oriunde altundeva. Eram convinsă că aş fi făcut mai bine faţă unei discuţii despre trabucuri şi maşini de tuns iarbă decât uneia despre ştampilarea decorativă. Nu cred că am timp.

— O, dar merită efortul, m-a asigurat cu sinceritate una dintre ele, care purta nişte cercei nărăvaşi cu inscripţia „Aloha”. Eu şi Betsy am stat ieri toată ziua şi am făcut invitaţii pentru sora ei, pentru petrecerea miresei, şi ştii cum a trecut timpul?

— Aţi pus şi ştampile din alea drăguţe cu porumbiţe? a gângurit o alta, amintind ea însăşi de o porumbiţă. Am stat marţi toată ziua la mall ca să caut din astea.

— Voi nu munciţi? am întrebat, mirată de cât de des foloseau expresia „toată ziua”.

Acum vreun secol, m-aş mai fi gândit înainte, dar acum eram în epoca aşa-zisei femei modeme şi nu se mai aştepta nimeni de la noi să zăcem în salon şi să leşinăm din cauza corsetelor.

La faza asta, s-au întors spre mine cu gurile căscate.

— Bine, dar sunt atâtea de făcut pe lângă casă, a cuvântat Jody într-un final. Cele mai multe dintre noi au o mulţime de treburi din astea.

Ca de exemplu ştampilarea?

— În plus – a spus Cocuţa sau Brioşica, sau cum naiba îi zicea – nu e nevoie. Tu ai un loc de muncă?

— Mda…

— Cu ce se ocupă soţul tău?

Ah, nu sunt căsătorită.

Cu asta mi-am atras şi mai multe priviri, apoi m-au năpădit cu idei şi sugestii despre „celibatarii perfecţi” care lucrau cu soţii lor.

Trebuia s-o şterg de aici. Sau dacă nu, să-mi dau una în cap cu purceluşul-bucătar din fier forjat, încins cu un şorţ, care trona pe masa din bucătărie.

M-am întors nerăbdătoare spre Jody.

— Am auzit că e o piscină pe aici, pe undeva?

S-a luminat toată.

— Sigur. Iţi arăt eu.

Ne-am extras din mijlocul celorlalte şi m-a condus spre fundul casei.

— Îmi cer scuze dacă sunt un pic obositoare fetele, s-a scuzat ea. Mă simt oarecum responsabilă pentru frenezia cu stampilarea.

Când am auzit că folosise cuvântul „frenezie” în descrierea ei, mi-a venit să râd.

— De ce?

— Eu le-am atras în asta, a spus şi ochii ei negri au licărit, Insa nu m-am gândit niciodată că o să meargă atât de departe. Am fost profesoară de desen la şcoala primară şi uneori ele mu amintesc de copii. Dar au un suflet bun.

— De ce nu mai predai?

Mie mi se părea o meserie dată naibii să desenezi împreuna cu copiii. Măcar era simplu să le corectezi lucrările.

— Lui Jack îi place să mă ştie acasă, şi în felul ăsta îmi revărs nevoile artistice asupra casei şi asupra vecinelor. De fiecare data când mă las prinsă într-un nou proiect, casa noastră are de suferiit: olărit, ornamente din mărgeluţe, pictură în pastel…

— Şi ştampilare?

— Şi ştampilare, a râs ea.

— N-ai putea, ştiu şi eu, să lucrezi cu jumătate de normă şi tot să te ocupi de treburile casei?

— Poate. Dar mai am şi îndatoririle de la CPVF, deci sunt destul de ocupată.

CPVF? Drace. Pentru o clipă, Jody păruse o femeie chiar de treabă.

— Eşti membră?

A părut un pic surprinsă.

— Desigur. Suntem cu toatele. Ar trebui să vii la una din întâlniri într-o bună zi. Dana ar fi încântată să vii şi tu.

— Apropo, unde e Dana? Nici măcar nu apucasem să văd principala atracţie a serii. Sunt o mare admiratoare a ei. Când mi-a spus Mitch unde mergem, nici măcar nu mi-a venit să cred.

Şi-a pungit buzele, şi-a rotit privirea primprejur cu o încruntătură drăguţă.

— Nu ştiu exact. Probabil că se învârteşte printre invitaţi. Toată lumea vrea să stea de vorbă cu ea. Dar nu-ţi face griji, ai s-o vezi până să pleci.

— Ar fi extraordinar.

A zâmbit şi m-a strâns iute de mână.

— Sper să te mai vedem pe aici. Ah, iată-ne.

Ajunseserăm într-o sală imensă, închisă cu geamuri, în care se afla o piscină adorabilă, ispititoare, de un albastru cristalin. Când Jody m-a întrebat dacă am costum de baie, am asigurat-o că aveam pe sub haine şi i-am mulţumit pentru ajutor. S-a întors la petrecerea propriu-zisă, iar eu m-am strecurat într-o baie în care mi-am tras un bikini turcoaz prin schimbarea aspectului.

Câţiva oameni s-au uitat curioşi la mine, întrebându-se probabil cine sunt, dar odată ce-am intrat în piscină, m-au lăsat în pace. M-am scufundat şi am făcut câteva lungimi de bazin, delectându-mă cu solitudinea oferită de apă. Nu mai făcusem chestia asta de o grămadă de vreme. Ştiam că Seth înota la un centru sportiv local; spunea că uneori îl ajuta să-şi limpezească mintea Intr-una din zilele astea trebuia să mergem împreună.

Sau şi mai bine, să înotăm pe undeva, în ocean. Da, aşa era mai bine Parcă şi vedeam, plaje scăldate de lumina lunii, aer tropical, departe de ploaia asta nesuferită. Maui, Cancun… Da' ia stai aşa, de ce trebuia să ne limităm la America de Nord?

Puteam merge pe Riviera franceză, în insulele greceşti…

Eram aşa de prinsă în propriile mele fantezii, că atunci cand am ieşit din piscină, nu am remarcat-o pe femeia din fata mea. M-am dat un pas într-o parte, iute de picior, evitând la mustaţă coliziunea.

— Scuze, am spus. N-am văzut…

În momentul ăla am îngheţat. Era Dana.

Arăta exact ca în fotografiile promoţionale. Suplă, potrivita de înălţime, cu păr brunet până la umăr şi ochi albaştri patrunzători. Biografia o arăta ca fiind o femeie de vreo patruzeci de ani, dar părea mult mai tânără de atât. Trebuie să fie rezultatul vieţii ăsteia trăite în moralitate, am presupus. Purta pantaloni scurţi kaki şi un tricou verde, acoperit, cu modestie de o bluză albă în nasturi, înnodată în talie. Pe faţă i s-a asternut un zâmbet senin şi nonşalant, iar ochii ei mă trimiteau cu gândul la un vultur în căutarea prăzii.

— Nu e nicio problemă, a spus ea cu aceeaşi voce hipnotica de la radio. Nu cred că ne-am cunoscut. Eu sunt Dana, a adaugat şi a întins o mână, pe care eu i-am luat-o.

— Normal. Vreau să spun că ştiu. Te-am văzut în fotografii Adică, ideea e că sunt fanul tău şi…

— Şi tu cine eşti?

— Ah. Scuze. Sunt Tabitha Hunter, sora lui Mitch. Deşi poate că ţi-ai dat deja seama. Toată lumea spune că semănăm. Şi presupun pun că aşa şi e. Nu m-am gândit… prea mult la chestia asta…

Măriţi zei, de ce băteam câmpii în felul ăsta? Avusesem de-a face cu duci şi episcopi care păreau de zece ori mai înspăimântători decât ea şi nu scoseseră din mine idioata care nu ştie ce spune. Ce avea aşa de tulburător o bigotă de pre zentatoare radio?

Ochii, am tras concluzia. Nu transmiteau niciun fel de căldură, ci şiretenie, înclinaţie spre intrigă, genul de ochi care avertizau că nu ajunsese până aici fără o atitudine super-vigilentă, care trădau că urmăresc ei ceva.

— Mă bucur să te cunosc, a spus, menţinându-şi încă zâmbetul ăla bătător la ochi de perfect. Nu ştiam că Mitch are o soră. Pari să te… bucuri de piscină.

M-a măsurat din cap până în picioare, făcându-mă să mă ruşinez. De pe corp îmi picura apa într-un fel deloc măgulitor,

şi m-am întrebat jenată dacă era prea deocheat costumul meu de baie. Măcar nu era alb. Avertismentul lui Bastien despre imaginea fără pată mi-a revenit cu toată forţa în memorie şi; acum îi înţelegeam grija. Reputaţia lui putea avea de suferit dacă arătam ca o târfă. Dacă îşi atrăgea bârfe şi dispreţul, putea să fie alungat din grupul ăsta şi să piardă accesul la Dana. Dintr-odată, răceala Danei nu-mi mai părea aşa de ciudată. Dezaprobarea era cauza. În fond, ţinuse un ditamai discursul despre starea abominabilă a modei din zilele noastre. Iar eu eram întruchiparea ei.

— E foarte plăcută, am spus. Una din cele mai, ăăă, bune piscine în care am înotat vreodată.

M-am oprit înainte să mai spun ceva şi mai stupid de atât şi s-a lăsat liniştea. M-a privit de parcă s-ar fi aşteptat sa continui şi ar fi fost dispusă să aştepte o noapte întreagă până cand aveam să deschid gura. Din nefericire, habar n-aveam despre ce să vorbesc cu femeia asta ciudată. Despre o presupusă ura faţă de homosexuali? S-o întreb dacă putea să-mi recomande un costum de baie mai decent?

— Ăăă… am început eu. Petrecerea asta cu grătar… e chiar… ăăă…

Chiar atunci am fost oarecum salvată de Bastien. A venit spre noi cu paşi mari, aparent entuziasmat să o vadă pe Dana. Privirea lui tăioasă sugera că era mai puţin încântat să mă pe mine mai pe mine, mai ales în felul ăsta, dar a disimulat de faţă cu ea ara. Itându-se în schimb la fel de afabil şi de fermecător ca întotdeauna.

— Ah, Tabitha, văd că ai cunoscut-o pe gazda noastră.

— Da, a încuviinţat Dana. Am avut o discuţie foarte stimulanta, Sora ta este chiar meşteră la vorbe.

Am roşit. Târfă! Când eram pe teritoriul meu, puteam s-o bat la fund când voiam eu.

— Mă bucur să aud asta. Tabby a mea este stimularea întruchipată.

Ignorând groaza pe care mi-o trezea noua mea poreclă,

Bastien a atras-o într-o conversaţie agreabilă despre creativitatea conceptului petrecerii şi despre frumuseţea casei ei. Cu el a fost ceva mai caldă decât cu mine, dar încă trăda răceală şi bagare de seamă. Poate că aşa era ea întotdeauna rece cu oamenii, nu doar cu mine. De fapt, am preferat o

abordare optimista şi am interpretat interesul ei un pic mai ridicat pentru Bastien drept semn că ar fi vrut să-l lipească de un zid.

Au mai stat un pic de vorbă despre ceva pentru care mi-am pierdut interesul şi am încercat să mă şterg din peisaj, deşi îmi dadeam seama că nicio clipă n-am ieşit de pe radarul Danei.

Mă studia şi încerca să mă citească. Într-un final, Bastien şi-a luat la revedere şi ne-am pornit retragerea spre uşa de la ieşire, odată ce m-am schimbat înapoi în haine decente, desigur. Ieşirea noastră s-a dovedit mai dificilă decât mă aşteptase] întrucât se pare că uzanţele cereau să-ţi iei rămas-bun de la fiecare individ pe care îl întâlneai şi să tot fi ţinut pe loc de nenumărate prilejuri de flecăreală fără sens.

— Dumnezeule, am exclamat, odată aflaţi în siguranţa casei lui. Ce plictiseală!

S-a întors spre mine cu ochii albaştri de star de cinema scăpărându-i de mânie.

— Tu ai înnebunit?

— M-ai prins. Aşa e, am trecut prin momente şi mai plictisitoare de atât. Mai ţii minte recepţia la marchizul ăla din Marsilia?

— Costumaţia aia…! Când v-am văzut prima oară împreună, Dana părea gata să explodeze. Slavă Domnului că ai sânii mai mici la corpul ăsta decât la celălalt. Aşa ai ratat ocazia de a arăta ca o animatoare.

— Scuze, i-am spus. Încercam să scap de alea cu ştampilarea şi m-am dus la piscină fără să mă gândesc prea mult. Am un costum exact ca ăsta acasă. A fost o prostie… dar, sincer, nu cred că am făcut prea mult rău pe termen lung.

Aşa speram.

S-a întunecat la faţă şi s-a aruncat pe unul din rafinatele fa tolii din living, îmbrăcate în velur alb. Cred că şi numai da respirai spre el se murdărea.

— Nu ştiu. A fost distantă cu mine, ai văzut şi tu.

— Eu speram că aşa se poartă ea de felul ei. Şi a fost mai receptivă cu tine decât cu mine, am spus eu încurajatoare.

Nu. S-o fi văzut când am vorbit mai devreme. Era mult mai prietenoasă. Categoric s-a închis de faţă cu tine.

— Îmi pare rău, am spus iar, simţindu-mă ca o idioată. Presupun că totuşi n-ar fi trebuit să stau pe rândul din faţă în

chestia asta. Iţi stric ploile, sau mai degrabă dau cu bâta în baltă.

Şi-a mai păstrat un pic aerul furios, apoi acesta s-a risipit asemenea norilor alungaţi de vânt. Ăsta e Bastien al meu! Iute la manie, iute la iubire.

— Nu contează, Fleur. E nevoie de ceva mai mult de atât sa-mi strice mie ploile. S-a bătut cu mâna pe genunchi şi a zis cu un zâmbet larg: Hai, surioară, vino să-ţi spun şi restul planului meu genial.

— Chiar suntem genul ăsta de rude? am spus, dând ochii peste cap.

Zâmbetul i s-a lăţit şi m-am aşezat, incapabilă să rezist în fata farmecului lui de prostuţ. M-a cuprins cu braţele într-un fel familiar şi de mult cunoscut mie, şi m-am sprijinit de el.

Eraplăcut să simţi atingerea şi alinarea unei fiinţe vii, cu sau fara conotaţii romantice.

— Şi deci planul ăsta nebunesc mai are o parte?

— Nu atât o altă parte cât o alternativă. Un plan de rezervă, daca preferi aşa.

— O, nu. Păzea.

Desigur, aş prefera să o fac de ruşine pe Dana în pozitie orizontală, dar în improbabila eventualitate că nu funcţioneaza, am o altă cale mai puţin incitantă, dar eficientă. Iar tu o mă ajuţi.

— În ce fel?

— O să intrăm la ea în casă.

Capitolul 5

Mi-am tras capul în spate.

— Poftim?

Bastien nici n-a clipit, evident amuzat de reacţia mea.

— M-ai auzit. O să intrăm în casa ei. L-am auzit pe Bill spunând că poimâine-seară toată familia o să fie plecată.

— Şi, rogu-te, cum o să o târâm în scandal dacă îi intrăm în casă? Demonstrând lumii întregi că sistemul ei de alarmă nu este aşa de performant cum credea ea?

— Nu, a spus el râzând. Umblându-i prin hârtii şi găsind vreun soi de probă incriminatoare. Spălare de bani prin

intermediul CPVF, ceva mijloace ilegale de a duce la îndeplinire scopurile organizaţiei. Poate chiar scrisorele de amor de la infamul curăţător de piscine. Trebuie să fie ceva.

— Bastien, asta e o chestie…

— Ingenioasă?

— Ridicolă. Chiar şi pentru noi.

— Nu cred. După cum am spus, e un plan de rezervă. Poate nici măcar nu e necesar, dat fiind că acum probabil e în duş şi se masturbează cu gândul la mine.

— Mda, chiar aşa dădea impresia la chef, am spus cu răutate. Mai degrabă dezinfectează piscina pe care i-am spurcat-o eu. Fie că e un plan de rezervă, fie că nu, va trebui să te ocupi singurel de intrarea asta prin efracţie.

— Haide! O să fim invizibili. Nu avem nimic de pierdut.

Nu asta e ideea. Ideea e că eu nu fac genul ăsta de treburi.

Suntem slujitori ai răului. De felul nostru îi ispitim pe cei nevinovaţi şi le absorbim viaţa din trup. De ce crezi că intrarea fără invitaţie e chiar aşa o mare diferenţă?

Am strâns din buze şi am clătinat din cap.

— Credeam că emisiunile ei te calcă pe nervi. Nu vrei s-o vezi la pământ?

— Se pare că nu destul de mult.

M-a fixat cu o privire tăioasă.

— Ştiai că de curând CPVF a dat afară o femeie pentru că si-a părăsit soţul? O bătea întruna, o băgase chiar în spital de cateva ori. Când în sfârşit şi-a făcut curaj să-l părăsească, Dana a condamnat-o că încalcă sanctitatea căsniciei. A spus că femeia nu se străduise suficient să facă lucrurile să meargă între ei.

— Nu-mi spune chestii de genul ăsta, am mormăit.

— Deci, contez pe tine, sau nu?

— Tare insistent mai eşti, ştiai asta?

Ma sărutat pe obraz şi m-a strâns în braţe.

— Am avut profesor bun.

Noaptea următoare m-am dus la concertul lui Doug şi mi-am făcut apariţia pe la jumătatea numărului din deschiderea concertului. I-am găsit pe mulţi din membrii personalului asezati într-un colţ, dar Seth încă nu se vedea pe nicăieri. Intr-un fel, regretam decizia de a veni fiecare separat, dar apoi mi-am amintit partea din nuvela lui Seth în care Genevieve îi

daduse palme la fund lui O'Neill şi dintr-odată nu m-am mai simtit chiar aşa de rău.

În timp ce aşteptam la bar să-mi primesc cocteilul cu vodcă, langa mine s-a strecurat o siluetă familiară.

— Salut, drăguţo.

I-am zâmbit lui Corey, basistul din trupa lui Doug.

— Salut şi ţie. Sunteţi pregătiţi? Acum aţi trecut la profesionişti.

Mi-a întors zâmbetul, cu ochii scânteind. Arăta intimidant şi sălbatic, purta negru la greu şi era plin de piercinguri, dar era unul dintre tipii cei mai de treabă pe care îi cunoşteam.

— Suntem, al dracu'. Ne-am născut ca să trăim noaptea asta. De fapt, noaptea asta o să ne definească existenţa, nouă şi tuturor din încăperea asta!A spus, şi-a ridicat mâinile deasupra capului şi a scos un strigăt de încântare, ceva între Tar- zan şi o căpetenie apaşă desprinsă dintr-un film de mâna a doua.

Piercingurile alea argintii strălucitoare contribuiau şi ele la aerul de sălbatic.

Era la fel de exuberant ca Doug deunăzi. Poate chiar mai mult. Indiferent cât de mult voiam să le văd trupa bucurân- du-se de succes, nu se putea prevedea ce avea să se întâmple dacă deveneau cu adevărat celebri. Probabil că aveau să se izbească de ziduri, sau să dea foc la diverse.

Când mi-a venit cocteilul, Corey m-a tras de mână.

— Hai cu mine, te las să tragi o ocheadă în culise. Aşa poţi să-l şi saluţi pe Doug.

Am aruncat o privire înapoi în colţ, n-am văzut nici urmă de Seth şi l-am urmat.

În cabină, restul trupei era într-o formă similară. Mă cunoşteau cu toţii şi mi-au întâmpinat venirea cu urale, ridicându-şi paharele într-un salut însufleţit peste măsură. Doug era îmbrăcat spectaculos de strident, cu nişte pantaloni scurţi negri de lycra ca de ciclist, un tricou cu Thunder- cats pentru care Seth l-ar fi invidiat şi o pelerină largă roşie din velur. Avea părul brunet lung până la umăr prins într-o.

Coadă impecabilă. Când am intrat, m-a ridicat de-i ajunsesem aproape pe umeri. Min, saxofonistul trupei, a agitat instrumentul deasupra capului într-un gest barbar de aprobare a capturării mele, în timp ce Doug scotea un hăulit victorios.

Uitaţi-o, fraţilor! Kincaid, cea mai tare din parcare! Eşti gata

de paranghelie, iubire?

— Sunt gata să-ţi torn paharul în cap. Lasă-mă jos.

Doug a râs şi m-a lăsat jos pe podea. M-am clătinat un pic, dar nu din cauză că mă lăsase jos.

Iar am simţit chestia aia.

Freamătul ăla ciudat pe care îl mai simţisem cu Doug în birou la noi.

Numai că de data asta era mai puternic. Mult mai puternic. Pulsa în jurul meu şi mai că-mi venea să mă fac mică. M-am uitat împrejur prosteşte şi încercam să-mi dau seama de unde vine, dar era imposibil de spus. Senzaţia venea de peste tot, ca vibraţie scrâşnitoare care vuia prin aer şi care, pare-se, mă afecta numai pe mine.

Wyatt, un chitarist roşcovan, mi-a zâmbit până la urechi.

— Cât ai tras la măsea? Pari un pic lovită în aripă.

Mai degrabă emoţionată, m-a tachinat Doug. O fată ca ea nu are parte în fiecare zi de atâţia bărbaţi atractivi, este?

— Hm. Cred că atractivitatea ei e un pic mai letală decât a noastră, a spus Wyatt, apoi m-a răsucit uşor. L-ai cunoscut deja pe Alec?

— Noul tobar, am presupus. A făcut un pas înainte, apoi o reverenţă, la fel de prostesc de entuziasmat ca restul. El era o idee mai tânăr decât ei, un pic cam slăbuţ, iar prin părul blond avea şuviţe decolorate albastre. Însă el părea doar un pic mai putin emoţionat. Neavând încă habar de ce mă simţeam aşa de ciudat, am încercat să-mi alung gândul ăla şi să-i ofer lui Alec un zâmbet normal.

— Salut, am spus. Sigur vrei să umbli cu defecţii ăştia?

— S-au văzut şi lucruri mai rele.

— Unde, la balamuc?

A râs şi a dat din cap spre paharul meu.

— Ce bei?

— Cocteil cu votcă.

— Bună alegere, a spus sigur pe sine, deşi eu bănuiam că cel mai probabil nu auzise în viaţa lui de aşa ceva.

Părea complet neexperimentat.

— Cu următorul fac eu cinste. Spune-i barmanului să-l treacă în contul meu.

M-am străduit să rămân serioasă. Făcea apel la replici de vedetă, dar, venind din partea cuiva care abia de avea vârsta

legală pentru a bea, îşi pierdeau din eficienţă. Probabil spera că afirmaţia de mai devreme a lui Wyatt despre trasul la măsea era adevărată.

— Hei, a intervenit Doug, apucându-mă. Nu mai flirta cu fana mea numărul unu. Poţi să-ţi aduni fanele, isteţule, când oi reuşi să prinzi musca din zbor cu beţele. Deocamdată bobocul trebuie să lase fanele pe mâinile stăpânului.

Apoi Doug m-a plimbat prin încăpere într-o tentativă ridicolă de tango. Mişcarea, combinată cu bâzâitul ăla iritant din aer, îmi dădea ameţeli.

— E şi restul găştii acolo?

— Aşteaptă cu sufletul la gură, i-am promis eu şi am înclinat din cap. N-ar trebui să fii mai emoţionat?

— Cum să nu. Dacă aş avea motive de emoţie. Dar nu e cazul.

Eram şi acum la fel de uimită cum fusesem la muncă. Doug îşi cunoştea talentul, dar îl mai văzusem şi alte dăţi înainte de concerte. Deşi glumea mereu şi era binedispus, pe vremuri era emoţionat, avea un soi de meditaţie interioară, în timp ce mental se pregătea să ofere un spectacol de zile mari. Ştiu ca spusese că erau într-o stare dementială de ceva timp, dar schimbarea era radicală, ca să nu zic mai mult.

După câteva glume şi aluzii sexuale, într-un final i-am lăsat. Pur şi simplu, imediat ce am ieşit pe uşă, zgomotul ăla strident a dispărut. Era de parcă aş fi respirat aer proaspăt după o furtună de nisip. M-am uitat înapoi în cameră cu ochii mari, încercând să găsesc vreun indiciu în legătură cu ceea ce se întâmplase. Insă nu mi s-a revelat nimic. Trupa deja uitase de mine. Râdeau de altceva, îşi beau berile, sucul sau mai ştiu cu ce şi se şicanau unii pe alţii în glumă, probabil modalitatea masculină de a elibera tensiunea. Am plecat nedumerită.

Seth se alăturase celorlalţi când în sfârşit mi-am făcut din nou drum spre sală. În ciuda grijilor, am simţit că mi se furişează un zâmbet pe chip. Avea părul la fel de ciufulit ca de obicei şi purta un tricou cu Thundercats.

— Salut, am spus când l-am văzut, conştientă că toată lumea se uita la noi, aşteptând, pare-se, să scot cătuşele.

— Salut, a răspuns nonşalant, cu mâinile în buzunare, într-o postură relaxată şi destinsă ca de obicei.

— Ştii, Doug poartă un tricou ca al tău.

— Ştiu, eu i l-am împrumutat.

Am râs cu toţii pe tema asta, iar apoi Beth mi s-a adresat:

— L-ai văzut pe Doug? E pregătit?

— De fapt, întrebarea e – am spus uşor încruntată – dacă lumea e pregătită pentru Doug.

O jumătate de oră mai târziu, au văzut ce voisem să spun, Trupa Nocturnal Admission a ţâşnit pe scenă şi deodată toată energia şi entuziasmul reprimate au fost canalizate în muzică. După cum îi spusesem lui Doug, eram fan al trupei de mult timp. Stilul lor combina hard rockul cu ska-ul, combinaţie care mă atrăsese întotdeauna. După secolele de repetitivitate, inovarea era chiar cireaşa de pe tort. Interpretau în mod obişnuit cu talent şi pasiune, ceea ce făcea să fie o plăcere să-i priveşti şi să-i asculţi în acelaşi timp. Afecţiunea pe care i-o purtam lui Doug avea şi ea rolul ei.

În noaptea asta era incredibil. Toate piesele lor erau noi, nu o mai auzisem pe niciuna până acum. Şi, Hristoase, ce mai piese! Fantastice! Extraordinare! De zece ori mai bune decât alea vechi, care până atunci mi se păruseră inegalabile. M-am întrebat când avusese Doug timp să le compună. El compunea mare parte din muzica lor, iar ultima oară îi văzusem în spectacol cam acum o lună şi jumătate. Trebuie să-l fi ajutat cineva ca să le compună pe astea în aşa scurt timp. Ştiam că de regulă îi lua ceva timp să compună o piesă, pentru că cizela întruna versurile şi niciodată nu trata cu superficialitate' procesul ăsta.

Cât despre interpretare… Ce să spun, Doug era întotdeauna bombastic, asta era marca lui distinctivă. În noaptea asta jur că nu se oprea o clipă în loc, energie în stare pură cu înfăţişare umană. Dansa, se plimba pe scenă, făcea roata. Monologurile dintre piese erau tare amuzante, iar vocea lui când cânta depăşea tot ce auzisem vreodată la el. Puternică şi adâncă, îmi făcea corpul să vibreze. Publicul nu se mai sătura, îl iubea, şi înţelegeam de ce. Nimeni, nici măcar oamenii care lucrau aici, nu-şi puteau lua ochii de pe scenă.

Mai puţin unul.

La marginea mulţimii era un bărbat care se îndrepta tacticos spre ieşire. Judecând după mersul întins şi aparenta lipsă de interes, el nu găsea trupa Nocturnul Admission la fel de fascinantă ca noi ceilalţi. Scena era suficient de ciudată încât sa-mi smulgă privirea de la trupă, ocazie cu care am fost şi mai

surprinsă de vestimentaţia lui.

Dacă ar fi existat revista GQ pe vremea poeţilor victorieini, tipul ar fi apărut pe copertă. Purta nişte pantaloni negri frumos croiţi şi o haină lungă, neagră, ale cărei poale îi ajungeau aproape până în spatele genunchilor. Pe sub haină avea o camaşă albă largă, superbă, care putea fi din mătase. Indiferent din ce era, îmi făcea poftă s-o ating şi să văd cât de moale era. Spre deosebire de Horatio, ale cărui haine demonii o erau pur şi simplu demodate, tipul ăsta luase trecutul şi îl adaptase la sine, avea propria modă, cu influenţe străvechi şi sexy. După care tânjea atâta mişcarea goth în zilele noastre. Îşi desfacuse primii câţiva nasturi şi lăsa la vedere pielea netedă şi bronzată. Judecând după culoarea pielii, la care se adăuga parul brunet lucios care îi ajungea până la jumătatea spatelui, ma facea să cred că era indian sau din Orientul Mijlociu.

Când a ajuns la uşa de la ieşire, s-a oprit, s-a întors spre scena şi a privit trupa preţ de câteva momente. Pe buze i s-a infiripat un zâmbet de încântare, apoi a plecat.

Ciudat, mi-am spus şi mă întrebam cine era oare. Poate vreun un căutător de talente? Sau poate era pur şi simplu un tip care nu prea agrea genul ăsta de muzică. În fond, părea din cei care aveau acasă integrala operelor lui Chopin.

Am mai meditat un pic la acel bărbat, apoi m-am întors inapoi spre scenă. Trupa îşi luase o pauză de la piesele noi şi interpreta un cover după una din piesele mele preferate ale trupei Nine Inch Nails. Nimic nu se compara cu versurile lui Trent Reznor, acompaniate de saxofon.

— Nu-mi vine să cred, i-am spus mai târziu lui Seth, când m-am dus spre spatele găştii noastre ca să stau aproape de el.

Prietenii noştri erau aşa de hipnotizaţi de ceea ce se petrecea pe scenă, încât chiar puteam să stau de vorbă cu Seth fără să atragem atenţia.

— E… incredibil.

— Aşa e, mi-a dat el dreptate. Să înţeleg că de obicei nu e aşa?

— Nu. Absolut deloc. Dar sper să fie de acum înainte. Iisuse!

Apoi am tăcut şi ne-am întors din nou atenţia către trupă, însă în timp ce ne uitam, mâna lui Seth se odihnea pe spatele meu, într-un gest prietenesc şi nevinovat care m-a făcut să-mi pierd imediat interesul faţă de muzică. Şi nu era puţin lucru.

Bluza de pe mine cu greu îşi merita numele de bluză. Era genul de tunică strălucitoare care îmi acoperea doar partea din faţă, era legată la ceafă şi sub omoplaţi, de aceea degetele lui îmi mângâiau pielea goală.

Acum mai puţin de o săptămână fusesem într-o camera de hotel cu un tip care îmi masase tot corpul cu ulei aromatic, apoi îmi făcuse sex oral în aşa hal încât îmi luase răsuflarea, şi totuşi, jur că nu se compara cu degetele lui Seth pe pielea mea goală de acum. Şi restul corpului s-a trezit la viaţă, deodată înfometat de mai mult de atât. Când şi-a trecut buricele degetelor în jos, spre mijloc, simţeam cu exactitate fiecare loc pe care îl atinsese şi fiecare loc pe care nu-l atinsese, de parcă degetele lui mi-ar fi marcat pielea cu fierul roşu. Degete magice… degete seducătoare… Fiinţa mea a pulsat hămesită, împingându-mă să preiau iniţiativa ca să-i ofer şi mai mult.

Cand mâna lui mi s-a oprit în sfârşit pe mijloc, chiar acolo unde mi se terminau jeanşii, am şoptit:

— Poţi să cobori, dacă vrei.

Nu, mi-a replicat, iar glasul lui părea mai aspru decât de obicei, însufleţit de o intensitate necunoscută mie, dar se simtea melancolie în el. Sincer, nu pot.

Publicul a aclamat şi a cerut un bis la finalul concertului, pe care trupa l-a oferit cu încântare, de mai multe ori. Asta da demonstraţie de forţă.

Pe când terminau piesa şi făceau plecăciuni, deodată mi-a venit o idee. M-am scuzat că trebuie să mă duc la toaletă şi am pornit înapoi în direcţia cabinei. Odată ieşită din raza vizuală a vreunui trecător, m-am făcut invizibilă şi m-am strecurat inapoi în încăpere, uimită încă de senzaţia aia ca o arsură, ca un fior.

Însă dispăruse şi totul era perfect normal în încăpere. Pe poade zăcea o grămadă destrăbălată de geci, cutii de instrumente şi pahare roşii goale de plastic, la concurenţă cu scrumierele înţesate care să ocupe şi alte suprafeţe drepte. M-am plimbat primprejur, am tras cu ochiul prin colţuri în căutarea a ceva orice putea explica ceea ce simţisem. Dar şi acum m-am ales buzele umflate. Era linişte şi pace, niciun om sau fiinţă un pândea gata să-mi sară în faţă, deşi eram destul de sigură ca ce simţisem nu provenea de la vreo fiinţă vie. Însă, în acelasi timp, nici nu păruse a fi vreun farmec sau vreun obiect cu puteri magice cunoscut de mine. Mai degrabă

gâdilătura aşa fusese ca ceva între cele două, pe jumătate însufleţit, pe jumatatemort. Dar aşa ceva era ilogic.

Cand m-am întors la prietenii mei, i-am văzut pregătindu-se de plecare. Niciunul dintre noi nu se putea abţine să im discute despre concert. Ne-am despărţit şi ne-am întâlnit din nou acasă la Doug la cheful de după concert la care no invitase. Mai fusesem la evenimente din astea, dar de data asta era mai multă lume decât văzusem vreodată până acum. Era full. Alcoolul şi iarba curgeau ca laptele şi mierea, dar eu, după câteva păhărele, am zis pas, pentru că de dimineaţă trebuia să deschid magazinul.

Prin perdeaua de fum decadent, membrii trupei socializau cu mulţimea, de parcă toată viaţa ar fi lucrat în relaţii publice. Stăteau de vorbă cu toată lumea, plini de farmec şi expansivi, deşi niciodată prea mândri de sine sau îngâmfaţi.

Pe parcursul chefului, Seth şi cu mine ne-am ţinut unul de celălalt la o distanţă respectabilă, ca să menţinem iluzia că nu eram nimic mai mult decât prieteni. Deşi mie încă mi se părea că e o idee bună, era de parcă aş fi presărat sare pe răni deschise; nu ajungea că nu ne puteam atinge, acum nici nu mai puteam vorbi.

La un moment dat, m-a abordat Alec şi a încercat să reia conversaţia pe care o avuseserăm când mă răpise Doug. Tobarul mi-a dat un pahar de plastic.

— Tipul ăla de colo chiar se pricepe la cocteilurile cu vodcii, a spus vesel.

Am adulmecat paharul. Mirosea a votcă în stare pură şi probabil şi ieftină.

— Mersi, am spus, ţinându-l la distanţă.

Alec s-a sprijinit de un perete din apropiere, înfigând cotul în el ca să creeze un soi de spaţiu închis între noi.

— Şi ia zi, ţi-a plăcut concertul?

— Da. Categoric. Aţi fost fantastici.

I s-a umflat pieptul de mândrie.

— Mersi. Am muncit din greu. Mai pregătim şi alte spectacole tari, cât de curând. Sper să vii să ne vezi.

Dacă o să pot, o să vin. Se pare că în ultima vreme am mult de muncă.

— La librăria aia, cu Doug? Nu pot să înţeleg faza asta. Niciunul dintre voi nu pare genul. Mai ales tu. Pari să ai o

latura sălbatică, genul de tipă amatoare de petreceri.

Mi-am păstrat zâmbetul pe faţă şi m-am dat un pas înapoi. Sigur. Atât că nu în zilele în care se ţin ore la şcoală, daca mă înţelegi.

Ignorând ceea ce eu credeam că sunt îndemnuri cu „vezi-ţi de treabă”, a făcut un pas spre mine cu un zâmbet care lui probabil i se părea seducător. Deodată tentativele lui stângace de flirt îmi păreau mai puţin simpatice.

— Haide, a râs el. Dă-te bolnavă mâine. Ştiu un loc… în care putem merge dacă vrei să te distrezi ca lumea.

E mai tare decât aici.

— Nu. Nu pot. Îmi pare rău. Ăăă, mersi pentru băutură, dar trebuie să mă duc să-l întreb ceva pe Doug… ăăă, ceva despre muncă. Ne mai vedem.

Respingerea mea l-a dezamăgit vizibil pe Alec, dar n-a fortat lucrurile în timp ce eu băteam în retragere spre Doug. Cand l-am găsit, nu am discutat de fapt despre muncă, ci am palavragit pe o mulţime pe alte teme amuzante, care păreau şi mai amuzante din cauza ameţelii crescânde şi a faptului că acum chiar avea un grup de admiratoare în jurul lui. Se pare ca pana la urmă norocul îi surâdea. Dacă încă mai avea atâta energie şi în noaptea asta, probabil că avea să le facă fericite pe multe dintre ele.

Intr un târziu, sătulă de scenă, mi-am luat la revedere de la el şi am dat de Seth în partea cealaltă a încăperii. Deloc surprinzator, era singur şi nu bea. Se născuse fără gena bârfei şi stiam sigur că nu se simţea în largul lui dacă interacţiona cu oamenii la petreceri. Îl mai tachinasem mai demult că de fapt ar putea fi plăcut surprins dacă încerca măcar să stea de vorba cu oameni necunoscuţi. Însă el refuza categoric. Părea destul de satisfăcut dacă privea doar oamenii, cu ochii licărindu-i şi cu o fărâmă de zâmbet pe buze, de parcă ar fi ştiut el o glumă care nouă, celorlalţi, ne scăpa. Nu m-ar fi surprins dacă ar fi pus toate astea la păstrare pentru romanele viitoare.

— Salut, am spus.

Când m-a văzut, s-a înseninat, iar ochii lui lucitori au căpatat căldură, familiaritate, iar ceva din adâncul meu s-a înfierbântat şi s-a strâns.

— Salut.

— Eu sunt gata de plecare. Vrei să vii la mine?

Merita după cât îl neglijasem în noaptea asta.

— Sigur.

Discutam cine să plece primul, când m-am uitat în partea cealaltă a încăperii şi l-am văzut pe Alec dându-i lui Casey un pahar de băutură. Aceasta dădea impresia că băuse deja mai mult decât suficient, iar Alec făcea aceeaşi manevră de închidere pe care o încercase şi cu mine.

— Ce e? a întrebat Seth când m-a văzut încruntându-mă.

— Tobarul ăla nou, Alec. Mi-a făcut avansuri mai devreme, iar acum o atacă pe Casey. Cred că e genul ăla de tip care crede că singura modalitate de a şi-o pune e să le dea de bani fetelor.

— Stai un pic. Eu credeam că sunt unicul posesor al secretului ăstuia.

— Am admonestat cu o privire indiferentă, după care m-am întors înapoi spre Alec şi Casey.

— Nu-mi place chestia asta. Nu vreau să creadă că poate să le facă aşa ceva femeilor.

Nici măcar nu ştii că asta gândeşte. În plus de asta, ia uita-te împrejur. Fiecare tip de aici încearcă să se aleagă cu o partidă de sex. Alcoolul e acompaniamentul obişnuit, iar ' iar Casey e destul de mare încât să ştie lucrul ăsta.

— Eu mă duc acolo.

Seth m-a atenţionat din priviri.

— N-o să-ţi mulţumească pentru atitudinea ta de mamă a raniţilor.

— Mai bine să se supere pe mine decât să facă vreo prostie.

— Thetis, nu…

Dar deja plecasem, croindu-mi drum printre oameni, în timp ce aveam în colimator ţinta.

— .. Pari genul de tipă amatoare de petreceri, spunea Alec cand m-am apropiat eu.

— Salut, am spus tare, vârându-mă între ei.

Amândoi s-au întors spre mine surprinşi.

— Salut, Georgina. Ce mai faci?

Mă duc acasă, i-am spus lui Casey. Mă întrebam dacă vrei să te las şi pe tine.

Casey a zâmbit, i-a aruncat o privire lui Alec, apoi mie din nou. Casey era o tânără hawaiiano-filipineză cu pometii înalţi şi parul negru, lucios, o fată foarte drăguţă.

— Mersi, dar mai stau aici ceva vreme.

Alec părea foarte mândru de sine. M-am întors iar spre ea.

— Bine, dar pot să te întreb ceva iute, Case? am spus şi i-am zâmbit dulce lui Alec. Numai un moment te reţin.

Am condus-o mai departe şi am prins-o când s-a împleticit. Privind-o mai de aproape, am constatat că se dedase la ceva mai mult decât alcool.

— Casey, i-am spus, imediat ce ne-am îndepărtat de el cât sa nu audă. Nu cred că ar trebui să umbli cu el.

— De ce? E băiat de treabă.

— Ştiu şi eu ce să zic? Aceleaşi replici mi le-a servit şi mie, Cred că încearcă să facă rost de o partidă de sex.

— Fiecare bărbat de aici încearcă să facă rost de o partid de sex. Ştiu cum merge treaba.

— Da, dar…

— Uite ce – mi-a spus ea – apreciez comportamentul de soră mai mare, dar nu sunt proastă, mă descurc.

Chipul i-a fost străbătut de un aer răutăcios.

— În plus, a adăugat, nu m-aş fi gândit niciodată să-mi ţii tu predici despre abstinenţă.

De parcă nu ştiam eu unde bătea. Fir-ai tu să fii, O'NeillJ cu libidoul tău cu tot. M-am strâmbat şi am mai încercat sa-i aduc câteva argumente logice. Le-a respins pe toate, iar în scurt timp indulgenţa i-a fost înlocuită de iritare. Deja Alec nu se mai putea controla, a venit la noi şi a pus posesiv un braţ în jurul ei. Ea l-a privit plină de adoraţie şi mi-am dat seama ca era o bătălie pierdută.

Seth şi cu mine ne-am întâlnit iar la mine acasă şi m-a ascultat cu o răbdare admirabilă pe când îmi vărsăm focul despre bărbaţii care profită de femei.

— Dar nu cu asta te ocupi tu? a spus pe când stăteam pe podeaua livingului şi ne pregăteam să facem o partidă de Scrabble.

— Ăăă… nu. Nu e deloc acelaşi lucru.

— De ce?

M-a privit în ochi pentru o clipă şi într-un final mi-am ferit privirea.

— Pur şi simplu. Vrei să dai tu primul?

A renunţat la subiect, un alt lucru pozitiv când erai cu un tip non-combat.

În scurt timp, am descoperit că dacă jucam Scrabble cu Seth era ca şi când aş fi jucat Monopoly cu Jerome, o bătălie pierdută din start. Într-adevăr, cunoaşterea a mai mult de 25 de limbi îmi oferea un vocabular vast, dar eu nu meşteream şi nici nu lucram cu cuvintele în mod frecvent. Seth era tătic, studia tabla, stătea un minut să calculeze şi apoi forma un cuvant care nu numai că valora o grămadă de puncte, dar pe deasupra mai era şi interesant. Păpuşoi. Hexagon. Impopoţonat.

Ultimul dovedea chiar cruzime.

— Intre timp, eu formam cuvinte de genul ca, viu, rău şi teu. Şi aproape niciodată în poziţii care să-mi aducă multe puncte.

— Stai un pic, a spus. Ăsta nu e cuvânt.

Mi-am coborât ochii spre locul în care, într-un moment de moment de disperare, pusesem zixic pe un spaţiu unde mi se tripla valoarea cuvântului.

— Ba cum să nu fie.

— Şi ce înseamnă?

— E ceva gen… donquijotesc, dar cu mai mult…

— Rahat?

La faza asta am râs în hohote. Nu-l mai auzisem niciodată vorbind urât.

— Cu mai mult zel, de unde şi litera z din cuvânt.

— Îhî. Ia foloseşte-l într-o propoziţie.

— Ăăă… Eşti un scriitor zixic.

— Nu pot să cred aşa ceva.

— Ce? Că eşti zixic?

— Că încerci să trişezi la Scrabble. S-a sprijinit de canapea, clătinând din cap. Eram pregătit să accept toată povestea cu slujbaşa iadului, dar chestia asta e cam exagerată.

— Hei, asta nu se cheamă trişat. Nu e nimic sinistru aici, doar pentru că vocabularul tău limitat nu include şi cuvântul ăsta.

— Vrei să-ţi susţii afirmaţia cu ajutorul dicţionarului?

— Auzi – am spus cu un aer superior – să ştii că nu-mi place tonul tău zixitor.

— Dacă n-ai fi o femeie aşa de zixoasă, m-aş înfuria.

— Zixitatea ta mă scoate de minţi.

Am uitat de joc şi ne-am petrecut următoarele douăzeci de minute inventând cât mai multe variante posibil cu rădăcina zix. Un lucru interesant, părea să funcţioneze la fel de bine ca

sufix şi ca prefix. Bănuiam că, dacă Bastien asista la discuţia asta, mi-aş fi atras şi mai multe acuzaţii de tocilară plictisitoare.

În sfârşit, Seth şi cu mine ne-am dus la culcare în pragul isteriei, chicotind încă, odată acoperiţi cu plapuma.

— Ce bine miroşi, i-am spus, cu faţa aproape de gâtul lui. Cu ce parfum ţi-ai dat?

— Nu-mi dau cu parfum, a spus el, înăbuşindu-şi un căscat. Miroase prea puternic.

— Nu se poate, am spus şi mi-am apropiat şi mai tare faţa.

— Hei, ai grijă că-mi dai idei.

Mirosul pielii şi al sudorii lui erau unice, delirant de delicioase. Însă, pe lângă asta, mai era ceva, un miros discret, de mere, dar nu genul ăla de miros femeiesc, de magazin ieftin, ci discret şi adorabil, în amestec cu mosc şi piele moale.

— Nu, e ceva. Nu se poate să nu-ţi fi dat. Aşa miroase deodorantul tău?

Ah, a mormăit el, căscând iar. Pun pariu că e săpunul ala set pe care mi l-au dat Andrea şi Terry.

— Mmm, e perfect. Îmi venea să-i mănânc gâtul, printre altele Ştii, încă îmi mai eşti dator cu clătitele alea. Cred că acum mi-ar plăcea cu… mere şi scorţişoară.

— Cu mere şi scorţişoară? Ce pretenţioasă eşti!

Nu-i nimic. Cred că eşti destul de puternic încât să-mi faci fata

— Thetis, dacă aş crede că ai fie mere, fie scorţişoară în bucatarie, ţi-aş face chiar în momentul ăsta.

N-am răspuns. Eram destul de sigură că aveam nişte cereale Apple Jacks vechi de vreun an, dar cam atât.

Seth a râs înfundat când a văzut că tac şi m-a sărutat pe tamplă.

Nu ştiu cum de a putut crede cineva că eşti Genevieve. Nici intr-o mie de ani nu aş putea crea un personaj ca tine.

M-am gândit la chestia asta, nu pe deplin sigură dacă era un compliment.

— Şi atunci de unde îţi vin personajele?

A ras iar.

— Dacă nu te-aş cunoaşte mai bine, şi cred că te cunosc, as spune că asta seamănă suspect de tare cu: „De unde îţi vin ideiile?”

Am roşit la adăpostul întunericului. Când ne cunoscuse-ram — tratasem cu superioritate întrebarea asta şi-mi bătusem joc de fanii care-l întrebau atât de des aşa ceva.

— Hei, e cu totul şi cu totul altă întrebare.

Simţeam că se amuza în timp ce medita la răspuns. Unul din motivele pentru care se poticnea când venea vorba de conversaţii era pentru că nu-i plăcea să spună prima chestie care-i trecea prin cap. El îşi alegea cu grijă cuvintele.

— Cred că vin din mintea mea. Tot de acolo vine şi subiectul. Toate astea locuiesc acolo şi strigă la mine să le dau drumul. Dacă nu le-aş scrie, m-ar mânca de viu şi mi-ar face şi mai inaccesibilă lumea reală decât îmi e deja.

— Nu că m-aş plânge din cauza asta… dar dacă e atâta înghesuială acolo, înăuntru, chiar mai e cazul să-ţi pese de lumea reală?

— Hm, ăsta e paradoxul. Poveştile se nasc în mintea mea, dar eul interior este alimentat de eul exterior. Trăiesc ca într-un fel de simbioză. Ideile romanelor nu mi-ar veni dacă n-aş avea experienţe din care să mă inspir. Gelozie, iubire, pasiune, mânie, suferinţă, tot genul ăsta de lucruri.

Am simţit ca un fel de strângere de inimă.

— Ai suferit de multe ori?

A făcut o pauză.

— Sigur. Toată lumea suferă, face parte din viaţă.

— Zi cum o cheamă. Îi tăbăcesc fundu'. Nu permit nimănui să te facă să suferi.

S-a lipit cu capul de părul meu şi a spus stăpânit, delicat:

— Eşti o minune, eşti puternică şi talentată, dar nici tu nu mă poţi scuti de suferinţă. Nimeni nu poate să facă asta pentru o persoană. Eu pot să fac ca totul să fie perfect în ficţiunea pe care o creez, dar lumea reală nu e chiar atât de bună. Aşa stau lucrurile. Şi în orice caz, pentru fiecare lucru rău din viaţă sunt şi mai multe lucruri bune, ca să încline balanţa.

— Ca de exemplu?

— Ca de exemplu nepoate blonde. Şi cecuri pentru drepturi de autor. Şi tu.

Am oftat şi m-am relaxat, lipită de el. Strânsoarea lui a slăbit şi peste câteva minute dormea. Extraordinar!

Am stat cuibărită lângă el un timp, dar de data asta somnul s-a dovedit mai greu de prins în plasă, în timp ce întorceam pe

toate părţile cuvintele lui. M-am gândit la persoana care i-a frant inima şi m-am întrebat dacă eu aveam să fiu următoarea ticaloasă, cu sau fără voie.

Când m-a luat somnul, m-am afundat imediat într-un vis torid în care Seth şi cu mine făceam sex sălbatic şi plin de pasiune. Îmi legase mâinile de stâlpii patului şi, normal, era foarte dotat. Fiecare pătrundere făcea ca tăblia patului să se lovească de zid în aşa hal, încât mi s-au plâns vecinii.

M-am trezit speriată şi mă gândeam deodată că nu era o idee chiar aşa de bună să fiu atât de întrepătrunsă cu el. Desigur, pare-se că eram singura care avea o problemă pe tema asta. Seth continua să doarmă liniştit şi profund, de parcă nici n-as fi fost acolo, şi avea, fără îndoială, vise caste, cum trebuie, chintesenţa virtuţii şi hotărârii.

— Am privit îndelung, admirând felul în care îi scălda lumina na blândă trăsăturile. Muşchii lucraţi ai torsului, genele pe care mi-aş fi dorit şi eu să le am cât fusesem muritoare. Mi-am muscat buzele şi am rezistat pornirii de a-l atinge. Era dorinţă şi încă ceva, ceva care mă îndemna să fiu aproape de el. Mi se facea frică. Poate că nu era singurul care avea să iasă din afacerea asta cu inima frântă.

Mi-am extras fiinţa slabă şi am dus-o pe marginea cealaltă a patului, lăsând cât mai mult spaţiu posibil între noi. În timp ce zaceam acolo, cu spatele la el, Aubrey a sărit în sus şi s-a intins lângă abdomenul meu. I-am mângâiat căpşorul negru cu pete albe şi am oftat.

— S-au înşelat cu toţii, Aub, am şoptit. Există cel puţin un tip pe lumea asta care nu încearcă să se aleagă cu o partidă de sex.

Capitolul 6

Un avantaj pe care îl prezintă un loc de muncă într-o librărie este că ai acces imediat la presa scrisă:

Nocturnal Admission este o încântare a simţurilor, unul dintre acele giuvaieruri rare care se nasc din obscuritatea

micilor cluburi şi a restaurantelor. Desigur, după reprezentaţia de noaptea trecută de la Verona, este puţin probabil să mai cânte în localuri ieftine. Nocturnal Admission este pe cale să devină un nume, prezent pe buzele tuturor, nu numai la nivel local, ci şi la nivel naţional.

Personalul din tura de dimineaţă şi cu mine am lansat urale la lecturarea articolului despre concert din Seattle Times, adunaţi cu toţii în jurul biroului de informaţii, recitind întruna citatele preferate. Autorul spusese chiar câteva cuvinte şi despre viaţa lui Doug, după mai multe rânduri în care îi lăuda vocea şi personajul întruchipat pe scenă, la care adăugase şi faptul că lucra într-o „librărie locală". Asta ne plăcuse la nebunie; referinţa vagă ne făcea să ne simţim şi noi aproape vedete.

— Am lăsat să mai pălăvrăgească un pic, delectându-ma cu propria mândrie şi plăcere trezite de Doug, după care în sfârşit am împrăştiat mulţimea.

— Copii, regret că trebuie să trosnesc din cravaşă, dar văd clienţi la uşă.

S-au împrăştiat fără chef, dar l-am văzut pe Andy rânjind cand e redea el că nu observ şi i-a şoptit ceva lui Casey. Singurul cuvânt pe care l-am prins a fost „cravaşă". Adorabil! Ai fi zis ca dacă aveam o reputaţie de femeie dominatoare, deveneam o figură autoritară mai de temut, mai degrabă decât o sursa de băşcălie.

Iar azi eram singura figură autoritară. Paige se simţea iarăşi rau, aşa că, neoficial, a trebuit să fac şi treaba ei, şi a mea. Cel puţin personalul era într-o formă bună, în ciuda chefului până tarziu în noapte, ceea ce uşura situaţia.

Casey părea să nu se resimtă după noaptea trecută, un lucru remarcabil. Poate era rezistenţa tinereţii. Dacă aş fi băut şi as fi fumat cât ea, mă îndoiam că aş fi fost într-o formă aşa de bună – şi asta că eu aveam avantajul vindecării şi refacerii supranaturale. Temerile mele în legătură cu Alee trebuie să fi fost premature, am hotărât eu, ţinând seama de buna dispozitie în care părea să fie.

Mi-a zâmbit de fiecare dată când ne-am văzut în timpul zilei şi era veşnic pregătită cu un comentariu prietenos faţă de clienţi şi de colegii de serviciu deopotrivă. Când m-am oprit sa iau ceva de la o casă vecină, am auzit un client întrebând-o

daca ştia să-i spună dacă totalul cărţilor pe care le luase avea sa fie sub 25 de dolari. A cercetat teancul de cărţi cu mână de expert şi în mai puţin de zece secunde avea un răspuns:

— Cu taxe ar fi 26,57 dolari. Dacă o lăsaţi pe asta, o să vă coste 22,88 dolari. E cel mai aproape, ca să nu depăşiţi suma.

Ai făcut toate calculele astea în minte? Am întrebat-o mai târziu.

Inobrajii drăguţi i s-au desenat gropiţe.

— Sunt specializată în contabilitate.

— Aşa o fi, dar contabilul meu bag mâna în foc că nu-mi calculează mental taxele.

— Bineînţeles că nu. Dar chestia asta e simplă.

La prânz a apărut şi Doug, spre încântarea celorlalţi. Ţanţoş nevoie mare, ne-a spus jubilând fără limite despre articol şi mă tot întreba dacă citisem ba chestia asta, ba ailaltă. A trebuit să-l asigur în mod repetat că citisem tot.

Asemenea lui Casey, părea şi el neafectat de cheful din noaptea trecută. Muncea şi se fâţâia de colo-colo cu aceeaşi energie care deja devenea marca lui înregistrată. Prin comparaţie cu ei, eu mă simţeam de-a dreptul posacă, ca să nu mai spun incompetentă. Hm! Nemurirea şi capacitatea de a-ti schimba forma erau nişte fleacuri pe lângă abilitatea supra—omenească de a face calcule mentale şi cea de a te prezenta dementţial pe scenă.

Când m-am întors din pauza de masă, efectiv a ţâşnit spre mine.

— Kincaid, Kincaid, trebuie să mă ajuţi.

— Ce-ai păţit?

A înclinat capul spre una din casele de marcat. Alec stătea sprijinit de ea şi flirta cu Casey, care zâmbea şi dădea entuziasta astă din cap la ceva ce-i spunea el.

— A venit Alec să-mi spună că ne-a făcut rost de o proba super!! La Blue Gallery!! Trebuie!! Să mergem să repetăm, Acu'!!

— Doamne fereşte. Las-o mai moale cu semnele alea d «exclamare.

— Kincaid, vorbesc serios! Trebuie să-mi ţii şi mie locul N-o să afle nimeni că am plecat. Tipilor ăstora nu le pasă, iar Paige şi Warren nu vin.

— Cât timp îţi trebuie?

— Tot restul zilei.

— Tot restul… asta înseamnă să muncesc eu douăşpe ore! În plus de asta, nu pot să stau până la ora închiderii. Mă duc văd o piesă în centru. A făcut Seth rost de bilete în ultimul moment.

Atunci… stai cât de mult poţi. Se ocupă Janice de închidere.

Am ezitat. Warren prefera să închidă directorul sau unul din directorii adjuncţi, dar Doug avea dreptate, se putea ocupa Janice.

— Kincaid!! m-a implorat el. Te rog. E important, ştii doar.

Doug fusese întotdeauna un tip fermecător şi irezistibil, iar azi avea ceva care mi-l făcea tare simpatic. Aveam ca un fel de înfruntare a titanilor. Când am cedat rugăminţilor lui, m-a ridicat în braţe şi m-a răsucit la modul cel mai puţin demn. Doua minute mai târziu, el şi cu Alec au plecat, iar eu m-am pregătit pentru o zi lungă cât una de post.

Când în sfârşit s-a apropiat de final, eram sigură că magazinul avea să se ducă de râpă în absenţa mea. M-am smuls în sfarşit de acolo, am pornit spre centru, am găsit loc de parcare şi am ajuns într-un suflet în teatru exact când se stingeau luminile. M-am strecurat cu respiraţia întretăiată pe scaunul dintre Seth şi nepoata lui de treisprezece ani, Brandy. În partea cealalta erau fratele şi cumnata lui Seth, care mi-au făcut cu mâna.

Brandy mi-a zâmbit larg. Când ne cunoscuserăm fusese timidă, dar acum părea să mă privească întocmai ca pe sora mai mare pe care nu o avea. Şi eu o adoram. Dacă mă desparţeam vreodată de Seth, nu eram sigură că aveam să pot să stau departe de familia lui.

— Nu credeam că o să ajungi, mi-a spus ea şi cu greu îi distingeam trăsăturile în lumina difuză.

Pe vremuri, lumea ar fi spus că ea şi mama ei au păr ca spicul de grâu, dar nu prea mai folosea nimeni expresia asta. Totuşi, mie întotdeauna mi se părea potrivită când vedeam nuanţa aia de blond auriu.

— Am întârziat ca să menţin trează dorinţa, i-am şoptit şi eu. Nu uita chestia asta când te faci mare. Aşa bărbaţii nu se culcă pe-o ureche. Odată ce încep să prevadă totul, nu te mai înţelegi cu ei.

Brandy s-a pus pe chicotit. Seth zâmbea doar, dar ochii lui scânteiau de încântare pe când mă studia. Purtam mătase de

culoarea vinului şi îmi făcusem un coc franţuzesc. Descoperisem de mult că ochii îi puteau fi la fel de expresivi ca pana, şi mesajele pe care mi le transmiteau acum cu greu puteau trece drept suficient de decente ca să poată fi expuse într-un loc public. Mi-a acoperit mâna cu a lui şi ni le ţineam pe coapsa mea şi, pe măsură ce avansa noaptea, m-am trezit că mă gândeam mai intens la locul în care îmi ţinea mâna decât la excelenta piesă de teatru.

După, am rămas cu familia lui în foaier un timp, ca să mai stăm de vorbă. Terry şi Andrea Mortensen erau nişte oameni extraordinari, care mă tratau întotdeauna cu o bunătate autentică. Din câte aflasem despre obiceiurile antisociale ale lui Seth, cred că mă priveau ca pe un soi de ultimă speranţă pentru el. Brandy a dat glas ideii ăsteia când am dat amândouă fuga la toaletă.

— Tata i-a spus unchiului Seth să nu o dea în bară, mi-a zis în timp ce ne spălam pe mâini. A spus că, deşi unchiul Seth celebru, faptul că a găsit o femeie ca tine sfidează logica.

Am râs şi mi-am netezit poalele rochiei.

— Ştiu şi eu? Cred că tăticul nu are destulă încredere în unchiul tău.

Brandy mi-a aruncat o privire înţeleaptă, demnă de cineva mult mai mare de atât.

— Unchiul Seth şi-a petrecut ultima zi de Sfântul Valentin la o librărie.

Ne-am întors în hol şi am mai stat un pic de vorbă până cand Terry a anunţat că trebuiau s-o salveze pe bona pe care o lasaseră cu celelalte patru fiice ale lor. Andrea m-a atins pe braţ în timp ce se pregăteau de plecare.

— Vii la ziua lui Seth, nu?

— Am privit pe toţi surprinsă.

— Când e?

— De Ziua Recunoştinţei. Din când în când pică în aceeasi zi.

E o tactică bună ca să te alegi şi cu curcan, şi cu cadouri, a comentat Terry.

Era mai scund şi mai bine bărbierit decât Seth, dar în rest semana mult cu fratele lui mai mare.

Nici măcar nu ştiam că se apropie, am spus şi i-am aruncat lui Seth o privire acuzatoare.

— Am uitat.

Oricine altcineva ar fi spus chestia asta, aş fi fost sigură că era minciună sfruntată, dar pe el îl credeam.

— Şi deci vii şi tu? m-a întrebat Andrea, dându-mi din nou impressia că încercau cu disperare să cultive viaţa amoroasă a lui Seth.

Probabil că aş fi reuşit să cer ceva la schimb ca să vin.

— Cu mare drag.

Seth şi cu mine ne-am dus la el acasă de data asta. Mi-am tras pe mine prin schimbarea aspectului pijamalele mele preferate formate din pantaloni de flanelă şi un maiou şi m-am târât în pat lângă el. Patul lui era mai mare decât al meu şi avea o pilotă şi un ursuleţ pe nume Damocles, care purta un tricou cu Universitatea din Chicago.

Cum încă eram un pic agitaţi, am vorbit o vreme pe întuneric despre Emerald City, apoi am trecut la subiectul cărţilor în general. Aveam în repertoriu un bogat evantai de romane familiare şi am trecut de la un autor la altul şi de la un gen la altul. Amândoi îi admiram pe Toni Morrison şi pe Tennesse Williams şi niciunul dintre noi nu terminase Anna Kareninina. Seth o ura pe Jane Austen, pe care eu o adoram. Pe când întorceam subiectul pe toate părţile, mă simţeam uşurată să ml se aducă din nou aminte că de fapt aveam multe în comun, Sexul nu era singurul lucru dintre noi, chiar dacă era singurul lucru care stătea între noi.

La un moment dat, m-am scurs uşor din dezbaterea noastră literară. Lunga zi pe care o avusesem îmi venise de hac şi somnul îmi dezmierda simţurile. Seth părea şi el obosit, Ne-am apropiat unul de altul, întorşi pe o parte, cu picioarele atingânduni-se.

Prin cap îmi treceau gânduri la întâmplare pe când mă rupeam de lumea reală. Ce făcea Aubrey. Dacă Paige avea să aibă băieţel sau fetiţă. Dacă Bastien îşi sporise şansele de a ajunge în pat cu Dana. Cum naiba de devenise atât de bună atât de repede trupa lui Doug…

Câteva ore mai târziu, am deschis ochii şi nu ştiam ce ma trezise. Am presupus că e o chestie din aia ciudată şi nevăzută care te smulge brusc de la sânul somnului. Întunericul tăcut ne învăluia încă, iar zorii nu se zăreau. O rază timidă de lumină se strecura înăuntru, aruncând umbre ciudate pe birou şi pe pe alte mobile din dormitor. Spre deosebire de cartierul Queen

Anne, aici traficul se reducea noaptea, aşa că auzeam doar respiraţia şi bâzâitul aparaturii.

Apoi am remarcat că eu şi Seth ne apropiaserăm şi mai tare unul de altul, aveam picioarele împletite şi ne înlănţuiam cu braţele. Mirosul lui mi-a invadat simţurile. Când mi s-au obisnuit ochii cu întunericul, am remarcat că avea şi el ochii deschişi, nişte pete intense de întuneric, şi mă privea.

Încă somnoroasă un pic, i-am dus mâna la gât şi mi-am linul degetele prin părul lui, apropiindu-mi faţa de a lui. Şi-a pus mâna pe mijlocul meu, acolo unde maioul îmi ieşise din pantalonii de flanelă. Mi-a atins pielea aşa cum mă atinsese şi la concert, mâna i-a lunecat pe conturul meu, trasând curba soldului, apoi pornind spre coapsă. Degetele lui, care loveau reulat tastele computerului, erau delicate ca un fulg pe pielea mea.

Nu mi-am desprins ochii de la el în timp ce ne atingeam, şi jur ca-mi auzeam inima bubuind în urechi. Apoi, în ciuda glasului care ţipa isteric în adâncul minţii mele înceţoşate, mi-am apropiat gura de a lui şi l-am sărutat. La început, buzele noastre au fost timide, uimite parcă să fi ajuns aşa de departe. Ne-am degustat unul pe celălalt, încet şi cu gingăşie. Mâna pe care mi-o ţinea pe coapsă a pornit în sus, iar gândul că Seth cel timid îmi mângâia fundul a declanşat un fior în mine. Am rasuflat uşor şi, în timp ce limba mea îi explora buzele, dornica de mai mult, brusc m-a aşezat pe spate cu o hotărâre care cred ca ne-a uimit pe amândoi. Mâna cealaltă mi s-a strecurat pe sub tricou şi mi-a cuprins baza sânului, iar prin boxeri îmi dadeam seama că ceva mai mult decât mâinile şi buzele lui vroiau ca treaba asta să avanseze.

Apoi, mult mai discret, am mai simţit ceva, ca o furnicătură uşoară, cârcei de beatitudine efervescentă îngeresc de fini care îmi şerpuiau prin corp şi mă învăluiau, copleşitori, cu mult peste orice soi de amorţire a simţurilor în voia cărora mă lăsasem. Viaţă în stare pură, energie în stare pură.

Era delicioasă şi ademenitoare, o altă dimensiune a plăcerii fizice de care ne aflam la un pas. Faptul că mi-era oferită de Seth era şi mai tentant şi purta amprenta unicităţii lui. Îmi venea să mă afund în ea, să închid ochii şi să uit de înţelepciunii, în timp ce mă copleşea dulceaţa aceea.

Dar nu puteam. Hotărârea mea slăbea din ce în ce mai mult,

e adevărat, dar încă mă ţineam bine.

Cu greu, trebuie spus.

M-am smuls din sărut cu părere de rău, încercând să-mi adun forţele şi să mă îndepărtez de el. La primul semn de împotrivire, mi-a dat imediat drumul.

— Îmi… îmi pare rău, am spus, m-am ridicat în fund şi mi-am sprijinit faţa în palme. M-am frecat la ochi de parca m-aş fi trezit dintr-un vis, care, ca să zic aşa, chiar era adevărat. Nu putem. A… a început…

— Doar pentru că ne sărutăm.

Era o afirmaţie, rostită cu un glas aspru de dorinţă, de somn… şi de regret. El ştia mai bine decât majoritatea cât de letal putea fi un sărut pasionat; aproape îl ucisesem ultima oară. Desigur, fusese o situaţie excepţională, şi fiind aproape în pragul morţii, absorbisem mai mult decât aş fi luat în mod normal cu un sărut pasional.

— Doar pentru că ne sărutăm, am repetat deznădăjduită.

Nu era neapărată nevoie de un act sexual pentru ca un om să i se predea altuia. În jocul ăsta nu existau chichiţe.

O tăcere tensionată s-a aşternut peste noi, moment în care Seth s-a ridicat şi el în fund şi s-a îndepărtat de mine. Când a vorbit din nou, în glas i-am simţit o durere nedisimulată şi un sentiment de vinovăţie.

Imi pare rău. Nu ştiu… voiam să mă controlez mai bine de atât. Dar m-am trezit… şi eram pe jumătate adormit… şi apoi…

— Ştiu, am şoptit în întuneric. Ştiu. Şi îmi pare şi mie rău.

Şi iar s-a lăsat liniştea.

Cred că ar trebui să mă duc să dorm pe canapea… a spus într-un final.

Am închis ochii şi mă simţeam cumplit, dar ştiam că are dreptate. Ne jucaserăm cu focul şi trataserăm cu uşurinţă chestiaia asta cu dormitul pur şi simplu. Era de mirare că nu se întâmplase ceva rău mai devreme. Cu cât meditam mai mult la asta, cu atât realizam mai mult cât de mult rău puteam să-i cauzez. De fapt, cât de mult rău îi făcusem deja luând cele cateva picături de viaţă? O săptămână, câteva zile? Chiar şi un minut ar fi fost prea mult.

În glas mi se simţea amărăciunea faţă de lume, nu faţă de el cand am vorbit:

— Nu. Dorm eu pe canapea. Suntem la tine acasă.

— Nu contează. Mai lasă-mi şi mie o fărâmă de cavalerism.

N-am spus nimic şi am rămas încă o dată într-o tăcere stânjenitoare. Sute de întrebări nerostite pluteau în jurul nostru, dar niciunul dintre noi nu putea să le adreseze. Amândoi gresiseram. Când o situaţie emoţională devenea incomodă, aveam tendinţa să fug de ea, sau să pretind că nu există. Şi desi Seth nu fugea tocmai, nici nu aborda discuţia de care era nevoie ca să analizăm ceva de genul ăsta. Aşa că am continuat sa stam acolo.

Într-un târziu s-a ridicat.

— Îmi cer scuze. Scuze pentru ce am făcut.

Se învinovăţea pe sine, tipic lui, dar nu era cinstit, mai ales din moment ce teoretic eu îl atinsesem prima. Ar fi trebuit sa spun ceva în momentul ăla, să-i spun că nu e doar vina lui Dar cuvintele mi-au înţepenit pe limbă, oprite de propriile sentimente confuze. Câteva clipe mai târziu pleca în living.

M-am întins înapoi pe spate cu Damocles în braţe, dar am dormit prost tot restul nopţii. Când s-a făcut dimineaţă, Seth şi cu mine am luat micul dejunântr-o linişte şi mai apăsătoare – iu sfârşit îmi făcuse clătite – destrămată din când în când de discuţii ocazionale şi forţate. Apoi am mers împreună la librărie şi ne-am despărţit repede. Abia l-am văzut restul zilei.

Bastien era în oraş din nu ştiu ce motiv în seara aia, aşa ca a venit mai târziu să mă ia şi m-a dus la el acasă ca să trecem la ridicola acţiune de pătrundere prin efracţie în casa Dani, Când i-am văzut cununa de energie postcoitală, ştiam ce vânt îl adusese în centru.

— Nu te mai saturi de porţiile zilnice de sex? l-am întrebat, şi-mi doream să fi avut şi eu parte de aşa ceva noaptea trecuta

— Am să mă prefac că nu ai întrebat chestia asta, Fleur.

Apoi s-a apucat să bălmăjească despre ocaziile în care o vazuse pe Dana în ultimele câteva zile, cât de amici deveneau şi cum avea să fie doar o chestiune de timp până să se petreacea inevitabilul.

Când a văzut că nu prea răspund, mi-a aruncat o privire piezişă.

— Ce-ai păţit? Arăţi cumplit.

— Azi-noapte l-am sărutat pe Seth, am spus cu un oftat.

— Şi?

— Şi ce?

— Şi ce s-a mai întâmplat?

— Ăăă… nimic. Adică ne-am pipăit un pic, dar atâta tot.

— Şi?

— Şi nu ar fi trebuit s-o fac.

— Pe chipul lui s-a instalat un aer indiferent.

— Un sărut nu e mare lucru. Nu se compară cu sexul oral, de exemplu.

— Dumnezeule, ce scârbos eşti.

— Nu te mai purta ca şi când ţi-aş fi rănit sensibilitatea. Şi sti foarte bine la ce mă refer.

Nu contează. Am fost slabă. I-am luat ceva energie din cauza asta.

— Fleur, te iubesc atât de mult pe cât am iubit vreodată pe cineva, dar toată povestea asta e absurdă. Nu vei fi niciodată fericită până nu i-o tragi tipului, aşa că atacă odată problema. Aşa scapi de atracţia interzisă şi puteţi amândoi să vă vedeţi de viata

— „Să ne vedem de viaţă?" Ce vrei să spui cu chestia asta? Am întrebat tăios.

— Vreau să spun că în mare parte vi s-au aprins călcâiele unul după altul pentru că nu puteţi fi împreună. Nu e dragoste, ci o reacţie omenească normală, un catalizator al atractiei fizice, a spus, a făcut o pauză şi apoi a meditat. Obsesia fata de cărţile lui poate fi şi ea un factor.

— Nu e adevărat. Nimic din toate astea nu e adevărat. Cărtile lui sunt destul de bune pentru a sta la baza unei religii, dar nu e acelaşi lucru. Nu ăsta e motivul pentru care îl… Iubesc? Drace. Încă nu ştiam dacă îl iubesc sau nu. Nici mă-car nu ştiam sigur ce e dragostea, nici măcar după atâta timp.

Bastien a clătinat din cap, neîncrezător, dar nici dornic, parese, să discute în contradictoriu.

— Bine. N-ai decât să continui. Dar eu tot cred că ar trebui să i-o tragi. Chiar dacă asta nu vă face pe amândoi să vă daţi seama că v-ar fi mai bine departe unul de altul, măcar vă scapă de o sursă de tensiuni şi poate lasă să se înfiripe un soi de relaţie obişnuită, disfuncţională.

Am privit în gol.

— Nu pot. Nici măcar o noapte. I-aş lua ani din viaţă şi nu maş mai putea suporta.

— Neah! Cel mult câţiva ani. Ce mare lucru? În plus, bărbaţii

au făcut şi lucruri mai stupide pentru sex, cu femei pe care nici măcar nu le plac. Dacă el chiar te iubeşte, se poate să considere că merită.

M-am cutremurat. Nu credeam deloc că e cinstit, dar avea dreptate când pomenea de prostiile pe care le-ar face bărbaţii pentru sex. Văzusem şi declanşasem multe dintre ele.

Într-un târziu, am renunţat fiecare la argumentele sale când am oprit pe aleea din faţa casei lui. Timpul trecea şi trebuia să pornim operaţiunea asta. Bastien îi urmărise pe Danii şi pe Bill plecând mai devreme cu maşina, iar fiul lor adolescent mersese mai jos pe strada lor să stea la un prieten. Ne-am făcut invizibili în ochii muritorilor, ne-am strecurat prin spatele casei lui şi am sărit gardul în curtea Danei. Mă simţeam cantr-un film de spionaj, şi mai că-mi doream să ne târâm pe sub fasciculele unui laser care detectează mişcarea.

— Au sistem de alarmă, i-am şoptit lui Bastien pe când îl urmăream cum desface încuietoarea uşii din spate, alt exemplu de talente căpătate de-a lungul secolelor. Faptul că suntem invizibili nu o s-o dezactiveze.

— Nicio problemă. Am făcut ceva investigaţii invizibil fiind. Ştiu codul.

Cum era de aşteptat, a introdus codul odată ce-am intrat în casă, şi lumina roşie a ecranului s-a făcut verde.

Am pornit spre biroul doamnei Dailey, întrucât părea locul cel mai logic în care să dosească hârţogărie. Dana era meticuloasă în a-şi organiza munca, chestie care m-a băgat în sperieţi, şi a trebuit să ne asigurăm că lăsăm totul exact cum fusese la început.

Din nefericire, mare parte din lucruri erau complet inutile. Memorandumuri, rapoarte financiare bine şi cinstit întocmite, facturi, comunicate de presă. Avea şi o mulţime de poze, care macar erau mai plăcute la privit decât hârtiile. În majoritatea apârea familia sau erau imortalizate evenimente ale CPVF. În cateva dintre ele apărea şi Jody, lucru care m-a întristat. Imi aminteam de inteligenţa vie şi pasiunea pentru artă a femeii. De ce o vrea un om cu orice soi de inteligenţă să se implice în toate astea?

Nu realizasem cât de activă este Jody în organizaţia asta, i-am spus lui Bastien. Nu era o tipă prea rea. Dana a stricat-o.

— E o femeie convingătoare. Auzi, ştiai că numele de familie a lui Jody e Daniels? Şi că pe bărbatu-său îl cheamă Jack?

Am chicotit pe tema asta şi am mai căutat un pic până când, intr-un târziu, am abandonat biroul. Apoi am scotocit, cu grijă, desigur, prin alte dulapuri şi sertare de la parter. Nimic.

Poate există uşi secrete în spatele tablourilor, a sugerat Bastien.

Sau poate chestia cu băiatul care-i curăţa piscina a fost o minciună, poate că Dana are afaceri curate şi singura ei bubă e ca e o scârbă plină de prejudecăţi.

A dat ochii peste cap.

— Mai rămâne un singur loc. Adevăratul sanctuar: dormitorul.

Chestia asta mi-a smuls o grimasă. Mi-era frică să intru în dormitorul cuiva. Era violarea supremă a intimităţii. Insă Bastien a atacat fără milă, încrezător încă în faptul că goana lui după himere avea să dea rezultate.

Din fericire, dormitorul avea aspectul îngrijit şi steril al unei camere de hotel, nu aerul cald şi senzual al unui spaţiu intim. Asta uşura căutarea, de parcă am fi spart o încăpere goală. Am scotocit prin sertare şi dulapuri, găsind şi aici prea puţin.

— Îhh! am strigat deodată, cu ochii holbaţi într-un sertar.

Bastien a venit într-un suflet.

— Ce? Ce e?

Am ridicat ceea ce era probabil cea mai cuminte pereche de chiloţi de mamaie pe care îi văzusem în viaţa mea. De fapt, erau chiloţi de stră-mamaie. Erau chiar şi albi. Te-ai fi gândii că putea măcar să dovedească îndrăzneală şi să şi-i ia albaştri sau verzi, sau mai ştiu eu.

Bastien mi-a dat cu cotul drept pedeapsă pentru reacţia mea.

— Cum de te miri după ce ai auzit-o perorând despre vestimentaţia modestă?

— Modest e una, dar, Iisuse… până unde ajung chestiile astea? Până la gât?

— Pune-i înapoi. Trebuie să…

Clic.

Amândoi auziserăm. I-am aruncat lui Bastien o privire panicată şi am aruncat plasa de pescar înapoi în sertar.

— Parcă ai spus…

— Ştiu, ştiu, mi-a retezat-o pe un ton sumbru.

Cineva tocmai intrase în casă.

Capitolul 7

Am rămas înţepeniţi în dormitor, îngheţaţi, prea terorizaţi să clipim măcar. Jos s-a închis uşa şi s-a auzit clar zgomot de paşi pe podeaua de lemn de esenţă tare. La noi a ajuns un murmur, dar nu se înţelegea ce spuneau.

— Ce ne facem? Am şoptit.

Om fi fost noi invizibili, dar tot nu voiam să mă furişez prin casă cu lume prin preajmă. În acelaşi timp avea să fie Imposibil să plecăm neştiuţi de nimeni.

Bastien s-a încruntat, încercând aparent să discearnă cuvintele rostite jos.

— Sunt toate voci de bărbaţi. Nu e Dana. Haide.

M-a apucat de braţ şi ne-am strecurat pe hol, de unde auzeam mai bine.

— Eşti sigur că nu vin acasă? a întrebat un glas neliniştit.

— Îhî. Sunt plecaţi până pe la miezul nopţii.

— Super.

Baistien a rânjit la mine.

— Reese, a şoptit.

Reese. Fiul. Fiul care se presupunea că ar trebui să fie la un prieten care stătea ceva mai departe pe aceeaşi stradă. Era mai bine decât să se fi întors Dana, dar tot era deconcertant. I-am aruncat lui Bastien o privire întrebătoare.

— Ce caută aici? am dat din buze.

Bastien a ridicat din umeri în semn de răspuns şi mi-a făcut semn să-l urmez până jos. Reese şi prietenul lui făceau evident destulă gălăgie cât să ne acopere nouă orice mişcare.

Încă nu-ll văzusem pe băiat şi eram curioasă. Mă aşteptasem să văd un tânăr îngrijit, supus, genul care dă o mână de ajutor la biserică, dar părea absolut normal, în stilul posac, purtător de tricouri. Era brunet şi avea ochii albaştri ca Dana şi ceva din trăsăturile mai puţin reuşite ale lui Bill. Prietenul lui avea părul lung şi purta o haină militărească ponosită şi jeanşi.

— Unde ne instalăm? a întrebat prietenul.

Reese şi-a plimbat privirea primprejur.

— Afară. Altfel or să miroasă mai târziu.

— Bine. Dar răsuceşte-o aici.

S-au adunat în jurul mesei din bucătărie. Reese a scos o cutiuţă de tinichea cu foiţe şi o punguţă în care era destulă marijuana încât să lase inconştientă o familie de cinci persoane preţ de o săptămână.

Prietenul a răsucit o ţigară enormă cu îndemânare şi băieţii s-au dus cu ea afară, ieşind pe uşa pe care intraserăm noi. Bastien şi cu mine am făcut schimb de priviri şi cu greu ne abţineam să nu râdem isteric. Am mers în livingul cufundat încă în întuneric şi ne-am dus la fereastră să ne uităm la băieţii de afară. Lăsaseră stinse toate luminile din curte, ca să nu atragă privirile vecinilor. Ţigara desena un punct portocaliu în beznă pe când cei doi şi-o treceau de la unul la altul.

— Dumnezeule, am exclamat. Chestia asta justifică intrarea frauduloasă.

— Poate folosim chestia asta împotriva ei, a spus Bastien cu un aer meditativ.

— Poftim? am spus, întorcându-mă spre el. Fii serios. E un biet puşti. Nu e cazul să-l târăşti şi pe el în noroi odată cu ea.

În plus, dacă aş avea părinţii pe care îi are el, şi eu aş fi tentată sa mă droghez.

O clipă, Bastien a părut nesigur, dar într-un final a cedat, cu încuviinţare din cap abia schiţată.

— Bine. Ai dreptate. Şi zi, vrei să terminăm în dormitor şi îi apoi s-o ştergem? Mă îndoiesc că or să mai remarce mare lucru pe aici.

Am mers înapoi sus, sperând încă să dăm de vreo fotografie sau de vreo hârtie incriminatoare. Dar n-am avut noroc.

— Am lăsat singuri pe Reese şi pe prietenul lui şi ne-am folosit de uşa din faţă ca să ne luăm tălpăşiţa. Odată ajunşi înapoi la Bastien acasă, ne-am instalat înfrânţi în livingul imaculat.

— A fost o pierdere de timp, am spus.

— Nu cu totul, a replicat el, şi-a dus mâna la buzunar şi a aruncat în aer punga de plastic a lui Reese.

Am prins-o şi m-am îndreptat pe scaun.

— Sfinte Sisoe! I-ai săltat iarba bietului copil?

— De ce-a lăsat-o aşa, în bucătărie?

Am ridicat punga pe jumătate plină.

Oamenii ca tine au un iad anume rezervat.

Mda, am şi eu un apartament acolo. În plus, e spre binele lui. Iarba e un drog de tranziţie, ştii, nu?

— Nu pot să cred. Nu crezi că or să remarce că lipseşte?

— Nţ. Până intră înapoi în casă, or să fie aşa de duşi încât nici n-or să-şi amintească unde au lăsat-o. Or să stea câteva zile la rând acuzându-se unul pe altul că au pierdut-o.

Am clătinat din cap.

— Ştiu că am mai spus, dar ăsta e un alt gest umilitor. Sunt aşa de şocată încât nici măcar nu ştiu ce să fac.

— Ştiu eu.

O oră mai târziu eram amândoi pe podea, chicotind isteric, deşi nu sunt sigură care era motivul. Bastien mi-a pasat ţigara şi am tras un fum, oftând încântată, apoi i-am dat-o înapoi.

— N-am spus că Monique nu era o scârbă – mi-a explicat el – dar trebuie să recunoşti că ştia să lucreze.

M-am sprijinit de spătarul canapelei şi mi-am plimbat capul pe perne.

— Da, da'… era… cam… neglijentă. Parcă îi lipsea creativitatea. În afacerea asta nu se rezumă totul la sex. Mai e vorba şi de… mândrie… respectul faţă de meserie.

A tras un fum şi mi-a dat înapoi ţigara.

— O, crede-mă, avea respect faţă de meserie. Mă călărea ca pe cal. S-a oprit o clipă, apoi s-a pus pe râs şi a adăugat: M-a făcut femeia cu tot respectul.

M-am ridicat iar.

— Şi adică ce, te-ai culcat cu ea?

— Sigur, de ce nu?

— Am împuns cu piciorul şi i-am spus:

— Cocotă masculină ce eşti!

— Râde ciob de cratiţă spartă.

— Oală. E „râde ciob de oală spartă”. Hai să nu ne batem joc de metafore.

— Asta n-a fost o metaforă. A fost o… ştii tu… a spus şi a privit în gol, clipind. E o chestie care simbolizează o altă chestie. Dar nu e acelaşi lucru. Doar seamănă.

— Te referi la metaforă?

— Nu! E ca un fel de poveste… ca… un proverb! Asta e.

— Sunt sigură că nu a fost un proverb. Poate o analogie
— Nu prea cred.
— Uite ce, eu mă pricep la chestiile astea. Lucrez la o… aoleu!
— Ce aoleu?
— Cum ajung eu acasă?
— Pleci? Sau faci o analogie?
— Incă nu plec… dar m-ai adus tu… şi nu poţi să mă duci înapoi.
— Ba sigur că pot. Mă simt bine.
— Ai vrea tu. N-am fumat chiar aşa de mult.

Mi-am scotocit prin geantă, mi-am găsit mobilul şi am format primul număr. De lângă mine, Bastien mormăia despre analogii şi privea fumul care se înălţa în rotocoale din ţigară.

— Alo, a răspuns Seth.

Nu prea mai vorbiserăm cine ştie ce din dimineaţa aia ciudată.

— Salut, eu sunt.
— Salut.
— Ăăă… Am… ăăă… şi eu nevoie de-o favoare.
— Ce e? Când a văzut că nu spun nimic imediat, m-a întrebat: Mai eşti acolo? Te simţi bine?
— Mda… am spus şi am început să râd prosteşte. Mă simt al naibii de bine.
— Hm, bine. De ce-ai nevoie?

Mi-a luat un pic până să-mi aduc aminte.

— Să mă duci şi pe mine acasă.
— Să te duc acasă?
— Mda, acasă.

Bastien a făcut un gest grosolan când am pomenit de „acasa”, şi i-am mai tras un picior. I-am dat adresa unui Seth complect în ceaţă şi apoi am închis.

— Idiotule! am strigat la Bastien, deşi toată situaţia aia mi se parea caraghioasă, exact cum i se părea şi lui. Apoi am lansat un atac asupra lui: Ce făceai…

În momentul ăla a sunat soneria. Am făcut ochii mari, înţepeniţi în plină încăierare, cuprinşi de panică, de parcă am fi fost doi puşti care tocmai fuseseră prinşi făcând sex sălbatic.

— Rahat, am exclamat.
— La naiba. Ce scriitor rapid!

— Nu e el, fraiere. Nu te mişca. Până la urmă pleacă.

— Nu… trebuie să văd cine e… poate e Jack Daniels… nu mi-ar prinde rău ceva de băut… a spus şi s-a ridicat greoi în picioare.

— Nu te duce! l-am implorat, brusc îngrozită dintr-un motiv greu de identificat.

S-a făcut invizibil şi s-a dus alene la uşă. O jumătate de secundă mai târziu, era înapoi.

— E Dana! S-a întors mai devreme, a spus şi şi-a trecut frenetic mâna peste bălaia şi dichisita podoabă capilară a lui Mitch. Ce o vrea? Ce caută aici?

— Poate vrea să-i ia înapoi iarba lui Reese.

— Asta e ocazia mea! A venit singură. Mă râvneşte. Hai iute, a spus, m-a apucat de braţ şi m-a târât spre scări, la care eu am ţipat de uimire. Dispari. Şi aruncă chestia aia.

— N-ai să vezi! în plus, nu crezi c-o să remarce că toata casa îţi duhneşte aşa? Iisuse. Ai pupilele cât chiloţii ei de mamaie. C-o fi, că n-o fi virtuoasă, proastă nu e.

— Dispari odată! Iute. Şi să nu cobori.

M-am dus sus mormăind, în timp ce Bastien s-a prelins spre uşă. M-am făcut invizibilă, m-am aşezat cu picioarele încrucişate în capătul scărilor şi am continuat să fumez. De jos l-am auzit întâmpinând-o pe Dana.

— Bună, a mugit. Îmi cer scuze dacă te-am făcut să aştepţi… Eraam… a lungit el prosteşte cuvântul.

Am clătinat din cap. Hm, cam amator. Cât era treaz niciodată nu ar fi rămas fără cuvinte, dar egoul lui treaz ar fi remarcat imediat prostia pe care era pe cale să o facă.

— Eram… sus, aveam nişte treabă, spuse în cele din urmă.

Înţeleg, a spus Dana. Îşi reluase tonul rece şi protocolar, şi am tras concluzia că Bastien inventase schimbul cald şi prietenesc de cuvinte pe care tot pretindea că îl avuseseră între patru ochi. Îmi cer scuze că te deranjez, dar când am trecut să-ţi las prăjiturelele deunăzi, cred că mi-am pierdut un cercel.

Am ciulit urechile. Prăjiturele? Nu pomenise nimic despre ele. Poate că de fapt chiar făcea progrese. Prăjiturele… Oare ce fel adusese? Cu pastă de arahide? Cu fulgi de ciocolată? Hm. Poate chiar cu ciocolată albă şi nuci de Macadamia.

El şi cu Dana s-au apucat să caute cercelul, dar n-au avut succes. În tot acest timp, Bastien încerca să se poarte ca şi

când n-r fi fost varză, dar nu se poate ca Dana să se fi lăsat păcălită, la ce ochi de cyborg avea. Ce naiba, nici măcar nu era nevoie sa vad, coloana sonoră era suficient de distractivă.

Între timp, mie nu-mi ieşeau deloc din cap afurisitele alea de prăjiturele. Suna interesant, tare interesant. Deodată, mi-a fost poftă de ele mai mult decât îmi fusese vreodată în viaţa mea poftă de ceva.

— Hm – am auzit-o pe Dana spunând – probabil că l-am pierdut în altă parte. Mersi că ai căutat.

— Imi pare rău că n-am putut să-ţi fiu de folos.

— Nu-i nimic, a răspuns şi şi-a permis o pauză elegant meşteşugită. Aia de acolo nu e geanta Tabithei? E şi ea aici?

Rahat, am exclamat şi aveam sentimentul că Bastien gândea şi el acelaşi lucru.

— Ăăă, ba da… dar… ăăă, e sus, s-a întins puţin, a scăldat-o el. Are o migrenă.

— O, ce păcat. A luat ceva?

— Ăăă, da, a luat.

M-am uitat la ţigara cu marijuana. Şi încă cum!

Bastien şi Dana au început să vorbească despre altceva, şi în momentul ăla am hotărât că trebuia neapărat să mă duc dupa prăjiturelele alea. Muream de foame. Porumbeii păreau să se fi dus în living, aşa că puteam să mă strecor nevăzută în jos pe scări şi să dau iama în bucătărie fără ştirea lor. M-am ridicat, am stins ţigara în baia de sus şi mi-am pornit descinderea secreta. De regulă, iarba nu-ţi afectează capacitatea motrice cum e cazul alcoolului, dar categoric te distrage de la lucrurile obişnuite. Ca de exemplu de la căscatul ochilor pe unde mergi.

După vreo trei paşi, mi-a alunecat piciorul de sub mine. Am tras o sudalmă demnă de un matelot şi am parcurs restul scărilor prin alunecare, nu fără durere, aterizând în fund la capăt, cu picioarele răsucite anormal sub mine. Am avut suficientă inspiraţie să mă transform în Tabitha, vizibilă, ca să nu creadă Bastien şi Dana că tocmai căzuse o fantomă neîndemanatică. O clipă mai târziu, dădeau fuga la mine.

— Ce s-a întâmplat? a exclamat Bastien.

Părea mai supărat de întrerupere decât de starea sănătaţii mele.

— M-am… împiedicat…

Mi-am coborât privirea şi am încercat să-mi mişc glezna într-

o poziţie mai comodă. M-am strâmbat. Durea ca naiba dar măcar se mişca.

— Bun – a spus el cu însufleţire – cât timp te simţi bine., Sunt convins că vrei să pleci şi să…

— Bine? a spus Dana şi i-a aruncat o privire neîncrezătoare. Trebuie s-o aşezăm pe canapea ca să-l ţină drept.

Ah, nu, am protestat sub privirile ucigătoare ale lui Bastien, Mă simt bine… serios…

Dar nu puteai să te pui cu Dana. M-a sprijinit de un braţ, iar el m-a luat de celălalt. Am mers şontâc până la canapea, sprjinindu-ii greutatea doar pe piciorul drept. Odată ce m-m întins, mi-a ridicat pantalonul de pe gambă şi mi-a pipait glezna cu grijă, cu o precizie de expert, examinând atentă fiecare centimetru. Îi apreciam grija şi aparenta pricepere în în materie de prim-ajutor, dar îmi repugna gândul că femeia asta infamă îmi atingea piciorul. În plus, ce-mi doream mai mult şi mai mult erau prăjiturelele alea. Dă-o dracu' de gleznă.

— Nu pare ruptă, a decretat într-un final. Probabil e doar o luxatie. Ai noroc. Ar trebui să punem gheaţă.

— Vazând că Bastien nici nu face şi nici nu oferă ceva util, s-a dus chiar ea în bucătărie şi am auzit-o deschizând sertare şi congelatorul.

— Mă urăşti cumva? a şuierat el odată ce-am rămas singuri.

— N-a fost vina mea, m-am apărat. Cred că are scara o problema,

— Are o problemă pe dracu'. Singura problemă o ai tu, nu stii cand să apari. Tu ştii cât de aproape eram s-o pun?

— Aproape? Aproape? Ştiu că e o expresie stereotipică, dar erau mai mari şanse să îngheţe iadul decât să o pui tu. Nu cred ca se dă în vânt după genul de tip flecar şi pe deasupra drogat.

— Nu flecăream. Şi e imposibil să-şi dea seama că sunt drogat.

— Hai fii serios. Dacă ai fi mai drogat de atât, ai…

Dana se întorcea cu o pungă de gheaţă, aşa că am închis gura. A îngenuncheat la picioarele mele şi a pus cu grijă punga glezna rănită. Schimbarea bruscă de temperatură mi-a smuls o grimasă, dar răceala şocantă chiar mi-a oprit zvâcnetul.

Îngrijorată încă, mi-a cercetat şi restul gambei cu ochii ol pătrunzători. A pipăit din nou primprejurul gleznei, atingând cu delicateţe ici-colo.

— Se poate să mă înşel în privinţa gravităţii situaţiei, a spus ea şi s-a încruntat. Ar trebui să continui să pui gheaţă şi să iei ibuprofen. Dacă nu se prezintă mai bine peste câteva zile, du-te la doctor.

— Mersi, am spus, ferindu-mi privirea.

Sincer, cel mai deconcertant mi se părea acum cât de sincer îngrijorată părea. Poate că ne înşelaserăm în privinţa ei. Neah!

— Bun – a intervenit Bastien ca o boare –, păi atunci daca Tabby se simte bine, poate ar trebui să mergem în bucătărie şi să bem o cafea…

— Ştii cum s-a întâmplat? m-a întrebat Dana, ignorându— I

— Ah… cred că am călcat greşit… sau poate are scara vreo problemă.

— Mă îndoiesc că e ceva în neregulă cu scările, a spus Bastien. Tabitha e o mare neîndemânatică, atâta tot. E celebra pentru asta în familia noastră.

Ignorând privirea cu care l-am fulgerat pe incubul care se Iu ase de graţia mea, Dana şi-a aruncat privirile la încălţările mele negre şi în cureluşe de lângă uşă, cu tocuri de opt centimetri.,

— Pe ăia i-ai avut în picioare? a spus şi m-a fixat cu o privire încruntată, maternă. Ştiu cât de mare poate fi presiunea societală ca să te facă să crezi că trebuie să te încadrezi într-un anume tipar. Dar dacă umbli toată ziua cu pantofi din ăştia, o să-ţi răneşti rău picioarele. Mai mult de atât, transmit mesajul că nu ţi-e ruşine când vine vorba despre…

În momentul ăla s-a auzit soneria. La început nu s-a miscat niciunul dintre noi, apoi s-a ridicat Bastien, uimit că noaptea putea degenera şi mai mult de atât.

Dana a renunţat la predica despre vestimentaţie şi a trecut la aia despre medicină.

— Trebuie să ai grijă. Nu-i face bine prea multă agitaţie.

Basstien s-a întors o clipă mai târziu cu un Seth uluit, care bănuiam că habar n-avea cine îi deschisese uşa. Într-adevăr, uluiala lui a sporit în intensitate când ne-a studiat pe Dana şi pe mine, intrebându-se fără doar şi poate dacă nu cumva greşise adresa.

— Bună, Seth – am spus ostentativ, mult prea tare – mersi ca ai venit să mă iei.

A continuat să se holbeze la noi, apoi în ochi i-am zărit un licar de înţelegere. Mă văzuse deseori schimbându-mi hainele

prin modificarea aspectului, dar era prima oară când mă vedea cu un altt corp.

Dana s-a uitat împrejur şi aştepta ceva.

— Ah, am făcut, cu mintea încă un pic lentă din cauza ierbii. El e, ăăă, Seth. Seth, ţi-o prezint pe Dana.

— Bună, a spus ea, ridicându-se fără dificultate şi strângandu-i mâna. Mă bucur să te cunosc.

— Ăăă, da. Şi eu, a spus, dar îmi dădea senzaţia că ar fi luat-o la fugă dacă s-ar fi ivit cea mai mică ocazie.

— Seth e iubitul Tabithei, a explicat Bastien. Presupun că vor sa plece.

— Auzisem că nu ai partener. De cât timp sunteţi împreuna, a întrebat, atrăgându-ne într-o discuţie complezentă.

N-Ai răspuns niciunul dintre noi.

— De câteva luni, am spus eu într-un târziu, întrebându-ma dacă din nou îmi era evaluată virtutea.

— Ce drăguţ, a spus ea cu un zâmbet.

Iar am început să simt vibraţiile alea ciudate, şi deodată chiar mi s-a făcut poftă să mă văd plecată. Am încercat să ma ridic în fund şi a venit iute lângă mine.

— S-o apuce cineva de celălalt braţ.

Văzând lipsa de reacţie a lui Bastien, Seth s-a pus în sfârşii în mişcare. M-a sprijinit din partea cealaltă şi m-a ajutat sa stau în picioare. Însă îmi era evident că îl tulbura să mă atinga în corpul ăsta, şi încerca să facă faţă situaţiei, menţinându-se cât de departe de mine posibil. Prin urmare, toate mişcările lui păreau neîndemânatice şi artificiale, şi fără îndoială ca Dana gândea că eram şi mai ciudaţi decât înainte.

Seth şi cu ea m-au condus până la maşină, urmaţi de Bas tien cel bosumflat. După ce m-au instalat pe locul din dreapta, Dana ne-a oferit câteva ultime instrucţiuni de îngrijire a gleznei, atât mie cât şi lui Seth.

— Mulţumesc pentru ajutor, i-am spus.

— Cu mare plăcere. Încearcă să fii mai atentă de acum înainte, a spus şi şi-a privit ceasul. Hm, cred că ar trebui sa plec şi eu acasă.

— Chiar trebuie? a pus Bastien o întrebare stupidă. Adica, nu trebuie să te grăbeşti…

— Mulţumesc, dar trebuie. Bill o să se întrebe ce e cu mine în timp ce Seth pleca, am văzut-o cum pornea înapoi spre casa ei

şi în acelaşi timp am remarcat expresia de pe faţa lui Bastien. Dimineaţa de după nu avea să fie prea plăcută.

Ajunseserăm aproape în oraş când în sfârşit a vorbit ţl Seth:

— Ai putea să… ăăă… ştii tu… să te schimbi? E cam ciudat

— Ce? am făcut. Eu căscasem ochii înceţoşaţi pe fereastră, intrigată de şuvoiul neclar al luminilor oraşului. Ah, da.

O clipă mai târziu, redevenisem Georgina Kincaid pe care o cunoştea el.

— Mersi. Şi deci… cred că nu vreau să ştiu cu adevărat ce se petrecea acolo…

— Nţ, am spus şi m-am sucit să mă uit pe bancheta din spate. Chiar nu vrei.

— Ce faci?

— Presupun că n-ai cumva nişte prăjiturele pe acolo prin spate, nu?

— Hm… nu. Mi s-au terminat.

Am oftat şi m-am afundat în scaunul meu.

— Mor de foame. Nu cred că pot să mai rezist prea mult. Eşti sigur că nu ai niciun alt fel de mâncare?

O tentativă de zâmbet i-a înălţat colţurile gurii.

— Nţ. Scuze. Vrei să opresc pe undeva?

— Da!

A intrat pe aleea de la Taco Bell cu serviciu drive-through şi s-a mirat când am comandat. Când mi-a venit mâncarea, mi-a dat fară o vorbă punga cu patru taco, doi burrito cu fasole şi o tostada, în care m-am înfipt înainte să apuce el să accelereze.

Când am ajuns la mine acasă, nu mi-a dat ocazia să intru schiopătând. M-a ridicat în braţe fără greutate, cam cum ar fi facut O'Neill în vreunul din romanele lui. Dacă n-aş fi fost varza şi agăţată de un taco, ar fi fost teribil de romantic.

— Crezi că sunt o ciudată, nu? am întrebat, odată ajunsă în pat, cu el aşezat pe margine.

Seth mai avusese o dată grijă de mine, după o noapte de beţie crunta Mă simţeam aşa de iresponsabilă în comparaţie cu el…

— Tostada aia a fost cam prea mult, dar am văzut ciudăţenii şi mai mari de atât.

— Nu… vreau să spun… şi am ezitat. Poate că nu-ţi dai deama, dar am cam fumat… nişte chestii.

— Mda. M-am prins.

— O.Scuze, am spus şi am muşcat sălbatic dintr-un burrito.

De ce-ţi ceri scuze?

— Pentru că… mă rog, tu nu faci din astea.

— Ce anume?

— Nu fumezi iarbă, nu bei… Ce naiba, tu eviţi până şi cafeina. Nu crezi că sunt cam, ştiu şi eu… depravată?

— Depravată? a râs. Da' de unde! Şi tu ce crezi, că eu n-am făcut niciodată lucruri din astea?

Ideea era suficient de şocantă încât să mă amuţească şi am pus pe pauză lăcomia.

— Hm… ştiu şi eu? M-am gândit că, ei, nu. Fie asta, fie ai avut o experienţă tragică… ca de exemplu că te-ai îmbătat şi ai lovit o cutie poştală, sau te-ai dezbrăcat în public şi de-aia acum eviţi asemenea vicii.

— Asta chiar că ar fi tragic. Dar stai liniştită, m-am dedat la destule „vicii" în facultate. De-aia mi-a luat şase ani să o termin. Hm, asta şi faptul că m-am tot mutat de la o specializare la alta de câteva ori. În final, am hotărât să mă abţin cu totul. Altfel nu m-aş mai fi plăcut. Starea de trezie e mai propice pentru scris, şi în plus spun prea multe prostii când sunt beat sau drogat.

— Mda, am spus jenată, încercând să-mi aduc aminte ce spusesem în noaptea asta. Eram în ceaţă. Şi deci nu crezi ca sunt… ştiu şi eu, o beţivă neruşinată?

— Nţ. Atâta timp cât apoi nu ai de suferit, a spus şi s-a uitat la gleznă. Pentru mine nu contează. Sincer, în parte îmi placi pentru că… ştiu şi eu? Îţi place viaţa, a spus şi şi-a ferit privirea, amuzat pe măsură ce medita: Eşti fără frică. Îndrăzneaţă. Nu ţi-e teama să te bucuri de viaţă. Pur şi simplu te lansezi şi faci ce vrei tu. Îmi place vârtejul în care îţi duci existenţa şi te invidiez. Mă amuză, sincer, a încheiat cu un zâmbet. Pe vremuri, gândeam că vreau pe cineva exact ca mine, dar acum cred m-aş plictisi de moarte cu o altă variantă a mea. Mă şi mir uneori că nu te plictisesc.

Am rămas cu gura căscată la faza asta.

— Glumeşti? Eşti omul cel mai interesant pe care îl cunosc. În afară de Hugh, poate. Pe de altă parte, el face implanturi mamare şi cumpără suflete. E greu de rivalizat cu o asemenea combinaţie. Dar el nu e nici pe departe aşa de drăguţ.

Seth a zâmbit larg şi m-a strâns de mână. Între noi s-a lăsat

din nou liniştea, dar de data asta era relaxantă.

— Mersi că m-ai salvat – am spus uşor –, şi pentru… vreau să spun că îmi pare rău pentru noaptea trecută. Imi pare rău că te-am respins.

Deodată a devenit mai sobru.

— Nu, mie îmi pare rău. N-ar fi trebuit să…

— Ba nu, am spus hotărâtă. Nu te învinovăţi. Am şi eu partea mea de vină. Şi de fapt, eu am început. Ar fi trebuit să stau de vorbă cu tine atunci. Mai ales după ce mi-ai făcut clătite azi— dimineaţă. Ştii, dintr-odată pare din nou o idee excelentă, am spus şi l-am privit cu tâlc.

— N-ar fi trebuit să facem lucrul ăla… în pat… dar măcar am reuşit să ne oprim. Asta înseamnă ceva.

Am încuviinţat din cap, mototolind punga de Taco Bell şi aruncând-o în partea cealaltă a încăperii la coşul de gunoi. Punct ochit, punct lovit!

M-a studiat, cu afecţiune în priviri. A oftat şi a devenit din nou meditativ. Se pare că mai urma o porţie de seriozitate.

Aş vrea să mai încercăm să dormim împreună, dar presupun că… ar trebui să luăm o pauză.

— Da, presupun că da, am oftat şi eu. Mi-am adus aminte de ceva, mi-am plecat capul şi l-am privit pătrunzător. Auzi, ipotetic, şi să nu crezi că-ţi fac vreo propunere, aşa că nu-ţi face idei, ai vrea, de exemplu, să renunţi la o parte din viaţă ca să te culci cu mine? Dar, vreau să spun că nu în sensul de dormit…

A râs, dar în râsul lui se simţea şi un pic de crispare.

— Thetis, aş renunţa la o parte din viaţă ca să fac mai multe lucruri cu tine.

— Cam ce anume? am spus, pentru că îmi trezise interesul.

— Hm… nu e evident?

M-am aplecat spre el. Poate că eram încă drogată şi excitată din cauza drogurilor – şi în fond, într-o altă realitate, nu aveam şi noi dreptul la o partidă de sex de împăcare? — dar brusc îmi doream cu disperare să-l aud spunând ce voia să-mi facă.

— Spune-mi.

A clătinat din cap.

— Nu pot. Ştii cum sunt eu, a spus şi a mijit ochii de încordare. Dar poate… poate îţi scriu.

— Serios? De data asta să nu publici, da?

— Nu, nu public.

— Mi-ar plăcea.

Probabil că păream nerăbdătoare, pentru că a râs.

— Nu în noaptea asta, Thetis. Nu în noaptea asta. Cred că amândoi avem nevoie de somn.

Eram dezamăgită, dar îmi dădeam seama de înţelepciunea cuvintelor lui. Dacă avea mai mult timp, aveam garanţia unul text bine scris, am presupus eu. În plus, era greu să fiu prea tristă când tensiunea accidentului de noaptea trecută păruse să se fi risipit. Căldura şi afecţiunea dintre noi revenise şi, privindu-l, simţeam că efectiv sentimentele mele cresc în intensitate cu fiecare secundă. Am mai pălăvrăgit un pic, apoi m-a sărutat uşor pe buze şi s-a ridicat.

— Am privit cu melancolie plecând, şi tare îmi mai doream să rămână.

Pe când mă răpea somnul, m-am mulţumit în sfârşit cu gândul la tot ceea ce voiam să-i fac eu lui. Era un adevărat pomelnic şi mi s-a tăiat filmul înainte să parcurg măcar o parte din el.

Capitolul 8

— Georgina?

Mi-am desprins privirea de la un caz de returnare deconcertantă la care îmi ceruse Tammi s-o ajut. Un client, care nu avea chitanţă, încerca să ne facă să-i dăm banii înapoi pe un teanc de cărţi cu colţurile paginilor îndoite şi cu cotorul rupt, şi pretindea că toate erau dubluri pe care i le dăduse cineva de ziua lui.

— Numai un pic, i-am spus. Trebuie să termin aici.

— Bine, a spus Beth. Mă gândeam că ar trebui să treci pe la Casey.

Casey?

— Mda. E sus, la cafenea.

Chostia asta mi-a reţinut atenţia. Am terminat cu clientul, caruia i-am spus cu delicateţe că nu puteam accepta cărţi în starea asta. Poate dacă aşa-zisele dubluri erau într-o stare mai buna, putea să le aducă pe alea. S-a îmbufnat şi a protestat un timp după care în sfârşit s-a strecurat spre ieşire. Odată plecat,

am dat ochii peste cap. Asta era o constantă în rândul fiinţelor umane: exista veşnic câte una dornică să obţină ceva gratis.

De-aia nu ducea iadul lipsă de clienţi…

Am dat de Casey la cafenea, bea un pahar de apă. Avea cearcane la ochi şi nu dovedea aceeaşi grijă în machiaj şi coafura ca de obicei. Privea deprimată masa, cu ochii opaci şi sticlosi.

— Salut, am spus cu blândeţe, trăgându-mi un scaun vizavi de ea. Ce faci?

După o tăcere de o clipă, şi-a ridicat ochii, fără însă să ma focalizeze prea bine, şi a răspuns:

— Bine.

— Eşti sigură? Nu arăţi prea bine.

— Habar n-am, a spus pe un ton neutru, distrată. Am avui o noapte lungă, atâta tot. Scuze. Scuze că am venit în halul ăsta la muncă.

— Nu-i nimic. Am avut şi eu parte de nopţi nebune.

Problema e că ea nu părea tocmai mahmură. Categorii părea să se refacă după ceva… dar nu-mi dădeam seama co anume. Era ciudat.

— Ce s-a întâmplat? Ai fost la vreo petrecere?

— Mda. A mai dat trupa lui Doug încă una.

— Serios. Habar n-avusesem. Trebuie să fi fost dementţial.

— Nuş'.

— Cum adică? Doar ai fost acolo.

S-a încruntat şi în ochii căprui i-am citit nedumerirea.

— Nu prea… îmi aduc aminte. Ce stupizenie, nu? Trebuii— să fi fost terminată. Îmi aduc aminte… că am fost cu Alec. Apoi am plecat şi ne-am dus undeva.

— Nu ştii unde?

Părea supărată şi a închis ochii.

— Era o casă mare, şi… nu ştiu. Pur şi simplu nu-mi… nu-mi amintesc. Îmi pare rău, Georgina. N-ar fi trebuit să vin astăzi. Scuze.

— Nu-i nimic. Şi deci habar n-ai ce ai făcut cu el? Absolut nimic?

A clătinat din cap. N-ar fi trebuit să insist să primesc detalii despre viaţa personală a unui angajat, dar mă deranja ceva la povestea asta. Era ceva mai mult decât prejudecata pe care o aveam în legătură cu Alec. Îmi aminteam că le tot îndemna pe

femei să bea, de invitaţia lui de a merge undeva unde era „mai tare”. Faptul că nu-şi amintea ce se întâmplase cât fusese cu el mirosea a droguri care facilitează violul.

— Ţi-a dat ceva Alec?

Pentru prima oară în decursul conversaţiei, expresia ei mohorâtă s-a înviorat şi a devenit atentă.

— Nu am… Nu.

Dar minţea, îmi dădeam seama de asta. De ce? Îi era frică de el? Ruşine? Nu reuşeam să-mi fac curaj s-o mai întreb şi altceva. Părea prea deprimată. I-am spus că ar trebui să se ducă acasă şi să se odihnească, şi nu am avut nevoie de prea multă putere de convingere.

I-am luat locul la casă, iritată la culme de dobitocul ăla de Alec. Mânia mea era amplificată de faptul că nu puteam face nimic. De fapt, viaţa lui Casey nu era treaba mea, dar dacă ea nu recunoştea nimic, Alec era fără pată.

Cum Casey plecase, Paige era tot bolnavă iar Warren era plecat la golf în Florida, m-am simţit uşurată când a apărut Doug. Părea la fel de plin de energie ca întotdeauna, aşa că am sperat că el poate să-mi mai ridice un pic moralul.

— Am auzit că aţi fost la chef.

— Mda, a spus cu un zâmbet generos, de la casa de alături. Am încercat să te sun, dar nu erai acasă.

— Am fost şi eu la un chef. Auzi, ai remarcat ceva ciudat la Casey şi la Alec noaptea trecută?

— În ce fel? De fapt, păreau să se înţeleagă foarte bine. Nimic altceva?

— Nţ. Din câte am văzut eu, nu. De ce? Te interesează? E un pic cam tânăr pentru tine, dar dacă te interesează, pot să-ţi dau numărul lui de telefon.

— Nici gând.

— Mamă! a exclamat deodată. Ia fii atentă aici.

A luat una din cărţile pe care le plătea o clientă. Era un roman de dragoste, pe a cărui copertă era un bărbat cu pieptul musculos, care ţinea în braţe o femeie cu sânii mari. Ea avea capul dat pe spate şi buzele deschise într-un geamăt, iar rochia îi dezvelea trupul.

— Pun pariu că e o chestie dată dracu' aici. Nimic nu se compară cu un penis în erecţie şi cu timp suficient să-ţi eliberezi tensiunile, este?

— A făcut cu ochiul clientei care s-a făcut ca racul, dar nu a spus nimic. I-a dat nişte bani şi a plecat cât de repede a putut.

Şocată de scenă, i-am ignorat pe clienţii care aşteptau, l-am apucat pe Doug de braţ şi l-am smuls de lângă masă.

— Ce naiba a fost asta? am întrebat în şoaptă, pe un ton scăzut şi iritat.

— Haide, măi, Kincaid, a râs el zgomotos. Mă distram şi eu un pic. Mă sparg romanele astea de dragoste.

— Nu poţi să faci comentarii despre marfa pe care o cumpără clienţii. Mai mult de atât, categoric nu înjuri de faţă cu ei,

— Ştiu, face parte din pregătirea de bază. Ştiu toate lucrurile astea.

— Serios? Atunci poartă-te ca atare.

Am rămas pe loc, amândoi şocaţi de tonul meu. Nu cred că vorbisem vreodată cu Doug pe aşa un ton mustrător. Şi în niciun caz aici. Amândoi eram directori adjuncţi, complici la crimă. Întreaga noastră relaţie era bazată pe veselie şi glume,

— Bine, a spus după un moment. Mă rog.

Ne-am dus înapoi la case, fiecare ignorându-l dinadins pe celălltt. Am mai muncit ceva timp fără niciun incident, până când l-am auzit din nou spunând:

— Uau, trebuie să fie nasol. Sper să se rezolve.

Când m-am uitat, am văzut că un client cumpăra o carte despre spre bolile cu transmitere sexuală. Doug m-a privit şi el, provocator. Am terminat cu clientul meu şi am pus semnul cu „casă închisă”. M-am dus la Andy la biroul de informaţii şi i — am spus să-i ceară lui Doug să facă schimb cu el.

— Să nu-i spui că eu ţi-am zis.

Doug a părut mai puţin periculos pe când ajuta clienţii să servească anumite cărţi, însă indiferent unde eram în magazin, il auzeam. Vorbea şi râdea prea tare. Ori de câte ori îl surprindeam, era veşnic în mişcare, de parcă i-ar fi fost imposibil sa stea locului. La un moment dat, efectiv făcea jonglerii cu cărţile unui client. Altă dată l-am văzut sărind chiar într-un picior în timp ce conducea un alt client spre secţiunea cu cărţi de bucate. M-am încruntat şi chiar nu ştiam ce să fac. Veselia lui fusese distractivă săptămâna asta, dar deja exagera, şi nu eram sigură ce rol ar fi trebuit să joc în povestea asta.

Fata aia roşcată a zis că tu eşti directorul, mi-a spus spus brusc o femeie între două vârste, care s-a apropiat de mine în

timp ce aranjam o vitrină.

— Sunt director adjunct, i-am spus. Cu ce vă pot ajuta?

Bărbatul ăla a fost aşa de nepoliticos, a spus ea, arătând spre biroul de informaţii. M-a ajutat să găsesc nişte cărţi şi apoi… a spus…

Nu reuşea să spună, oscilând între furie şi nefericire. M-am uitat la cărţile din mâna ei. Despre depresia clinică. O plăcere.

Cel puţin nu se numea Cum să-ţi ieşi din pepeni într-o librărie cu nesimţiţi. Am inspirat adânc ca să mă calmez, mi-am cerut mii de scuze şi i-am promis că mă ocup eu de situaţie. Apoi am băgat-o în faţă la coada de la casă şi i-am spus lui Andy să-i dea cărţile gratis. Warren nu era de acord cu asta, dar în momentul de faţă nici că-mi păsa.

— Am aşteptat pe Doug să termine cu clientul, apoi l-am tras iar deoparte.

— Trebuie să stăm de vorbă în birou.

M-a cadorisit cu un zâmbet strâmb. L-am studiat şi am văzut că ochii îi scânteiau cu o fervoare de smintit.

— De ce? Hai să vorbim aici. Am clienţi, ştii? Nu pot să las porcăria asta de loc şi să plec.

La faza asta m-am albit, dar m-am străduit să rămân calmi La coadă erau vreo patru clienţi care aşteptau.

— Nu. Hai să mergem în spate.

A dat ochii peste cap şi a aruncat un braţ în jurul meu, prieteneşte.

— Hristoase, ce tensionată eşti! Care e faza?

— Ştii foarte bine care e faza, am replicat, extrăgându-mă din îmbrăţişarea lui. Azi ai cam sărit calul.

— Ba tu ai sărit calul, a spus şi zâmbetul i-a dispărut de pe faţă. Ce vii cu atitudinea asta? Nu poţi să-mi vorbeşti în felul ăsta.

Tot prea tare vorbea şi se mai opreau şi alţi oameni.

— Pot să vorbesc aşa cu tine când te porţi ca un dobitoc. Deranjezi clienţii, faci lucruri complet nepotrivite, şi ştii şi tu foarte bine.

— Nepotrivite? Mai dă-o-n pizda mă-sii de treabă, mai Kincaid. Deja vorbeşti ca Paige. Mă distrez. Sau ai uitat? Mai ştii că mai demult făceam amândoi chestia asta înainte să te faci aşa de înţepată?

Deja aveam un public în bună regulă, clienţi şi personal

deopotrivă. Liniştea era mormântală, cu excepţia muzicii discrete de Vivaldi care se revărsa din difuzoarele din magazin.

De unde tupeul să te porţi în felul ăsta? A continuat, profitand de atenţia care ni se acorda. Cine te-a pus pe tine şefă? Avem aceeaşi funcţie, sau ai uitat? Adică ai avut şi tu zece seunde de glorie în cartea lu' Mortensen şi acum îţi închipui ca poţi să-ţi dai aere de superioritate. Ce-ar fi să te duci după el? Poate dacă ţi-o tragi iar, nu te mai porţi ca o scârbă.

Doug, am spus, uimită cât de hotărâtă şi de puternică îmi sunase vocea: era de parcă altcineva s-ar fi folosit de corpul meu ca să-l înfrunte, iar eu stăteam doar şi mă uitam. Pleacă acasă imediat. Dacă nu pleci, te scot eu afară.

Normal, habar n-aveam cum să mă descurc până la capăt. În momentul de faţă eram aproape îngrozită să mă iau în halul asta la harţă cu el. Inima îmi bubuia în piept în timp ce stateam aproape, încrucişându-mi voinţa cu el, care era cu o jumătate de cap mai înalt decât mine şi mai bine făcut. Nu ma temeam să nu devină violent, dar intimidarea fizică era la fel de înfricoşătoare ca cea psihologică. Totuşi m-am ţinut pe pe poziţie, menţinându-mi aerul poruncitor şi hotărât.

În sfârşit, a cedat şi a rupt contactul vizual. A ridicat din umeri şi le-a aruncat un rânjet tembel privitorilor, de parcă ar avut vreo glumă cu el.

Bine. Cum vrei tu. Mă doare în cot. Şi aşa mi-ar prinde încă o zi liberă.

Şi-a plimbat privirea primprejur, cu un aer superior şi sfidator, de parcă ar fi ieşit victorios. După ce a mai privit o dată multimea, a râs şi a plecat indignat.

Nimeni nu a vorbit şi nici nu a respirat apoi. Am scos pieptul înainte, de parcă nici pe mine nu m-ar fi deranjat deloc faza asta, am plecat hotărâtă şi i-am zis lui Beth în trecere:

— Vrei să stai tu la casă?

Am urcat la etaj, la cafenea, şi i-am spus chelneriţei să-mi facă o moca. Am luat-o cu mâinile tremurătoare şi când m-am întors, Seth stătea lângă mine. Azi purta un tricou cu Ratt.

— Thetis, a spus blând.

M-am dus la una din ferestre şi m-a urmat. Afară, maşinile şi oamenii mişunau peste tot prin Queen Anne şi le-am privii pe toate, fără să le văd însă. Seth a venit în spatele meu, iar prezenţa lui îmi părea eternă şi liniştitoare, aşteptând parcă să

mă prindă, deşi deocamdată refuzam să cad. De-asta alegeam să stau cu el, în ciuda accidentelor de natură sexuala. Am realizat eu.

— Presupun că ai asistat la toată scena.

— Mda, a spus. Te-ai descurcat bine.

— Nu voiam să mă descurc deloc.

— Cineva trebuia s-o facă, a spus şi m-a atins uşor pe braţ Poţi să fii chiar dură uneori.

Am clătinat din cap, amorţită încă.

— Nici dură nu vreau să fiu.

— Georgina, uită-te la mine.

M-am întors şi m-am uitat la el. Ochii aceia adorabili erau blânzi şi drăgăstoşi, dar se simţea şi forţa în ei.

— Ai procedat corect, mi-a spus şi şi-a odihnit mâinile pe braţele mele, şi cu degetele mari îmi mângâia pielea goală. Ai procedat corect.

— Da' e prietenul meu!

— Nu contează.

— Ce-a păţit, Seth? Ce l-a apucat?

Nu-i evident?

— Nu şi pentru mine.

— Acelaşi lucru care te-a făcut pe tine să mănânci azi-noapte o pungă întreagă cu mâncare de la Taco Bell, a spus şi mi-a zambit trist.

— Poftim? Nu ţi se întâmplă chestia asta din cauza ierbii. Ma refer la comportamentul lui, nu la faza cu Taco Bell.

— Nu, mi-a dat dreptate. Iarbă nu, dar e evident că era drogat cu ceva.

M-am întors înapoi spre priveliştea mea, meditând. Mi-am amintit de vigoarea permanentă a lui Doug, de privirea lui febrila. Da, avea logică, dar mă întrista. Din câte ştiam eu, niciodata nu se băgase la ceva mai dur decât alcoolul şi marijuana, totuşi… exuberanţa lui din ultima vreme trăda ceva mai mult decât. Niciun drog nu putea să te facă bun la Tetris sau să compui piese cât pentru un album în mai puţin de o lună.

— Atunci nu ştiu ce-ar putea fi. Am încercat aproape totul pe vremuri, am recunoscut vinovată.

Nemurirea îţi permitea să experimentezi fără periculoase consecinţe care îi ameninţau pe muritori.

— Dar n-am studiat suficient încât să pot identifica ceva. Tu ce crezi? Vreun soi de amfetamină?

— Nu prea ştiu nici eu.

Mi-am frecat tâmplele, pentru că simţeam că se anunţa o durere nasoală de cap. În momentul ăla nu-mi doream nimic mai mult decât să mă duc acasă şi să vegetez pe canapea, cu Seth de o parte şi cu Aubrey de cealaltă, şi cu o farfurie cu negrese în poală. Da' n-aveam să pup eu aşa ceva.

Trebuie să mă duc înapoi la parter. Acum ne lipsesc doi oameni. Iar stau aici până la ora închiderii.

— Vrei să vin la tine după program? Ar trebui să-l ajut pe Terry să văruiască, dar cred că pot să mă fofilez.

— Am asigurat pe Seth că nu trebuie să-şi schimbe planurile pentru mine şi apoi m-am dus înapoi jos. Totul se reluase de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic anormal. Singurul lucru demn de remarcat era felul în care mă privea restul personalului acum. Nu batjocoritor sau amuzat, altfel. Dacă n-aş fi ştiut mai bine de atât, aş fi zis că ratingul respectului meu tocmai urcase cu câteva puncte.

După serviciu, am ajuns acasă stoarsă de puteri, epuizata fizic şi psihic. Când absorbeam viaţă de la victime, de regulă era ca să-mi întreţin existenţa de nemuritoare şi capacitatea de a-mi schimba aspectul. Dar viaţa era plină şi de alte lucruri care necesitau energie. Ca de exemplu intrarea prin efracţie, muncitul preţ de două ture a câte douăşpe ore fără întrerupere, păstrarea castităţii cu bărbatul visurilor tale, mustrarea unuia din cei mai buni prieteni şi descoperirea faptului probabil e dependent de ceva nasol.

Nevoia de vitalitate îmi dădea ghes şi mă făcea iritabilă şi neliniştită, în ciuda stării de sfârşeală. La mine, dorinţa de energie se traducea în pasiune, în nevoia bruscă de a fi atinsă şi devorată de un om pe care să-l pot devora şi eu la rândul meu.

Aşa că l-am sunat pe Bastien.

— Acum ce mai vrei? m-a întrebat sarcastic. Presupun că nu te mai încurci cu detalii şi o s-o suni direct pe Dana. Aşa n-o mai lungeşti şi îi spui că vecinul ei are în plan s-o seducă şi să-i distrugă organizaţia. Şi poate dacă tot te pui pe treabă poţi să-i şi spui că am intrat la ea în casă, ca să mă şi umfle poliţia. Dacă vrei, poţi chiar să-mi şi zgârii maşina. Ar fi un final perfect

pentru cariera mea deja distrusă.

Hai, mai tacă-ţi fleanca, am izbucnit, căci nu aveam răbdarea necesară pentru aşa ceva şi pare-se că încă mai rămăsese ceva furie de mai devreme. În primul rând că nu aveai să i-o pui Danei noaptea trecută, aşa că scoate-ţi chestia asta din cap. În al doilea rând, poate că ai descurajat-o încă de când i-ai deschis uşa, la cât de varză erai. În al treilea rând, dacă voiai sincer s-o faci să te îndrăgească, ar fi trebuit să-mi arăţi mai multă grijă, mai degrabă decât să laşi impresia unui dobitoc insensibil.

— Ce-ţi mai face glezna? a întrebat fără chef.

— Bine. Ştii cum merge treaba. (O luxaţie se rezolva într-o zi în cazul unui nemuritor.) Suficient cât să mă duc la dans.

— La dans?

— Da. Vreau să mă scoţi în oraş. În momentul ăsta. Am avut cea mai proastă zi din viaţa mea.

— Îmi pare rău.

— Îţi pare rău? Mă refuzi? De când eşti aşa de duşmănos?

— Nu e numai asta… hm, hai, bine, poate un pic. Dar m-a invitat Bill să vedem un meci de fotbal.

— Da, da' ţie nu-ţi place fotbalul.

— Aşa e, dar se poate s-o văd pe Dana. Îmi pare rău, Fleur Te descurci şi tu cum poţi în noaptea asta.

Iritată, am închis şi am format numărul următorului dansator bun pe care îl cunoşteam.

— Cody – am spus –, te scot în oraş.

— Bine, a venit răspunsul lui, spre încântarea mea, dar trebuie să-i luăm şi pe Hugh şi pe Peter.

— Ah. Dansează aproape la fel de prost ca Seth.

— Mda, dar le-am promis că stau cu ei în noaptea asta. Asta dacă nu vrei să vii tu la noi. Jucăm Dungeons & Dragons în momentul ăsta. Tu ştii câte hit points i se acordă unui sucub?

— Bine, bine. Adu-i şi pe ei.

Am închis. De fapt, nu conta cine venea. Cel mai mult îmi doream să am cu cine să ies. Dacă ieşeam însoţită, aveam sentimentul de normalitate, deşi nu prea aveam nevoie de vreunul dintre ei pentru ce urma să fac.

— Sfinte Sisoie, femeie, a salivat Hugh când le-am deschis uşa o oră mai târziu. Îmi cam distrugi sentimentele frăţeşti pe care le am faţă de tine.

Aveam pe mine o fustă neagră plisată care îmi acoperea mai

puţin de jumătate din coapse. Bluza era cu umerii căzuţi şi cu mânecă trei sferturi şi-mi lăsa la vedere buricul şi mijlocul. Era dintr-o dantelă mulată elastică neagră care părea opacă în lumina difuză şi nu ţinea nimic pentru sine, da' chiar nimic, la lumină puternică.

Singura chestie la care nu mă hotărâm era ce corp să port. Nu voiam să fac munca de sucub în forma mea obişnuită, aia în care lucram la Emerald City şi dormeam cu Seth. Voiam o faţă anonimă, una care putea uita şi care putea fi uitată. Privindu-mă în oglinda din baie, am analizat mai multe trăsături şi etnii. În final, am optat pentru aspectul unei latino-americane drăguţe şi focoase cu păr lung, brunet.

Am mers la acelaşi club la care fusesem să dansez cu Bastien deunăzi. Erau mai multe genuri de muzică, dar toale erau rapide şi dure, şi îmi vibrau în sânge. Hugh s-a postat instantaneu la bar, dând senzaţia unui tip din ăla înfiorător căruia i se scurg ochii la femeile mai tinere, cum şi era, de altfel. Peter părea împărţit între a i se alătura şi a trece pe ringul de dans. Era genul destul de casnic încât să vrea să stea cu Hugh, dar ştiam că astfel de locuri ofereau minunate prilejuri de vânătoare atât pentru vampiri cât şi pentru sucubi. Vampirul cel şleampăt şi-a luat fără chef o băutură, apoi şi-a croit drum spre dansatori, printre care arăta complet nelalocul lui.

Dar ştiam că avea să se descurce el; în fond, era în branşă de aproape tot atâta timp ca mine.

M-am dus la bar şi mi-am comandat un Rumple Minze, pe care l-am dat instantaneu pe gât. Ciudat, o parte din mine credea că puteam să-l dispreţuiesc pe Doug pentru că se luase de vreun soi de drog, în vreme ce eu imediat apelam la alcool ca să-mi eliberez propriile tensiuni.

— Dansează cu mine, i-am spus lui Cody, apucându-ll de mână.

Arăta bine în noaptea asta, purta o cămaşă largă în nasturi, scoasă din pantaloni. Avea un imprimeu frumos, genul pe care l-ar purta tipii încrezători în sine şi care chiar ştiu să îmbrace. Agilitatea în dans şi aspectul lui de blond şarmant il recomandau drept un partener pe cinste.

— Cu mine îţi faci încălzirea? m-a întrebat după câteva piese.

Am râs. Dansam îngrozitor de aproape unul de altul şi mă

miscasem mai provocator decât aş fi făcut-o în mod normal cu un prieten. O făceam inconştient. Era foamea mea de sucub care ieşea la suprafaţă.

— Te deranjează?

— Nţ. Hm, în afară de sentimentul ciudat că sunt un incestuos, după cum spunea şi Hugh. Dar nu cred că o să obţii de la mine ce-ţi trebuie.

— Adevăr grăieşti, am spus, studiind mulţimea.

Locul mustea de muritori, fierbinţi şi energici, scânteind de viaţă într-un fel în care eu şi prietenii mei nu puteam. Din nou m-a copleşit dorinţa. Îmi venea să-i ating pe toţi şi ştiam că în curând avea să trebuiască să mă desprind de Cody.

— Ce te-a încins în felul ăsta? De obicei nu te vedem aşa.

Era adevărat. În general, el şi ceilalţi mă auzeau cârtind la munca mea infernală şi plângându-mă că uram să seduc tipi de treabă.

— Trebuie să domolesc ceva din pofta faţă de Seth. La asta se adaugă faptul că azi am suferit o lovitură serioasă, am explicat, şi apoi am relatat şi restul istoriei.

Pe Cody l-a întristat la fel de tare ca pe mine povestea cu Doug, pe care îl cunoştea şi îl plăcea. Vampirul cel tânăr a fost de acord că purtarea ciudată a lui Doug părea să i se traga de la amfetamină, şi mi-a mai făcut câteva sugestii, pe care mi-am spus să nu uit să le investighez mai târziu.

Într-un final, eu şi Cody ne-am despărţit şi am plecat fiecare care la treaba lui. Am început să testez locul, cam cum făcusem noaptea trecută, numai că de data asta motivaţia mea era legitimă. Aveam de unde alege parteneri, şi băutură gratis la discreţie. De fiecare dată când convingeam pe cineva să-mi ofere un pahar, Hugh, care era încă la bar, clătina din cap, zâmbind strâmb.

Peste vreo două ore, îmi alesesem ţinta. Era tânăr şi musculos şi superb, cu trăsături sexy, mediteraneene. Era italian la origine, am bănuit eu. Şi în acelaşi timp era şi dulce şi timid evident uimit că încă dansam cu el. Se pare că prietenii lui, care priveau de la distanţă, gândeau la fel.

Ne duseserăm într-o parte mai aglomerată a ringului de dans, înţesat de alte trupuri asudate şi frenetice. M-am frecat de el mai intim decât o cerea înghesuiala, şi-mi plimbam mâinile pe corpul lui în timp ce ne legănam. Când ne-am atins

uşor buzele, s-a retras.

Atunci mi-a spus, stânjenit şi fără chef, că avea prietenă. N11 mă surprindea chestia asta. Ne-am oprit din dans, îmbrânciţi de mulţime, şi am mimat jena pentru îndrăzneala mea, timp în care pretindeam să nu remarc că nu prea păruse să vrea să recunoască existenţa prietenei.

— Ăăă, stai un pic, a spus cu glasul apăsat de ezitare când am dat să mă întorc ca să plec, cu glasul cuiva care încerca să găsească argumente logice la ceva ce ştia că nu trebuie să facă… dar voia totuşi să facă; consternarea sinceră îi tulbura chipul. Putem încă… putem încă… să dansăm, nu?

Cinci dansuri mai târziu, îl convinsesem cu vorbe dulci pe unul dintre chelneri şi îl şi mituisem să ne lase într-o cameră de depozitare din subsolul clubului. Era mică, întunecoasă şi plina de mese de rezervă, dar era de ajuns la ce ne trebuia nouă. Încă auzeam muzica de deasupra, deşi nu foarte clar ce piesă era. Întreaga clădire vibra din cauza ritmului. Băiatul meu părea încă emoţionat, dar alcoolul şi ocazia ivită câştigau bătălia cu judecata. Nu i-am spus cum mă cheamă, nici nu l — am întrebat cum îl cheamă.

— Am tras aproape de mine şi ne-am sărutat, genul de sărut tare, furios, după care ţi se umflă buzele. Mâinile lui mi-au poposit pe coapse, apoi au pornit în sus, scoţându-mi bluza de dantelă în drumul lor, dezgolindu-mi sânii. I-a dezmierdat cu uluială, apreciindu-le forma şi mărimea, întărindu-mi sfarcurile. S-a lăsat în jos şi mi-a atins unul dintre ele cu buzele, sugând cu putere. Când i-am simţit dinţii muşcând uşor, am mormăit încurajator şi mi-am coborât mâinile ca să-i desfac cureaua.

S-a ridicat înapoi, şi de data asta eu am fost cea care s-a lăsat în jos, exact cât trebuia de jos. Aşezată în genunchi, i-am tras de boxeri şi i-am eliberat erecţia care pusese la grele încercări materialul.

Mi-am plimbat limba de-a lungul vârfului, degustând câteva picături sărate care curseseră deja. Apoi, fără să mai stau pe gânduri, l-am luat pe tot în gură, mângâindu-l cu limba, în timp ce buzele mele se plimbau înainte şi înapoi pe lungimea lui. A gemut şi şi-a împreunat degetele pe ceafa mea, încercând să intre şi mai mult. Primele şiroaie de energic au început să se prelingă prin mine, dulci şi delicioase. Era un tip de calitate, plin de energie. Am supt şi mai tare, jucându-mă cu el încă vreo

câteva minute, apoi m-am desprins şi m-am ridicat. Când m-am oprit, avea un aer disperat şi comic în acelaşi timp, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că tocmai îi făcusem asta, de parcă tocmai i-aş fi dat în ţurloi cu o bâtă de baseball.

Mi-am lins buzele şi am zâmbit.

— Mai vrei? Va trebui să vii şi să-ţi iei singur.

Ăsta era momentul decisiv. Dacă tot mă chinuiam ca să mă înfrupt dintr-un tip cu o asemenea energie, hai să-mi fac şi cota pentru Jerome şi să pângăresc un pic. Un tip care avea o relaţie serioasă avea mari şanse să se simtă vinovat că se dă în bărci cu o altă femeie, dar şi mai vinovat dacă el lua iniţiativa, Era prea simplu să spună: „ea m-a forţat". Eu îmi făcusem partea mea, acum era rândul lui să se afirme.

Poate că el nu realiza motivele mele ulterioare, dar părea să-şi dea seama de gravitatea situaţiei. Acum stătea în cumpănă, dacă să ia o decizie care avea să-i afecteze nemurirea sufletului. S-o facă sau nu? Se lăsa pradă dorinţei şi înşela o femeie la care ţinea? Profita de ocazia de a mă avea în faţa lui, ocazie care se putea să nu i se mai ivească niciodată? Sau mă respingea şi pleca? Rămânea fidel?

Zâmbetul mi s-a lăţit, uşor, languros, în timp ce el medita. M-am plimbat prin cameră de parcă aş fi avut tot timpul din lume, de parcă nu mi-ar fi păsat ce decidea să facă. Ţăcănitul tocurilor răsuna la impactul cu podeaua tare. M-am întors cu spatele la el şi încercam să disting ceva într-o fotografie înrămată de pe zid, dar care se vedea şters şi întunecat în lumina difuză.

Şi apoi l-am simţit în spatele meu. Mâinile i-au alunecat de pe talie până la şolduri, apoi şi mai jos, şi m-a apucat de fund. Mi-a ridicat bruma de fustă pe care o aveam pe mine şi mi-a tras în jos tanga neagră cu şnur de dedesubt. Mâinile lui au trasat uşor fiecare curbă, pipăind şi explorând. O mână mi s-a plimbat împrejurul piciorului spre partea din faţă, în interiorul coapselor. Mişcarea asta l-a făcut să vină mai aproape de mine şi îl simţeam, încă tare, încă pregătit, cum se lipeşte de mine.

Mâna cercetătoare s-a afundat şi mai mult între coapse, şi simţeam respiraţia energică şi fierbinte pe gât. Degetele lui au mângâiat în treacăt peticul mic de păr frumos tuns dintre picioare, apoi au coborât, jucându-se cu labiile mele şi provocându-le. Din gură mi s-a prelins un geamăt uşor şi

presant şi m-am frecat de el, sperând să primesc o reacţie.

Îşi mişca degetele într-un ritm curgător, sporindu-mi dorinţa deja la apogeu. Un minut mai târziu degetele lui îndrăzneţe au intrat în mine ca să cerceteze, să exploreze. Eram udă, alunecoasă, dar tot m-a luat prin surprindere şi am ţipat. M-a cuprins cu celălalt braţ pe după talie, trăgându-mă şi mai aproape de el şi a continuat să-şi plimbe degetele înăuntru şi afara. Din nou, viaţa lui curgea în şuvoaie în adâncul meu şi se acuumula în mine o arşiţă pur fizică ce se intensifica şi mai tare de fiecare dată când intra. Dar înainte ca senzaţia asta ajungă la climax, a scos degetele. Acum era rândul meu să simt neîmplinită. M-a prins de umeri, m-a întors şi m-asteptam să mă arunce pe masă sau să mă lipească de zid.

Spre uimirea mea, m-a împins în jos, în genunchi, respirând deja frenetic, cu ochii arzându-i de poftă şi de dorinţă.

— Gura, a gemut. Îţi vreau iar gura.

Nu mă aşteptam şi am fost poate şi un pic dezamăgită, dar pentru mine era acelaşi lucru. Înainte să apuc să fac ceva, mi s-a înfipt iar între buze. Am scos un geamăt de uimire, lucru care a părut să-l excite şi mai tare. Nu mai trebuia să-mi fac griji cine prelua iniţiativa, el trecuse la cârmă. Mâinile lui îmi ţineau pe loc capul şi ceafa în timp ce pompa, afundându-se în mine iar şi iar.

Transferul de energie s-a declanşat în bună regulă şi, odată cu şuvoiul de energie, m-au invadat şi gândurile şi sentimentele lui. „în sfârşit, în sfârşit, în sfârşit”, gândea, iar dorinta sfâşietoare îl sfârteca. Acum că aveam acces la mintea şi la sufletul lui, realizam că ar fi putut să nu fie aşa o ţintă uşoară cum crezusem eu la început.

Îşi iubea prietena, o iubea cu pasiune. Dar ei nu-i plăcea sexul oral, iar una din marile fantezii ale tipului ăstuia era – spus grosolan – să-i tragă faţa pe făcăleţ. Dacă începeam altfel preludiul în noaptea asta, ar fi putut la fel de bine să fie destul de puternic încât să refuze. Dar eu îi oferisem singurul lucru pe care nu-l putea refuza, iar asta îi biruia sentimentul de vinovăţie care pândea în adâncul lui.

„Niciodată n-o să mai am ocazia asta. Allison nici nu trebuie să afle.”

Ştiam prea bine modul ăsta de a raţiona, era dintre cele mai vechi învăţături din manual.

Pătrundea cu mai mare forţă, penisul lung umplându-mi gura, în timp ce ochii lui mă urmăreau cu înflăcărare, şi scotea sunete neinteligibile, animalice. Iar eu, cea căreia i se refuzase un orgasm, simţeam plăcerea întrupându-se altfel. Transferul de energie nu are loc în momentul unui contact fizic sau chiar al unui orgasm. E ceva mai serios de atât, mai amplu, ca de la suflet la suflet. Energia lui se scurgea în mine în valuri şi m-am înălţat pe valul ăsta din ce în ce mai mult, în culmea extazului. Trupul îmi era mistuit de el, gata să explodeze. Înainte ca apogeul ăla să se spulbere, înainte să se rupă legătura dintre noi, i-am mai surprins un gând, simplu şi la obiect: „în gură sau pe faţă?”

Of, bărbaţii ăştia!

A ales gura şi a gemut tare în momentul orgasmului. Limba mi-a fost invadată de un lichid cald, amărui, în timp ce trupul îi era cuprins de spasme, iar unghiile lui mi se înfigeau în gât si-n pielea capului. Am aşteptat până ce a terminat, apoi am înghiţit pentru că ştiam că asta voia să fac. Asta voia fiecare bărbat. Şi, sincer, măcar atâta puteam să fac şi eu pentru el, pentru că odată cu orgasmul lui atinsesem şi eu o culme.

Toată forţa energiei lui m-a lovit ca un fulger, în acelaşi moment în care el a pierdut-o. M-am desprins de el, icnind când am simţit acea forţă, delectându-mă cu acea fericire, plină de vigoare şi de viaţă. Însă el a devenit rigid şi palid, slăbit deodată şi confuz pentru că pierduse ceva ce nici măcar nu ştia că avusese. A pipăit orbeşte primprejur să caute un punct de sprijin şi s-a prins de marginea unei mese, în timp ce picioarele îi cedau sub el. Mulţumită mesei, nu s-a prăbuşit la pamânt şi l-am prins de celălalt braţ, ajutându-l să-şi menţină echilibrul. L-am aşezat uşor şi cu grijă pe jos, ca să se sprijine de un scaun.

Ochii lui se chinuiau să rămână deschişi, în timp ce şocul energiei pierdute îl purta uşor spre inconştienţă. O altă regulă i de bază în meseria de sucub spunea aşa: cu cât e mai puternic bărbatul, cu atât mai mare e pierderea pe care o suferă.

— Dumnezeule… ce mi se întâmplă?

Mi-am alungat orice urmă de bunăvoinţă şi înţelegere, mi-am amintit că până la urmă avea să-şi revină, l-am privit cu răceală şi mi-am aranjat hainele.

— Cred că ai băut prea mult. M-am aplecat şi i-am ridicat pantalonii. Mă duc să aduc pe cineva să te ajute.

A dat să protesteze, dar deja ieşisem pe uşă. Am pornit cu paşi mari înapoi spre ringul de dans, învăluită de aura energiei lui. Mă simţeam ca o zeiţă pogorâtă într-un templu, printre adoratorii mei, şi o mulţime de perechi de ochi păreau să mă vadă exact aşa. După ce am căutat un pic, am dat da prietenii lui de mai devreme. Le-am spus că i se făcuse rău jos şi i-am lăsat pe ei să se ocupe de treaba asta.

— Cu ăsta fac eu cinste, l-am auzit pe Hugh spunând când m-am dus iar la bar.

Evident că strălucirea mea postcoitală era vizibilă.

Am cerut un păhărel de Jägermeister şi apoi l-am stins cu unul de Goldschläger. Nimic mai potrivit decât o băutură cu nume ciudat ca să pun capac unei seri.

— Te simţi mai bine de la chestia asta? a întrebat drăcuşorul şi a dat din cap spre cele două pahare goale.

— Nu, am spus. Dar uneori mă ajută să nu-mi amintesc chiar aşa de mult.

După asta, m-am dus acasă şi m-am murat într-un duş prelung şi fierbinte, încercând să spăl senzaţia de sex. În curând m-a trăsnit a doua durere de cap pe ziua aia şi m-a luat o senzatie ţie de greaţă. Abia mă instalasem pe canapea ca să casc absent a ochii la televizor, în forma mea obişnuită, când a apărut Seth.

— Voiam să văd ce faci, mi-a explicat în timp ce se aşeza lângă mine.

— Mai bine, i-am spus jenată. Oarecum. Am ieşit cu gaşca.

— Ah, sună distractiv, a spus el, dar nu părea cu totul sincer.

Cred că „gaşca” încă îl uluia un pic.

Şi-a sprijinit capul de canapea şi s-a uitat îndelung la mine, fară să spună nimic.

— Ce e? am râs fără chef.

— Nu ştiu, a spus, serios, şi îmi amintea de un copil care se uită la brad în dimineaţa de Crăciun. E ciudat. Dar eşti atât de… atât de frumoasă în noaptea asta. Vreau să spun că eşti mereu drăguţă, desigur, dar în noaptea asta, nu ştiu… nu pot sa-mi iau ochii de la tine. Vreau să… a spus, dar nu a dat glas nevoii.

— Probabil e de la părul ud şi de la pijama, am spus în glumă. Întotdeauna stârneşte pasiune chestia asta.

Dar ştiam ce-l uluia. Tipul din club. Sau mai exact viaţa pe

care i-o furasem tipului ăluia. Oamenii nu rezistau la aşa ceva şi nici nemuritorii. Mi-am stors creierii şi am realizat că Seth nu mă văzuse niciodată aşa de curând după ce îmi luasem o porţie. Mă văzuse uneori în aceeaşi zi, şi pomenise despre cat de atrăgătoare eram, dar era prima oară când era martor la întreg efectul pe care îl producea asupra mea. Mă simţeam vinovată văzându-l că mă priveşte în felul ăsta.

A întins mâna după a mea şi am încercat să nu tresar când mi-a prins-o. Chiar şi după duş, mă simţeam murdară şi ieftină. Nu voiam să mă atingă după ceea ce făcusem, chiar dacă eram cu un alt corp. Nu meritam asemenea dragoste.

Seth a oftat, fermecat încă. Degetele lui lungi mi-au trasat desene fierbinţi şi învolburate pe piele şi simţeam cum mi se îngreunează respiraţia.

Mi-aş dori să-ţi pot transpune în cuvinte frumuseţea, dar nu sunt un scriitor chiar aşa de bun. Cred că am nevoie de mai multă muncă.

M-am ridicat iute în picioare şi l-am tras de mână.

— Nu fi prostuţ. Cred că trebuie să te duci acasă şi să te odihneşti.

— Ah, a spus clipind. Deci nu mai încercăm să… ăăă, dormim?

Am şovăit. Voiam să mai încercăm, dar încă nu aveam încredere în mine. Sau în Seth, mai bine zis, nu la felul profund admirativ în care se uita la mine, cu ochii ca doi tăciuni aprinşi. Ai fi zis că o partidă rapidă într-un depozit mi-ar fi domolit pofta în noaptea asta, dar îl doream pe Seth la fel ca întotdeauna. Desigur, privind retrospectiv, poate că nu era chiar aşa o surpriză. Sus-amintita partidă nu îmi potolise mie nevoile fizice.

— Nu, i-am spus lui Seth. Încă nu. E prea curând.

Dădea senzaţia că desprinderea de mine îl rănea fizic, dar în final a încuviinţat când l-am lăsat să mă sărute pe obraz, un sărut prelung şi plin de dor, mai plin de senzualitate decat te-ai fi aşteptat, ceea ce m-a făcut să inspir şi să expir prelung şi convulsiv. Însă eu nu i-am întors gestul. Nu cu buzele astea. Mi-a mai spus de câteva ori ce frumoasă sunt înainte să plece şi la scurt timp după aia m-am dus la culcare.

Zăceam în pat şi-mi tot repetam că procedasem corect acolo, la club. Făcusem ce trebuie ca să mă menţin puternică şi aptă în fond, Seth spusese că adora „vârtejul” în care îmi duceam

existenţa. Sexul era modalitatea prin care îl menţineam puternic. Procedasem corect. Şi tot corect procedasem şi cu Doug. Tot ce făcusem azi fusese spre binele meu.

Şi totuşi… dacă era aşa, de ce mă simţeam atât de cumplit pe tema asta?

Capitolul 9

— Fainã strălucire, mi-a spus Bastien când mi-a deschis uşa a doua zi după-amiază.

— Mda. Mie-mi spui?

M-am târât în casă purtând corpul Tabithei şi am tras un taburet aproape de barul din bucătărie. Bastien mi-a dat un Mountain Dew din frigider.

— De ce eşti atât de ursuză? Nu se poate să fi fost chiar aşa tip rău.

— A fost binişor, deşi cam mizerabil, cam dosnic. După aia a venit Seth şi nu se mai sătura să-mi spună cât de drăguţă sunt.

— Normal, a spus Bastien, care azi strălucea şi el la rândul lui. Cum s-ar putea abţine? E un muritor slab, ca toţi ceilalţi.

— I-am ignorat zeflemeaua şi am ras jumătate de cutie dintr-o înghiţitură.

— Apropo de „muritori slabi”, cum a mers treaba cu partida de fotbal?

— Ridicol de plictisitor. Probabil că Bill are oameni teribil de buni care îi scriu discursurile, pentru că în materie de conversaţie e la fel de priceput ca dulapul ăla. Dar, privind partea pozitivă, am vorbit cu Dana de câteva ori şi cred că am reparat stricăciunile umile pe care le-ai cauzat tu.

— Slăviţi zei, vrei să-ţi revii din chestia asta odată? N-am făcut nimic. Eşti singurul vinovat.

— Auzi, nu eu am căzut pe scări. În orice caz, ţi-am urmat sfatul şi am jucat rolul fratelui compătimitor. Chiar a părut, să ţină asta. Atât că…

— Atât că ce?

S-a încruntat şi în ochii albaştri i se vedea perplexitatea.

— Pare să mă placă destul de tare. Mă întreabă despre serviciu, despre tine. Dar e ceva ciudat. Pur şi simplu nu simt că…

— Că are de gând să sară pe tine prea curând? Ce chestie! Nu m-aş fi gândit.

Expresia i-a devenit mai dură şi îndoielile i s-au risipit.

— E doar o chestiune de timp, atâta tot. Ca faza cu mănstirea din Bruxelles. Mai ţii minte ce bine a ieşit până la urmă?

— Doar o chestiune de timp, am spus cu un rânjet. Sigur. Şi ia zi, ce-ai de gând să faci azi?

— Mai nimic. Probabil că o să dau o tură pe afară mai tarziu, dar acum pierd vremea pentru că, în fond, se presupune că Mitch e la muncă.

— Hai să ieşim pe şestache şi să mergem la un film sau ceva de genul.

Sincer, aveam chef să fac ceva aproape distractiv. În sfârşit, sosise şi ziua mea liberă şi venise la ţanc. Singura chestie care mă deranja era că nu ştiam ce se întâmplase la librărie cânii sau mai degrabă dacă venise Doug la muncă de dimineaţă. Dacă Warren sau Paige fuseseră pe acolo, se poate să-l fi pus pe liber pentru o vreme. Dar categoric nu aveam puterea asta, şi în orice caz detestam să pierd legătura. Până la urmă o sunasem pe Janice şi îi spusesem să mă sune imediat pe mobil dacă se repetau problemele, dar până acum nu apăruse nimic.

Bastien s-a interesat de film dar mai fără chef.

— E ceva ca lumea?

Înainte să verificăm, s-a auzit soneria.

— Dumnezeule, Bas. E ca la Gara Centrală ori de câte ori sunt eu aici.

— O fi vreun martor al lui Iehova, a sugerat el şi s-a uitat pe vizor invizibil. Hm, e Jody. Oare ce-o vrea?

Am presupus că ar fi fost mai plăcută vizita Danei, dar mie prezenţa lui Jody mi-a părut o alinare.

— Hai s-o lăsăm să plece. Tu ar trebui să fii la muncă oricum.

Răspunde tu, m-a îndemnat.

— Eu?

Sigur. Inventează un motiv pentru care eşti aici. E amica Danei. Aşa poţi să faci investigaţii.

— Of, Dumnezeule…

A sunat iar la uşă şi Bastien m-a privit rugător. Aveam o părere bună despre Jody, dar nu-mi plăcea să mă amestece în treburile lui, aşa că m-am dus bombănind la uşă. Poate că venea doar ca să lase ceva prăjiturele, sau ceva de genul, am

gandit. Când m-a văzut, faţa i s-a luminat într-un zâmbet.

— Speram să fii tu! Mi s-a părut că recunosc Passatul.

— Ce memorie bună ai, am spus şi i-am zâmbit şi eu. Aveai treabă cu Mitch? E la serviciu.

— Nu, nu tocmai. Atât că am văzut maşina şi voiam să trec să te salut. Stai pe la el?

— Mm, mda. Am zi liberă şi i-am promis că… îi fac câte ceva prin curte.

Bastien, care pândea invizibil, a fost încântat la culme.

E o zi excelentă pentru aşa ceva, mi-a dat ea dreptate.

Am presupus că se referă la genul ăla de zi friguroasă de iarnă în care mai iese câte un pic soarele. Cel puţin azi nu ploua.

— Ce aveai de gând să faci? m-a întrebat. Se pare că cei care se ocupă de gazon au strâns mare parte din frunze.

Aşa era. Am încercat să mă gândesc la altceva ce suburbanii nu plătiseră deja prost pe alţii să facă.

— Aveam de gând să plantez nişte flori.

— Ah! a spus şi şi-a împreunat mâinile, cu o scânteiere în ochii căprui. Minunată idee. Ai nevoie de ajutor?

— Ăăă…

Lângă mine, Bastien era gata-gata să aibă un atac. A încuviinţat viguros din cap şi a dat din buze „investigaţie”.

Ultima chestie de care aveam chef în ziua mea liberă era să muncesc în grădină, dar acum îmi băgasem singură capul în lat

— Sigur. Şi aşa nu prea ştiu ce am de făcut.

Şi eram tare blândă cu mine.

— Stai să-mi iau haina şi mergem la magazinul meu de plante preferat, a strigat ea încântată. Ce-o să ne mai distrăm!

A dat fuga înapoi acasă şi eu l-am luat pe Bastien în primire

— Te urăsc.

— Hm, de parcă n-aş şti, a spus şi m-a bătut pe spate. Sunt convins că de fapt ai mâini de grădinar, Fleur. Şi dacă nu, poţi să-ţi faci unele.

— Îmi eşti dator vândut.

Jody m-a dus la un magazin pentru grădinărit, care pentru mine era ca o măţăraie de verdeaţă. De fapt, verdeaţă nu era tocmai cuvântul potrivit. Mulţi dintre arbuşti şi plante aveau frunze căzute şi pe măsură ce se apropia iarna deveneau maronii şi galbene. O măţăraie de vegetaţie, mai degrabă.

— Încă sunt vii, mi-a spus, cercetând plantele cu un ochi de expert. Deşi nu e tocmai momentul potrivit pentru plan tare. Însă tot ar trebui să ne descurcăm, din moment ce solul nu e încă aşa de tare.

— Pare mizerabil, am spus cu o grimasă.

— Cum de-a picat pe tine? a întrebat ea râzând.

— Fratele meu nu… planifică întotdeauna prea bine lucrurile. Şi e destul de convingător când vrea el.

Şi enervant, şi insistent.

— Văd. Şi e şi drăguţ. Pun pariu că poate convinge femeile să facă tot ce vrea el.

— Nici nu bănuieşti.

Asta a făcut-o iar să zâmbească.

— Ai răbdare. Odată ce te apuci de genul ăsta de treburi, te prind. Şi nu sunt chiar aşa de mizerabile. Dacă vrei mizerie, intr-o zi am să-ţi povestesc despre Guatemala.

— Când ai fost în Guatemala?

Mamă! Credeam că cei care se învârt în asemenea cercuri aleg, locuri de genul Malibu sau Paris ca destinaţii de vacanţă.

— Când am fost în Peace Corps.

— Ai fost în Peace Corps?

— Mda. Când eram mai tânără.

Am privit-o lung în timp ce ea continua să studieze oferta. Jody fusese în Peace Corps şi lucrase ca profesoară de desen.

Categoric era o tipă creativă. Era deşteaptă şi avea o personalitate agreabilă. Cum naiba de se băgase în cârd cu Dana?

Pană la urmă, am cumpărat câteva plante pe care le-a numit spânz şi nişte bulbi care, m-a avertizat, poate ies, poate nu ies în primăvară. Odată ajunse înapoi la Bastien, ne-am infofolit în haine şi ne-am luat mănuşi, apoi ne-am apucat de săpat în grădina din faţă. La un moment dat l-am văzut trăgand cu ochiul pe fereastră şi făcându-mi cu mâna şi am scos limba când nu se uita Jody.

Aceasta mi-a spus cu mare drag despre trecutul ei. Mai puneam ocazional câte o întrebare lămuritoare, apoi mai continua o vreme. Ascultam, mai făceam câte un comentariu din când în când şi, deşi detestam să recunosc aşa ceva, am constatat că după-amiaza decurgea într-un mod agreabil. Avusese dreptate: munca în grădină nu era chiar aşa de rea

odată ce te apucai Inevitabil, discuţia a alunecat spre CPVF şi, spre surprinderea şi uşurarea mea, a recunoscut că are ceva nemulţumiri.

— Vreau să spun că sunt alături de ei, a explicat ea. Fărin când reţineri. Numai că uneori aş prefera să facem altfel lucrurile.

Mi-am înălţat privirea, bucuroasă să-mi iau o pauză de la hăcuitul solului dur.

— Ce fel de lucruri?

Şi-a pungit buzele drăguţe şi a explicat:

— Cred… de exemplu, că petrecem prea mult timp spunându-le oamenilor ce să facă şi ce să nu facă, înţelegi? Incercăm să-i ajutăm să ducă o viaţă mai bună, şi cred că ăsta o un lucru pozitiv. În fond, după cum spune Dana, o uncie de prevenire face cât o livră de vindecare.

Ahh!! E plină de stereotipuri muierea.

— Dar eu mi-aş dori să facem ceva şi pentru cei care au nevoie de ajutor acum. Ştii câte familii din zona asta nu au destulă mâncare? Ar fi extraordinar să putem coopera cu bănci locale de alimente ca să-i ajutăm, mai ales acum că vin sărbătorile. Sau de exemplu… facem foarte mult pentru adolescenţi, îi ajutăm să aleagă cum trebuie, dar am vizitat adaposturi pentru fete care deja au probleme. Au fugit de acasă, Sunt însărcinate. Dana spune că sunt o cauză pierdută, dar. „

— Dar tu nu crezi asta? am întrebat cu blândeţe.

Se oprise şi ea din săpat şi privea în gol, spre bulbul pe care-l ţinea în mână.

— Nu cred că există vreun om pe care să nu-l mai poţi ajuta. Însă Dana… vreau să spun că e foarte deşteaptă. Ea ştie mai bine decât mine lucrurile de genul ăsta şi am încrederi în ce spune.

— Nu e nimic greşit în a-ţi pune întrebări.

— Mda, presupun că da. Numai că… da, mi-a fost o bună prietenă, a spus, iar ochii i s-au concentrat pe ceva departe în spaţiu şi timp. Acum câţiva ani, Jack şi cu mine am avut, mă înţelegi, probleme. În fond, se mai întâmplă, nu? Nicio relaţie nu e perfectă.

— Nu e, am încuviinţat posomorâtă.

— În orice caz, ea m-a ajutat să trec prin asta şi într-un fel

mă simt…

— Datoare?

— Nu… nu ştiu, a spus Jody jenată. Presupun. Uneori e dificilă… de exemplu, te surprinde cu lucruri la care nu te-ai fi aşteptat. Alteori… A clătinat din cap şi a râs stânjenită. Nu ştiu ce vorbesc. E un om minunat, cel mai extraordinar om pe care l-am cunoscut vreodată. Face atâta bine…

Apoi a schimbat brusc subiectul şi am lăsat-o. Am trecut la subiecte mai vesele şi m-am trezit că mă amuz împreună cu ea, încântată de compania ei. La un moment dat, am dat fuga în bucătărie la Bastien şi am făcut ciocolată caldă, pe care am băut-o afară în timp ce terminam ce mai aveam de făcut cu plantele, apoi ne-am admirat munca. În ciuda reticenţelor mele de la început, îmi cam plăcuse să realizez ceva aşa de tangibil.

— Ia uite, a spus Jody. A sosit Dana acasă, într-adevăr, Explorerul Danei a oprit alături şi o clipă mai tarziu a venit chiar ea la noi şi ne-a cadorisit cu un zâmbet din ală glacial de-al ei, de scârbă.

— Văd că ne împrietenim.

Ceva din efervescenţa de mai devreme a lui Jody s-a diminuat.

— Tabitha avea nevoie de ajutor în grădină, aşa că am dat u fugă.

— Ce drăguţ din partea ta.

Dana i-a aruncat celeilalte femei o privire greu de interpretat, dar evidente erau dezaprobarea şi posibil ceva furie. Deşi susţinusem cu tărie contrariul de faţă cu Bastien, aveam sentimentul că era posibil chiar s-o fi ofticat pe Dana mai mult decât bănuiam eu, creând greşita impresie de care mă tot acuza el. Se poate chiar ca Dana să-şi fi exprimat părerile despre mine şi faţă de Jody.

— Am urmărit chipul lui Jody trecând printr-o varietate de expresii. Eram destul de sigură că avea în ea mai multă tărie decât arăta la suprafaţă şi preţ de o clipă a dat senzaţia că ar fi gata să se arate sfidătoare. Apoi, după un moment de contact vizual, şi-a ferit privirea şi a cedat.

Poate că în momentul ăla ar fi trebuit să zâmbesc prosteşte şi să încerc să-i intru Danei în graţii, dar mă iritase ceea ce-mi păruse o atitudine mustrătoare. Nu avea dreptul să-i facă aşa ceva lui Jody.

— A fost incredibil de drăguţă, am spus tăios. Jody e unul din puţinii oameni cu adevărat de treabă din lumea asta. Şi nu se preface doar. Dar, desigur, tu ştii deja.

Jody s-a înroşit ca un rac, iar zâmbetul Danei a înregistrat un spasm.

— Da, da, aşa e. Ce-ţi face glezna?

— E ca nouă.

— Mă bucur să aud asta.

Am aşteptat cu toatele în liniştea apăsătoare şi am decis ca de data asta s-o las pe Dana să o spargă, oricât de înfricoşătoare era privirea ei. Desigur, ea era o expertă în aşteptare, deci nu e de mirare că Jody a fost cea care a cedat. Sincer, nu puteam s-o condamn.

— Trebuie să sosească Jack în curând, aşa că plec şi eu.

M-am ridicat odată cu ea şi am ajutat-o să-şi strângă uneltele. Am mai schimbat câteva observaţii forţate, apoi ne-am văzut fiecare de drum.

— Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat? A exclamat Bastien când am intrat înapoi în casă. Am văzut-o şi pe Dana acolo.

— Nicio noutate. Jody e o sfântă, iar Dana e o scârbă. Sper să te grăbeşti şi să termini odată cu chestia asta.

— Ce naiba, încerc! N-ai aflat cumva ceva util?

— Nu tocmai… deşi cred că Jody ştie ceva despre Dana, ceva destul de suculent pentru tine. Nu mi-a spus ce anume.

Incubul s-a agăţat de informaţia asta ca un câine de osul lui.

— Trebuie să afli detalii! Sun-o mâine. Invit-o la masă.

— Iisuse, Bastien, îmi place tipa, dar nu-ţi fac eu treaba.

Spuneai că e numărul tău, mai ţii minte? În plus de asta, am şi eu viaţă personală, ştii?

— Asta e de discutat, a spus şi s-a încruntat.

— Şi în fond, de ce eşti aşa de chitit pe faza asta cu Dana?

Da, mi-ar plăcea s-o văd doborâtă, dar felul în care te porţi… nu ştiu ce să zic. Cam exagerezi.

— Şi de ce nu ar trebui să fiu chitit? Faptul că tu nu mai joci jocul cu sufletele nu înseamnă că noi ceilalţi nu mai suntem interesaţi de cariera noastră.

Îl ştiam prea bine pe Bastien încât să nu-mi dau seama că mai exista un motiv pentru care ne certam tot timpul.

— Şi asta e singura chestie, nu? Doar etica muncii în cea mai bună tradiţie americană, nu?

— Da, a spus crispat. Nu e nimic în neregulă la chestia asta.

Ne-am fixat cu ochii noştri asemănători de membri ai familiei Hunter şi am încercat să-i transmit din priviri că ştiam că e ceva mai mult decât îmi spunea el. Mi-a întors o privire oţelită, nevrând să se deschidă în faţa mea. Într-un final, am clătinat din cap, refuzând să mă mai las atrasă în vreo ceartă.

— Pot să sar şi eu în jacuzzi? am întrebat în schimb.

A făcut un gest spre curtea din spate.

— Cum să nu. Toată casa îţi stă la dispoziţie. Foloseşte-mă şi apoi abandonează-mă.

— Parcă ai fi copil.

Nu mi-a răspuns şi s-a dus să se uite la televizor.

Am ieşit prin curtea interioară şi am deschis capacul jacuzziului. Din el s-a revărsat abur fierbinte şi am oftat de plăcere După o zi petrecută afară, în frig, mă simţeam de-a dreptul dărâmată. Mi-am aruncat privirea primprejur şi am cercetat spalierele acoperite cu viţă-de-vie, care ofereau intimitate. Erau trei şi între ele era spaţiu cât să încapă un om. Amurgul se lăsa rapid, înlocuit de întuneric, şi mă simţeam destul de ferită de vecini.

Am sărit din haine şi am strecurat un picior în jacuzzi Fierbinte, foarte fierbinte. L-am tras afară, am mai aşteptat un minut şi apoi am încercat iar. Uşurel, mi-am strecurat şi restul corpului, puţin câte puţin. Când în sfârşit eram scufundata în apă până la gât, am răsuflat încântată şi mi-am sprijinit capul de margine. Minunat. Am mai dat cu bulbuci şi am închis ochii. Dintr-odată am reuşit să dau totul uitării. Pe Doug, pe tipul de la club, pe Dana, pe Seth…

Hm, poate pe Seth nu cu totul, dar cel puţin lucrurile ne plăcute.

Când mi s-a cârlionţat părul de la abur şi pe frunte mi se prelingeau broboane de sudoare, m-am ridicat şi m-am aşezat pe marginea căzii, lăsând aerul să-mi usuce pielea. Multă lume nu înţelege rostul unui jacuzzi în aer liber, dar eu le preferam celor din interior. Nimic nu se compară cu schimbarea de temperatură.

Odată ce m-am răcorit, am intrat înapoi în apă, gata să repet procesul. Aş fi putut să fac chestia asta toată noaptea şi as fi fost în culmea fericirii. Intrasem înapoi în apă de numai de cateva minute, când am auzit un zgomot de crenguţă ruptă de

undeva din apropiere. Era ca într-un film de groază ieftin, dar totuşi înspăimântător. Am ţâşnit afară, împroşcând apă în stanga şi-n dreapta, şi am dat buzna peste margine în timp ce auzeam foşnet de frunze şi un fâşâit.

— Bastien! am strigat, intrând în fugă înapoi în casă.

A venit iute în cameră, palid la faţă şi alarmat.

— Ce-ai păţit?

M-am îndepărtat de curtea interioară şi am arătat într-acolo.

— E cineva afară.

De fapt, nimic nu-mi putea face rău, desigur, dar faptul că eşti nemuritor nu te scuteşte de frica şi precauţia care vin din instinct.

Aveam tot timpul să mă jenez mai târziu că mă purtasem ca o fătuţă.

A cercetat cu privirea curtea interioară şi a ieşit afară fără nicio ezitare ca să arunce un ochi. Ce cavaler aveam! Am asteptat în bucătărie, cu inima bătându-mi cu putere, şi de pe mine se scurgeau picături de apă pe podeaua de lemn. Peste cateva clipe s-a întors, clătinând din cap.

— Nu e nimic afară. Ai tu imaginaţia bogată.

— Ba nu! Chiar era ceva acolo, am auzit eu.

— Atunci a fost un animal, a spus şi a rânjit. Sau poate era Reese, îşi oferea şi el senzaţii tari.

Cand a văzut că nu râd la glumă, s-a apropiat şi m-a tras langa el, fără să-şi facă griji că se udă, şi tremuram lipită de el.

— Stai liniştită, a şoptit. Nu e niciun pericol, eşti în siguranta.

Şi-a scos sacoul şi l-a înfăşurat în jurul meu. Era prea mare, dar îmi dădea o senzaţie minunată. M-am cuibărit la pieptul lui, prea zguduită ca să-mi trag pe mine haine mai consistente

— Haide, Fleur. Ştii că sunt aici şi că n-o să permit să ţi se întâmple nimic.

Animozitatea care apăruse între noi în decursul certei a dispărut şi dintr-odată totul revenise la normal. M-a dus sus la el în dormitor, cuprinzându-mă încă cu braţul. Pe drum m-am uscat şi m-am transformat din nou în Georgina. Şi-a reluat şi el trupul obişnuit, m-a tras lângă el în pat şi mi-am aşezat capul pe pieptul lui.

Mulţi nemuritori nu înţeleg relaţia dintre incubi şi sucubi. Avem obiceiul să ne atingem mult unul pe celălalt, gesturi mici

dar intime după majoritatea standardelor. De multe ori de-a lungul anilor fusesem acuzată că am o relaţie fizică cu Bastien, sau cu altcineva. Insă adevărul era că în tot timpul cât fuseserăm apropiaţi, niciodată nu se petrecuse între noi nimic romantic. Eram apropiaţi, fizic şi emoţional, dar asta avea drept cauză prietenia, nimic altceva.

Pentru că, sincer, din moment ce mare parte din existenţa ţi-o petreci permiţându-le unor necunoscuţi acces la trupul tău, părea o stupizenie să nu te bucuri de apropierea fizica a celor la care chiar ţineai. Şi repet, prin legătură fizică mit refer la lucruri mărunte, nici măcar la cele care se încheie cu un orgasm sau cu ceva ce necesită acordul părinţilor. O dezmierdare, o mângâiere, masaj, sărutări ici-colo, toate astea erau semne de apropiere. Aveam nevoie de ele, cred eu ca să ne menţinem încrederea în modul nostru de viaţă. Şi faptul că ştiai că, făcând asta, celălalt primea exact acelaşi lucru îţi oferea un anume confort. Nu aş fi avut parte de o relaţie emoţională aşa de echitabilă dacă aş fi căutat o apropiere fizică. Simlară cu, de exemplu, Hugh, sau cu vampirii. Pentru ei ar fi însemnat altceva.

Motiv pentru care puteam să stau în patul lui Bastien, pe jumatate goală, cu trupul încolăcit cu al lui. Râdeam pe sub asternuturi, depănând amintiri dintr-un trecut în care trebuise să dormim la fel dar mai puţin confortabil. În cabine de pe vas, în paturi înguste din pensiuni, în campinguri de pe marginea unor drumuri de ţară… Şi atunci ne culcuşeam unul în altul în căutare de căldură şi siguranţă.

Am sfârşit prin a petrece toată noaptea cu el şi m-a ţinut în brate tot timpul cu un cavalerism demn de Seth. Dar cu Bastien nu m-am perpelit toată noaptea de grijă să nu-i fac vreun rau cu o mângâiere neatentă. Nu mai dormisem aşa de bine de saptămâni întregi.

Când m-am întors acasă a doua zi, l-am sunat pe Seth şi l-am întrebat dacă fusese la librărie cu o zi în urmă. Mi-a confimat că fusese şi că Doug se purtase frumos.

— S-a purtat un pic prosteşte şi a fost cam palavragiu, dar nu se compară cu comportamentul din ziua aia.

— Bun. Sper că a terminat cu chestia asta.

A urmat o pauză stânjenitoare, apoi Seth m-a întrebat, cu un dezinteres forţat:

— Ai ieşit noaptea trecută? Te-am sunat destul de târziu şi nu mi-ai răspuns.

— Ah, da. Azi-noapte am rămas la Bastien.

— Ah!

Linişte.

— Nu e ce crezi tu, l-am asigurat iute. Am dormit doar, e ceva platonic. Exact ca…

— Ca noi doi?

Linişte.

— Nu s-a întâmplat nimic. Mi-e ca un frate, sincer. E ultimul om pe care ar trebui să fii gelos.

— Nu sunt gelos. Nu tocmai gelos. Dar dacă tu spui că nu a fost nimic, atunci nu a fost nimic. Nu am vrut să par că te acuz de minciună. Ştiu că nu ai face aşa ceva.

M-am gândit la partida de sex oral de la clubul ăla şi la pielea mea goală lipită de a lui Bastien. Poate că nu minţeam dar nici nu-i spuneam întotdeauna lui Seth tot adevărul.

Peste câteva zile, am mers cu Seth la un alt concert al trupei Nocturnal Admission. Săptămâna de muncă petrecută alaturi de Doug se derulase într-o atmosferă politicoasă, dacă nu chiar prietenească. Seth a venit să mă ia de acasă şi din nou s-a minunat tot când m-a văzut. Noaptea trecută fusesem la vânătoare cu Bastien, în ciuda obiecţiilor mele iniţiale, şi mai făcusem o victimă. Strălucirea nu se dusese încă, şi aş fi fost sexy şi într-un sac de rafie. Aşa că presupun că era de-a dreptul o răutate din partea mea să port genul de rochie pe care o purtam. Era o rochiţă minusculă din jerseu gri de bumbac cu o fundă prinsă împrejur, sub sâni. Partea de sus, cu bretele subţiri, în formă de V, arăta cu generozitate decolteul, iar fusta îmi atârna uşoară şi drapată până deasupra genunchiului. Era ca o rochiţă de vară purtată iarna.

Seth m-a cuprins cu braţul şi m-a împuns cu nasul în gat.

— Eşti o surpriză permanentă pentru mine. Mereu îmi inchipui că ştiu la ce să mă aştept din partea ta, apoi te văd şi…

N-a putut să termine, dar au făcut-o ochii lui, care mi sau plimbat în susul şi în josul corpului, topindu-mă pe dinăuntru. „Aruncă-mă pe pat şi iubeşte-mă”, l-am implorat în gand însă tare am spus doar:

— Ar trebui s-o luăm din loc.

La concert, Nocturnul Admission a cântat spectaculos, ca

data trecută. Publicul lor crescuse şi nu aveai loc să arunci un ac în local. Abia vedeam scena, dar auzeam fiecare notă minunată.

Din fericire, am avut mai mult parte de Doug mai târziu, pentru că cei de la local l-au lăsat să dea încă o petrecere sălbatică după concert. Femei fermecate– şi câţiva bărbaţi – le sorbeau cuvintele lui şi altor membri ai trupei. Când m-a văzut, Doug m-a strâns în braţe, i-a spus cuiva să-mi pregătească o băutură de Doamne-ajută şi s-a purtat de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic între noi. Mă bucuram că pot să las deoparte resentimentele, dar acum, că ştiam pe ce să dau vina pentru comportamentul lui, atitudinea lui radioasă şi sălbatică mă supăra.

A apărut şi Casey la un moment dat, încă un pic palidă, dar categoric se refăcea. Am urmărit-o din partea opusă a încăperii apropiindu-se timid de Alec. Stătuse de vorbă cu Wyatt, chitaristul, şi s-a întors spre ea cu un zâmbet evident forţat şi fals. Nu auzeam ce discutau, dar mesajul se vedea foarte limpede. Ea voia să stea de vorbă cu el, să-i atragă atenţia într-un fel sau altul, dar el o respingea pe faţă. L-am văzut clătinând din cap în timp ce ea vorbea cu o mima aproape disperată. Până la urmă, a plecat pur şi simplu şi pe ea a lăsat-o cu ochii căscaţi, supărată.

— Îmi vine să mă duc la el şi să-i dau una, i-am spus lui Seth.

— Abţine-te. E treaba lor, nu a ta.

În momentul ăla m-am luat de el:

— La naiba, Seth! Cum poţi să fii întotdeauna aşa de paşnic, de nonconflictual? Tu nu te revolţi la nimic?

M-a privit calm. Chiar dacă a fost surprins sau jignit de izbucnirea mea, nu a arătat.

— Mă revolt la o mulţime de lucruri. Doar că ştiu când să intru în luptă, atâta tot. Şi tu ar trebui să faci la fel.

— Îţi dai seama că s-a culcat cu ea, apoi i-a întors spatele, a părăsit-o pur şi simplu. Poate chiar s-a folosit de mijloace sinistre ca să facă treaba asta.

— Crede-mă, nu accept aşa ceva, dar Casey trebuie să fie cea care ripostează. Altfel, lansezi doar tu acuzaţii şi te dai în spectacol.

M-am încruntat, dându-i dreptate pe jumătate, dar tot dornică să pot da o mână de ajutor. M-am uitat primprejur, nu

am mai văzut-o, şi cred că era bine şi aşa. Cu puţin noroc, plecase acasă, jurând să nu mai aibă de-a face cu bărbaţii pentru un timp. Seth a plecat la toaletă şi, aproape exact în aceeaşi clipii, Alec a venit să facă zâmbre pe lângă mine.

— Salut, Georgina. Arăţi super.

— Mersi, am spus.

M-am ferit într-o parte, ca să-i dau de înţeles, speram eu, că nu sunt interesată. Să zică mersi că nu i-am întors spatele.

— Eşti cea mai tare tipă de aici din noaptea asta.

Fie că era adevărat sau nu, ştiam că surplusul de energie mă făcea să fiu cea mai atrăgătoare. Era o diferenţă. Când m-am uitat la Alec, deodată am luat în calcul posibilitatea de a flirta şi eu şi de a mă culca cu el. Îmi plăcea ideea de a-l vedea lat şi suferind pe undeva, pe acolo. Neah! Dacă mă gândeam mai bine, dat fiind că era aşa o mizerie de om, probabil că nu i-aş fi furat prea multă energie, şi i-ar fi tăiat doar răsuflarea.

— Bei iar cocârţ d-ăla cu vodcă? a întrebat, împingând şi mai departe prefăcătoria.

— Îi zice cocteil, l-am corectat eu.

— Să ştii că ăia de la bar pot să-ţi prepare orice dacă vrei şi altceva. Şi pe aici pe undeva e şi iarbă. Cred că l-am văzut pe Corey şi cu ceva LSD.

Tipul ăsta chiar încerca non-stop să şi-o pună. Nu-i păsa în ce fel. În momentul ăla a apărut Seth şi m-am întors spre el cu un zâmbet fermecător.

— Mi-a părut bine să stau de vorbă cu tine, Alec, am spus veselă şi l-am luat pe Seth de braţ. Ne mai vedem.

— Ce-a fost asta? m-a întrebat Seth, odată ce ne-am îndepărtat de el.

— Dobitocul ăla încerca iar să mă agaţe. Asta chiar după ce a lăsat-o baltă pe Casey. Doamne, cât îl urăsc. Şi tot la recuzita obişnuită a recurs, încerca să-mi vâre băutură pe sub nas, îmi spunea ce sexy sunt…

— Dar eşti sexy, a spus Seth, aplecându-şi faţa spre a mea.

— Termină că îmi dai idei.

A continuat să mă ţină lipită de el. Chiar trebuia să aştept două zile până să ne revedem, după ce-mi luam porţia.

— Te-ai întrebat vreodată cât de mult te-aş putea săruta pe buze? a întrebat.

— Ce vrei să spui?

— Pot să te sărut ca lumea pe obraz şi pe gât, nu? Dar pe buze… trebuie să te sărut iute şi în treacăt. Limba şi prea multă intensitate sunt excluse. Aşa că îmi închipui că există o cale de mijloc.

— Tu ai băut?

— Nu, mă gândeam şi eu.

Extazul provocat de strălucirea mea i se citea pe faţă. I-am dat uitării pe toţi cei care ştiam că ne văd, l-am lăsat să-şi apropie gura de a mea şi buzele lui m-au atins uşor. Nu era niciun sărut uşor, frăţesc, dar niciunul profund, cu limba, ci mai degrabă o mângâiere. Buzele lui le-au mângâiat delicat pe ale mele, iar limba lui abia mi-a atins uşor conturul buzelor. M-a traversat un fior ca un curent electric din cap până la degetele de la picioare şi a încercat apoi să urce iar, dar mi s-a înţepenit între picioare. Seth s-a dat înapoi.

— S-a întâmplat ceva rău?

— Nu, am spus cu răsuflarea tăiată. Dar cred că trebuie sa repetăm experimentul, ca să ştim exact.

Deodată, din partea opusă a încăperii, am auzit urale, urmate de un zgomot înfiorător de ceva ce era distrus şi icnete alarmate. Fără o vorbă, Seth şi cu mine ne-am dus ca la un semn să vedem ce s-a întâmplat.

Doug stătea grămadă pe podea în faţa scenei şi râdea isteric.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat pe Corey.

Avea pupilele serios dilatate şi mi-am adus aminte că Alec pomenise de faptul că basistul avea LSD.

— E un nou sport olimpic: sărituri de pe masa din scenă.

— Am urmărit privirea şi am văzut o masă instalată pe scenă. La vreo patru metri jumătate, pe podea, lângă Doug, era o masă răsturnată. Mi-am plimbat privirea înainte şi înapoi şi am întrebat:

— A încercat să sară de pe masa aia pe ailaltă?

— Absolut, a spus Corey şi s-a pus pe cotcodăcit. Era gata să reuşească, să dea toţi dracii, da' a lovit marginea în cădere

— Putea să-şi rupă un picior, a mormăit Seth dezgustat. Sau şi mai rău.

Doug părea în regulă. Câteva femei îndatoritoare cu bluze mulate îl ajutau să se ridice. Mi-a surprins privirea şi a râs şi mai tare.

— Nu te panica aşa, Kincaid. Mă simt bine… dar dacă vrei să

fii sigură, vino şi sărută-mă ca să-mi treacă bubiţa.

— A făcut cu ochiul lui Seth, iar ceilalţi au râs împreună cu el, fără să ştie de ce. În curând m-au dat uitării când în jurul lui s-au strâns şi mai mulţi adoratori, moment în care Seth şi cu mine ne-am retras.

— Ce-o fi avut în cap? am spus îngrijorată. E adevărat, mereu face tot soiul de acrobaţii pe scenă, dar ar fi trebuit să-şi dea seama că nu poate să facă treaba asta.

— Dacă nu e în toate minţile, e greu de spus ce gândeşte. Drogurile au efectul ăsta, îţi dau sentimentul că eşti invincibil.

Mi-am spus să nu uit să caut despre drogurile alea al căror nume mi-l sugerase Cody. Nu ştiam dacă avea să dea vreun rezultat, dar măcar îmi dădea senzaţia că făceam ceva.

— Hei, am exclamat şi l-am oprit brusc pe Seth. Uite-liar pe tipul ăla.

— Care?

— Tipul ăla care vorbeşte cu Alec. Ăla ciudat, cu aspect de fotomodel goth.

Seth mi-a urmărit privirea. Departe, în partea opusă, lângă bar, Alec şi tipul pe care îl văzusem la concertul de mai înainte discutau aprins. Fotomodelul poet demn de coperta revistei CQ părea neclintit şi rece în noaptea asta, ceea ce-i asprea trăsăturile de altfel blânde şi rafinate. Alec avea un aer rugător. Tobarul gesticula cu frenezie, disperat şi înspăimântat, însă celalalt bărbat clătina cu hotărâre din cap, neînduplecat. A dat din mână spre mulţime, apoi i-a spus ceva lui Alec. Acesta s-a facut palid şi şi-a reluat aerul implorator. Celălalt a clătinat iar din cap, apoi a plecat.

Nu s-a apropiat de noi, dar a trebuit să vină în direcţia noastră ca să ajungă la ieşire. Era încă la vreo cinşpe metri de mine şi separat de un zid de oameni când deodată am simţit ceva ciudat, ca o înţepătură pe piele. Era ciudat şi strident, dar curgător în acelaşi timp. Semăna cu ce simţisem prin preajma lui Doug şi a trupei, numai că atunci fusese imposibil de identificat. Era categoric amprenta cuiva, avea legătură cu bărbatul ăla şi pulsa limpede. Mi-am reţinut un icnet înăbuşit şi m-am dat un pas înapoi ca să ies din raza lui. L-am tras şi pe Seth după mine, l-am luat în braţe şi l-am sărutat pe gât.

În timpul acesta, mă uitam cu coada ochiului la bărbatul care a rămas împietrit pe loc şi a răsucit capul împrejur, cercetând

mulţimea. Mă simţise şi el pe mine. Şi-a plimbat şi peste noi de câteva ori privirile, dar nu s-a oprit în mod special asupra noastră. Eram un alt cuplu de hormonauţi. M-am crispat, aşteptând să se apropie şi să încerce să mă simtă iar. Nu ştiu de ce, dar nu voiam să dea de mine. A mai cercetat un pic, apoi a renunţat şi şi-a continuat retragerea.

Când a plecat, m-am relaxat şi m-am sprijinit de Seth.

— Ce…?

— Bărbatul ăla care stătea de vorbă cu Alec, am spus, şocată încă. E nemuritor.

Seth a înălţat din sprâncene.

— Serios? Ce fel? Înger? Demon?

— Niciuna, nici alta. Nu e dintre ai mei.

— Cum adică nu e dintre ai tăi?

— Nu toţi nemuritorii fac parte din sistemul paradisiac şi infernal. Sunt multe alte creaturi care umblă prin lume: nimfe, orisha, oni…

— Tu îţi dai seama că m-ai aruncat într-o dilemă teologică ce-o să mă ţină treaz noaptea ani de zile? a spus el în glumă. Când a văzut că nu răspund, a devenit serios. Bun. Şi el ce fel era?

— Asta e chestia, am spus şi am clătinat din cap. Habar n-am. N-am nici cea mai mică idee ce anume era.

Capitolul 10

Jerome nu a părut prea încântat să-mi audă vocea a doua zi de dimineaţă.

— Tu ai idee ce oră e, Georgie? a mormăit în telefon.

— De ce te plângi? Tu n-ai nevoie de somn.

— Spune iute.

— Am povestit experienţa pe care o avusesem la concert şi faptul că îmi fusese imposibil să identific misteriosul nemuritor.

— Nu e unul de-ai noştri. Ăăă, vreau să spun că, adică… nu e din… panteonul nostru, am încheiat jenant.

— Panteon? N-am mai auzit niciodată termenul ăsta în altă parte te decât la un curs de introducere în mitologie, desigur.

— Şi?

— Şi ce?

— Şi nu e ciudat? Am cunoscut sute de altfel de nemuritori,

dar niciodată unul din ăsta. Nu îl simţeam… normal. Da, simţeam că e nemuritor, dar era aiurea.

— Ei, oricât ar părea de greu de crezut, există încă o mulţime de lucruri pe care tu nu le-ai simţit niciodată, în ciuda vastei tale existenţe.

— Mda, mă rog, ştiu că sunt mic copil. Dar nu te îngrijoreaza chestia asta?

— Nici cât negru sub unghie, a spus cu un căscat. Ceva angelicc sau demonic, da, dar vreun semizeu sau vreun satir amărât? Nici gând. Ei nu fac parte din jocul ăsta. De fapt, cu toţii fac parte din Joc, dar nu din al nostru. Nu au nevoie de permisiune ca să umble pe aici. Cât timp nu se bagă în treburile noastre, nu prea îmi pasă. Ei îşi văd de treaba lor, iar noi pur şi simplu îi luăm în evidenţă şi mergem mai departe.

— Evidenţă? Deci ai o evidenţă?

— Ei, nu eu, desigur. Asta e treaba lui Grace şi a lui Mei.

Nu era de mirare. Jerome nu prea era amator de… ăăă…

Muncă. Grace şi Mei erau subordonatele lui, demoniţe care făceau multe din treburile murdare de care el nu avea chel. Rareori le vedeam.

— O să le dau un bip, am mormăit, cu mintea la galop.

— Ştii, cred că se subînţelege că sunt sute de alte proiecte mai utile asupra cărora ţi-ai putea concentra energia. Ca de exemplu, să-ţi ajuţi amicul incub. Din câte am auzit, zace în suburbii ameţit, de multe ori de la droguri.

— Hei, i-am luat apărarea lui Bastien. Face treburile pe îndelete. Nu poţi să pretinzi rapiditate când vrei treabă de calitate. În plus, tot ce ştie a învăţat de la mine.

— Nu ştiu de ce, dar chestia asta nu mă linişteşte deloc, a spus Jerome şi mi-a închis.

Am încercat să le sun pe Grace şi pe Mei. Am aşteptat semnalul sonor, mi-am format numărul la care să fiu sunată şi am închis. Un minut mai târziu, a apărut în livingul meu o ploaie de lumini demne de ziua naţională şi m-am trezit cu cele două demoniţe înaintea mea.

Pentru două tipe care îşi aleseseră trupuri diferite, semănau uimitor de tare. Grace era subţirică, genul profesionist, asexuat, impresie consfinţită şi de fusta neagră şi de sacoul de firmă pe care le purta. Avea părul blond spălăcit tăiat drept la nivelul bărbiei, ochi căprui spre negru şi o piele care nu văzuse

niciodată lumina soarelui. Singura culoare pe care o afisa era rujul roşu maşină-de-pompieri.

Mei era îmbrăcată exact la fel, avea până şi acelaşi gen de ruj roşu. Avea şi ea părul până la bărbie, de un brunet-închis care bătea spre albastru. În ciuda trăsăturilor mai blânde, a pometţilor mai înalţi şi a ochilor negri, blânzi, migdalaţi, nu răspândea mai multă căldură sau prietenie decât colega ei.

Cele două erau veşnic împreună şi am presupus că trebuie să fi fost prietene, oarecum. Dar nu aveam nici cel mai mic dubiu că şi-ar scoate ochii – sau, de ce nu, i-ar scoate ochii lui Jerome – dacă se ivea ocazia obţinerii puterii sau a unei avansări.

— Georgina, a spus Mei.

— De când nu ne-am mai văzut, a spus Grace.

Amândouă mă priveau şi păreau să aştepte ceva. Aubrey se uita la ele din spatele canapelei, cu blana zbârlită şi coada infoiată.

— Salut, fetelor, am răspuns neliniştită. Mersi că aţi venit de repede. Nu prea a fost azi de muncă?

Amândouă au făcut ochii mari la mine.

— Aăă, bun, deci, mi-a spus Jerome că aveţi o evidenţă a nemuritorilor care trec prin oraş. Nemuritori din afara…

— Jocului? a sugerat Grace.

— Panteonului? nu s-a lăsat nici Mei mai prejos.

— Mda. Exact. Deci… aveţi?

— Pe cine cauţi? m-a întrebat Mei.

— Ce fel de nemuritor? a întrebat şi Grace.

— Asta e problema.

Le-am spus tot ce ştiam despre el, chestie care includea în general aspectul şi alte ocazii în care avusesem senzaţia aia ciudată. Era mai greu să-i descriu amprenta. Nu puteam să spun exact că îl simţeam ca pe un incub, înger, nimfă sau om, pentru că nu mai dădusem peste genul ăsta până acum.

Demoniţele au procesat informaţiile, au făcut schimb de priviri şi apoi au clătinat din cap.

— Nu-mi pare cunoscut, a spus Grace.

— Dar putem să verificăm încă o dată în evidenţe, a spus Mei.

— Mersi, le-am spus şi eu. Rămân datoare.

Au încuviinţat scurt din cap şi au dat să plece, dar deodată Mei s-a uitat înapoi la mine.

— Ar trebui să mai ieşi şi tu cu noi din când în când, a spus pe nepusă masă. La Cleo's din Capitol Hali sunt evenimente speciale extraordinare în Seara fetelor.

— Suntem aşa de puţine fete pe aici, a adăugat Grace. Trebuie să fim unite.

Au zâmbit şi s-au făcut nevăzute. M-a luat cu fiori. Mersul cu ele la un bar părea numai un pic mai plăcut decât ştampilatul cu prietenele de la CPVF ale Danei.

Apropo de asta, am hotărât să îi fac o vizită lui Bastien mai târziu, în după-amiaza aia. Nu mai ştiam nimic de el de câteva zile.

— Ai idee cât de puţin mă interesează prietenii tăi muritori? a izbucnit când i-am spus de toată situaţia aia bizară cu Doug, Alec şi bărbatul misterios. Eu am mari probleme aici. Sunt pe moarte. Nu avansez deloc cu Dana. Ne tot vedem, e drăguţă, dar atâta tot! Se poartă de parcă ar vrea doar…

— Să fiţi prieteni?

S-a oprit din măsurarea bucătăriei cu pasul şi mi-a aruncat o privire rea.

— Femeile nu-mi sunt niciodată doar prietene, a spus, s-a rezemat de bar şi a închis ochii. Nu-mi trece prin cap nicio altă variantă. Dacă nu mă mişc iute, se găseşte vreun şef de-al nostru care să descopere ce rău merge treaba.

M-am hotărât să nu menţionez comentariul lui Jerome despre zăcut.

— Hai, mă, ia-ţi şi tu o pauză şi distrează-te. Iar se ţine la Peter o partidă de poker. Hai să joci cu noi. Vine şi Seth.

— Parcă ai zis că o să fie distractiv.

— Ia stai aşa! La cine baţi apropouri? La Peter sau la Seth?

— Alege tu unul, Fleur. Deşi trebuie să recunosc, Peter face un sufleu destul de acceptabil. Scriitorul ce ştie să facă?

Ce-ar fi să nu te mai tot iei de Seth? Nici măcar nu-l unoşti.

Scuze, a spus Bastien şi a ridicat din umeri. Dar tu îmi pui mingea la fileu.

— Eşti gelos.

Da' de unde, a pufnit el. Mi-am luat porţia de amor cu muritoarele. La fel şi tu, dacă nu greşesc. Şi ai mai avut şi o grămadă de iubiţi nemuritori pe care păreai să-i placi destul de mult. Dar niciunul dintre ei nu te-a făcut să suferi mai tare decat tipul ăsta.

— Seth e altfel. Nu pot să-ţi explic. Mi se pare aşa de… firesc să fiu cu el. Simt de parcă l-aş cunoaşte de-o veşnicie.

— Fleur, eu chiar că te cunosc de-o veşnicie, tu în schimb îl cunoşti pe tip de câteva luni.

Ne cuplaserăm destul de iute şi uneori chiar mă deranja chestia asta, dar eu chiar credeam în forţa şi în profunzimea sentimentelor mele faţă de Seth. Şi nu erau nici superficiale, nici vremelnice, speram eu.

— Imi spusese odată că nu exista nimeni pe lumea asta pentru el în afară de mine. Când i-am spus că era o afirmaţie îndrăzneaţă dat fiind de cât timp ne cunoşteam, răspunsul lui fusese: „Uneori ştii pur şi simplu”.

Semăna uimitor de tare cu ce-mi spusese soţul meu, Kyriakos, când ne cunoscuserăm, demult, în vremurile mele de muritoare de mult apuse. Aveam cincisprezece ani pe vremea aia, iar tata mă trimisese la docurile din oraş să-i transmit un mesaj tatălui lui Kyriakos. Fusese ceva un pic neobişnuit să mă trimită singură, dar tata nu se gândise prea mult la lucrul ăsta întrucât el era nu foarte departe, în târg. Totuşi mi se păruse o plimbare înspăimântătoare.

Nişte bărbaţi asudaţi şi mizerabili trudeau neobosiţi, descărcând şi încărcând marfă sub soarele torid, având drept fundal Mediterana de turcoaz, scânteietoare. Mi-a arătat drumul un bărbat scund şi chel care m-a privit lacom când a terminat.

„Eşti înaltă”, a remarcat. „Pun rămăşag că asta îi supără pe unii bărbaţi, dar pe mine nu mă deranjează. După mine, eşti exact cât trebuie de înaltă.”

A râs şi i s-au alăturat şi alţi camarazi. Faţa bărbatului îmi ajungea exact la înălţimea pieptului. Am trecut în fugă pe lângă ei cu ochii plecaţi şi am pornit spre corabia pe care mi-o arătase. M-a copleşit uşurarea când l-am găsit pe Kyriakos verificând odgoanele şi stând de vorbă cu unii dintre muncitori Nu vorbisem niciodată cu el, dar îl cunoşteam pe tatăl lui şi ştiam că e de încredere. Când m-a văzut apropiindu-mă, în a privit şi mi-a zâmbit.

„Tu eşti fiica lui Marthanes, nu? Letha?”

Am încuviinţat din cap şi i-am spus:

„Trebuie să-i spun tatălui tău că încărcătura poate fi gata astă-seară dacă o vrea devreme.”

„îi spun eu. Nu e aici.”

„Bine.”

Am rămas în tăcere şi stingheră pentru o clipă. Simţeam că mă studiază cu coada ochiului, în timp ce se prefăcea că îi cercetează pe muncitori. Dădea senzaţia că vrea să spună ceva, dar cum n-a suflat o vorbă, am dat să plec.

„Mulţumesc. Acum trebuie să mă duc înapoi.”

„Stai aşa, Letha”, a spus şi a întins mâna ca să nu mă întorc, apoi şi-a retras-o timid înainte să mă atingă. „Tu… n-ai venit singură până aici, nu?”

„Taica a spus că nu e aşa de departe. Şi că nu e mare pericolul să atrag atenţia.”

Kyriakos a scos un sunet aspru, gutural şi a spus:

„Tatăl tău e un smintit. Merg eu înapoi cu tine.” După un moment de şovăială, a adăugat: „Da' să nu-i spui că i-am zis smintit.”

A schimbat câteva cuvinte cu unul din oamenii lui şi apoi a pornit înapoi spre oraş cu mine. Era mai mare decât mine şi măsliniu de la soare şi de la mare. Avea părul brunet şi ciufulit, lung până la bărbie, şi era înalt aproape cât mine.

„Te-am văzut la nuntă acum câteva zile”, a spus după un lung moment de tăcere. „Dansai cu alte fete. Ştii… te pricepi foarte bine.”

M-a surprins complimentul lui.

„Cred că a ajutat şi vinul.”

„Nu. Vinul le-a ajutat pe fetele celelalte, sau poate le-a împiedicat picioarele. Nu sunt sigur.” M-a privit şi mai că m-am împiedicat din cauza intensităţii ochilor lui negri. „Tu însă.. Dansul vieţuieşte în tine. Îţi vorbea muzica, iar tu o înţelegeai.”

„Cântai la fluier”, mi-am amintit şi am încercat să nu roşesc din cauza afecţiunii care i se simţea în glas.

„Da”, a spus, vesel că îmi aduc aminte. Apoi s-a lăsat iar liniştea. Ajunseserăm aproape la târg şi răzbăteau până la noi glasurile oamenilor care târguiau. Era limpede că voia să mai stăm de vorbă. „Şi… am auzit că s-a măritat sora ta primăvara trecută.”

„Da.”

„Şi tu?”

„Eu nu m-am măritat primăvara trecută”, am spus după ce l-am privit.

A zâmbit şi m-a întrebat:

„Şi primăvara viitoare?”

„Mă ceri?”

„Verificam. L-am auzit pe tata spunând…”

M-am oprit aproape de marginea târgului ca să-l pot din nou privi în ochi. Împrejurul nostru se vânzoleau oameni şi animale, şi peste drum de o potecă îl vedeam pe tata discutând cu un negustor de fructe.

„Uite ce e”, am spus cu bruscheţe. „Şi eu l-am auzit pe taica zicând cum se gândesc ei să ne facem neamuri. Aşa ar fi bine pentru negoţ. Dar dacă asta vrei să obţii, ar trebui să vorbeşti cu tatăl tău să o iei pe una din surorile mele, nu pe mine.”

„Ce? Tu nu vrei să te măriţi?” a spus şi i-a pălit zâmbetul. „Sau mai ai vreun pretendent?”

„Nu, sigur că nu”, am spus şi l-am privit neîncrezătoare. „Atât că tu nu cu mine vrei să te însori.”

„Nu?”

„Nu. Vrei să te însori cu una din surorile mele.”

„Da?”

„Da. Sunt mai scunde, mai drăguţe, mai cumsecade şi mai blânde la vorbă.”

„Ştiu să danseze?”

M-am gândit un pic şi am spus:

„Nu. Sunt îngrozitoare.”

„Atunci pe tine te vreau”, a spus şi a zâmbit din nou timid.

„Eşti nebun. Nici nu ştii ce vorbeşti. Nu ştii nimic despre mine.”

Desigur, pe vremurile alea, majoritatea oamenilor ştiau puţine lucruri despre cei care le erau promişi. Ce mi se părea remarcabil era convingerea lui că ne potriveam.

„Nu contează. Simt eu că tu eşti aleasa mea. Tu nu simţi?”

L-am privit şi am simţit un fior în tot corpul, de parcă m-aş fi înfruntat cu ceva mai însemnat decât noi doi. Pentru o clipă, mi-am permis să gândesc că poate acest bărbat dintr-o familie respectată ar putea fi pe bună dreptate interesat de mine. Era un sentiment îmbătător şi nu doar pentru că mă onora. Era felul în care mă privea şi îmi vorbea, de parcă aş fi fost demnă de el, egala lui. Ceva s-a înfiripat între noi şi m-a atras, dar mă şi nedumerea.

„Nu ştii nimic despre mine”, am repetat încet, cu gura

uscată.

Zâmbetul lui timid a prins îndrăzneală.

„Ştiu destule. Ştiu că dansezi, că eşti deşteaptă, prea deşteaptă cum zice tata. Şi mai ştiu că familia ta nu are voie să pună piciorul în brutăria lui Lais pentru i-ai zis fiică-sii că e o……”

„N-a fost vina mea”, am spus iute. De peste drum, tata ne-a văzut. Am ridicat mâna în semn de salut şi mi-a făcut un gest nerăbdător să mă duc la el. „Mă cheamă taica.”

Kyriakos a aruncat o privire nesigură spre el şi s-a întors iute înapoi. Dacă mie îmi mersese buhul că aveam limba ascuţită, tata era şi mai rău şi, deşi îndrăgostit şi îndrăzneţ, pare-se că nu era tocmai gata să-l înfrunte încă.

„O să discute tata cu tatăl tău.”

Aerul glumeţ de mai devreme se dusese şi Kyriakos devenise întruchiparea seriozităţii. Dar era ceva mai mult de atât. Ochii lui mă priveau într-un fel în care nu mai fusesem privită niciodată. Mă lua cu călduri, cu frig, apoi iar cu călduri şi carnea îmi era înfiorată de furnicături. Nu-mi puteam desprinde ochii dintr-ai lui.

„Să ştii că nu e vorba de negoţ aici”, am şoptit.

„Nu e. E vorba de noi doi. Tu eşti aleasa mea.”

Am rămas cu gura căscată şi, atipic pentru mine, fără cuvinte. Acum ceea ce mă şoca era şuvoiul nebunesc din adâncul meu, nu smintita lui cerere în căsătorie, una care nici măcar n-ar fi trebuit făcută fără implicarea familiilor noastre. Mai târziu aveam să aflu ce schimbare reprezentase pentru el toată discuţia asta. Nu avea prea mari înclinaţii spre discuţii lungi sau îndrăzneală. De regulă era scump la vorbă, mai bucuros să se exprime prin priviri, muzică şi, mai târziu… după ce ne-am căsătorit, făcând dragoste.

„Uite”, a spus, devenind din ce în ce mai neliniştit pe când îmi interpreta greşit tăcerea şi expresia. „Am pus deoparte bani. Putem să ne facem o casă frumoasă. Nu va mai trebui să locuieşti cu atâţia oameni la un loc. Eu o să fiu mult timp plecat, dar probabil că tu te descurci cu treburile şi la afaceri mai bine decât mine. O să fie problemă că nu poţi să cumperi pâine, dar poate ne permitem o slujnică sau poţi să înveţi sa…

„Taci”, am spus.

„Poftim?” a făcut, cu ochii mari.

„Taci din gură. Pierzi timpul. Spune-i tatălui tău să discute cu al meu. Şi”, am adăugat ironică, „ştiu să fac pâine.”

„Eşti sigură?” a spus cu respiraţia întretăiată.

„Că ştiu să fac pâine? Da, sunt sigură.”

Pe chip i-a înflorit un zâmbet, care apoi i-a umplut ochii şi i-a aprins ca pe nişte tăciuni. Am simţit cum mi se accelerează pulsul şi i-am zâmbit şi eu. Nu mai era nevoie de alte cuvinte. Tata a strigat din nou şi m-am dus fuga la el.

Meditam la amintirea aceasta şi la ce se întâmpla acum cu Seth, mă uitam absentă pe fereastră şi am văzut-o pe Jody, îşi verifica cutia poştală.

— Ah, am făcut către Bastien. Mă duc s-o salut.

Am ieşit iute afară şi i-am făcut cu mâna, ceea ce a făcut-o să zâmbească larg, frumos, cum îi era obiceiul. Spre surprinderea mea, m-a strâns chiar şi în braţe.

— Ooo! Ce mă bucur să te văd. Ce mai faci?

Am făcut un scurt schimb de amabilităţi, apoi m-a prins entuziasmată de braţ.

— Ai treabă azi? Vrei să mergem la mall?

Spre surprinderea mea, chiar mi se părea distractiv, mai distractiv decât să stau şi să-l ascult pe Bastien văicărindu-se.

— Cum să nu?

— Minunat. Mă duc să-i spun Danei.

Capitolul 11

Când am intrat ca să-i relatez chestia asta lui Bastien câteva minute mai târziu, a luat participarea Danei la sesiunea de cumpărături propusă mult mai bine decât mine.

— E fantastic! Aşa ai mai mult timp de…

— Jur că dacă spui „investigaţie”, îţi trag una. Mă bag în chestia asta doar pentru faza cu hainele.

— E bine şi aşa. Dar asta e o ocazie de milioane, ştii foarte bine. Poţi s-o testezi, poate chiar să pui o vorbă bună pentru mine, ceva acolo, orice. Am mare nevoie de chestia asta. Dar – a adăugat el – n-o face cu riscul de a… strica mai rău situaţia.

— Ai şi tu încredere în mine. Înţeleg gravitatea situaţiei Te ajut.

Un zâmbet ştrengăresc i-a luminat faţa, sau mai degrabă faţa

lui Mitch, chestie cam ciudată.

— Şi dacă tot faci treaba asta, poate îţi mai îmbunătăţeşti relaţiile cu partea feminină.

— Ce vrei să spui cu chestia asta?

— Fă o socoteală într-o zi şi vezi câte prietene apropiate ai. Cred că nu prea îţi place concurenţa feminină.

M-am strâmbat la el exact când şi-au făcut apariţia Jody şi Dana. M-au dus la un centru comercial uluitor aflat la vreo câţiva kilometri distanţă. Nu-mi venea să cred că se putea înghesui atâta spaţiu comercial înăuntru. Aveam şi noi câteva malluri în Seattle, dar nu se comparau cu ăsta.

Să colinzi prin magazine cu Dana era cam la fel de îngrozitor cum mi-aş fi putut închipui. S-a uitat chiorâş la adolescentele sumar îmbrăcate şi i-a vorbit unei vânzătoare negrese de parcă ar fi fost slujnică. Totuşi, în ciuda dezgustului pe care-l simţeam, n-am uitat de datorie, am căutat să fiu prietenoasă şi am încercat neobosită să-i întăresc reputaţia lui Bastien.

— E aşa de interesat de activităţile grupului tău. Ar vrea sa se implice. Poate ai timp să vii să stai cu el de vorbă despre asta..

Din fericire pentru „Mitch”, comentariile astea au atras o reacţie plină de căldură din partea ei. Da, ar fi încântată să-i acorde lui Mitch o întrevedere între patru ochi. Totul de dracul cauzei. Ce drăguţ din partea lui că se interesa. Sincer, era un bărbat inteligent şi plin de compasiune. Bla, bla, bla. Prezenţa lui era întotdeauna o plăcere.

Totuşi, în ciuda acestui progres efemer, atitudinea ei a continuat să fie rigidă şi tot timpul eram ţinta atenţiei ei. Mă bombarda cu tot soiul de întrebări, de parcă ar fi căutat să mă uşureze de vreo informaţie preţioasă. S-a interesat cu ce mă ocup, cât de apropiaţi eram eu şi Bastien, încotro se îndrepta „relaţia” mea cu Seth. Care era părerea mea despre CPVF.

Ce valori împărtăşeam, rasă, orientare sexuală etc. Mă simţeam ca la interogatoriu, dar şi-a văzut de treabă cu vocea aia mieroasă a ei. În ciuda aerului rezervat, întotdeauna reuşea să pară prietenoasă şi deloc ameninţătoare, şi înţelegeam de ce-si fermeca într-atât fanii.

„Nu e simplă curiozitate”, am realizat. „Nu are încredere în mine.” Dana ştia că era ceva ciudat la mine şi la Bastien şi acum încerca să-şi da seama ce. Probabil de-aia nu avansa;

era cu ochii pe el. E adevărat, probabil că nu suspecta un plan secret al cărui protagonist era un incub, dar sunt convinsă că avusese parte de destui duşmani obişnuiţi şi era atentă la astfel de lucruri; de aici scepticismul la poveştile noastre. Habar n-avea Bastien în ce ne vârâse.

Aşa că m-am străduit la greu să nu ne ciobesc faţada inocentă şi i-am răspuns la întrebări cât de bine am putut. Farmecul meu obişnuit încă nu dădea roade asupra ei, dar m-am descurcat mai bine decât la întâlnirile noastre anterioare, mal puţin la întrebările care-l vizau pe Seth. Adevărul despre ea era destul de ciudat fără să mai trebuiască să mai trăiesc încă o variantă prin intermediul Tabithei Hunter, şi m-am pomenit că mă bâlbâi şi că roşesc când a adus subiectul în discuţie.

Când Dana ne-a lăsat la standul Christian Dior al magazinului Nordstrom ca să se ducă să-şi caute furouri, aproape că m-am scurs de uşurare.

— Ce zici de ăsta? a întrebat Jody şi mi-a întins un teslei de luciu de buze roz care i-ar fi stat superb Tabithei, dar nu şi Georginei.

— Am deschis şi am studiat culoarea.

— E prea deschis. În plus, probabil că se ia imediat dacă iei o gură de ceva.

— Sau cu alte prilejuri, a spus cu un zâmbet poznaş.

Am răsplătit-o cu o privire în care se desluşea o falsă uluială. Nu era prea greu de obţinut; se pare că tipa era plină de surprize, din alea distractive.

— Vai, Jody. Credeam că eşti o femeie măritată respecta bilă.

— Glumeşti? Căsătoria te faci mai puţin respectabilă îţi oferă mai mult timp ca să poţi să inventezi lucruri noi.

— Am zâmbit şi eu la rândul meu şi am schimbat luciul de buze roz cu unul roşu.

— Să nu te audă Dana vorbind aşa. Eu am trecut deja printr-un interogatoriu din cauza prietenului meu.

Veselia lui Jody s-a mai risipit un pic, deşi continua să zambească.

— Poate pare un interogatoriu, dar îi trezeşti curiozitatea, atâta tot.

— Mda, aşa presupun. Îmi închipui că nu există niciun alt motiv.

Era mai bine să nu aduc în discuţie teoria mea cum că Dana ne bănuia pe Bastien şi pe mine de duplicitate.

Spre surprinderea mea, Jody s-a uitat din nou la vitrina cu farduri de pleoape, evitându-mi pe faţă privirea. Îmi amintesc de ziua aia în curte când avusesem senzaţia că vrea să-mi spună ceva despre Dana, ceva rău.

— Jody – am şoptit, lăsând luciul de buze din mână –, ce e? Ce-ai păţit?

— Nimic, lasă, a spus şi a clătinat din cap.

În momentul ăla s-a întors Dana şi clipa aia s-a pierdut.

— Nu au ce-mi trebuie mie. Hai să vedem la Victoria's Secret.

Ce m-am bucurat! Era cel mai plăcut lucru pe care îl auzeam pe ziua de azi, în afară de o altă întrezărire a naturii intime a lui Jody. Am intrat în unul din cele cinci magazine preferate ale mele. Ne-am despărţit, Jody s-a dus la pijamale, iar Dana să-şi caute furouri care să meargă, bag mâna în foc, cu lenjeria de coşmar pe care o avea.

Eu una m-am apucat imediat să caut seturi de lenjerie îndrăzneaţă, odată ce m-am asigurat că celelalte două femei erau ocupate. În niciun caz nu aveam să repet figura cu costumul de baie. Din nefericire, magazinul avea produse mai interesante decât de obicei şi, deşi iniţial avusesem de gând să arunc doar o privire, până la urmă a devenit o campanie în bună regulă când am găsit câteva seturi pe care pur şi simplu trebuia să le probez.

Dana şi Jody erau încă pe deplin absorbite de propriile articole, aşa că m-am strecurat la coadă la cabinele de proba, sperând să intru şi să ies înainte să apuce vreuna dintre ele să afle cu ce se îndeletnicea dulcea şi feciorelnica de Tabitha. Tocmai ajunsesem în faţă la coadă când m-am pomenit ai amândouă lângă mine.

— Ce înghesuială, a spus Jody. Te deranjează dacă împărţim cabina de probă? Cele de aici sunt uriaşe.

Am simţit cum mi se scurge sângele din faţă şi încercam să găsesc vreun motiv pentru care să refuz. În minte mi se contura ideea unei boli contagioase şi devoratoare, când vânzătoarea ne-a poftit într-o încăpere care, într-adevăr, era mai mult decât suficientă încât să încăpem toate trei în ea.

Dana avea doar două jupe de probat şi şi-a scos pantalonii repede, relaxată. Când am văzut iar chiloţii de mamaie, m-am

înfiorat. Intre timp, Jody proba o pereche de pijamale drăgute din flanelă.

Văzând că eu nu dau niciun fel de semn, Dana m-a întrebat dacă mă simt bine. Am înghiţit în sec şi am început să-mi scot încet hainele în timp ce ea mă privea cu ochii mijiţi. Primul set de sutien şi chiloţi pe care l-am probat era din mătase de culoarea fildeşului, împodobit cu fundiţe negre. Cel de-al doilea era din satin într-o nuanţă închisă de magenta şi aşa de îndrăzneţ croit, încât abia dacă avea câteva fâşiuţe de material. Când am ajuns la al treilea, din plasă fină de culoare neagră cu floricele roz brodate, îmi venea să mor.

Jody şi Dana terminaseră şi mă aşteptau. Jody privea încantată şi relaxată, însă Dana avea un aer neutru care însă mustea de dezaprobare. Minunat! Am gândit şi simţeam că roşesc până în vârful urechilor. Mă omora Bastien dacă afla nu numai că-i stricasem imaginea respectabilă, mai mult chiar, că1 i-o distrusesem complet.

În timp ce Dana privea împietrită, Jody a lăsat capul într-o parte, curioasă, şi mi-a spus:

— Cred că nu ai luat mărimea cupei care trebuie, Tabitha. Par toate prea mari.

Normal că erau prea mari. Nu Tabitha Hunter purta mărimea 75D, ci Georgina Kincaid. Avusesem intenţia să-mi transform aspectul împrumutând corpul meu preferat când aveam să fiu singură.

— Ah, am făcut prosteşte, simţindu-mă ca o târfă, cum mă considera de altfel Dana – mai mult chiar, ca o târfă tălâmbă. Am cam slăbit în ultimul timp.

— Am probat şi pe ultimul, roşu cu floricele argintii, care era superb chiar dacă nu era mărimea mea.

— Arată superb, a spus Jody, dând glas propriilor gânduri.

Ce n-aş da să am şi eu curajul de a purta aşa ceva.

Dana m-a studiat în detaliu.

— Sutienul este lipsit de scop practic. Este inutil.

— Nu are nevoie de scop practic. În plus, asta e ideea. Nu trebuie să fie practic, ea vrea doar să fie drăguţă.

— Drăguţă pentru cine? Şi în ce scop? Nu e căsătorită.

— Şi ce dacă? Nu e treaba noastră.

Dana a fulgerat-o pe cealaltă femeie cu privirea.

— Nu e treaba noastră? Soarta omenirii e treaba noastră.

Cred că tipa citise Dickens de curând.

În micuţa noastră încăpere s-a aşternut o tăcere de gheaţă. Mă simţeam invizibilă, indiferent de faptul că eram pe jumătate goală.

— Auziţi, fetelor, poate ar trebui să mergem. Îmi scot şi eu astea imediat.

— Ba nu, s-a încăpăţânat Jody, cu ochii aţintiţi asupra celor ai Danei într-o încleştare a voinţelor. E frumos, Tabitha. Nu are de ce să-ţi fie ruşine.

— E frumoasă, i-a dat Dana dreptate, mieroasă. Dar lenjeria asta ar fi mai nimerită pentru o femeie căsătorită, a spus pe un ton care sugera că până şi lucrul ăsta era îndoielnic.

Eram gata-gata să ies din încăpere chiar şi aşa, dar când am văzut-o pe Jody că o sfidează pe Dana în felul ăla, a mocnit ceva nedesluşit în adâncul meu. Bastien avea să mă omo0are din cauza asta, dar nu puteam să nu mă prind şi eu în luptă.

— Ştii ceva – m-am adresat Danei, asigurându-mă că remarcă felul ostentativ în care îmi priveam fundul –, dacă e aşa, atunci poate ar trebui să-l probezi şi tu. Ţi se potriveşte culoarea, şi are şi ceva ca de Crăciun. Mi-ar plăcea foarte mult să te văd îmbrăcată cu el. Şi pun pariu că lui Bill nu i-ar displăcea deloc.

Dana m-a fixat cu privirea, şi-a muşcat iar buzele şi mi-a susţinut privirea provocatoare. Părea că vrea să-mi dea o replică dură, dar în loc de asta şi-a pungit buzele şi, fără niciun cuvânt, a plecat din cabina de probă, trântind uşa cu zgomot în urma ei.

Jody a rămas pe loc pentru o clipă, nesigură.

— Arată extraordinar, a repetat, apoi a urmat-o pe Dana.

Rămasă singură, am hotărât că n-ar fi rău să profit de singurătate ca să-mi schimb aspectul şi să probez lenjeria în corpul căruia îi era destinată. După cum mă aşteptasem, toate arătau super, aşa că le-am cumpărat. Mi-am spus că meritam să salvez ceva din dezastrul ăsta.

— Şi ia zi, cum a mers? m-a întrebat Bastien când Jody şi Dana m-au lăsat acasă la el mai târziu.

— Bine, am spus, după ce înainte pitisem la mine în maşină achiziţiile ilicite, ca să nu-mi atragă întrebări din partea lui. Bine. Mă rog… oarecum.

— Am povestit despre interogatoriul Danei şi i-am expus teoria mea cum că era posibil să ne bănuiască de ceva necurat,

chiar dacă nu de ceea ce plănuiserăm noi de fapt. Pe măsură ce vorbeam, devenea din ce în ce mai posomorât şi ştiam ce gândeşte, că aveam dreptate. Când am terminat, mi-am lăsat capul pe umărul lui, şi nu puteam să sufăr să-l văd aşa de trist.

— Haide, nu te îngrijora. Trecem noi şi peste asta. Priveşte şi tu partea pozitivă: astăzi am fost foarte apropiate eu şi cu Dana. Cred că am înregistrat… un progres.

Ştiu că încă îl bântuiau îndoielile, dar deja se înseninase când, mai târziu, renunţând la Mitch şi la Tabitha, am ajuns în Seattle. În drum spre apartamentul lui Peter l-am luat şi pe Seth şi m-am asigurat imediat că niciunul dintre bărbaţi nu-mi vorbeşte tot restul călătoriei cu maşina.

Încă o dată, Jerome a ales să nu ne onoreze cu prezenţa, dar ceilalţi apăruseră, ca să se bucure din nou de mâncare bună şi de poker: Peter, Cody, Hugh şi Carter. Carter se mira în tăcere de prezenţa lui Seth, în vreme ce ceilalţi l-au întâmpinat ca pe un frate de mult rătăcit. Dat fiind cât de des apărea în discuţiile noastre, cred că ceilalţi nemuritori îl priveau deja ca pe unul din cercul nostru.

A stat aproape de mine mare parte din noapte, dar s-a dovedit a fi un jucător al naibii de bun. Cred că felul lui liniştit şi paşnic i-a păcălit îndeajuns pe ceilalţi încât să uite că era acolo. Partea amuzantă era că părea şi el destul de încântat de victorii, deşi în stilul lui moderat, sethian. Mă bucuram să-i văd latura asta, şi chiar şi mai tare să văd că se simţea bine în prezenţa prietenilor mei.

Nu ştiu ce latură a mea vedea el în noaptea aia, însă prietenii mei categoric nu s-au dat în lături de la nimic când a venii vorba să mă tachineze pe tema numeroaselor mele aversiuni, iar Bastien părea să creadă că trebuia să luăm la puricat cufărul cu amintiri. A tot povestit întâmplări din trecutul meu şi încerca să mă ademenească să spun anecdote din branşă pe care nu le ştia nimeni. M-am ţinut departe de calea asta cât de mult posibil, cât să nu-l jignesc. Prioritatea mea era încă fac lucrurile să meargă între mine şi Seth, şi din faptul că l-am ţinut de mână toată noaptea, zâmbindu-i politicos lui Bastien, cred că incubului i-a fost clar cui îi eram eu loială. Şi nu a părut prea entuziasmat.

Pe la jumătatea partidei, am primit un apel de la Mei şi Grace.

— Bună, Georgina, a salutat Grace.
— Noi suntem, a spus Mei.
— Aţi aflat ceva?
— Niciun rezultat, a venit răspunsul lui Mei.
— Ah.
Se dusese pista mea.
— Dar e posibil ca asta să nu însemne mare lucru, a spus Grace. Întotdeauna scăpăm câţiva.
— Şi nu contează prea tare, a explicat Mei. Nu pun probleme cât timp nu se bagă în treburile noastre.
— Şi majoritatea nu se bagă?
Dădusem peste nenumăraţi nemuritori de-a lungul anilor, provenind din toate tipurile de culturi şi cercuri de putere, dar nu dădusem mare atenţie felului în care interacţionau din punct de vedere politic. Intotdeauna mă mulţumisem să-mi văd de munca mea şi nimic mai mult, convinsă că autorităţile în faţa cărora dădeam socoteală aveau suficientă putere încât să se ocupe de restul.
— Majoritatea nu, au încuviinţat la unison cele două demoniţe.
Jucătorii de poker m-au privit curioşi când am închis.
— Cine era? s-a interesat Peter.
— Grace şi Mei.
— Hh, s-a strâmbat Hugh. Perechea de lesbiene sonate.
— Asta a fost gratuită. Mi-au fost de mare ajutor.
— Pe bune? Aşteaptă tu şi-ai să vezi, m-a avertizat el. În curând o să te trezeşti că te pun să te tunzi şi să te îmbraci şi tu în negru.
Cody a zâmbit când mi-a văzut aerul ofensat.
— De ce am eu sentimentul că e în desfăşurare o altă investigaţie ilegală marca Georgina?
— Nu e chiar aşa de ilegală.
— Ei, e destul de ilegală, a remarcat Bastien cu un căscat.
— Tu şi cu muritorii ăştia ai tăi!
Şi-a vârât în buzunar banii pe care îi lăsase, a dat de duşcă whisky-ul şi i-a mai mulţumit o dată lui Peter pentru încă o seară fantastică.
— Aşa repede pleci? am întrebat.
— Plec în căutarea unei companii mai agreabile. Fără supărare, Fleur. S-a aplecat şi m-a sărutat uşor pe buze, un pic

prea lung pentru un prieten. Noapte bună.

Plecarea lui a declanşat o nouă întrunire a fan clubului Bastien şi s-au lansat cu toţii în speculaţii în legătură cu escapada amoroasă în care se pregătea acesta să se prindă.

— Cum reuşeşte? a întrebat Peter.

— Ce mi-aş dori să fiu şi eu atât de bun, a adăugat Cody.

— Staţi aşa – m-am plâns eu –, nu e mai greu să curtezi femei decât bărbaţi. Uneori e mai simplu.

— Tipul ăla e extraordinar, a continuat Hugh, de parcă n—.aş fi scos un sunet. Deja caută alta nouă, deşi încă mai afişează o strălucire care nu poate să aibă mai mult de o zi. Mi-aş dori să am şi eu noroc aşa de des.

Lui Seth nu-i plăcea prea tare să stea de vorbă cu gaşca asta, sau orice gaşcă de altfel, dar, asemenea celorlalţi prieteni ai mei, era şi el fascinat de incub şi comentariul lui Hugh i-a trezit în mod deosebit interesul.

— Ce vrei să spui prin „strălucire”? La aerul ăla radios de după?

— Oarecum, a spus Hugh cu un rânjet. Sigur ştii la ce mă refer. La chestia aia de după sex? Farmecul?

— Cine împarte cărţile? am spus tăios, pentru că nu-mi plăcea direcţia în care o lua discuţia asta.

Seth a devenit gânditor.

— Atunci chiar că e ca aerul radios de după. Adică, toat. L lumea simte ceva de genul ăsta după ce face sex.

— Da, dar la incubi şi la sucubi e altfel, a explicat Peter pe un ton profesoral. Dacă nu mă înşel, prinsese un accent britanic – hm, prea multă expunere la Bastien! În cazul lor e o strălucire propriu-zisă, cel puţin vizibilă altor nemuritori. După ce fac sex, absorb viaţa partenerului, iar energia aia atrage. În ochii unui nemuritor, un incub sau un sucub care abia şi-a pus-o aproape că…

— Scânteiază, a sugerat Cody. Sau sclipeşte, dar nu la propriu. E greu de explicat. Nu ţi-a spus Georgina de chestia asta?

— Nu despre asta, a spus Seth. Şi deci eu… adică muritorii nu o văd?

— Jucăm sau nu? am întrebat nerăbdătoare, ridicând tonul, iar Carter mi-a surprins privirea.

— Nu cum o vedem noi, a continuat Peter. Dar ei, tu, o simţi.

Sau, poate mai bine spus, o percepi. Te atrage, e ademenitoare.

M-am afundat mai tare în scaun şi încercam să hotărăsc dacă avea să remarce cineva faptul că mă făceam invizibilă.

Chiar puteam să fac treaba asta din moment ce şi aşa nimeni nu-mi asculta protestele.

— Trebuie să fi remarcat, a precizat Hugh şi a tras o duşcă de whisky. Cu siguranţă sunt zile în care o vezi pe Georgina şi electiv nu te poţi controla de bună ce e. Nu poţi decât să stai cu ochii căscaţi. Desigur, probabil că e greu să-ţi dai seama de dilerenţă din moment ce ea e întotdeauna bună, corect?

Toată lumea, mai puţin Carter, Seth şi cu mine, a râs. Ştiam că drăcuşorul intenţionase ca partea finală să fie un compliment, dar mie îmi venea oricum să dau după el cu paharul de cocteil. În curând, hlizelile s-au stins şi ne-am întors la cărţi.

Dar răul se produsese deja. Seth şi cu mine abia dacă am mai schimbat câteva vorbe tot restul nopţii, nu că ar fi remarcat cineva – mai puţin Carter, aveam eu o bănuială.

Când Seth şi cu mine am plecat, ştiam că urma ceva nasol.

— Am lăsat la el acasă şi m-a invitat sus să mâncăm îngheţată Rocky Road. Mare amator de îngheţată mai era! Ar fi trebuit să mă întorc şi să plec, dar îngheţata asta are puteri supranaturale. În plus, mi-am adus aminte ce hotărâserăm după recentasesiune de giugiuleală din pat, că trebuia să comunicăm despre problemele pe care le aveam, nu să le ignorăm. Încă mai credeam că era adevărat, dar teoria şi practica sunt două lucruri diferite.

Ne-a pregătit două boluri şi am mâncat îngheţata în linişte un răstimp. Când a terminat, s-a jucat cu lingura, fără să simte la mine.

— Ia spune, e adevărat? m-a întrebat.

— Ce anume să fie adevărat?

Chipurile eu nu ştiam!

— Haide, nu mă face să spun pe faţă, mi-a zis el cu blândeţe. Vreau doar să aud versiunea ta, nimic mai mult.

Am deschis gura să vorbesc, ca să găsesc vreo cale de a neutraliza toată povestea asta, dar limba îmi era ca de plumb, inutilă: nu a ieşit niciun cuvânt coerent.

— E adevărat? a repetat Seth. Când tot n-am răspuns, a continuat: Când te văd uneori… când te văd, ca în noaptea aia,

şi aproape că mi se taie respiraţia pentru că eşti aşa de frumoasă… aşa de frumoasă încât nu pot decât să mă port ca un idiot, înseamnă că tocmai… te-ai culcat cu cineva? Dar, desigur, nu mă refer doar la, ăăă, dormit…

Nasoală mai era chestia asta cu comunicarea…

Capitolul 12

Thetis, a zis după încă vreo câteva momente de tăcere. Spune ceva.

— Ce vrei să spun? am răspuns şi l-am privit tăios. Deja stii răspunsul. Ei n-ar minţi. De fapt, mint tot timpul, dar nu pe o temă de genul ăsta.

A dat din cap şi a aşezat bolul şi lingura pe măsuţă. S-a lăsat greu pe canapea fără să se uite la mine, privea doar meditativ în partea cealaltă a încăperii. Puteam să bănuiesc ce-i trecea prin cap. Ştia ce eram şi cu ce mă ocupam. Dar una era să ştie oarecum şi alta să afle dintr-odată că existau probe palpabile ori de câte ori făceam sex. Acum avea să recunoască strălucirea şi avea să ştie că tocmai plecasem din patul altcuiva, că nu cu foarte mult timp în urmă fusesem în braţele altcuiva şi făcusem cele mai intime lucruri pe care le puteau face doi oameni. Lucruri pe care cu el nu le puteam face.

— Îmi pare rău, am spus, în pană de alte idei.

— De ce?

— Pentru… chestia asta. Pentru că fac ce fac.

— De ce? Asta faci, asta trebuie să faci, nu? Nu e nevoie să te scuzi pentru… ăăă, natura ta.

— Şi… ce? Eşti de acord cu chestia asta? Faptul că ştii ce fac cu alţi tipi? Sau mai bine spus când o fac?

— „De acord” e o expresie ciudată, dar, da, cred că da. Cu ce nu sunt de acord… a spus şi a făcut o pauză, ca de obicei gândindu-se înainte să vorbească. Nu sunt de acord cu faptul că ţi-e frică să-mi vorbeşti despre asta. Trebuie să fi văzut cât de… fermecat… am fost. Dar niciodată nu ai adus chestiunea în discuţie, nici nu mi-ai explicat.

— Şi ce-ar fi trebuit să spun? „Ce drăguţ că ai remarcai că sunt frumoasă. E din cauză că i-am făcut sex oral unui tip într-un club de doi bani.”

Seth s-a crispat şi imediat am regretat exemplul pe care il dădusem.

— Poate… poate formulezi cu mai mult… ăăă, tact de atât, dar cam aşa ceva. Cred că puteai să-mi spui ceva de genul ăsta.

M-am jucat cu lingura prin ce-mi mai rămăsese din îngheţaţa topită.

— Nu e chiar aşa de simplu, şi tu ştii foarte bine. Trebuie să-ti fie destul de greu să accepţi că te înşel în stânga şi în dreapta, ca să spun aşa, fără să mai fie nevoie şi de probe clare ca să-ţi confirme de fiecare dată.

— De ce nu mă laşi pe mine să decid ce pot şi ce nu pot să accept?

Nu părea tocmai mânios, dar niciodată nu fusese aşa de dur şi de hotărât. Arogantei din mine nu i-a plăcut că-mi vorbise pe tonul ăsta, dar ştiam că fusese un comentariu justificat. Şi trebuie să recunosc că hotărârea aia mi se părea excitantă. Mmm, ce-mi mai plăceau masculii alfa.

— Ştiu ce eşti – a continuat – şi ştiu cu ce te ocupi. A trebuit să accept asta de la începutul relaţiei. Da, mă supără, dar asta nu înseamnă că nu pot să accept lucrul ăsta, a spus şi şi-a pus mâna peste a mea, mângâindu-mă absent cu degetele Dar nu se poate să-ţi fie frică să-mi spui adevărul, niciodată, chiar dacă e urât. Ce e între noi nu are legătură cu sexul, de parcă n-ar fi deja destul de evident. Dar dacă nici onestitate nu e între noi, atunci nu mai rămâne nimic altceva.

M-am forţat să-l privesc şi i-am zâmbit.

— Cum e posibil să fii aşa de tânăr şi de înţelept în acelaşi timp?

— Nu sunt chiar aşa de înţelept, a spus, trăgându-mă aproape de el, şi m-am sprijinit de umărul lui.

Nu m-a contrazis în privinţa comentariului cu tânărul. Dacă te uitai cinstit la ce vârstă aveam fiecare, aş fi putut fi lejer acuzată de violare de minori.

Am oftat şi m-am lipit de el.

— Nu înseamnă nimic pentru mine, să ştii, nimic din ce lac. Nici măcar nu-mi aduc aminte cum se numesc.

— Ştiu. Mi-ai spus. Deşi…

— Ce?

— Uneori nu mă linişteşte deloc. Sexul nu are menirea asta, să nu însemne nimic. Nu prea-mi place ideea că eşti cu tipi cu

care nu vrei să fii. Deşi teoretic eşti iubita mea… aş prefera ca măcar să-ţi placă ce se întâmplă acolo.

— Hm… în momentul culminant chiar îmi place, energia pe care mi-o oferă sexul… mă rog, tu nu poţi să înţelegi.

Dar… exact pentru asta trăiesc. Aşa încât, chiar dacă nu vreau să fiu cu acel cineva înainte şi după treaba aia, tot e momentul ăla, indiferent cât de scurt e, când îl doresc. Am încercat să-i zâmbesc încurajator. Şi să nu-ţi pară chiar aşa de rău pentru mine. Acum e mult mai bine decât pe vremuri. Am mai multă libertate de a alege cu cine să fiu, ceea ce e o mare diferenţă. Nu îl iau pe primul venit.

— Cum adică acum ai mai multă libertate de a alege? Nu ai avut-o întotdeauna?

— Haide, Seth, am râs eu stânjenită. Ştii prea bine că femeile au început să capete drepturi serioase abia acum vreun secol. Bărbaţii nu au fost întotdeauna buni şi respectuoşi în relaţiile lor cu sexul frumos, mai ales cei din clasele de jos.

A căscat ochii la mine, şocat, şi s-a dat un pic înapoi. Adoram expresivitatea ochilor ălora, deşi emoţia pe care o afişau acum nu era tocmai pozitivă.

— Când vorbeşti despre… asta… sună foarte tare a viol.

Am ridicat din umeri, realizând imediat că trebuia să ne îndepărtăm de calea asta.

— E greu să violezi un sucub. În momentul culminant, sucubul e învingătorul, mai ales dacă la final tipul cade lat.

— Nu prea mi-ai răspuns la întrebare.

— Nu prea mi-ai pus o întrebare.

Ne-am cufundat în tăcere. O clipă mai târziu, Seth m-a strâns tare în braţe şi de data asta şi-a afundat el faţa în umărul meu.

— Hei, nu te supăra pe tema asta. Nu judeca trecutul după standardele prezentului. N-o să meargă, pentru că sunt în compatibile.

— Nu mă împac cu gândul că faci ceva ce nu-ţi place, a spus supărat. Mi-aş dori să pot face ceva… mi-aş dori să pot, nu ştiu, să te protejez.

— Nu poţi, am spus şi l-am sărutat în creştet. Nu poţi, să trebuie să accepţi lucrul ăsta.

Apoi ne-am dus împreună la culcare, pentru prima oară de la incidentul cu sărutul. Seth m-a ţinut strâns în braţe toată noaptea, chiar şi în somn, agăţându-se de mine de parcă aş fi

putut să mă scurg printre degetele lui dacă îmi dădea drumul

Din nou m-am minunat de puterea lui de înţelegere, şi din nou m-am întrebat dacă deja eram îndrăgostită de el. De unde era să ştiu? În orice caz, ce era dragostea? Am bifat pe listă în timp ce îl strângeam şi eu tare în braţe. Afecţiune, legătură profundă, înţelegere, acceptare. Toate astea mi le oferea şi toate astea erau fărâme de dragoste. Lucruri pe care mi le oferea gratis, indiferent cât de cumplită era fiecare nouă descoperire despre mine. M-am întrebat dacă îi dădeam şi eu atât de mult cât îmi oferea el mie. Aveam vreun drept la relaţia asta? Într-un fel, mă îndoiam, şi totuşi asta mă făcea să mi-l doresc şi mai tare.

A doua zi de dimineaţă, când am mers la librărie, mă ţinea de mână cu un simţ al posesiunii fantastic. Nu mi-a dat drumul până ce n-am deschis uşa librăriei.

— Doug a venit azi? am întrebat-o pe Beth după ce am măturat magazinul cu privirea.

— Mda. A fost pe aici mai devreme. Cred că e la tine în birou.

M-am dus în spate. Biroul era cufundat în întuneric. Când aprins lumina, l-am găsit încovoiat într-un colţ, cu trupul făcut ghem, şi m-am lăsat imediat jos, lângă el.

— Ce e?

După câteva secunde, şi-a ridicat spre mine ochii întunecati, tulburaţi.

— Nimic.

Părea evident şi inutil în acelaşi timp să-l contrazic.

— Cu ce pot să te ajut?

A râs amar. Cumplit sunet!

— Chiar nu înţelegi, Kincaid? Nimic nu ajută, asta e problema. Nimic din toate astea nu are sens. Ştii şi tu la fel de bine ca mine.

— Serios?

— Eşti una dintre persoanele cele mai deprimate pe care le cunosc, mi-a spus cu un zâmbet cinic. Chiar şi când zâmbeşti şi când flirtezi şi tot restul. Ştiu că urăşti viaţa asta. Lumea asta. Ştiu ce crezi, că totul e o idioţenie.

— Nu e adevărat. Răul are şi o parte bună. Întotdeauna există speranţă. Ce te-a apucat?

— Doar realitatea, atâta tot. M-am trezit şi mi-am dat seama ce stupid e totul. Nici nu ştiu de ce mă mai deranjez.

— Mă, să ştii că mă cam sperii, i-am spus şi i-am pus mâna pe braţ. Ai dormit vreun pic? Vrei să mănânci ceva?

S-a sprijinit de zid, posomorât încă şi sarcastic.

— Kincaid, am nevoie de atât de multe lucruri, nici m; Y car nu e amuzant. Dar ştii ceva? Nu obţinem niciunul. Aşa e viaţa. Ce înseamnă asta? Că viaţa e dură şi scurtă?

— Ăăă, cam aşa ceva.

Am stat mult timp cu el şi l-am ascultat continuând pe tema asta. Vorbele lui erau un şuvoi de mânie amară şi disperare profundă. Inspăimântătoare combinaţie. Nu-l mai auzisem niciodată vorbind în felul ăsta. Nu pe optimistul de Doug, oricând gata să sară cu o glumă, Doug, tipul care nu lua niciodată nimic în serios. Mina lui posomorâtă îmi amintea de Casey când o găsisem în cafenea, dar ea nu fusese chiar aşa de deprimată.

Timpul trecea şi m-am întrebat ce ar trebui să fac. Era clar că nu putea munci azi, dar mi-era teamă să-l trimit acasă. Cine ştie ce era în stare să facă în starea în care se afla? Înainte nu mi-aş fi făcut niciodată griji că şi-ar putea face rău, dar acum n-aş mai fi pus pariu.

— Stai aici, am spus într-un final, m-am ridicat şi mi-am netezit umflăturile pe care le făcusem în materialul pantalonilor. Trebuie să mă duc înapoi, dar vin mai târziu pe la tine, da? Promite-mi că mă cauţi dacă ai nevoie de mine. Mai târziu luăm prânzul. Mă duc să iau nişte falafel din localul ăla care îţi place ţie.

Mi-a aruncat doar o fărâmă de zâmbet strâmb, tulburat şi batjocoritor. Am plecat şi am luat şi cuţitul de desfăcut corespondenţa cu mine.

Starea de spirit nu i s-a schimbat pe parcursul zilei, nici măcar falafelul nu a îmbunătăţit situaţia. Încă o dată mă întrebam cu disperare ce ar trebui să fac. Nu avea rude în oraş pe care să le sun. Ştiam că spitalele ofereau servicii de consiliere psihologică de urgenţă; oare să sun la vreunul?

La scurt timp după prânz, a apărut şi Alec. A evitat ochii rugători ai lui Casey şi mi-a adresat un zâmbet forţat.

— Salut, Georgina. Doug e pe aici?

Am ezitat. Nu-mi plăcea Alec, dar într-un fel era prietenul lui Doug. Poate avea să ajute. Aşa că l-am condus pe tobar în spate. Când l-a văzut Doug, a sărit în sus cu o energie

uluitoare, disperat şi extaziat în acelaşi timp.

— Iisuse Hristoase! Pe unde ai umblat, frate?

— Scuze, a spus Alec. Am avut treabă.

S-au strâns unul într-altul, apoi s-au uitat neliniştiţi la mine. Simţind că nu eram dorită, m-am retras din birou, dar nu înainte să-l văd pe Alec cum îşi duce mâna la buzunar şi pe Doug cum îl priveşte nerăbdător.

Alec era de vină, am realizat. El îi furniza lui Doug drogul ăla de care era dependent. Când am înţeles asta, mi-a venit să mă duc înapoi şi să-l strâng de gât, ca să-l scap de rânjetul ăla idiot de pe faţă. Totuşi, o jumătate de oră mai târziu când cei doi au ieşit, schimbarea lui Doug era aşa de evidentă, încât nu am reuşit să-mi fac curaj să acţionez.

Mersul îi redevenise sigur iar zâmbetul vesel, până la urechi, îi revenise din nou. Când Janice a trecut pe lângă el, a făcut o remarcă jucăuşă care i-a smuls un chicot. M-a văzut şi pe mine, a tras o ţopăială şi m-a salutat.

— Sunt gata de treabă, şefa. Ce-ai pentru mine?

— Ăăă… am făcut şi m-am holbat prosteşte la el, lucru care l-a făcut să zâmbească şi mai tare.

— Struneşte-ţi caii, Kincaid, a spus cu o severitate prefacută. Ştiu că, în calitate de fană devotată, eşti gata să mi-o pui oricând şi oriunde. Dar, ca nişte profesionişti din domeniul literaturii ce ne aflăm, trebuie să ne controlăm pasiunile până după program.

Eu mă holbam încă.

— Ăăă… ce-ar fi să, ăăă, treci la una din case?

A salut din nou şi a pocnit din călcâie, în stil milităresc.

— Se rezolvă, a spus, apoi i s-a adresat lui Alec: Ne vedem la repetiţie diseară?

— Îhî.

Doug ne-a dăruit amândurora un zâmbet generos, apoi .1 pornit sprinten.

Am rămas acolo singură cu Alec. Aştepta de parcă ar fi trebuit să spun ceva. Cel mai nimerit mi se părea să spun „du-te dracu'!”, dar m-am răzgândit şi i-am zâmbit; un zâmbet uşor, total, care prindea viaţă pe buze, apoi îmi scânteia în priviri, genul de zâmbet care spunea că abia descoperisem ceva ce până atunci nu mai văzusem, ceva ce dintr-odată îmi plăcea şi îmi doream.

Zâmbetul lui Alec a şovăit. Cred că deja era ceva automat la el să încerce să se dea la mine, aşa încât nu mai aştepta vreo reacţie. A înghiţit în sec, apoi mi-a zâmbit şi el din nou.

— Repetiţie ziceţi? am întrebat. Vă mai pregătiţi de vreun spectacol?

— Weekendul viitor. Vii şi tu?

— O să încerc. După aia o să mai daţi vreun chef?

— Probabil. Dă unul mâine Wyatt, dacă vrei să vii.

— Vii şi tu? am întrebat mieros, privindu-l în ochi cu tâlc.

— Sigur.

— Atunci vin şi eu, am spus şi apoi m-am întors să plec, zâmbindu-i încă hipnotic. Ne vedem acolo.

Imediat ce am ieşit din raza lui vizuală, zâmbetul mi s-a transformat într-o grimasă. Ahh! Nu mă gândeam că era posibil să-l urăsc şi mai mult pe individul ăla, dar încă o dată mi se dovedise că mă înşelasem. Totuşi, am realizat eu, flirtul cu el era cea mai bună cale ca să aflu ce se petrecea cu Doug. Eram destul de sigură că Alec încercase să-i bage pe sub nas şi lui Casey ce avea. Dacă păream să cad pradă aşa-zisului lui farmec, poate mă lăsa şi pe mine să mă înfrupt din marfă.

Doug, după cum am descoperit curând, categoric nu avea de gând să-mi dea o mână de ajutor pe tema asta.

— Ai ceva, l-am tachinat mai târziu când am dat nas în nas la secţiunea de cărţi fantasy şi i-am oferit un zâmbet letal.

Mi l-a întors şi a spus:

— Magnetism? Sex-appeal? Inteligenţă? Păpuşă, am de toate.

M-am apropiat de el, l-am tras jucăuş de tricou şi l-am privit în ochi.

— Nu la asta mă refer. Ai tu ceva bun ce nu vrei să dai şi la alţii.

A rămas aproape de mine şi m-a tras la rândul lui de o suviţă de păr.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Nu ştii, pe naiba. Tu ai idee câte ore am lucrat în ultima vreme în locul tău şi al lui Paige? Dumnezeule! Înnebunesc.

Grey Goose numai până aici îşi face treaba. Dacă ai ceva pus deoparte, trebuie să dai şi la alţii din fericirea asta.

— Îţi dau câtă fericire vrei. Numai să-mi spui când şi unde.

— Credeam că suntem prieteni, am spus lovindu-l uşor în piept şi m-am dat înapoi bosumflată. Îmi ascunzi ceva. N-aveai

cum să te înveseleşti aşa de repede, mai ales după felul în care erai azi-dimineaţă. Ai luat ceva.

— Da' de unde, o simplă schimbare de dispoziţie. Eşti femeie, înţelegi lucrurile astea. M-am trezit cu faţa la cearşaf, atâta tot. După un pic de falafel şi o porţie de farmec de-al lui Kincaid, sunt ca nou şi mă simt chiar demenţial. S-a apropiat iar de mine, sperând, pare-se, că aveam să reiau flirtul. Mă privea cu ochi pătrunzători, şi se întrezărea ceva mai întunecat şi mai intens decât tipica tachinare specifică nouă. De fapt, acum sunt de neoprit, un adevărat zeu, păpuşă. Hai înapoi în birou şi am să-ţi demonstrez.

Am plecat, aruncându-i o privire superioară peste umăr, luând încă totul în joacă.

— Eu nu joc în liga asta, măi păpuşă.

Am plecat însoţită de râsetele lui. Flirtam de ani de zile şi ştiam că probabil nu avea să se simtă jignit că-l tachinam, că mă jucam cu el.

Eu, pe de altă parte, eram ofticată. Era destul de nasol că porcăria aia de la Alec putea să-l facă pe Doug excesiv de exuberant şi să se poarte nepotrivit la serviciu. Însă era cu totul altă poveste să-l arunce în braţele disperării. Aveam de gând să aflu ce se petrecea şi să pun capăt situaţiei ăsteia, chiar dacă asta însemna să mă dau pe lângă jegul ăla de Alec.

Mi-am amintit de una din celelalte complicaţii din viaţa mea din prezent şi l-am sunat pe Bastien mai târziu ca să văd cum merge treaba.

— Nici să nu întrebi, Fleur. Se adună norii negri ai eşecului.

— Ce naiba aveţi, măi băieţi, de sunteţi cu toţii deprimaţi azi? De ce trebuie să fiu eu responsabila cu ridicarea moralului?

— Am ordonat să vină imediat în Queen Anne. Când a ajuns, încă se văicărea.

— Dana e foarte drăguţă cu mine – a recunoscut –, dar nimic intim. Nici măcar nu vine singură vreodată, întotdeauna cu Jody sau cu vreo altă ciudată de la CPVF. Cred că am mai mari şanse să ajung în pat cu toate amicele ei odată decât s-o dau pe ea în vileag. Încearcă toate să mă facă să intru în cultul lor. Cred că nu poate să strice dacă fac gestul ăsta, dar cred că ajung să o cunosc mai bine dacă pretind că sunt un convertit care şovăie. Ştii, întreabă foarte multe despre tine.

— Cam ce?

— Chestii oarecare. Ultima oară s-a interesat cum îţi veneau hainele pe care ţi le-ai cumpărat. Care e faza?

— Habar n-am, am minţit.

De fapt, a fost o ironie, pentru că exact în momentul ăla Bastien a remarcat punga de la Victoria's Secret care era încă pe bar. Deloc preocupat de intimitatea mea, a scos ce era înăuntru şi a privit aprobator lenjeria.

— Vrei să probezi ceva? am întrebat ironică, remarcându-i atenţia.

— Întotdeauna ai avut gusturi bune. A ridicat sutienul negru de plasă şi s-a uitat la mine prin el, parcă imaginându-şi cum mi-ar fi stat. Dar eu tot nu ştiu de ce cumperi chestiile astea. Ia-le pe tine prin transformarea aspectului.

— Am respect pentru proprietatea intelectuală. Persoana care le-a conceput are dreptul să primească bani pentru asta.

— Chiar dacă au fost realizate prin truda celor din Lumea a Treia?

— Hai s-o întindem de aici, am spus cu o strâmbătură.

— Unde mergem?

— Intr-un piano bar.

Uimirea i-a dat o pauză indispoziţiei.

— Mai există aşa ceva?

— Îhî. De fapt, mai sunt vreo două în Seattle.

Era unul chiar prin apropiere, la mai puţin de un sfert de oră de mers pe jos. Însă, pe drum, Bastien şi-a tot făcut griji despre treaba aia cu Dana. Mă înnebunea. Şi eu o uram, credeţi-mă, dar nu reuşeam să înţeleg de ce era aşa de obsedat de ea.

Din fericire, atmosfera din piano bar era destul de nebunească încât să-l distragă, cum şi sperasem eu, de altfel. Am mâncat ceva gustos de la bar şi am băut băuturi de femei precum Midori Martini şi Sex on the Beach. Între timp, pianiştii duelişti cântau de la Eminem până la Barry Manilow. Pe măsură ce trecea noaptea, era din ce în ce mai scump să ceri să-i interpreteze o piesă. Însă clienţii erau din ce în ce mai beţi, aşă că nu-i deranja să sară cu banii.

Ştiam asta dinainte, aşa că adusesem un teanc de bani, iar Bastien şi cu mine ne-am amuzat copios văzând cât de bine ţineau pianiştii pasul cu piesele din ce în ce mai vechi şi mai necunoscute pe care le ceream. Bastien şi cu mine am cântat minunat, alături de ei. Schimbarea aspectului, pe lângă multe

alte beneficii, ne putea modifica vocea şi coardele vocale. Pianiştii cunoşteau remarcabil de bine piesele solicitate de noi şi la sfârşitul nopţii eram aşa de impresionaţi, şi de beţi, încât le-am dat un bacşiş frumuşel.

Însă înainte să plecăm, Bastien m-a făcut să aştept ca să mai ascult o ultimă dedicaţie.

— Am sărit cu o hârtie de 50 pe treaba asta, a spus. Trebuie s-o cânte în curând. Am ales-o special pentru tine.

— Dacă e „Superfreak", plec, l-am avertizat.

— O să-ţi dai seama când o auzi, a spus şi a râs. Mi-a amintit de tine şi de scriitorul tău.

Cum era de aşteptat, imediat mi-am dat seama ce piesă îl îndemnase prostescul lui simţ al umorului să aleagă. De fapt, l-a trădat şi zâmbetul de pe faţă. M-a tras la el în poală pe jumătate şi a cântat tare versurile piesei Fionei Applel:

Am fost o fată rea, atât de rea
Am fost nesăbuită
Cu un bărbat sensibil
E-o lume tristă, atât de tristă
Dacă o fată distruge un băiat
Doar pentru că poate.

— Chiar eşti o creatură infernală, i-am spus şi am încercat să mă eliberez de el. Ştii chestia asta, nu?

— Eu spun povestea aşa cum e ea.

M-a ţinut lângă el şi a continuat să cânte.

Le cer îndurare cerurilor
Pentru felul meu de a fi
Salvează-mă
De faptele mele rele înainte să le comit…

Când în sfârşit am părăsit barul, râzând şi zumzăind amândoi, am trecut pe lângă un grup de fete chiar mai bete decât noi. Câteva dintre ele i-au aruncat priviri vizibil ademenitoare

Lui Bastien şi m-am uitat la el ca să văd ce vrea să facă. A clătinat din cap.

— E prea simplu. În plus, prefer să merg acasă cu tine, ca să zic aşa.

M-a condus înapoi spre apartament, ţinându-mă de brat cum făcea pe vremuri când uzanţele sociale le impuneau aşa ceva celor din familiile bune. Pavajul era alunecos de la ploaia de mai devreme şi în aer plutea o răcoare jilavă. Nu foarte departe, Space Needle strălucea ca un ochi atent deasupra clădirilor din apropiere; cât de curând, avea să fie împodobit cu beculeţe de Crăciun. Bastien m-a strâns mai tare de braţ şi şi-a îndreptat privirea absentă spre cerul înnorat pentru un moment, înainte să se uite la mine.

— Fleur, vrei să ştii de ce sunt atât de chitit pe chestia asta cu Dana?

M-am forţat să mă trezesc, pentru că bănuiam că avea să urmeze ceva de proporţii.

— Te referi la altceva decât la furia îndreptăţită pe care ţi-o inspiră?

A zâmbit blând şi s-a uitat în jos la pavaj, către picioarele noastre.

— Sunt în necaz, unul mare. A oftat şi a continuat: Ai auzit vreodată de un demon pe nume Barton?

— Nu. Ar fi trebuit?

— Poate. Lucrează în Chicago. E grangure şi un tip foarte puternic. E din ăia care aşteaptă „favoruri” de la personal.

Am încuviinţat din cap. Înţelegeam situaţia. Era unul din riscurile meseriei de sucub sau de incub şi încă ceva ce Seth probabil ar fi fost mai fericit dacă nu afla. Ca lucrători în industria sexului, ca să zic aşa, şefii noştri demonici credeau deseori că nu ne-ar deranja un „client” în plus. Mulţi credeau că e de datoria noastră. În ciuda celorlalte defecte ale lui, Jerome cel puţin nu-mi ceruse niciodată nimic de genul ăsta.

— Cum ziceam… ideea e că Barton are în subordine un sucub pe nume Alessandra. Relativ nouă. Are vreo sută de ani. O frumuseţe. E la fel de pricepută la detalii fizice de rafinament ca tine. Şi e şi deşteaptă, cu un simţ al umorului dementţial şi sociabilă.

— Am privit uimită.

— Eşti îndrăgostit, Bastien?

— Nu, dar am fost… sunt… foarte atras de ea. E şi greu să nu fii. Ne-am apropiat unul de altul şi, ce să zic, am dat dintr-una

într-alta…

— Cum ţi se întâmplă ţie deseori.

— Da, a recunoscut spăsit. Dar, sincer, a fost demenţial. Femeia aia e rupere.

— Şi cum ai dat de necaz?

— Ideea e că Barton e cam posesiv cu oamenii lui. Se. Aştepta ca trupul Alessandrei să-i fie destinat lui în exclusivitate, lăsând deoparte treaba cu muritorii, desigur.

— Şi a aflat?

— Da. Şi a devenit incredibil de gelos, a spus Bastien cu un glas încărcat de dispreţ. Un sentiment stupid pentru fiinţele genul nostru. Desigur, chiar dacă e demon, presupun că probabil avea motive să se simtă nesigur ştiind că iubita lui a umblat cu un maestru într-ale sexului ca mine. Adică, mă-nţelegi, odată ce ai gustat din Bastien…

— Continuă povestea, maestrul amorului-propriu ce eşti.

Ce s-a întâmplat?

— E puţin spus că a fost ofticat. Sincer, nu cred că m-aş delelecta cu adorabila ta companie în momentul de faţă dacă nu ar fi intervenit serios Janelle.

Janelle era arhidemoniţa de Detroit şi şefa lui Bastien.

— Dar în mare măsură m-a scutit de tortura fizică. În rest, totul e un dezastru. Cariera mea e pe butuci. Barton are prieteni puternici, iar Janelle a spus foarte clar că nu are de gând să-mi mai apere spatele.

Ajunseserăm la locuinţa mea şi stăteam în faţa clădirii acum. Şi-a trecut o mână prin cârlionţii bruneţi şi pe faţă deja i se citea oboseala.

— Dintr-odată sunt pe lista neagră a tuturor. Deja au în plan să mă transfere în altă parte, şi ştiu că o să fie oribil. Ceva gen Guam, sau Omaha. De-aia am nevoie de chestia asta cu Dana. O lovitură importantă ca asta, umilirea publică a părţii adverse, asta o să mă propulseze iar în fruntea clasamentului. N-or să mai poată să mă pedepsească, nu şi dacă am o victorie ca asta în palmares.

Începeam să-i înţeleg obsesia faţă de prezentatoarea de radio.

— Dar victoria asta se cam lasă aşteptată.

— Nu ştiu ce altceva să mai fac. Am recurs la toate trucurile mai vechi, la toate mişcările din manual, plus la câteva din

panoplia lui Bastien. Niciunul nu dă rezultate.

Am întins mâna spre el şi i-am spus:

— Poate trebuie să accepţi că are o voinţă de fier, Bas. Se mai întâmplă.

— Ştiu, a spus aşa de trist, că mi-a rupt inima.

— Haide. Încă nu renunţa la luptă. Eu te-am învăţat tot ce ştii, ai uitat? Găsim noi o rezolvare la situaţia asta. O punem noi pe cucoana aia cu picioarele în sus.

A râs şi mi-a trecut un deget pe obraz.

— Întotdeauna mă faci să mă simt bine când sunt cu tine, ştii? Asta e unul din lucrurile care te fac să fii o fiinţă minunată. Asta şi, dacă sunt adevărate zvonurile, gura ta.

— Sunt adevărate zvonurile, şi am să te ajut cu chestia asta, o să vezi. În plus, dacă nimic altceva nu merge, există întotdeauna varianta cu pileala zdravănă, corect?

— Ah, da, vechea soluţie de urgenţă. M-a strâns tare în braţe şi m-a sărutat pe fiecare obraz în parte. Noapte bună, dulceaţă. Mersi pentru seara asta minunată.

— Cu plăcere, am spus şi l-am sărutat şi eu.

Aveam mâna pe clanţă când mi-a trecut ceva prin cap.

— Auzi, Bastien?

S-a întors din drumul lui, de pe trotuar.

— Da.

— De ce ai făcut chestia aia?

— Ce anume?

— Faza cu Alessandra. Trebuie să fi ştiut ce simţea Barton pentru ea, nu?

— Ştiam.

— Şi atunci de ce ai riscat?

M-a privit de parcă abia îi venea să creadă că fusese nevoie să întreb aşa ceva.

— Pentru că puteam. Pentru că era frumoasă, minunată şi o doream.

Nu aveam să mă apuc să-l contrazic. Era logică de incub, ca la carte. Am intrat în clădire cu un zâmbet pe buze.

Capitolul 13

Min, saxofonistul lui Doug, a scotocit prin mulţimea de sticle

de alcool de pe barul lui Wyatt.

— Nu cred că are, a spus într-un târziu. Se poate face cocteil fără suc de limetă?

— Ăăă, nu, am replicat. Chestia asta strică toată mustăria.

— Ah, bine. Păi atunci, vrei un păhărel de alcool sau ceva de genul? A întrebat şi a ridicat – apără-mă, Doamne – o sticlă de vodcă Skyy.

— Mă lipsesc.

Mi-am plimbat privirea spre adunarea zumzăitoare şi bubuitoare. Ca de obicei, îşi făcuseră apariţia grămezi de persoane şi mă îndoiam că băieţii din trupă îi cunoşteau măcar pe jumătate dintre ei. Ăsta era preţul celebrităţii, am presupus. Tot ca de obicei, erau şi droguri şi băutură din belşug pentru amatorii de aşa ceva, atâta timp cât viciile în discuţie nu se împiedicau de absenţa sucului de limetă, pare-se. M-am întors din nou spre Min.

— L-ai văzut pe Alec în noaptea asta?

— Nţ. A zis că vine. Sper să apară curând.

Min s-a agitat şi m-am întrebat câte persoane atrăsese Alec în chestia asta. În fond, toată trupa arătase un comportament nebunesc şi neglijent.

Stătusem mai toată ziua să pun la cale noaptea asta, meditând la ce trebuia să fac ca să obţin informaţii şi poate chiar drog din ăla de la Alec. În sfârşit, pe măsură ce se apropia petrecerea, am acceptat faptul că analizez prea mult afacerea. Era greu de crezut că Alec era o minte criminală. Dacă voiam să obţin ceva de la el, mergeam la sigur dacă săream din haine îi puneam la dispoziţie un orificiu.

Având asta în gând, mă îmbrăcasem pentru petrecere cu o rochiţă la fel de sumară ca aia pe care o purtasem la ultimul concert. Şi asta avea decolteu în formă de V, bretele şi era scurtă. Spre deosebire de ailaltă, care era din bumbac, mai degrabă ca o rochiţă de seară, asta fusese din mătase şi semăna cu o cămaşă de noapte. Verdele cald, de smarald semăna cu stropul de verde din ochii mei. Mă ocupasem personal de chestia asta, accentuând culoarea ambelor.

— În sfârşit, am murmurat când am zărit în mulţime suviţele albastre de păr ale lui Alec.

M-a văzut şi i-am făcut cu mâna, un semn de recunoaştere care i-a adus pe buze un zâmbet şmecher.

— Salut, a spus, măsurându-mă cu privirea. Uau!

— Era şi timpul să apari, l-a certat Min şi i-a dat o bere.

S-au salutat cu un soi de salut ciudat de bărbaţi care implica şi lovire în umăr, apoi Min a ridicat o sticlă de Tropical Soiree Key Lime Schnapps.

— He, he, ia uite ce-am găsit. Merge?

— Sigur. Orice, am spus.

Voiam să-mi încep ofensiva asupra lui Alec, să-l fac să se relaxeze. Dacă asta implica vreo poşircă îngrozitoare, atunci trebuia să-mi asum riscul.

Min mi-a dat un pahar de plastic plin cu un lichid verde deschis, iar Alec şi cu mine am pornit prin mulţime ca să socializăm.

— Îl laşi pe Min să facă experimente pe tine? a întreba şi a arătat spre pahar.

Într-un moment de inspiraţie, am spus:

— Toată noaptea a făcut experimente pe mine. Am râs, un pic cam tare, şi m-am ţinut de braţul lui; nu trebuia să afle el că eram la primul pahar. Dar nimic din ce-a făcut înainte nu arăta aşa de rău.

A zâmbit şi şi-a pus ca din întâmplare mâna pe după talia mea.

— Ţi-am spus ce super arăţi?

— Mda, am recepţionat mesajul, i-am spus.

Am adulmecat paharul şi n-am simţit nimic altceva în afară de zahăr. Am dus cu grijă paharul la buze şi am gustai îhh. Era ceva între Kool-Aid şi apă de gură. Din fericire, eu nu am tendinţa de a vomita, aşa că am reuşit să înghit fără să mă înec.

Alec m-a mai linguşit un pic, apoi l-am condus spre singurul subiect care garantat avea să-l captiveze: el însuşi. A fost un succes. În câteva minute, am descoperit că subiectul era şi mai limitat decât bănuisem. Nu voia să discute decât despre trupă.

— Şi asta e faza, am zis că ar fi bine să ieşim din Seattle şi să mergem şi în alte oraşe mari din zonă. Ştii, ca de exemplu Portland sau Vancouver. Dacă ne facem fani şi în zona Nord-west, putem ajunge şi pe restul Coastei de Vest, înţelegi? Iar tatăl lui Corey ştie un tip care la rândul lui ştie pe cineva la o companie de înregistrări şi o să-i trimită recenzia care a apărut în Seattle Times…

— Am lăsat să-i dea înainte, încuviinţam din cap şi spuneam

„îhî” la greu. Trebuie să precizez că eu chiar eram interesată de succesul trupei Nocturnul Admission, credeam în ei şi în talentul lor. Dar nu şi în noaptea asta. Erau alte lucruri care îmi solicitau atenţia.

— Ştii, a spus pe nepusă masă. Nu credeam că mă placi pe bune.

Mda, bună observaţie.

— Scuze, am spus şi i-am zâmbit. Sunt atâţia dobitoci în lumea asta încât la început mă port un pic nasol până ajung să cunosc pe tip. Dar restul trupei bagă mâna în foc pentru tine şi am încredere în ei. În plus de asta – am spus, aplecându-mă mai mult spre el şi mi-am coborât vocea până la stadiul de pisiceală provocatoare – acum te cunosc şi categoric îmi placi.

Spre uimirea mea, Alec s-a retras. Ca să vezi ce chestie neobişnuită. Şi mai ciudat era că i-am citit interesul în ochi, dar numai acolo. Restul era vizibil tulburat de ceva. Surprinderea trebuie să mi se fi observat în expresia feţei pentru că o clipă mai târziu a râs de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic şi şi-a pus din nou mâna pe talia mea.

— N-aş avea prea mare încredere în băieţi, dar ce să zic, dacă te-au convins, aşa să fie.

Am pornit iar zâmbetul şi m-am prefăcut că nu remarcasem reacţia lui ciudată. Am început iar să stăm de vorbă şi l-am lăsat pe el să conducă discuţia. Când a atacat subiectul skateboardingului şi avantajele unei mărci de skateboarduri faţă de o alta, am hotărât că Doug nu aprecia la adevărata ei valoare dragostea pe care i-o purtam.

Uşor plictisită, m-am aplecat spre Alec şi am băut din pahar fără să mă gândesc la ce făceam.

— Mama mă-tii! am tras o înjurătură când am gustat iar porcăria aia.

— Ce e?

— Chestia asta. Am pus paharul pe o măsuţă rablagită, împrăştiind lichidul verde. E îngrozitor. Am realizat că ăsta era momentul. Dumnezeule, am avut o săptămână aşa de tâmpită. M-am întors aşa încât să fiu şi mai aproape de el, mi-am odihnit o mână pe spatele lui şi i-am coborât-o până la talie. Mă bucur că aţi dat petrecerea asta. Trebuie neapărat să vă faceţi şi voi un pic de cap ca să faceţi faţă la tot programul ăsta.

Părea să-l încânte apropierea mea, dar nu şi-a mişcat mâna

de pe talie.

— Când e de muncă, e de muncă, când e de joacă, e de joacă, a spus lălăit, încercând din nou să afişeze o înţelepciune pe care era prea tânăr să o aibă.

— Şi mie îmi place să mă joc, am spus şi i-am zâmbit larg

Exact ca mai devreme, privirea lui spunea că vrea şi el să se joace, mai ales dacă ne jucam de-a doctorul, dar limbajul corpului său spunea altceva. Din cine ştie ce motiv era reţinut, lucru care nu se potrivea cu imaginea mea despre el de afemeiat şi furnizor de droguri.

Dar a continuat să zâmbească, deşi în rest era rigid.

— Cum îţi place să te joci?

— Nu cu aşa ceva, am spus, am arătat spre paharul abandonat şi l-am privit iar cu ochi de căprioară, inocenţi şi provocatori în acelaşi timp. Am încercat să-mi amintesc expresia aia stupidă la care recursese la prima petrecere. N-ai cumva ceva… mai tare?

Un zâmbet încântat şi, dacă nu mă înşelam, uşurat i-a apărut pe faţă.

— Poate că am.

— Am lovit uşor, apoi mi-am dus un braţ şerpuitor pe după gâtul lui.

— Ştiu că ai. Te-am văzut dându-i lui Doug. Aveţi bunătăţi şi nu daţi şi la alţii. Iar eu una… eu dau mereu…

Tot nu cădea în plasa atracţiei fizice şi nici nu punea botul la replicile mele de vulpoaică bătrână, dar restul îi trezise interesul.

— Am ceva, a spus şi şi-a aruncat privirea împrejur precaut. Hai în dormitor să vorbim.

Aha, în sfârşit făceam progrese. L-am urmat în dormitorul mic şi haotic al lui Wyatt, care, ca prin miracol, nu era ocupat încă. M-am aşezat pe patul nefăcut, mi-am încrucişat picioarele, menţinându-mă pe cât de deschisă şi de relaxată posibil.

— Şi acum ne jucăm?

A răspuns şi el cu o întrebare:

— Eşti sigură că faci faţă la ceva tare?

— Iubitule, tu dă cât de tare poţi şi ai să vezi că mă descurc, am spus, înălţând din sprâncene.

Şi-a dus mâna la buzunarul de la haină, s-a aşezat pe pat

langă mine şi a scos o punguţă mică de plastic, mult mai mică decât punga în care îşi ţinea Reese iarba. În lumina slabă, am întrezărit nişte cristale micuţe şi strălucitoare, cam ca alea de zahăr roşu.

— Chestia asta – a spus pe un glas scăzut – e ceea ce ai asteptat toată viaţa. Chestia asta o să-ţi schimbe întreaga existenţă, o să facă din tine ceea ce ai fost menită să fii.

Rămăsesem fără cuvinte, dar nu din cauza prologului lui melodramatic, ci de la cristale. Fiind aşa de aproape de ele, le simţeam. Aveau aură aşa cum nemuritorii aveau amprentă personală. Numai că asta nu era deloc plăcută. Mi se păreau ciudate, lansau mici unde de şoc prin aer, ceea ce îmi dădea flori.

Şi, lucrul cel mai ciudat, le mai simţisem. O dată cu Doug, o dată cu trupa.

Am sperat că Alec avea să-mi interpreteze încruntătura drept nedumerire.

— Ce e asta?

Pe faţă i s-a împrăştiat un zâmbet şiret.

— E o poţiune magică, Georgina.

— Am zâmbit şi eu şi nu era nevoie să mimez uluiala.

— Nu cred în magie.

— Oo, după chestia asta, o să crezi, a spus şi mi-a îndesat punguţa în palmă.

Am tras un ţipăt ascuţit. Nu-mi plăcea să ating cristalele.

— Ia-ţi ceva de băut şi pune-le înăuntru, mi-a spus. Amestecă şi apoi bea, de preferat cât mai repede posibil. Curând o să simţi efectele.

— Ce efect au?

— Dementţial. O să-ţi placă, a spus şi şi-a trecut degetele prin părul meu. Abia aştept să văd cum reacţionezi la ele.

Cum reacţionez? Nu-mi plăcea treaba asta. Poate că de fapt nu-mi dădea ce-i dăduse lui Doug, poate chiar era drogul care facilitează violul. Desigur, la cât de dispusă încercam să par, trebuie să-şi fi dat seama că nu era nevoie de asemenea extreme. Mi-am alungat neliniştea şi am întrebat:

— Ce-ţi datorez pentru astea?

Insinuarea din glasul meu sugera clar în ce fel voiam să-şi ia plata.

— Nimic. E cadou.

— Nimic? am spus şi mi-am plimbat mâna pe piciorul lui.

Credeţi-mă, chiar nu voiam să mă culc cu tipul ăsta, dar voiam să-i rămân în graţii ca să îmi dau seama ce naiba era chestia aia. E drept, cam voiam să-l văd pierit din cauza pierderii energiei.

— Eşti sigur?

M-am apropiat mai tare de el şi l-am împins pe spate pe pat. Când m-am întins lângă el şi mi-am trecut buzele pe gâtul lui, a făcut ochii mari. S-a întors cu faţa la mine şi m-am apropiat mai mult cu buzele de ale lui, sărutând uşor zona de lângă gură.

— Chiar eşti sigur? am întrebat, mai încet.

Respiraţia i-a devenit greoaie şi m-a mângâiat pe şold, coborându-şi apoi mâna spre piciorul gol. Părea aproape înspăimântat şi şi-a umezit buzele nerăbdător. Limba mi-a pornit şerpuitoare spre el, jucându-i-se pe conturul gurii, după care i-a intrat înăuntru, cercetătoare. Şi-a înăbuşit un geamăt, apoi m-a dat într-o parte.

— Nu… eu nu… nu. S-a ridicat în fund, tremurând. Încă nu.

M-am ridicat şi eu cu o mişcare curgătoare şi graţioasă. Mi-am dat părul pe umăr şi i-am zâmbit languros.

— Haide. Te doresc.

— Nu pot… dar poate, poate mai târziu rezolvăm.

În expresia lui se citeau şi dorinţa dar şi reticenţa, lucru care m-a mai liniştit. Era îmbucurător că farmecele mele încă dădeau rezultate, iar el nu era interesat doar de afaceri. Poate că treaba mergea la modul „prima doză e gratis” iar mai târziu devenea mai categoric în solicitări. N-aveam nimic împotrivă. Nu era sfârşitul lumii dacă nu mă culcam cu el, şi să sperăm că nu aveam nevoie de o a doua porţie.

— Poftim, a spus Alec după ce a redevenit stăpân pe sine, şi mi-a întins berea.

— Ce?

— Haide, încearcă. Pune-le aici.

M-am uitat la granulele roşii, strălucitoare. Aproape că aveau lumină proprie. Senzaţia aia ciudată pulsa prin mine, iritându-mi simţurile de nemuritoare. Nici prin gând nu-mi trecea să înghit conţinutul punguţei, şi am clătinat din cap.

— Nu pot acum. Trebuie să mă duc la o altă petrecere, i-am promis unui prieten. O să le încerc mai târziu, bine?

Nu părea prea încântat de chestia asta.

— Eu voiam să încerci acum.

— Şi ce-are dacă o fac mai târziu?

— Nimic, aş zice eu… da' fii atentă o fază, să nu spui nimănui, bine? Nu am prea multă chestie din asta. Dacă umblă vorba, o să vrea toată lumea, iar în momentul de faţă nu o ofer decât celor speciali.

— Şi eu sunt specială? l-am tachinat.

Alec mi-a aruncat o privire lungă, scrutătoare, studiindu-mi ostentativ faţa şi mătasea care îmi îmbrăca trupul. Din nou i-am citit în ochi aprecierea şi atracţia, dar s-a ţinut departe de zâmbetul meu ispititor.

— Foarte specială.

Am reuşit să mă extrag de la petrecere la scurt timp după asta, dar nu înainte ca Alec să mă avertizeze din nou să păstrez cristalele pentru mine. De asemenea, mi-a amintit de mai multe ori să-i spun dacă îmi plăcuseră.

— A doua doză e şi mai bună, mi-a promis.

Când în sfârşit am scăpat, am răsuflat uşurată, singură în aerul răcoros al nopţii. În timp ce mergeam spre maşini, am vârât cristalele în geantă, încă neliniştită din cauza sentimentului pe care mi-l dădeau. Erau supranaturale, atâta lucru mi-era clar. Ştiam că trebuie să le duc cuiva care putea să le identifice. Dar chestia asta trebuia să mai aştepte un pic pentru că deja trecuse ora la care îi spusesem lui Seth că îl sun. Am constatat fericită că nu mai simţeam pacheţelul odată ascuns în fundul genţii. Măcar atâta lucru.

— Unde eşti? l-am întrebat pe Seth când a răspuns la mobil.

— La Terry şi Andrea. Vrei să vii şi tu?

Ideea de a-mi petrece seara cu familia lui părea reconfortant de obişnuită, după mizeria şi depravarea lui Alec şi de la petrecerea la care fusesem. De fapt, prin comparaţie cu toate celelalte ciudăţenii din viaţa mea actuală, părea de-a dreptul minunat.

Două feţişoare identice şi blonde m-au întâmpinat la uşă rând am ajuns şi amândouă guriţele au desenat un „O” perfect când m-au văzut.

O clipă mai târziu, Brandy şi-a făcut şi ea apariţia în spatele surorilor ei gemene.

— Oo, Georgina, ce rochie drăguţă!

Le-a împins din calea ei pe Morgan şi pe Mekenna, care încă

erau fascinate. Am păşit în casa familiei Mortensen şi am nimerit în plin haos. Peste tot erau întinse folii transparente de plastic. Ornamentele de pe perete erau acoperite cu scotch de hârtie. Mare parte din mobilă fusese scoasă din living şi îngrămădită pe holul din spate. Obiectele rămase fuseseră îmbrăcate în folii de plastic, ca nişte coconi dodoloţi. Găleţi cu vopsea, tăvi şi pensule ocupau majoritatea spaţiului liber şi totul, inclusiv oamenii, era împroşcat cu vopsea galbenă.

— Georgina! a chiţăit Kendall, puştoaica de opt ani, dând buzna spre mine.

Mama ei, care intra în cameră, a ţâşnit şi şi-a placat fiica.

— N-o atinge! a exclamat ea în cădere. Nu vezi ce rochie are?

Am râs şi tare aş mai fi vrut să o strâng tare în braţe pe fiecare fată în parte. Dă-o naibii de rochie!

— Seth – l-a certat Terry, cocoţat pe scară – de ce nu i-ai spus că la noi e ca pe câmpul de luptă?

Întotdeauna mă distrau fraţii Mortensen. Deşi Terry era mai tânăr, întotdeauna părea exasperat de cât de împrăştiat era Seth şi deseori trebuia să-l aducă cu un brânci la realitate'.

Seth stătea pe podea cu picioarele încrucişate, cu Kayla, adică cea mai mică dintre fiicele cuplului Mortensen, în poală. Asemenea tuturor celorlalţi, avea vopsea peste tot, inclusiv po tricoul pe care scria: „Scriitorii au parte de acţiune la masa de lucru.” Senin ca un călugăr budist, mi-a aruncat un zâmbet din ăla de-al lui distrat.

— Pentru că aici e veşnic un câmp de luptă.

— Hai, scoate-o de aici şi du-o într-un loc drăguţ, a sugerat Terry. Nu e cazul să o târăşti şi pe ea în mizeria asta.

Sugestia lui a atras neîntârziat strigăte revoltate din partea fetelor.

— Nu mă deranjează să rămân, le-am spus. Mi-ar face plăcere să vă dau o mână de ajutor.

Andrea s-a ridicat de jos, cu o mână încă în jurul lui Kendall.

— Atunci va trebui să te echipăm. Vino, hai să vedem dacă am ceva care să ţi se potrivească.

— A dat drumul lui Kendall, iar fetiţa a făcut un pas spre mine, dar nu a atins nimic.

— Semeni cu o tanti din aia din catalogul de la Victoria's Secret.

— E lectura mea preferată, i-am spus cu solemnitate.

— Şi a lui tati.

Mama ei a mârâit şi m-a condus în dormitor, forţându-ne astfel să ne înghesuim printre mobilele ambalate de pe hol. Senzaţia pe care mi-o dădea dormitorul lui Terry şi al Andreii era cu mult diferit decât cea pe care mi-o dăduse al Danei. Pe de o parte era mai dezordonat, cu patul nefăcut şi cu teancuri de rufe pe podea. Culoarea şi decorarea erau şi ele mult mai puţin asortate, ceea ce sugera că fuseseră adăugate de-a lungul timpului, nu planificate din timp de ochiul lucid al unui designer. Pereţii şi dulapurile erau înţesate de fotografii de-ale fetelor la diferite vârste, iar pe spaţiul liber erau bijuterii ciudate, cărţi şi mărunţişuri. Şi totuşi, în ciuda dezordinii, camera părea plină de dragoste, de parcă ocupanţii ei ar fi fost fericiţi şi ar fi ţinut unul la celălalt. Dădea locului căldură şi confort, nici vorbă de atmosfera sterilă şi înţepătoare din camera Danei. Mă făcea să mă simt bine aici şi invidioasă că eu nu împărtăşeam aşa ceva cu nimeni şi aproape ca o intrusă intr-un asemenea loc intim, ca şi când aş fi tras cu urechea.

— Ah, gata, a spus Andrea în şoaptă, în timp ce răscolea prin sertare, şi mi-a întins nişte haine.

M-am strecurat din rochie şi le-am probat. Deşi avea un corp fantastic pentru o femeie care dăduse viaţă de cinci ori, Andrea tot era mai înaltă şi mai mare decât mine, aşa că hainele atârnau pe mine ca pe cuier. S-a răzgândit şi mi-a dat o salopetă de blugi în loc de jeanşii de dinainte. Trebuia să suflec manşetele, dar bretelele o ţineau pe mine. Mi-am prins părul în coadă şi eram gata de treabă.

Când m-a văzut, Seth s-a pus pe râs.

— Auzi – i-am spus şi l-am atins cu piciorul – poartă-te frumos.

— Cred că e prima oară când ai un look altfel decât… A făcut o pauză, căutând un cuvânt. Studiat.

— Măi, măi, măi, drăcuşor romantic şi dulce la vorbă. Ăsta e lookul meu obişnuit. Alte femei aleg unul sexy, şic, de femeie frumoasă. Eu? Întotdeauna îl aleg pe ăla studiat.

— Ştii foarte bine la ce mă refer. În plus, lookul nestudiat nu te prinde rău. Da' deloc.

Glasul îi fusese delicios de scăzut şi de periculos şi ceva s .1 aprins între noi când ne-am privit unul pe celălalt în ochi.

— Auziţi, voi să flirtaţi în timpul vostru liber, a spus Terry

iute, pe când îmi dădea un rulou şi o tavă cu vopsea. Acum munciţi la noi. Crezi că poţi să faci porţiunea asta de zid?

— Sigur, am spus şi mi-am aruncat ochii spre Seth, a cărui principală sarcină părea a fi în continuare s-o ţină prizonieră pe Kayla. Tu de ce nu vopseşti?

— Pentru că nu are voie, a răspuns Brandy, care vopsea îndemânatică în cadrul uşii.

— Unchiu' Seth constituie un handicapat, a explicat Kendall.

— Constituie un handicap, a corectat-o mama ei şi apoi mi-a zâmbit mie. Sunt mari şanse să te pricepi mai bine decât el la vopsit. Corectură: legile universului spun că trebuie să te pricepi mai bine decât el.

— Sigur. Se pricepe la de toate, a spus Seth în timp ce mă privea cum aplicam un strat neted şi egal. Vedeţi?

Seara petrecută alături de familia Mortensen vopsind s-a dovedit una extrem de normală şi de plăcută. Erau aşa de amuzanţi şi de drăguţi încât era greu să nu-i iubeşti. Muncind cot la cot cu ei, mai că aveam senzaţia că sunt de fapt una de-a lor, de parcă ar fi putut fi şi familia mea. Mă implicau în toate discuţiile lor şi vorbeau de parcă Seth şi cu mine am fi fost ca şi luaţi, presupunând că aveam să fiu cu ei nu numai de Ziua Recunoştinţei, dar şi de Crăciun şi la multe alte reuniuni.

Afecţiunea nepretenţioasă şi care mă implica pur şi simplu şi pe mine mă făcea fericită în adâncul meu, dar şi tristă, în acelaşi timp. Niciodată nu aveam să reuşesc să mă integrez pe deplin în nicio familie de muritori, chiar dacă relaţia asta nebunească cu Seth avea să devină vreodată stabilă.

Am împins o cutie acoperită cu plastic şi am tras cu ochiul înăuntru. Am dat şi mai mult folia într-o parte şi am zâmbit când am văzut o fotografie înrămată de la nunta lui Terry şi a Andreii, în care apărea inclusiv o variantă mai tânără a lui Seth.

— Ia te uită, l-am tachinat. Pe vremuri te bărbiereai.

— Şi încă o fac, a spus şi şi-a frecat smocurile de barbă de pe mandibulă.

— Asta este celebra ocazie pe care era Seth gata-gata s-o rateze?

— Mda, a spus Terry trist. Se pare că era mai important să termine Arşiţa decât să asiste la nunta mea.

— Ah, am spus pe un ton neutru. E tare de tot.

Nu eram sigură dacă era tare de tot şi să ratezi o nuntă, dar tot era una din cărţile mele preferate. Se poate să fi meritat sacrificiul.

— Cine e celălalt tip de lângă tine?

— Celălalt frate al nostru. Ian.

— Încă un Mortensen? Sunteţi prolifici.

— Mie îmi spui, a adăugat Terry. Ian e oaia neagră.

— Credeam că eu sunt oaia neagră, a intrat Seth în vorbă, jignit aproape.

— Nu, tu eşti artistul cu capul în nori. Eu sunt cel responsabil, iar Ian e cel sălbatic şi hedonist.

— Ce înseamnă „hedonist”? a întrebat Kendall.

Tatăl ei s-a gândit un pic, apoi a spus:

— Înseamnă că acumulezi cheltuieli cu cartea de credit pe care nu poţi să le achiţi, îţi schimbi des locul de muncă şi ai o mulţime de… prietene de sex feminin.

— Bun eufemism ai ales, tati, a spus Brady, dând ochii peste cap.

Numai în familia Mortensen, am tras concluzia încântată, ar fi putut o fată de paisprezece ani să folosească un cuvânt precum „eufemism”.

Andrea a venit lângă tablou şi şi-a admirat versiunea mai tânără. În fotografie purta o rochie de mătase cu mâneci lungi, cu umerii goi.

— Ei, ce vremuri, a oftat ea. Înainte ca sarcinile să-mi strice corpul.

— Mă rog, nu era chiar înainte de sarcină, a spus soţul ei pe un ton scăzut, la care ea i-a aruncat o privire ucigaşă, iar Brandy a mormăit.

Seth a încercat să-şi ascundă un zâmbet şi a schimbat subiectul.

— Era oribil covorul ăla din biserică, o cârpă grena, a spus şi a clătinat din cap. Eu unul cred că am să mă însor în aer liber.

— Dumnezeule, a intervenit Terry cu o groază simulată Nu pot să cred că abia ai recunoscut că ai putea să te însori şi tu. Eu credeam că eşti deja însurat cu cărţile tale.

— Să ştii că niciodată nu am avut probleme cu poligamia.

— Ce e aia poligamie? a întrebat Kendall cu ochii mari.

Mai târziu, când am terminat cu livingul, Seth şi cu mine ne-am oferit să ne apucăm de curăţenie în timp ce Terry şi Andrea

culcau odraslele. Fetele s-au împotrivit, se agăţau de mine şi de Seth, voiau să stăm de vorbă şi să mai venim şi mâine.

— Nepoatele mele cred că eşti o vedetă, a remarcat în timp ce spălam pensulele în bucătărie. Cred că te plac mai mult decât pe mine.

— Nu de mine au trebuit s-o dezlipească pe Kayla. Apropo, ea vorbeşte vreodată?

— Uneori. De regulă când la mijloc e şi vreun soi de momeală, de exemplu bombonele, sau obiecte mici cu care se poate îneca.

Am spălat pensulele în linişte, până să aduc eu în discuţie subiectul care mă frământa încă de când pomenise despre el.

— Şi zici că vrei nuntă în aer liber, nu?

Gândul la nunta lui Seth mă fascina la modul pervers. Mă fascina pentru că sunt femeie, deci atrasă de astfel de subiecte, şi pervers pentru că ştiam că eu nu aveam să joc rolul miresei la eveniment. Evident, logistica sucubică făcea ca lucrul ăsta să fie imposibil. Apoi, desigur, mai era şi faptul că mariajul meu de muritoare nu mersese aşa de bine. În afară de faptul că îmi înşelasem soţul şi îl împinsesem spre o depresie istovitoare, mai târziu avusese ca rezultat faptul că îmi vândusem sufletul şi intrasem în rândurile slujitorilor iadului. Trăsnăile astea cu greu puteau trece drept palmares matrimonial de fluturat lumii întregi.

Seth mi-a aruncat o privire amuzată:

— Îhî.

— Nu ştiam că tipii se gândesc la aşa ceva.

— Uneori ne mai gândim şi la aşa ceva.

— Te-ai mai gândit şi la alte detalii pe tema asta? Sau doar la chiolhanul în aer liber?

Medita la subiectul ăsta în timp ce ne întorceam în living. Avea aerul ăla intens pe care îl afişa când încerca să scrie un rand anume sau când se gândea să dea o replică inteligentă.

— Mai vreau şi un bufet de calitate, a spus. Să nu aud de bufet din ăla ieftin cu mezeluri. Şi nici să nu prind fundiţe pe scaune, sau ceva de genul ăsta. Doamne, cât le urăsc.

— Mamă! Văd că e totul aranjat.

M-am apucat să smulg fâşiile de scotch de hârtie de pe ornamente, iar el s-a aplecat în genunchi să mai strângă şi alte pensule.

A continuat pe acelaşi ton meditativ.

— Şi vreau ca mireasa mea să poarte pantofi decupaţi la vârf.

— De ce decupaţi?

— Pentru că degetele de la picioare sunt sexy, a spus privindu-mă uimit, iar eu mi-am coborât privirile spre propriile-mi picioare goale.

Erau micuţe şi drăgălaşe şi aveam fiecare unghie dată cu ojă mov-deschis. Andrea nu avusese încălţări pe mărimea mea.

— Ca astea? am întrebat cu un zâmbet şiret.

Şi-a ferit privirea şi şi-a reluat munca.

Am lăsat deoparte scotch-ul şi m-am dus la el, abţinându-mă să nu râd.

— Nu-mi spune, Seth Mortensen, că ai un fetiş.

— Nu e fetiş, a replicat pe un ton neutru. Doar le apreciez.

De data asta chiar că am râs.

— Serios? am spus şi l-am gâdilat pe braţ cu piciorul, dând din degetele de la picioare. Pe astea le apreciezi?

— Apreciez totul la tine, chiar şi răutatea ta.

M-am ghemuit lângă el şi mi-am aruncat un braţ în jurul lui.

— Şi când te gândeşti că în tot timpul ăsta eu mă tot fâţâiam pe lângă tine în tricouri decoltate şi fără lenjerie intimă, uluită de rezistenţa ta neclintită, când de fapt degetele de la picioare erau punctul slab…

— Fără lenjerie intimă? m-a întrerupt. Stai un pic. Acum ai?

— Buzele îmi sunt pecetluite. Va trebui să afli în stilul tradiţional, de la mine nu scoţi o vorbă.

— Hm, ştim modalităţi prin care să te facem să vorbeşti, a spus cu un glas ameninţător.

— Ca de exemplu?

Cu o mişcare surprinzător de rapidă, Seth a ţâşnit şi m-a pus pe spate. Cu un braţ mă ţintuia, iar cu celălalt mă ameninţa cu o pensulă udă de vopsea.

— Hei! am strigat. Nu e deloc sexy ce faci. Nici măcar simpatic.

De fapt, era al naibii de sexy să fiu ţintuită la podea de către el.

A împuns-o spre mine în joacă, fără să mă atingă însă, dar am tresărit totuşi.

— Care e problema? m-a tachinat. Şi aşa poţi să ţi-o scoţi prin schimbarea aspectului.

— Eşti un nemernic şi un smintit!

A tras un zâmbet drăcesc şi mi-a dat uşor cu pensula pe obraz, lăsând o urmă discretă de vopsea. O clipă mai târziu imi mai aplica una pe celălalt obraz.

— Sunt gata de bătălie, a declarat.

Am ţipat exasperată şi am profitat de momentana lui automulţumire ca să mă eliberez şi să întorc situaţia în favoarea mea, rostogolindu-l eu pe el pe spate. Acum eu eram deasupra lui, îi ţineam o mână pe piept şi cealaltă pe braţ.

— În fiecare zi aflu ceva despre tine, am remarcat, apropiindu-mi faţa de a lui.

Îmi scăpase părul din coada de cal făcută în grabă şi acum îmi atârna ca o perdea în jurul lui.

— Ai o latură întunecată, am spus.

— E vreo problemă?

— De fapt, îmi cam place.

Mi-am dus gura spre el într-un sărut pe care noi îl botezaserăm „sărut furat”, genul de sărut oarecum profund pe care îl perfecţionaserăm la concert şi care friza absorbţia sucubică.

O clipă mai târziu mă retrăgeam, cu buzele fremătându-mi încă de la atingere. Mi-a pus o mână pe mijloc, iar cealaltă i s-a rătăcit prin părul meu, şi pe buze i s-a desenat un zâmbet leneş şi mulţumit:

— Vrei să mergem să mâncăm ceva când terminăm aici?

— Ce propui?

— Orice. Atâta timp cât compania este la fel de agreabila.

Am zâmbit şi m-am aplecat să-l sărut din nou, numai că de data asta mi-era greu să menţin sărutul la fel de „furat cum ar fi trebuit. Când ar fi trebuit să mă opresc, l-am sărutat mai apăsat şi i-am permis limbii mele să-i exploreze şi mal îndrăzneţ gura. Spre surprinderea mea, ceea ce a pus capăt indiscreţiei ăsteia nu a fost spasmul transferului de energie ci Seth.

— Thetis, m-a avertizat el şi m-a împins, nu cu duritate, dar nici cu blândeţe.

Am rămas cu privirea fixă, iar judecata limpede mi s-a întunecat deodată. Voiam să îl sărut iar, şi iar. La naiba cu reguliile astea de sucub.

Şi nu era doar din cauza atracţiei dintre noi, a hârjonelii, sau a comentariilor despre degetele mele de la picioare şi despre

absenţa lenjeriei intime din locul ei. Era tot ce se întâmplase în seara asta. Faptul că mă prefăceam a fi o membră a familiei ăsteia, discuţiile despre nunţi care nu puteau niciodată avea loc. Deodată am fost copleşită de emoţie, de bucurie şi de încântare datorită sentimentului pe care mi-l dădea prezenţa lui, de conştiinţa faptului că mă iubea pentru cum eram şi pe dinăuntru, şi pe dinafară. Era bucuria pe care persoana lui mi-o dădea în mod natural. Dar, desigur, erau prezente şi sentimentele negative: mânia că relaţia noastră nu avea să poată niciodată să se împlinească, disperarea că el nu era nemuritor, gelozia că nu aveam niciodată să fiu mireasa lui. Ce spusese Jerome? Că faptul că era cu mine îl lipsea pe Seth de toate lucrurile normale într-o viaţă de om? Dorinţa de a-l săruta era o reacţie infamă şi nestăpânită la toate aceste sentimente cărora altfel nu le puteam face faţă.

— Thetis, a repetat, studiindu-mi chipul şi expresia de smintită pe care probabil o afişam. Haide, doar eşti mai puternică de atât.

Părea trist şi înţelegător, dar hotărât şi părintesc. Cuvintele lui m-au smuls din şuvoiul meu emoţional şi dintr-odată m-am simţit, ei bine, incapabilă în comparaţie cu el.

Terry a intrat înapoi în living şi a părut pe bună dreptate surprins văzându-mă peste fratele lui.

— Vreţi să vă băgaţi şi în pat?

Seth şi cu mine am făcut schimb de priviri amare, amuzate.

— Ce n-aş da, am spus.

Când am terminat cu curăţenia, Seth şi cu mine am plecat să luăm cina, în ciuda orei târzii. Am fost tăcuţi, niciunul din dintre noi nu a adus în discuţie ce se întâmplase mai devreme.

Cred că ştia că pe mine mă durea mai tare decât pe el şi voia să spună ceva care să mă înveselească. Dar se pare că nu-i venea nimic în minte, aşa că liniştea a domnit peste noi până când ne-am întors acasă la Terry ca să ne luăm maşinile.

— Georgina, a spus deodată, şovăielnic, când stătea lângă maşina mea. Trebuie să aflu ceva.

— Am privit obosită, deloc încântată de seriozitatea din glasul lui. Nu mai aveam chef de probleme complicate în noaptea asta.

— Ce e? am spus cu un oftat.

M-a studiat un moment, analizându-mi, pare-se, starea

emoţională.

— Ia spune… chiar porţi lenjerie în momentul ăsta?

Am clipit uimită, deconcertată. Apoi am văzut cât de tare se străduia să-şi menţină o expresie serioasă. Amuzantă fază. Seth încerca să mă facă să mă simt mai bine la modul prostesc, cam cum aş fi încercat şi eu, şi nodul frustrării care se formase în mine s-a desfăcut.

— Da, i-am spus zâmbitoare.

— O, a făcut, uşurat să mă vadă relaxându-mă, dar dezamăgit de răspuns.

— Dar ştii care e adevărata frumuseţe a schimbării aspectului?

— Care?

— Că acum nu mai port.

Capitolul 14

Nu mă aşteptam să-mi deschidă uşa Dana când m-am dus a doua zi la Bastien.

„Dumnezeule!” am gândit. „În sfârşit s-a culcat cu ea.”

Adevărul s-a dovedit a fi mult mai puţin palpitant. Bastien, deghizat în Mitch, era până la coate murdar de făină, iar mâinile îi frământau neobosite o bilă de cocă de dimensiuni potrivite.

— Salut, Tabby, a zis când m-a văzut pe mine şi expresia mea uimită. Mă învaţă Dana să coc pâine.

— Uau, am exclamat.

Ce altceva era să răspund la o asemenea afirmaţie?

Personal, îl văzusem pe Bastien făcând pâine în condiţii şi mai primitive de atât, dar îşi închipuia, pare-se, că vechea relaţie profesor-elev avea să-i deschidă drumul spre patul Danei de data asta. Desigur, avea ceva avantaje abordarea respectivă. Natura umană îi făcea pe oameni să le placă să-şi arate superioritatea în anumite domenii, iar relaţia elev-profesor le oferea ocazia de a fi singuri. Mă temeam că până şi cu tactica asta Dana avea să-i rămână inaccesibilă, dar, cine ştie, poate că merita încercat. Faptul că îşi făcuse timp pentru aventura asta mi se părea chiar ciudat. Mă gândeam că are treabă cu bombardarea clinicilor care fac avorturi şi cu

distribuirea de uniforme şcolare.

Apropo de ocazia de a fi singuri, îmi făceam griji ca nu cumva să-i fi spulberat incubului vreo şansă importantă, şi i-am căutat privirea.

— Eu vin mai târziu dacă deranjez, i-am spus.

— Nu, nu. Dana şi aşa are o întâlnire. Poţi să-mi ţii de urat cât bag frumuseţea asta în cuptor.

Vorbise pe un ton sincer; probabil că epuizase toate încercările de a o convinge să rămână.

Stânjenită în prezenţa ei, m-am aşezat pe un taburet de lângă bar şi mi-am sorbit moca cu ciocolată albă pe care mi-o luasem pe drum. Dana s-a aşezat lângă mine şi am rezistai pornirii de a mă da mai încolo. Când m-am uitat la masa lui din bucătărie, am zărit foi volante şi broşuri cu CPVF.

— De unde interesul ăsta pentru gătit? am întrebat în treacăt, văzând că nimeni nu spune nimic.

— Un burlac nu poate să trăiască cu sandvişuri şi cu mâncare congelată o veşnicie, nu? a spus el şi a dat zâmbetul mai tare. Şi, în fond, sunt mereu deschis la experienţe noi. Data viitoare o să mă înveţe să fac cremă de zahăr ars.

— Dacă înveţi să faci cremă de zahăr ars, se prea poate s. L mă mut la tine, am mormăit.

Dana s-a întors spre mine, încrucişându-şi picioarele cu eleganţă şi arătându-mi furoul respectabil pe care şi-l luase în decursul oribilei sesiuni de cumpărături. Eu renunţasem de ceva timp la furouri. Pur şi simplu amânau momentul principal.

— Pot să te învăţ şi pe tine.

Nici de nebună! Mă fripsesem cu grădinăritul în decursul unei conversaţii similare cu Jody. Gata cu viciile domestice. În plus, ştiam că Bastien nu avea să vadă cu ochi buni prezenţa mea.

— Mersi, dar îl las pe Mitch. Oricum, el e geniul familiei.

Bastien a dat o palmă ca de final pâinii şi a întrebat:

— Bun, şi acum ce fac?

— Acum o punem în formă, a spus şi s-a dus la el să-i arate.

În timp ce ea făcea lucrul ăsta, Bastien s-a aplecat şi mai mult spre ea, chipurile să vadă mai bine, chiar a întins şi mâna ca s-o atingă pe a ei, urmându-i mişcările în timp ce mutau coca. Poate ar fi fost politicos din partea mea să nu mă uit, dar nu se petrecea nimic evident romantic şi, în plus, chestiunea

mă atrăgea, profesional vorbind. Avea o tehnică foarte bună, trebuie să recunosc. Foarte subtil băiatul! Nimic care putea fi interpretat drept ceva mai mult decât un accident iscat de politeţe. Totuşi, am văzut-o pe Dana, la fel de subtil, devenind crispată şi retrăgându-se, odată ce-a pus pâinea în formă.

— Şi acum s-o lăsăm să dospească, a spus, pe un ton ceva mai rece. Apoi o băgăm la cuptor.

Interesant. Nu-i plăcuse apropierea lui Bastien, ceea ce nu era un semn bun pentru el, însă nu cred că a remarcat.

M-aş fi aşteptat să plece, dar s-a aşezat din nou lângă mine. Nu-mi trecea nimic interesant prin cap cu ea prin preajmă, mă tulbura prea tare. Aşa că i-am lăsat să stea de vorbă, răspunzând numai când vorbea direct cu mine, în rest lăsându-l pe Bastien să facă pe maestrul de ceremonii. Efectiv strălucea.

Dana a încercat să mă atragă şi pe mine în discuţie de câteva ori, punându-mi din nou întrebări despre viaţa mea la care nu prea aveam chef să răspund.

Când în sfârşit s-a ridicat să plece, a spus:

— Mă duc la o întrunire a consiliului de administraţie ca să planificăm următorul miting împotriva căsătoriei între homosexuali. Ar trebui să veniţi şi voi când are loc.

— Sigur, a spus Bastien, care probabil ar fi fost de acord şi cu un miting antiincubi în momentul de faţă.

Tipa s-a uitat la mine şi dintr-odată mi-am simţit limba ca de plumb şi nu-mi găseam cuvintele.

— Eşti de acord cu căsătoriile între homosexuali? m-a întrebat surprinsă. Când am stat de vorbă la mall, am avut senzaţia că eşti mai degrabă dispusă să-i ajuţi să vadă greşeala propriilor obiceiuri.

Hristoase! Oare chiar discutaserăm chestia asta la cumpărături? Nu-mi aduceam aminte. Singurul lucru de care-nu aduceam bine aminte era dezastrul pe tema lenjeriei.

Îmi venea să-i spun în momentul ăla că nu credeam că homosexualitatea era o „alegere” pentru toată lumea, şi că nici nu credeam că trebuie să existe legi care să prevadă pe cine să iubeşti. Din fericire, butonul responsabil cu autocontrolul era perfect funcţional, lucru care, combinat cu privirea distrugătoare a lui Bastien, m-a făcut să-mi redirecţionez răspunsul şi să evit întrebarea.

— Mi-ar plăcea foarte tare să particip la miting, am spus pe

un ton neutru. Dar depinde de ce program am.

A zâmbit uşor, a aruncat câteva replici de bun-rămas, apoi a plecat.

Şi atunci am răsuflat şi eu.

— Scuze, Bas. Aproape că m-am blocat.

— Nicio problemă. Ţi-ai revenit pe parcurs. În plus, cred că încep să văd luminiţa de la capătul tunelului. M-am gândit la chestia asta ultima oară când a fost aici cu Jody. Cred că treaba asta cu gătitul o să-mi rezolve problema.

A aruncat un ochi în cuptor la pâinea care acum se cocea, apoi s-a aşezat vesel la masa din bucătărie.

— Înţelegi cum merge treaba? La un moment dat, o să facem de exemplu o prăjitură, iar eu îi zic: „O, Dana, ai glazură de ciocolată pe obraz.” Apoi ea zice: „Vrei să mi-o ştergi tu?” Iar eu mă execut, numai că am să i-o şterg cu limba…

— Gata, opreşte-te. M-am prins. Chiar nu vreau să aud cum vă rostogoliţi în aluat de prăjituri.

— Ba va trebui, odată ce apare la ştirile serii.

Am zâmbit, uşurată să-l văd aşa de vesel după ultima noastră întâlnire. Nu aveam inimă să-i spun că nu credeam că lecţiile de gătit făceau din Dana o pisică în călduri, cum şi-ar fi dorit el. Dacă aveam să-l salvăm pe Bastien de urgia demonică, cred că trebuia să înţelegem mai bine ce o excita pe femeia asta– Dacă exista ceva pe lume. Şi aveam neplăcutul sentiment că eu aveam să fiu un agent mai potrivit să afle lucrul ăla decât el. Încă o sarcină de trecut pe lista mea de îndatoriri.

— Şi tu ce noutăţi mai ai?

— Ah, nimic. Încă un incident fizic cu Seth. Nici pe departe la fel de serios ca ultimul, dar totuşi.

— Ce ţi-e şi cu slăbiciunea asta a muritorilor, a spus Bastien ridicând din umeri.

Când relaţiile personale au trecut pe primul loc, Dana mi-a ieşit din minte.

— Asta e problema. Toată lumea a tot dat înainte că n-o să reuşim să facem faţă relaţiei noastre, dar nu slăbiciunea lui e problema, ci eu. Eu sunt veriga slabă. Seth a făcut exact ce trebuie. Rezistă eroic la fiecare lucru îngrozitor pe care i-l spun despre mine, şi nu face niciodată nimic ca să depăşească graniţa sexuală. Singurul lui moment de slăbiciune a fost când eu am început. El e perfect.

— Nimeni nu e perfect, Fleur. Dacă am vreo certitudine pe lumea asta, atunci asta e. Până şi îngerii sunt imperfecţi.

Gândul mi-a zburat la Carter, fumătorul împătimit şi amatorul de spirtoase.

— E al naibii de corect ce spui. Dar Seth se apropie destul de mult, cel puţin pentru un muritor. Cât despre mine… nu ştiu. Mă simt aşa de inutilă în relaţia noastră.

S-a ridicat şi m-a tras aproape de el.

— Ce, acum e rândul tău să fii melodramatică şi deprimată? Ascultă-mă pe mine. Să-ţi iasă din minte că ai fi inutilă nu şi dacă eşti cu el de atâta timp. Vrea ceva mai mult decat sex. Te vrea pe tine. Pentru încântătorul tău spirit şi farmecul care reuşeşte să înveselească până şi un ticălos morocănos cu mine. Ce nu înţeleg eu e ce naiba îţi iese ţie la afacerea asta.

— O grămadă, am spus, gândindu-mă la umorul şi la inteligenţa lui Seth şi la felul lui serios şi aşezat de a fi. Şi presupun că se mulţumeşte cu ce are, dar tot trebuie, înţelegi, să se simtă neîmplinit. E bărbat şi el, nu? Uneori îl văd cum mă priveşte şi ştiu ce gândeşte… ce vrea, am explicat şi m-am gândit la faza cu degetele de la picioare. Cred că nici eu nu prea îi uşurez situaţia. Flirtez fără măcar să-mi dau seama. Mi-aş dori să-i ofer, nu ştiu, ceva. Ceva non-letal ca să-i răsplătesc fantastica putere de a se menţine cast – să-i spun cât de minunat a fost până acum, în tot ce s-a întâmplat.

— O să fie greu să găseşti ceva non-letal la tine. Eşti genul „ia uite ce drăguţă sunt, dar nu pune mâna”.

— Am găsit, am spus şi capul plecat mi-a ţâşnit în poziţia de drepţi.

— Ce-ai găsit?

— Să te uiţi dar să nu pui mâna. Iar tu o să mă ajuţi. Am simţit că optimismul şi vigoarea naturală mă copleşeau şi i-am dăruit incubului un zâmbet obraznic. Tu o să fii fotograful meu.

A ridicat din sprâncene, dar cred că deja ştia unde băteam.

— Şi mă rog frumos, ce-am să fotografiez, draga mea?

— Pe mine. Într-o mulţime de ipostaze seducătoare, cu lenjerie intimă minusculă. Sau chiar fără nimic. Facem o poală de poze.

Când auzit cuvântul „poală”, zâmbetul i-a intrat în fibrilaţii.

— Şi tu crezi că asta o să-l ajute? N-o să facă decât să-l ţină prizonier la baie timp de zece ore.

— Poate să facă ce vrea cu ele, dar e o idee demenţială. O să fie ca un fel de cadou. E o cale sigură prin care să mă aibă fără să mă aibă de fapt, am explicat şi l-am împuns pe incub în braţ. Mă ajuţi, da? Eşti singurul om în care am încredere să-mi facă pozele astea.

— Sigur că te ajut. De ce mai întrebi?

Am oftat uşurată, de parcă tocmai mi s-ar fi luat o piatră de pe inimă.

— Desigur, chiar dacă ăsta e un lucru bun pentru Seth, tot nu rezolvă problema că eu sunt o stricată fără voinţă. Tot o să mă gândesc la el tot timpul, întrebându-mă cum ar fi să-l ating – să-l ating cu adevărat. Tot o să stau despărţită de el după momentele de slăbiciune, am spus şi am oftat, de data asta de frustrare. Pentru mine nu există niciun fel de ajutor, presupun. Nişte poze cu el nu îmi rezolvă problema.

— Hei, a spus Bastien şi m-a luat de bărbie. Zâmbeşte, găseşti tu ceva. Şi dacă nu, promit că găsesc eu. Sunt fratele pe care nu l-ai avut niciodată, ai uitat? Ne ajutăm unul pe celălalt, n'est-ce pas?

Am zâmbit şi mi-am sprijinit capul de pieptul lui.

— Oui.

Am petrecut aşa câteva minute încântătoare, până când mi-am amintit de problemele mult mai puţin sentimentale şi m-am ridicat în capul oaselor.

— Ah, fii atent la o fază.

Mi-am luat geanta şi am scos punguţa cu cristalele pe care mi le dăduse Alec. Când i le-am întins, Bastien s-a ferit.

— Ce naiba sunt astea?

— E o întrebare de o mie de puncte. Din cauza ăstora se poartă prietenul meu de la librărie aşa de ciudat.

Şi-a venit în fire, s-a aplecat să se uite mai atent, dar n-a vrut să atingă punguţa.

— Sunt ciudate, a spus încet. Emit ceva…

— Ca amprenta personală a unui nemuritor, i-am dat dreptate. Dar niciodată nu am simţit un obiect neînsufleţit care să facă treaba asta. Nu e ca în cazul unui farmec.

— Dar nici ceva rău, doar anormal.

— L-am întrebat pe Seth despre ele. Muritorii nu simt nimic, doar noi. Ai mai întâlnit vreodată aşa ceva?

— Nu, dar eu sunt un boboc pe lângă tine, corect?

Mi-am strecurat cristalele înapoi în geantă, spre uşurarea amândurora, apoi i-am povestit ce spusese Alec că se întâmplă dacă le amestec cu băutură.

— Din ce în ce mai curioasă treaba, a meditat Bastien. Nu seamănă cu niciun drog din câte cunosc eu, dar nici nu emile vibraţii normale ca orice poţiune. Dacă vrei să afli ce e, Fleur, va trebui să umbli la armele de distrugere în masă.

Ştiam că avea dreptate. Am mai stat ceva timp împreună şi am discutat despre subiecte mai puţin ciudate. Pâinea care se cocea mirosea atât de bine încât nici prin gând nu-mi trecea să plec fără să gust şi eu o bucăţică. Când am gustat, am tras concluzia că, indiferent ce alte defecte avea, Dana ştia să gătească. Până la urmă, m-am ales cu jumătate de pâine şi am pornit spre centru ca să dau de „armele de distrugere în masă”.

Am avut noroc şi Jerome chiar a răspuns la mobil şi mi-a spus unde e. Chiar dacă n-ar fi fost aşa, locul tot era pe lista mea de crâşme de verificat. The Cellar era un pub vechi şi întunecos din Pioneer Square, centrul istoric al oraşului Seattle. Trebuia să cobori câteva scări ca să ajungi în The Cellar. Locul ăsta întotdeauna îmi dăduse impresia că n-ar fi supravieţuit următorului cutremur de proporţii din zona Northwest. The Cellar era unul din locurile cele mai frecventate de Jerome şi de Carter.

— Am găsit pe amândoi acolo, în colţul lor obişnuit. Era întuneric, ca întotdeauna, şi începea să se aglomereze un pic de clienţi atraşi de preţurile mai scăzute la ora asta. Îngerul şi demonul m-au privit intrând cu expresiile lor tipice, amuzate; amândoi mă simţiseră înainte să apar la uşă. Jerome întotdeauna dădea impresia la telefon că îl ţineam din treabă, dar niciunul dintre ei nu părea prea ocupat în momentul ăsta. Mi-am comandat un cocteil la bar, le-am zâmbit celor doi tipi care făceau conversaţie în timp ce eu aşteptam, apoi am pornit spre fraţii-dinamită.

— Sunteţi la un prânz de afaceri? am întrebat, şi am dat din cap spre păhărelele goale de dinaintea lor.

Cei doi stăteau aproape unul lângă celălalt, aşa că singurul scaun disponibil era vizavi de ei. Mă simţeam ca la un interviu.

Carter a luat unul dintre păhărelele goale, mi-a oferit un pseudo-toast şi am ciocnit cu el.

— Să nu pui la îndoială mersul divin al universului, fiică a lui

Lilith.

— Lucrarea Domnului nu e niciodată terminată, a adăugat Jerome solemn.

Amândoi păreau un pic cherchelţi, dar nu mă lăsam eu păcălită cu una, cu două. Muritorii de rang înalt, precum îngerii şi demonii, îşi puteau controla ameţeala provocată de alcool. Ceilalţi nemuritori de rang inferior, ca de altfel şi eu, spuseserăm mai multe tâmpenii de faţă cu ei, crezând că fie Jerome, fie Carter era mangă. Mă priveau chiar şi acum cu interes şi şiretenie, amândoi curioşi să afle de ce-mi căutasem şeful ziua în amiaza mare.

— Ai fost pe la incub? m-a întrebat Jerome o clipă mai târziu.

— Crede că face progrese, am spus, dând din cap.

— Crede? a întrebat demonul, ridicând dintr-o sprânceană, şi m-am întrebat dacă John Cusack chiar putea să facă lucrul ăsta. Începe îndoială?

— N-am spus asta.

— Dar nici n-ai spus că face progrese.

— Mi-a scăpat. M-am exprimat greşit.

— Tu nu te exprimi greşit prea des, Georgie. Şi am început să cred că de fapt chiar te pricepi un pic la seducţie, şi poate chiar şi la natura umană.

— Un pic?

Carter a râs când mi-a sesizat tonul neîncrezător.

— Bun – a continuat Jerome – după părerea ta de expertă, e în stare prietenul tău să rezolve chestia asta sau nu?

Eram gata să spun „desigur”, dar ştiam că îngerul m-ar fi prins cu minciuna. Ce naiba, până şi Jerome m-ar fi prins probabil cu minciuna.

— Nu ştiu, e greu de citit cucoana. E tare ciudată, am spus şi mă gândeam la subiect, cu buzele ţuguiate. Însă dacă cineva reuşeşte s-o seducă, el e ăla. Cu ajutorul meu. Am şovăit, apoi am adăugat: Ştii de chestia cu Barton, nu?

— Desigur. Mare prostie din partea lui Bastien.

— Presupun că da. Nu voiam să mă iau de unul din cei mai buni prieteni ai mei de faţă cu ăştia doi. Dar noi nu suntem celebri pentru capacitatea de autocontrol. Şi în orice caz, pare o stupizenie din partea lui Barton să se entuziasmeze aşa de tare din cauza unei fătuţe care şi-o trage în stânga şi-n dreapta. Ce mai contează încă o fiinţă, fie ea nemuritoare sau nu?

— Pentru că nemuritorul ăla înseamnă ceva, a spus Carter serios. Voi ar trebui să vedeţi nuanţele în chestia asta. Ce-ar spune Seth dacă te-ai culca cu mine?

— Îmi faci avansuri? M-am întors spre Jerome, mimând entuziasmul. Dacă îmi trec în palmares un înger, pot să ies la pensie, este? Cu stagiu complet de cotizare la pensie şi tot tacâmu'?

— Depinde de înger, a spus Jerome cu un căscat.

Carter şi-a menţinut zâmbetul satisfăcut, netulburat de glumele despre abstinenţă sau statutul de nemuritor.

— Ştii ce vreau să spun. E o diferenţă între afaceri şi alegere.

Am încuviinţat din cap. Da, ştiam la ce se referea şi avea dreptate. Faptul că eram cu Seth mă făcea pe deplin conştientă de subtilităţi.

— Ştiţi ceva, n-am venit aici să discut despre chestia asta, le-am spus.

Amândoi aveau tendinţa să mă îndepărteze de la subiectele pe care voiam să le abordez.

— Atunci luminează-ne, a spus arhidemonul îngăduitor. Mor de curiozitate să aflu ce te-ar putea ţine departe de conspiraţii suburbane şi intrigi de muritori în miezul zilei.

— De fapt, implică intrigi de muritori.

— Am pus pe scurt la curent cu situaţia lui Doug, sub privirile ca întotdeauna dezinteresate ale lui Jerome. Lui Carter mai că i-am smuls o reacţie, dar – fie că se prefăcea, fie că nu – totuşi era înger, şi i-am întrezărit în ochi compasiunea în timp ce vorbeam. Era peste puterile lui să rămână indiferent.

— Deci în sfârşit am reuşit să-l fac pe Alec să-mi dea marfa, iar acum trebuie să aflu ce e. Voi păreaţi candidaţii ideali pentru o identificare.

Dezinteresul lui Jerome s-a transformat în mirare.

— Adică atâta suntem noi în stare să facem? Să identificăm droguri? Ai senzaţia că suntem de la DEA?

Carter s-a întins leneş şi a spus:

— Mai ţii minte vremurile de glorie când sucubii ne cereau ajutorul ca să-i apărăm de nephilimi şi de alte creaturi periculoase? Ascultă aici la mine, astea sunt vremurile pe care le trăim.

— Am lăsat să facă băşcălie pe seama mea, străduindu-mă să rămân calmă şi să nu spun ceva ce m-ar fi băgat în bucluc.

— Gata, băieţi, aţi terminat? am întrebat un minut mai tarziu. Pentru că mi-ar plăcea foarte mult să continui.

— Ne bagi şi pe noi în porţie dacă ştim să-ţi spunem ce e? întrebat Jerome.

Am dat ochii peste cap şi m-am scotocit prin geantă. Cu un gest dramatic, am aruncat pe masă punguţa, care a alunecat pe suprafaţa ei şi s-a oprit chiar în faţa lor.

Zâmbetele le-au îngheţat. Au rămas cu ochii căscaţi la punguţă pentru un moment, apoi, aproape perfect sincronizaii, s-au uitat unul la altul şi după aia amândoi la mine.

Când Carter a deschis gura, a vorbit pe un ton amuzat, deşi un pic grav.

— Poate n-ar fi trebuit să resping aşa de repede posibilitatea existenţei unor monştri supranaturali.

— Cum naiba de reuşeşti întotdeauna să te vâri în porcării de genul ăsta? a exclamat Jerome, cu nările fornăindu-i.

M-am uitat când la imul, când la altul.

— Ce? Ce e?

— Georgina – a anunţat Carter, lovind punguţa cu degetul –, asta este Ambrozia Zeilor.

Capitolul 15

Pe buze mi s-au înfiripat o duzină de posibile replici usturătoare, dar privirile lor pătrunzătoare m-au făcut să mă mai gândesc. În loc de asta, am optat pentru următoarea întrebare evidentă.

— Ce vrei să spui?

Carter a schiţat o tentativă de zâmbet.

— Dumnezeule, credeam că te pricepi la cultura populară, în special la mitologia greacă.

— Bun, ambrozia… e hrana zeilor, am spus uşurel.

Crescusem într-o societate greco-romană, dar asta nu în—

cmna că eram expertă în toate poveştile posibile. Auzisem vreo câteva în tinereţe. Abia mai târziu, când savanţii începură să culeagă legendele din întreaga lume greacă, aflasem şi eu ce domeniu vast era mitologia.

— Da, a spus Carter, încuviinţând din cap, de parcă aş fi fost un copil care spunea lecţia, în vreme ce Jerome a rămas cu

buzele lipite şi cu un aer tulburat. Ce altceva mai ştii?

— Ambrozia le-a dat nemurire zeilor, am continuat. Deşi eu credeam că e un soi de băutură… am spus şi m-am oprit.

Cristalele nu erau lichide în momentul ăsta, dar aşa erau menite să fie consumate. Apoi m-a mai trăsnit încă un gând alarmant.

— Vrei să spui că porcăria asta grecească o să-i facă nemuritori pe Doug şi pe ceilalţi?

„Acum sunt de neoprit, un adevărat zeu, păpuşă.”

— Nu tocmai, a spus Carter. Şi cred că ar trebui să precizez că ambrozia nu apare numai în legendele greceşti, ci în aproape toate culturile, într-o formă sau alta. În legendele arturiene se spune că se afla în Sfântul Graal. Ea oferea celor care o beau o percepţie îmbunătăţită şi iluminare, promiţand în acelaşi timp să vindece tărâmul. Alţii sugerează că flăcările care apar deasupra capetelor apostolilor la sărbătorirea Rusaliilor nu erau deloc flăcări, ci mai degrabă viziunile pe care le-au avut ei după ce au băut ambrozie. Îi făcea pe apostoli plini de viaţă, carismatici şi le permitea să comunice cu oamenii din toate culturile şi vorbitori ai tuturor limbilor.

— Eu ştiu câţiva creştini credincioşi, printre care şi buna mea prietenă Dana, care ar găsi că este un lucru jignitor.

Jerome nu mai putea păstra tăcerea, deşi subiectul părea să-l deranjeze.

— Închipuie-ţi reacţia ei dacă ar afla că există oameni care cred că Sfânta Împărtăşanie are foarte puţin de-a face cu singele lui Hristos, ci mai degrabă cu o ceremonie a ambrozie de mult uitată. Respectivii spun că cei care participă azi la eveniment imită doar experienţa din vechime, punând semnul egalităţii între Sfântul Duh şi starea de euforie creată de ambrozie.

— Da, asta ar supăra multă lume, i-am dat dreptate.

Toţi trei ştiam că multe dintre ritualurile şi credinţele care fuseseră transmise până în ziua de azi erau o proastă imitaţie a originalului. Unele, nu toate.

Carter a continuat cu jovialitate, de parcă ar fi ţinut o prelegere într-o aulă.

— Străvechea cultură hindusă numea ambrozia soma, şi chiar o întruchipase sub forma unui zeu omonim. Prezenţa lui era la fel de îmbătătoare ca băutura în sine şi tulbura simturile

celor din jurul lui.

— Soma se numeşte şi pastiluţa bucuriei din Minunata lume nouă', mi-am amintit eu. Nu realizasem ce răspândită e.

A dat din cap şi a continuat:

— Iar poveştile astea nu sunt decât vârful aisbergului. Erau mult mai multe acolo de unde provin ele.

Îmi plăcea ce aflam, însă orice explicaţie serioasă de la ăstia doi era de regulă ca o călătorie cu maşina prin centrul oraşului Seattle la ora de vârf: lentă, dureroasă şi plină de coliziuni. Şi totuşi, chiar dacă erau dornici să mă ajute, nu prea îmi dădeau ce mă interesa.

Mda, mă rog, sunteţi foarte precauţi spunând chestii de genul: „unii cred", sau „se spune". Care e adevărul? Ce se întamplă de fapt? E vreuna din legendele astea adevărată?

— Oo, nu pot să stric bunătate de mister, a spus Carter, cu ochii cenuşii scânteindu-i. Fiinţele omeneşti îşi dedică întreaga viată încercării de a da un înţeles adevărului divinităţii. Nici măcar un sucub nu poate să aibă parte de toate secretele.

— Am aruncat o privire exasperată. Ăsta le era comportamentul tipic.

— Bun, dă-le încolo de mituri. Puteţi să-mi spuneţi atunci ce e cu chestia asta? Îi face nemuritori pe oameni?

Îngerul şi demonul s-au uitat unul la altul.

— Nu, au spus amândoi într-un glas.

Dar te face să te simţi nemuritor, a explicat Carter.

Gândul mi-a zburat la Doug, care se purtase ca un zurbangiu, la încrederea lui debordantă în tot, începând cu muzica şi terminând cu aruncatul în mulţime. Nu-i era frică, nu-şi făcea griji că lucrurile puteau fi altfel decât perfecte.

— Deci e un soi de stimulent sau un drog care îţi modifică starea de spirit, am spus. Te face să te simţi bine.

Îngerul a clătinat din cap.

— Nu, e mult mai mult de atât. Ambrozia acţionează… a spus, apoi şi-a căutat cuvintele. Cred că cel mai corect spus e că îţi sporeşte capacităţile. Scoate la iveală lucrurile la care te pricepi, talentele. Apoi îţi dă volumul la toate astea la nivel, ăăă, divin, presupun.

— Da, aşa e, am spus cu respiraţia întretăiată.

De-aia avusese trupa atâta succes aşa de repede. Erau deja talentaţi, ambrozia nu le adusese nimic în plus, doar că

abilităţile naturale le fuseseră înzecite… Însutite. Iar Casey… Casey cea bună la matematică reuşise să facă în câteva secunde calcule pentru care majoritatea oamenilor ar fi avut nevoie de pix şi de hârtie. Până şi talentele lui Doug la Tetris dovedeau prezenţa ambroziei.

„Abia aştept să văd cum reacţionezi la ele”, spusese Alec Aşa e, cum aveam să reacţionez? Ce abilităţi avea să-mi amplifice? Ce abilităţi aveam eu? Glumiţa care se putea face era că puteam să-l dau pe spate pe un tip. Însă nu-mi plăcea răspunsul ăsta, în parte pentru că voiam să cred că deja puteam să-l dau pe spate pe un tip bine mersi fără ajutorul unor cristale naşpa, mulţumesc pentru încredere! În plus, nu-mi pica bine să mă gândesc că la atât mă reduceam; trebuie să fi avut şi altceva în afară de talente de iubăreaţă.

— Toţi cei care au luat din astea au avut o cădere, i-am amintit lui Carter. Doug, Casey. Iar când au avut-o… a fost nasol.

— Da, are efectul ăsta, a fost el de acord. Unii ar putea spune că dacă nu mai iei, îţi ies la iveală cele mai neplăcute trăsături… sau e posibil să le transforme pe alea pozitive în negative. Dar cel mai des creează depresie… şi deficienţă. E greu apoi să redevii normal.

Aşa se explica atitudinea sumbră a lui Doug deunăzi. Realizam şi eu că în ziua în care îl dădusem afară din magazin, dădea semne ale sindromului de abstinenţă. Absenţa ambroziei îi transformase sarcasmul obişnuit şi comportamentul jucăuş în ceva negativ, anormal. Şi totuşi…

— Trebuie să fie ca lumea să te simţi ca un zeu. Cred că îi înţeleg pe cei care vor chestia asta.

— Ei bine – a spus în sfârşit şi Jerome –, după câte ştim cu toţii, nu poţi să primeşti nimic gratis.

Carter a dat din cap şi a continuat:

— În esenţă, este o substanţă care dă dependenţă, iar tot ceea ce dă dependenţă are un preţ – în principal te înrobeşte şi te face să te simţi oribil când n-o ai. Î1nsă celălalt adevăr e că fiinţele umane nu sunt menite să fie perfecte. Asta e umanitatea: o serie de succese şi insuccese, permanenta punere la încercare a propriei naturi şi a propriilor aptitudini. Nici trupul şi nici sufletul nu pot susţine o asemenea stare. Până la urmă mistuie omul.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă le-aş fi luat? am întrebat, arătând spre cristale.

— Nu e evident? a replicat Jerome, sugerând cu tonul pe care vorbise aceleaşi posibilităţi sexuale la care mă gândisem şi eu mai devreme.

Carter mi-a dat răspunsul pe faţă.

— Aceleaşi efecte superficiale. Ţi-ar fi sporit calităţile. Nemuritorii nu ar cădea aşa de repede pradă dependenţei, ei pot să reziste ceva vreme din moment ce, în anumite privinţe, deja se simt ca nişte zei. Dar pe termen lung, consecinţele sunt aceleaşi. Nu poţi funcţiona la niveluri aşa de ridicate. Desigur, ambrozia nu ţi-ar putea distruge corpul, dar tot ţi-ar crea alte probleme serioase dacă ai lua-o timp îndelungat.

— Probabil că ai înnebuni, mi-a sărit Jerome în ajutor cu o explicaţie. Şi asta până la sfârşitul lumii.

— Nasol, am spus.

— Nu-ţi face griji, Georgie. Dacă ţi se întâmplă treaba asta, te omorâm noi înainte.

Nu l-am băgat în seamă şi m-am uitat la cristale, deodată mai scârbită de ele decât înainte. De data asta, reacţia mea nu avea nimic de-a face cu aureola lor de coşmar.

— Adevărata întrebare, desigur – a spus arhidemonul pe un ton mai serios – e de unde naiba ai făcut rost de ele.

— V-am zis, de la Alec.

Cei doi nemuritori au făcut din nou schimb de priviri.

— Mai povesteşte-ne despre tipul ăsta, mi-a ordonat Jerome. Tot ce ştii.

Şi aşa am făcut. Când am terminat, iar au făcut schimb de priviri, purtând conversaţia aia mentală la care eu nu aveam acces. Doamne, ce mă enervau!

— Nu e Alec, a spus Carter într-un final.

— Nu e Alec ăla care…?

— Ăla de la care provine, a explicat Jerome.

— Eu de la el am luat-o…

— Nu contează, Georgie. Nu poate să fie sursa un puştan răzvrătit de douăj' de ani, albastru în cap. Face rost de ea de la altcineva. El e o verigă din lanţ. Pe lângă asta, n-ai simţit niciodată nimic din partea lui, nu? Ceva cam ce transmit cristalele, dar nu chiar aşa?

— Nu, dar… Dar simţisem ceva din partea altcuiva, cineva

care stătea cu Alec, şi atunci mi s-a aprins beculeţul. Ştiu cine e. El e, e tipul ăla.

— Normal, a spus Carter sec. Ştiam că e tipul ăla. Întotdeauna e tipul ăla.

— Stai aşa şi îţi explic, am spus şi m-am adresat lui Jerome. Mai ţii minte că ţi-am povestit despre nemuritorul ăla ciudat? Ăla frumos, îmbrăcat bine, ca în perioada romantică? El trebuie să fie furnizorul lui Alec. I-am văzut stând de vorbă şi chiar l-am văzut pe Alec având un soi de cădere nervoasă din cauza lui.

— Am mai dat ceva detalii lui Carter şi i-am explicat cum ne simţiserăm unul pe altul eu şi combinaţia aia de poet şi fotomodel.

Jerome şi Carter mi-au analizat spusele în linişte. Într-un final, demonul a spus:

— Da, el pare să fie.

Apoi nimeni n-a mai spus nimic un răstimp. Muream de curiozitate să aflu cine anume era acel „el”, dar mi-am dat seama că nu trebuia să-i grăbesc pe înger şi demon.

— Şi ce facem? a întrebat Carter câteva minute mai târziu.

Jerome a mijit ochii la el.

— De ce trebuie să facem ceva?

— Pentru că aşa e corect.

— Nu ştiu ce-ai învârtit de la naşterea universului până acum, dar „aşa e corect” nu apare pe lista mea de priorităţi.

— Otrăveşte muritorii.

Jerome şi-a încrucişat braţele pe piept şi a spus:

— Mă doare-n bască.

— Şi o face pe teritoriul tău, sub privirile tale.

— Nu mai tot încerca să mă momeşti. N-are treabă cu noi. Poate să facă ce vrea pipota lui cu muritorii.

Din nou muream de poftă să intru şi eu în discuţie, dar m-am abţinut. Întotdeauna mă nelinişteau certurile dintre Carter şi Jerome când asistam la ele. Dar în general nu se întâmpla prea des. De regulă făceau front comun, legaţi de o solidaritate impenetrabilă şi exasperantă, deşi erau de pe părţi opuse ale baricadei. Şi, desigur, privindu-i certându-se, te întrebai dacă avea să se întâmple ceva oribil dacă îşi ieşeau din fire. Ca de exemplu mese răsturnate, pahare împrăştiindu-se în cioburi, cei patru călăreţi ai Apocalipsei cotropindu-ne.

Cu toate astea, aveam încredere că îngerul nu avea să lase

lucrul ăsta din mână. Avea să învingă. După cum remarcasem mai devreme, nu ştiam dacă merita încrederea mea, dar îl respectam pe el şi puterea lui de convingere.

— Se joacă de-a puterea, a avertizat Carter. Nici măcar n-ar trebui să încerce aşa ceva. I-a trecut vremea, noi controlăm acum jocul. Dacă face chestia asta, ne insultă pe noi, mai ales pe tine, din moment ce voi sunteţi ăia cu marcatul de teritorii. E ca o provocare neanunţată.

Treaba asta chiar a avut un efect asupra demonului. A recunoscut încercările lui Carter de a-l atrage, dar tot dădeau rezultate, că doar nu degeaba era mândria unul din cele şapte păcate de moarte. Jerome, ca slujitor credincios al iadului, nu putea să nu fie susceptibil la ea. Îl mai văzusem manifestându-şi mândria; nu-i plăcea ca lumea să-şi bată joc de reputaţia lui. Şi, deşi demonul avea, cum era normal, multe slăbiciuni, aş spune că asta, mai repede decât oricare alta, avea să-l facă să treacă la acţiune.

— Nu putem să intervenim, a spus neutru. Ştii foarte bine. Chiar dacă noi suntem la butoane, am isca un război pe faţă. Eu unul nu vreau să mă confrunt cu repercusiunile lui.

— Sunt de acord, a şoptit îngerul, afundându-se din nou în tăcere.

Mi-am plimbat privirile de la unul la altul, aşteptând ca vreunul dintre ei să sară cu un plan genial. Unul în care îngerul şi demonul aveau să lupte plini de slavă spre nimicirea lui Alec şi a nevredniculului său furnizor.

— Georgina poate, a spus Carter deodată.

— Ce? am chiţăit.

Nu aşa se derula fantezia mea. S-au uitat amândoi la mine.

În ochii lui Jerome am văzut mai întâi mânie aprigă, care apoi s— risipit la fel de repede pe cât se înfiripase.

— Hm, mai ştii?

— Ce tot vorbiţi acolo? Nu mă bag eu la nimiciri.

— Nu e chiar nimicire, a spus Carter, devenind deodată serios. Dar poate fi periculos dacă nu se procedează cum trebuie.

— Şi de ce trebuie s-o fac eu?

— Pentru că tu, Georgie, eşti o forţă mai neînsemnată decât noi. Tu eşti mai puţin expusă la atenţie şi la urmări decât noi. E diferenţa dintre războiul declarat de o ţară şi atacul unei

facţiuni rebele.

— Minunat! am spus şi m-am lăsat pe speteaza scaunului. Mai nou sunt şi facţiune.

— Nu vrei să-l ajuţi pe Doug? a întrebat Carter, redevenit zâmbăreţ.

— Ştii foarte bine că da, am spus după un răstimp.

— Am vorbit serios când am spus că o să fie periculos, dar dacă avem grijă, o să iasă bine.

M-am gândit la disperarea cumplită a lui Doug şi la comportamentul lui necugetat. Gândul la ambrozia aia care îl „distrugea” m-a făcut să mă hotărăsc.

— Bine, mă bag. Indiferent ce trebuie să fac, fie că e periculos sau nu, am spus, apoi am făcut o pauză. Şi, despre ce e vorba?

Niciunul nu a răspuns.

— Haideţi, fiţi serioşi! Nu puteţi să vă aşteptaţi să fac treaba asta fără să ştiu despre ce e vorba.

— E nevoie de ceva muncă de planificare, mi-a spus Carter, aparent delectându-se cu consternarea mea.

Dar mai citeam ceva pe faţa lui… mândrie, am gândit eu. Mândrie din aia pozitivă, ca atunci când crezi că cineva procedează corect, nu din aia negativă, care te îndeamnă să faci lucruri necugetate.

— Imediat ce e totul pus la punct, te anunţăm, a zis. Dau eu de tine.

M-am strâmbat la el şi i-am replicat:

— Mă înţelegi dacă nu găsesc satisfăcător răspunsul tău.

— Şi tu înţelegi – a intervenit Jerome – că e cel mai bun pe care o să-l primeşti.

Carter a fost un pic mai drăguţ.

— Î nsă ce poţi tu să faci între timp e să încerci să intri în legătură cu furnizorul. El e cel cu care va trebui până la urmii să te confrunţi. Continuă să te dai bine pe lângă Alec. Fă ce ai de făcut.

Am dat din cap. Şi-n somn puteam să mă dau bine pe lângă cineva şi mă simţeam uşurată că mă mişcăm în ape teritoriale.

După ce i-am părăsit, mi-am luat o pauză de la treaba cu ambrozia şi m-am dus la Seth să joc Scrabble, cum stabiliserăm.

Jurasem să nu trişez de data asta, dar presupun că depindea

de cât de disperată devenea situaţia. Însă, când am ajuns, Seth nu era pregătit pentru joc.

Stătea la biroul din dormitorul lui, cu fruntea încruntată adorabil, şi se uita la monitorul calculatorului, încercând, pare-se, să-l determine să-i facă o favoare doar prin puterea minţii. Avea birou în apartament, ştiam asta, dar în prezent era plin de cutii nedesfăcute, făcând din încăperea asta o combinaţie de birou şi dormitor. Avea tot ce-i trebuia într-un singur loc. Dacă ar fi avut şi baie, probabil că nu ar fi ieşit niciodată de acolo.

— Poţi să mă mai laşi… vreo oră? A întrebat el absent, când a realizat că am intrat, fără să se uite la mine. Trebuie neapărat să termin capitolul ăsta.

Era o cerere formală. Chiar dacă n-aş fi vrut să-i mai acord o oră, tot ar fi continuat să scrie. Ar fi fost mai simplu să mişti munţii din loc decât să-l smulgi pe Seth din plină acţiune romanescă. M-am adaptat cu dragă inimă, l-am sărutat pe obraz şi am plecat spre birou să găsesc ceva de citit. Însă era greu să umbli prin cutiile alea. Când deja golisem câteva dintre ele, am decis că poate ar fi mai bine să merg până la capăt şi să fac treaba bine.

Am desfăcut toate cutiile, chiar şi alea din living. Nu ştiam câte cărţi îmi mai rămâneau, dar erau destule. Instinctele de lucrătoare la librărie m-au împins să le pun pe categorii, şi numai chestia asta în sine lua o grămadă de vreme. La un moment dat, când mi-am înălţat privirea, am realizat că trecuseră trei ore. M-am ridicat, m-am întins şi m-am dus înapoi în dormitor.

— Hei. A trecut de mult ora aia, am spus, dar a continuat să scrie.

Mi-am scos piciorul din sanda, mi-am schimbat culoarea ojei de la unghii în grena şi mi l-am plimbat pe piciorul lui. A tresărit.

— Salut!

— Salut. Scuze că te întrerup, dar trebuie să mănânci, că altfel cazi lat pe tastatură.

— N-ar fi prima oară, a spus.

Ochii i-au rătăcit, ameninţând să se întoarcă la calculator, aşa că l-am împuns iar cu piciorul. A ridicat dintr-o sprânceană şi m-a apucat de picior, gata-gata să mă dea jos când m-a tras la el în poală.

— Ştii, degetele tale de la picioare nu sunt chiar aşa de irezistibile. Nu se poate spune că vreau să fac sex cu ele, sau mai ştiu eu ce ciudăţenie din asta. Mi se par doar drăguţe. Aşa că nu-ţi închipui că acum poţi să-ţi faci de cap.

— Poţi să zici ce vrei – am spus, extrăgându-mă din strânsoarea lui –, acum am cu ce să te strâng cu uşa. Uite, crezi că poţi să te rupi un pic cât să mergem după mâncare?

S-a dovedit că nu putea, fie că-mi fluturam degetele de la picioare, fie că nu. Dezamăgită, am sfârşit prin a comanda pizza. Am mâncat şi am stat de vorbă, dar fiecare dintre noi era în propria lui lume. El era cu personajele lui în locuri la care eu nu aveam acces, iar eu mă gândeam la ambrozie. Din— tr-odată m-a umflat râsul.

— Ce? m-a întrebat surprins.

— Am spus despre ambrozie şi despre efectele ei. Evident, veştile astea l-au uimit, dar Seth avusese deja ceva timp să accepte multele şi nevăzutele lucruri supranaturale care se petreceau în lumea asta. În încheierea poveştii mele, i-am spus că Jerome şi Carter aveau de gând să facă ceva pe treaba asta, dar nu i-am spus că aveam să joc şi eu un rol important şi posibil periculos. Şi iată-mă, nu-i spuneam tot, dar mi se părea inutil să-l îngrijorez din moment ce încă nu aveam detalii concrete.

— În orice caz, am râs pentru că încercam să-mi închipui cum te-ai comporta tu dacă ai lua ambrozie, i-am spus.

— Şi ce e aşa de amuzant la asta? Poate aş reuşi să dau gata o carte într-o săptămână.

— Mda, dar nu te-aş mai vedea la faţă. N-ai mai face baie, nici nu te-ai mai tunde. Ţi-ar creşte părul până la brâu, la fel şi barba, şi ai sta în întuneric, ghemuit, topindu-te pe picioare, îmbrăcat într-un tricou cu Punky Brewster.

— Nu e deloc amuzant. Aşa am de gând să-mi duc zilele când am să ies la pensie. În plus, dacă e să port acelaşi tricou timp de cincizeci de ani, o să fie ăla cu Flash Gordon. Mesteca şi dintr-odată s-a încruntat. Toată faza asta cu problema lui Doug care are origine „magică”… a spus şi a clătinat din cap. E o nebunie, mi se şi face frică. Oare chiar or să reuşească să-l ajute?

— Dacă pot, or să-l ajute. Mai ales Carter.

— Întotdeauna îţi pui mari speranţe în el. Pare ironic, date

fiind împrejurările.

Presupun că avea dreptate, şi din nou era o noutate pentru mine. Cred că atunci începeam să realizez că, deşi eram de partea lui Jerome, de fapt în ultima vreme Carter era de partea mea. I-am zâmbit lui Seth.

— Dacă nici într-un înger nu poţi să ai încredere, atunci în cine?

După cină, l-a chemat muza şi l-am lăsat să se ducă, incapabilă să mă împotrivesc ei. Mă întrebam dacă era posibil ca Seth să iasă cu o tipă căreia nu-i plăceau cărţile lui. Puţine femei ar fi fost capabile să facă faţă concurenţei. Da, recunosc, uneori mi-era şi mie greu. Era şi aşa destul de complicat cil Seth nu era amator, ca mine, de activităţi mai vesele, ca de exemplu de dans, dar uneori mă sâcâia faptul că şi lucrurile mărunte îmi erau refuzate.

Conştientă că neglijarea lui avea un scop nobil, m-am în tors la aranjarea cărţilor, prilej cu care mi-am lăsat jumătate din creier să întoarcă pe toate părţile problema cu Alec şi cum aveam să dau de poetul-fotomodel. Niciodată nu era simplu să dau de Doug seara, dar aveam să-l văd mâine la muncă, îmi oferise odată numărul lui Alec, să sperăm că avea să fie şi de data asta la fel de amabil.

Mi-am terminat treaba cu catalogarea şi cu aranjarea cărţilor pe rafturi pe la două dimineaţa. Toate cărţile îşi găsiseră locul, fie în biblioteca din birou, fie în cea din living, şi erau indexate pe gen şi pe autor, într-un mod demn de librăria Emerald City. Acum biroul avea loc pentru masă.

În dormitor, Seth încă mai scria pe întuneric, luminat de lumina monitorului. L-am sărutat încă o dată pe obraz şi am adormit la el în pat, ruptă de oboseală.

M-am trezit câteva ore mai târziu, mă săruta cineva pe obraz.

— Salut, am mormăit adormită şi am încercat să-l trag pe Seth în pat lângă mine. Îmi dai idei.

S-a aplecat deasupra mea şi mi-a depus un sărut pe nas. Lumina dimineţii îi cădea pe şuviţele arămii din părul ciufulit şi pe eterna tentativă de barbă. Mă privea tandru, cu un zâmbet pe buzele seducătoare.

— Mi-ai pus cărţile la loc. Pe toate.

— N-am avut încotro. Dumnezeule, dacă afla cineva de la Emerald City că tolerez aşa ceva, m-ar fi dat afară.

S-a ghemuit lângă mine şi m-a cuprins cu un braţ.

— Eşti drăguţă cu mine, Thetis, dacă ne gândim ce idiot sunt uneori.

— Nu te mai lua de autorul meu preferat că dau cu tine de pământ.

— Vorbesc serios. Am avut iubite care m-au părăsit pentru mult mai puţin decât ce-am făcut azi-noapte.

— N-ai fost chiar aşa de rău. Te-am văzut şi mai rău de atât „am spus şi m-am ridicat un pic. Auzi, câte iubite ai avut?

În jurul ochilor i-au apărut riduri de la râs, ceea ce l-a făcut să pară şi mai drăguţ.

— Jur, investigam doar pentru cărţile mele.

Ce ironie, am realizat eu, că întotdeauna mă alegeam cu genul de bărbaţi cu înclinaţii artistice. Cu foarte mult timp în urmă, fusesem măritată cu un bărbat care jur că uneori iubea muzica mai mult decât pe mine. Îl iubisem pentru pasiunea lui pentru muzică, dar în acelaşi timp uram situaţia. Scenariul se repetase şi cu alţi muritori de-a lungul secolelor. Când mi-am amintit la ce mă gândisem noaptea trecută, mi-am făcut griji ca nu cumva Seth să scoată iar la iveală fiara cu ochi verzi.

— Cum a ieşit capitolul? am întrebat, ciufulindu-i şi mai tare părul.

— Bine. Minunat chiar, a spus şi mi-a zâmbit dulce, gânditor. Nu cumva… nu cumva ai vrea să-mi citeşti la un moment dat manuscrisele pe măsură ce lucrez la ele? Ca să vezi cum avansează?

Am încremenit, conştientă ce cadou valoros îmi oferea. Seth îmi spusese odată că nu lăsa pe nimeni să-i citească varianta iniţială. Nu voia să primească reacţii care i-ar fi putut influenţa filonul creativ. Numai când avea manuscrisul terminat şi simţea el că romanele erau aproape perfecte, îi permitea în sfârşit echipei lui de la editură să arunce o privire. Faptul că îmi oferea aşa ceva mă entuziasma şi mă emoţiona în acelaşi timp.

— Nu, am spus uşor, zâmbitoare. Dar mulţumesc. Nu vreau să-ţi întrerup etapele obişnuite. Dar poate… poate când ai versiunea aproape gata de trimis, îi arunc atunci un ochi.

A dat din cap şi mi-a zâmbit şi el. În momentul ăla s-a petrecut ceva între noi care nu avea nimic de-a face cu manuscrisele sau cu aranjarea cărţilor, dar care totuşi a fost declanşat de cele două.

— Uite, a spus şi s-a ridicat. S-a întors spre un scaun din apropiere, a luat o tavă pe care nici măcar n-o remarcasem. Asta pentru că azi-noapte mi-ai dat tu mie de mâncare.

M-am uitat la tava pe care mi-a aşezat-o în poală. Clătite, cu feţişoare zâmbitoare, înecate în sirop de arţar, cafea ca lumea, tare, şi până şi o văzuţă cu doi stânjenei mov. Avea el o chestie cu florile mov. Am atins o petală mătăsoasă şi moale.

— De-astea n-ai făcut rost din bucătărie. Trebuie să te fi trezit destul de devreme ca să ieşi.

A clătinat din cap, cu un aer vinovat.

— Nici nu m-am dus la culcare.

Ăsta e motivul pentru care nu am fost surprinsă când Seth s-a întins lângă mine în timp ce mâncam şi a adormit instantaneu. Mi-am terminat excelentul mic dejun, am spălat vasele şi am plecat la muncă, după ce i-am lăsat un bilet în care îi promiteam că îl sun mai târziu.

Am ajuns la librărie. Începeam să mă obişnuiesc cu absenţa lui Paige şi a lui Warren, de parcă nici n-ar mai fi muncit aici. L-am găsit pe Doug când a venit şi, după cum sperasem ou, mi-a dat numărul lui Alec, nu fără să facă ceva glumiţe la adresa mea.

— Am sunat pe Alec în pauza de masă, întrebându-mă dacă era acasă. Era, şi părea extrem de bucuros să aibă veşti de la mine. Da, da, sigur că putea să mai facă rost. Ce tare se bucura că-mi plăcuse. Mi-a dat adresa unei cafenele unde avea să fie şi mi-a spus să trec pe acolo imediat ce ieşeam de la muncă.

Am aterizat acolo la cinci minute după ce am ieşit din tură. Cafeneaua era absolut obişnuită, nimic sinistru, greu de imaginat că ar fi fost locul tipic de întâlnire pentru o tranzacţie de droguri. L-am reperat pe Alec stând la o masă din spate, dar era cineva cu el. Nu voiam să întrerup, aşa că m-am aşezat la eoadă ca să-mi comand o moca.

Interlocutorul lui Alec era un puştan, chiar mai tânăr decât el, de vreo optişpe ani, dacă era să-mi dau cu părerea. Şi arătos. Avea părul blond-închis dat pe spate şi prins în coadă de cal la ceafă, faţa frumoasă, cu trăsături accentuate. Când a zâmbit la un comentariu de-al lui Alec, a lăsat la iveală dinţii albi care contrastau cu pielea bronzată. Mă aşteptam să-l văd pe tipul ăsta cât de curând într-o reclamă la Abercrombie & Fitch.

Sau poate că nu, din moment ce se pare că şi el îşi irosea viaţa. Alec a dus mâna la buzunar şi a scos o punguţă care stătea ascunsă acolo. Pe faţa fragedului superstar s-a citit fericire şi uşurare, ceea ce l-a făcut să pară, dacă mai era loc, şi mai atrăgător. Apoi a plecat. Cu mâna încleştată de iritare pe cafeaua mea, m-am aşezat pe scaunul lui şi m-am forţat să par veselă.

— Salut, m-a întâmpinat Alec, vizibil binedispus. Nici nu ştii ce mă bucur să te văd. Arăţi super, ca întotdeauna.

— Mersi. Ce faci?

— Acum demenţial, a spus cu un zâmbet atârnat de urechi. Am avut o zi tare de tot. Şi ia zi, a spus, aplecându-se spre mine. Cum ţi s-a părut?

Mi-am aşezat încet ceaşca pe masă şi mi-am tras un aer uluit de fetiţă.

— Ai avut dreptate… a fost fantastic. Era de parcă…

Am hotărât că era mai bine să par fără cuvinte decât sil încerc să descriu ceva ce nu experimentasem. Însă el s-a arătal mai mult decât dornic să umple spaţiile goale.

— Mai bine ca oricând? A scos-o la iveală pe cea care eşti menită să fii?

— Da, am spus cu respiraţia întretăiată. Trebuie să-mi mai dai.

— Se rezolvă, a spus şi a dus mâna la buzunarul cu surprize, de unde a apărut una din punguţele ucigaşe, iar sentimentul ăla oribil mi-a dat fiori pe şira spinării. Ţinea cristalele să nu ajung la ele, ca să mă tachineze. Ştii, cu cât iei mai multe, cu atât e mai bine. Eşti pregătită pentru aşa ceva?

M-am uitat la punguţă cu priviri galeşe, apoi la el.

— Nu ai mai mult? Sigur, o vreau şi pe asta… dar n-o să fie de ajuns. Îmi trebuie mai mult.

— Ia-o încetişor. Chiar nu vrei să iei mai mult de o punguţă.

— Ştiu, dar asta cât mă ţine? O zi, două, nu?

— Ai planuri mari deja, este? a spus el, cu ochii licărindu-i. Majoritatea nu se încinge aşa de iute.

Mi-am muşcat buza de jos, ca să nu îi trag vreun semnal de alarmă. Mi-am trecut în revistă inventarul propriu şi am încercat să mă gândesc la ceva nonsexual ce putea fi influenţat de ambrozie. Interlocutorul de mai devreme al lui Alec mi-a furnizat răspunsul.

— E o chestie ciudată. Îl ştiu pe un tip de la o agenţie de modelling şi tot timpul mă duce cu vorba. Numai că ieri când am luat chestia asta… ne-am văzut şi a fost ca şi când, nu ştiu cum să spun, nu se mai sătura de mine. Vrea să mă mai duc şi să fac nişte şedinţe foto cum scrie la carte. L-am prins pe Alec de mână şi am continuat: Nu-mi dau seama cum de poate să facă treaba asta… poate e o coincidenţă, nu ştiu. Dar mai vreau. Cred că am nevoie de ea ca să-mi iasă sfârâiala asta. Trebuie să mă ajuţi. Sau du-mă la tipul care are aşa ceva.

Plătesc. Fac orice.

Faţa lui îmi dovedea că spusesem exact ce trebuie.

— Nu e nicio coincidenţă, mi-a spus, plin de sine. Şi îţi mai fac rost.

Am răsuflat extrem de uşurată.

— Promiţi? Da' să fie o doză zdravănă, da?

— Promit. Hai, ia-o pe-asta.

— Ce-ţi datorez?

— Nimic.

— Haide! Nu se poate să fie toate gratis, i-am spus şi strân— soarea mi-a devenit mai delicată şi mai sugestivă. Ţi-am mai spus… plătesc cu dragă inimă… în ce fel vrei tu…

A oftat, m-a privit plin de dorinţă şi şi-a trecut iute degetele pe mâna mea, apoi s-a retras.

— Ştiu. Vrei o porţie mai serioasă? Pentru asta va trebui să plăteşti. Te duc la tipul care îmi face rost şi poţi să-i plăteşti lui.

— Ce mă costă? De cât am nevoie?

În ochi i-am surprins o expresie greu de identificat.

— Ai deja exact ce îţi trebuie. Poţi să te întâlneşti mâine-seară cu mine?

Am ezitat. Carter spusese că aveam nevoie să punem la cale un plan înainte să mă întâlnesc cu furnizorul, timp în care eu trebuia să aranjez întâlnirea cu el. Era prea curând.

— Am treabă, am spus, încercând să dau senzaţia că regretam teribil. Peste două zile?

Nu părea prea încântat de asta, la fel cum nu-i plăcuse că cerusem să-mi iau prima doză mai târziu. Dar în vreme ce ultima oară graba îi fusese accentuată de curiozitate, acum afişa aproape anxietate, panică, şi m-am întrebat cât de exigent era stăpânul lui.

— E mai bine cât de curând. Şi aşa nu reuşeşti să rezişti

atâta, asta dacă deja o vrei atât de tare.

— N-am de ales, m-am ţinut eu tare pe poziţie.

După ce l-am mai linguşit un pic, a acceptat şi am stabilit ora şi locul în care aveam să ne întâlnim peste două zile. Când m-am ridicat, m-a avertizat:

— Sună-mă mai devreme dacă nu mai rezişti, da? Uite nu mărul meu de mobil.

— Bine, mersi.

— Auzi, a strigat pe când mă îndepărtam. Baftă cu şedinţa foto.

Pentru o clipă, nu mi-am adus aminte despre ce vorbea. Apoi mi-am amintit de aşa-zisa sfârâială cu modellingul. Am zâmbit, i-am mulţumit şi am chicotit în sinea mea pe când plecam. Printre toate minciunile pe care i le turnasem, fusese şi un sâmbure de adevăr.

De fapt, chiar aveam o şedinţă foto. În noaptea asta, Bastien şi cu mine aveam să facem fotografiile alea pentru Seth.

Capitolul 16

Am sunat la uşa lui Bastien pentru a treia oară, apoi m-am uitat enervată la casă. Unde naiba era? Ajunsesem mai devreme decât ne înţeleseserăm, dar nu cu mult. Am tras iritata un şut în uşă, imaginându-mi că Bastien „avea treabă” în braţele vreunei gospodine gemătoare.

— Nu e acasă, a spus o voce neutră din apropiere.

Când m-am uitat, am văzut-o pe Dana cu un căţel la picioare, în lesă. Părea rezultatul unui accident nefericit de la o fabrică producătoare de dischete demachiante.

— Ce căţel drăguţ, am spus.

— E al surorii mele. Am grijă de el câteva zile. Vrei să te plimbi cu noi?

Nu, dar deunăzi îmi promisesem că aveam s-o trag de limbă pe Dana ca să aflu cum aş putea să-l ajut pe Bastien, iar asta părea o ocazie la fel de bună ca oricare alta. În plus, m-ar fi omorât dacă afla că am ratat o şansă de a face „investigaţii”.

Am pornit alături de Dana şi de scama cu picioare, felicitându-mă pentru a suta oară că avusesem inteligenţa de a alege pisicile în locul câinilor. Tutu – ei bine, da, aşa se numea –

ţopăia delicat, cu limbuţa atârnându-i din gură. Ochişorii negri se uitau peste tot în timp ce alerga zglobiu, indiferent în rest la trotuarul ud care îi murdărea lăbuţele albe.

— Cum merge cu mitingul? am întrebat după ce am epuizat subiectul cu căţeii.

— Excelent. Mă mir că nu ai auzit vorbindu-se la ştiri. Ne-am bucurat de multă atenţie din partea presei.

— N-am acordat prea mare atenţie ştirilor.

Mi-a spus data şi ora.

— Ce zici, poţi să vii?

— Cred că muncesc în ziua aia, am spus automat.

Dana mi-a aruncat o privire de cunoscătoare şi a spus:

— Tabitha, am impresia că nu eşti prea hotărâtă.

Pe bune? Mi-am ferit privirea, împărţită între a spune ce gândesc şi a-i face probleme lui Bastien. În final, am optat pentru ceva ce suna vag a adevăr.

— Pur şi simplu cred… că sunt o mulţime de moduri diferite de abordare, atâta tot.

— Nu-i nimic dacă nu eşti sigură, să ştii.

Asta da surpriză, venind din partea ei.

— Serios?

— Sigur. De aceea există organizaţii precum CPVF, ca să te ajute să vezi adevărul unei chestiuni.

M-am abţinut să nu pufnesc. Pentru un moment, m-am gândit să nu care cumva să mă surprindă cu vederile ei largi. Am lăsat din nou să se aştearnă liniştea.

— Spune – a început după un moment –, ce crezi?

— Ăăă, despre ce? Despre homosexualitate, sau despre căsătoriile între homosexuali?

— Şi una, şi alta.

Credeam pur şi simplu că lumea dorea pe cine dorea, atâta tot. Nu se putea reglementa dragostea, nici nu se putea spune că era greşită. Insă opiniile Danei erau influenţate de religie, iar eu ştiam cel mai bine că nu puteam judeca dacă era greşită sau nu credinţa.

— Pur şi simplu nu ştiu dacă oamenii aleg de cine să se simtă atraşi, am explicat, evitând să atac direct întrebarea ei. Aşa că mi se pare ciudat să vorbesc despre „ajutorarea” sau „schimbarea” oamenilor care nu pot schimba nimic la felul în care sunt, indiferent dacă felul ăsta de a fi e greşit sau nu.

— Deci crezi că homosexualitatea e înnăscută?

Glasul ei mieros nu-i putea disimula pe deplin dispreţul şi uimirea.

— La unii oameni, da. Cred că există oameni care practică… ăăă, activităţi cu persoane de acelaşi sex ca să se distreze, dar la alţii e ceva biologic.

Aveam sentimentul că Dana nu ar descrie activităţile cu cineva de acelaşi sex drept distracţie, dar tot mă simţeam mai bine că mi-am expus opiniile.

— Te exprimi foarte bine, a recunoscut. Chiar dacă nu sunt neapărat de acord cu tine.

Am râs tare şi m-a privit ciudat.

— Nici nu mă gândeam la aşa ceva.

Iar s-a lăsat liniştea între noi şi mi-am amintit că menirea mea era s-o trag de limbă ca să văd ce i se părea ei romantic, spre binele lui Bastien.

— Mi-ar plăcea să aleg de cine să mă simt atrasă, am spus tam-nesam, aducând în discuţie chestiuni personale într-un fel atipic atât pentru Tabitha Hunter, cât şi pentru Georgina Kincaid.

Cum era de aşteptat, Dana a părut mirată.

— Nu merge bine relaţia cu iubitul tău? Cum îl cheamă? Sven?

— Seth, am corectat-o, un pic jenată că îl târâm şi pe el în povestea asta.

De fapt, în prezent lucrurile mergeau minunat cu Seth, dar, de dragul aparenţelor, am continuat cu minciuna:

— E binişor, presupun, îmi place… dar nu e foarte roman tic, dacă mă înţelegi.

— Ah, a dat un răspuns neutru.

— Oare sunt eu nebună? Oare cer prea mult? Poate ar trebui să mă concentrez pe alte lucruri.

— Ce găseşti tu că e romantic?

— Nu ştiu. Câte o atingere, un detaliu ici-colo. Gesturi care să-ţi arate că eşti importantă, cât de mult ţine la tine celălalt.

Adică stânjenei şi clătite cu feţişoare zâmbitoare.

— Tu ce găseşti romantic?

A ridicat din umeri. Tocmai coteam spre casa lui Bastien.

— Am început să nu mai văd romantismul ca pe ceva important, a recunoscut. Nici eu, nici Bill nu mai avem timp de

aşa ceva.

— Ah!

— Nu e un lucru rău. Aş spune că mai important decât floricelele care îţi iau ochii e să poţi să comunici cu cineva. Să discuţi deschis cu acea persoană, să-i spui tot ce gândeşti. Să ştii că simte ce simţi tu.

— O, am făcut din nou, surprinsă.

Mai că avea sens ce spunea ea. Într-un fel, era o variantă a părerilor lui Seth despre cinstea într-o relaţie. Mi-am muşcat buzele şi am forţat:

— Şi ce zici de… ăăă, atracţie şi sex-appeal?

— Ce e cu asta? a întrebat, privindu-mă pieziş.

Am ridicat din umeri şi am spus:

— Nu prea simt aşa ceva când sunt cu el.

Mincinoasa pământului!

— Oare greşesc eu? Ţie ce ţi se pare sexy?

A durat mult până să vină cu un răspuns.

— Nu ştiu.

Când ne-am apropiat, Bastien stătea lângă uşa de la intrare şi ne-a făcut cu mâna.

— Bună ziua, doamnelor.

Părea plăcut surprins să ne vadă împreună şi înţelegân— du-ne bine.

Dana mi-a mulţumit pentru companie şi s-a dus şi ea acasă după ce a refuzat invitaţia automată a lui Bastien de a intra şi a sta un pic cu noi. Odată ce a plecat iar noi ne-am suit în maşină ca să mergem la şedinţa mea foto, l-am pus la curent cu ce vorbiserăm.

— Nu ştie ce e sexy? a exclamat. Femeia asta efectiv mă imploră s-o las latră. Hm. Şi zici că Bill nu e romantic. Ei, asta nu mă miră. Crezi că minţea când spunea că nu e important? Ca un soi de mecanism de autoapărare?

— Nu ştiu. Poate. Dar chiar dacă îi e dor de romantism, cred că prea multe gesturi exagerate îi trag un semnal de alarmă. Proastă nu e. Poate că discuţiile profunde sunt calea spre succes.

— Atunci ideea cu gătitul e bună. Vorbim o grămadă cu ocazia asta.

— Presupun că da.

Nu i-am spus că aveam dubii în legătură cu eficienţa

metodei. Sincer, nu ştiam ce mai poate să facă.

Hotărâserăm să recurgem la toate eforturile posibile pentru fotografiile alea. Am mers în centru, la Hotelul Andra, una din cele mai drăguţe clădiri din zonă, în ciuda exteriorului simplu. Ca printr-un farmec despre care eu nu ştiam nimic, Bastien reuşise chiar să rezerve apartamentul regal unic al hotelului. Aveam mai mult loc decât era nevoie, dar cireaşa de pe tort, pentru mine, era patul teribil de somptuos şi de sexy. Era aşezat într-o nişă romantic luminată şi avea o cuvertură violet-închis, luxoasă, şi o tăblie din lemn negru, lucios, Efectul pe care îl crea era intim, senzual. Când am închis uşa, ne-am lepădat de Mitch şi de Tabitha.

— Patul ăsta e de ajuns să facă pozele valoroase, a afirmat Bastien solemn. Ăăă, el şi cărnurile tale goale. Dar e o alegere dificilă.

A dat iama în minibar şi ne-a improvizat câte un Martini Grand Marnier, pe care l-am dat de duşcă cu o poftă uimitoare. Dintr-odată, ideea cu pozele astea părea mult mai des* curajantă decât crezusem la început.

— E o nimica toată, a spus el, simţindu-mi emoţia. Ia ceva sexy pe tine şi împrăştie-te pe pat.

Nu adusesem nimic anume de îmbrăcat şi o dată în viaţa mea am optat de bunăvoie pentru schimbarea aspectului. Am început cu o cămaşă de noapte simplă, neagră, scurtă şi decoltată până la buric. Succesul părea asigurat. Bastien m-a întins pe spate în pat, într-o poziţie oarecum languroasă. Mi-a ciufulit părul şi mi-a cerut să mă bosumflu.

— Ideea e, Fleur, să dai impresia că dacă nu ţi-o trage cât mai repede posibil, te faci foc de supărare. Bărbaţii pun botul la chestia asta.

Teama mi s-a dus când Bastien a preluat conducerea, sugerându-mi poziţiile şi expresii ale feţei şi punând la treabă aparatul foto digital. Am trecut printr-o mulţime de variante. În unele eram în pielea goală, cu totul la vedere. În altele, am descoperit că sugerarea nudităţii ar putea fi mai provocatoare, felul în care breteaua unui furou lăsa să se întrezărească un sân, în care sutienul şi chiloţeii transparenţi îmbrăcau, dar totuşi nu.

Nici n-am lăsat în toate impresia unei femei abia tăvălite. În unele eram foarte elegantă, perfectă până în cel mai mic

detaliu, cu fiecare şuviţă de păr la locul ei. Însă în altele am mizat pe lookul răvăşit, sălbatic, „nestudiat”, cum ar spune Seth. De asemenea, nu ne-am limitat la pat, deşi era superb. Am pozat lângă ferestre, lângă canapea, lângă cadă, în cadă. Amândoi, după cum ne-o cerea meseria, aveam o imaginaţie destul de bună în cele sexy şi ispititoare. Cu toate astea, aduseserăm câteva cataloage de lenjerie şi de reviste pentru adulţi ca să ne inspirăm. Ne luam pauze ca să stabilim ce şi cum, amândoi încruntaţi şi meditând serios la fiecare poză.

Una peste alta, era o întreprindere epuizantă, dar energia lui Bastien nu a dat semne de sfârşeală în timp ce mă ghida cu o uşurinţă de profesionist. Şi, sincer, la un moment dat, nu mai aveam nevoie de îndrumarea lui. Ştiam că sunt sexy şi era simplu să joc rolul ăsta, mai ales la gândul că Seth avea să vadă pozele.

Când incubul a umplut cardul de memorie, am spus stop joc. S-a întins în pat lângă mine, a cerut să ni se aducă în cameră nişte pahare de Martini profesionist, dat fiind că rămăseserăm fără Grand Marnier. Când au ajuns, ne-am desfătat cu o bine-meritată odihnă şi ne-am sorbit băuturile.

— Mersi, Bas, i-am spus şi l-am atins pe braţ. Eşti un bun prieten.

— E simplu când subiectul arată aşa de bine. Da' o să fie oribil să le imprimi. Dacă le duci la un magazin de specialitate, nu ţi le mai vezi înapoi.

Deja mă gândisem la chestia asta.

— Are Hugh un imprimator modern, pus la punct cu ultimele tehnologii. Le scot la el. După ce m-am gândit un pic, am continuat: Deşi se poate să păstreze şi el câteva.

— Nu pot să-l condamn. Bastien a lăsat din mână paharul de băutură şi s-a rostogolit pe burtă ca să mă privească afectuos, în sfârşit aproape serios. Eşti o femeie frumoasă, Fleur, şi asta chiar că înseamnă ceva când poţi să-ţi controlezi perfect aspectul. Dar nu mă refer la aspectul fizic, deşi e drăguţ, ci la ce e aici, a spus şi m-a atins în piept. E aici ceva cald, senzual, adorabil, care străluceşte. Te-aş recunoaşte în orice corp şi în orice loc de pe lume.

M-am ghemuit lângă el, fericită.

— Mă bucur că eşti aici, chiar şi din cauza lui Barton şi a nebuniei ăsteia cu Dana. O să-ţi rezolvăm problema, să ştii. Ai

cuvântul meu, n-am să-i las să te facă pachet şi să te trimită în mai ştiu eu ce loc oribil.

Pe buze i s-a ivit un zâmbet discret, jucăuş. Afecţiunea îi strălucea în ochii negri, afecţiune care fără îndoială mi se citea şi mie pe faţă. Deodată s-a aplecat şi m-a sărutat.

Uau!

Nu era un sărut prietenesc, genul pe care ni-l trânteam pe buze în treacăt unul altuia, ci era unul adânc, senzual. Avea buzele catifelate, iar limba lui a lunecat uşor peste a mea. Eram aşa de copleşită de ceea ce se întâmplă încât pentru o clipă nu am putut să fac nimic, decât să mă afund în sărutul ăla şi să-l las să-mi invadeze tot corpul de fiori.

Când mi-am venit din nou în fire, m-am depărtat de el şi m-am ridicat în fund.

— Ce naiba faci?

S-a ridicat şi el, la fel de surprins de reacţia mea cum fusesem eu de ceea ce o declanşase.

— Ce vrei să spui?

— M-ai sărutat. Adică m-ai sărutat pe bune.

A zâmbit senzual şi provocator şi m-am cutremurat. Când un incub te bombarda cu un asemenea farmec, era amuţitor, chiar şi pentru un sucub.

— Care e problema? Însemni pentru mine mai mult decât oricine altcineva pe lume. E o etapă firească între noi, ar fi trebuit s-o facem de mult timp.

Am clătinat din cap şi m-am dat înapoi.

— Îmi place cum am fost până acum.

— Doar pentru că nu ai încercat şi altceva. Uite, nu-ţi cer să trăieşti cu mine până la adânci bătrâneţi. Suntem prieteni. Ştiu şi-mi place aşa. Dar ai spus chiar şi tu, e obositor să te culci cu persoane la care nu ţii.

— Da, dar nu cred că ăsta e neapărat răspunsul.

— Şi atunci care e răspunsul? m-a întrebat. Să te culci, sau mai bine zis să nu te culci cu un muritor la care ţii?

M-am dat jos din pat şi i-am replicat:

— Asta a fost dură. Şi n-are nicio legătură. Nu vreau să fim altceva decât prieteni, Bastien. Sexul n-o să facă decât să strice treburile.

A rămas în pat, privindu-mă cum măsurăm camera cu pasul.

— Sexul rezolvă multe. E timpul să fim şi noi satisfăcuţi, fără

legătură cu munca. O să ne prindă bine amândurora. Avem nevoie de aşa ceva.

M-am întors şi mă uitam pe fereastră fără să văd mare lucru.

— Eu n-am nevoie de aşa ceva.

— Oare?

Problema era că vocea care mă întrebase nu era a lui Bastien, ci a lui Seth, şi m-am răsucit cu ochii căscaţi.

— Termină! Schimbă-te imediat!

Bastien, cu aspectul lui Seth, se sprijinea leneş de perne. Purta jeanşi şi un tricou cu Whitesnake, exact cum ar fi purtat

Seth. Avea părul ciufulit şi îi ieşea la perfecţie până şi zâmbetul ăla dulce şi distrat.

— Care e problema, Thetis?

Am dat năvală la pat să-l fac să-mi simtă toată furia, dar în acelaşi timp îmi venea să o rup la fugă.

— Nu e deloc amuzant! Schimbă-te imediat!

S-a ridicat din nou în fund şi s-a aşezat pe marginea patului.

— Haide, chiar nu te aşteptai la asta? E soluţia perfectă pentru toate problemele tale.

— Ba nu. Chiar nu e.

S-a ridicat din pat şi a venit la mine, fără să mă atingă, dar stând suficient de aproape încât să-mi facă inima să mi-o ia la galop, şi am rămas pe loc împietrită, incapabilă să mă mişc.

— Ba e. Dacă vrei să ţi-l scoţi vreodată din minte pe Seth, aşa trebuie să procedezi. Stai tot timpul şi tânjeşti după el, întrebându-te cum ar fi să-l atingi şi să fii cu el. Ei bine, asta e şansa ta. Asta e singura cale sigură, ocazia de a face tot ce vrei fără să-i faci lui rău. Dacă o faci acum, te scuteşti de multă suferinţă pe viitor.

Am clătinat din cap pentru că se pare că gura nici acum nu mi se putea mişca. Erau prea multe sentimente contradictorii. Întreaga scenă era ireală, năucitoare. Eram încă şocată de îndrăzneala de care dăduse Bastien dovadă în primul rând. Ştiam că era pripit şi îndrăzneţ, dar chiar şi pentru el, era prea mult. Pe de altă parte, Bastien îl copiase pe Seth până la ultimul detaliu şi, văzându-l, am simţit ce simţeam de obicei când îl vedeam. Totul era neschimbat, era drăguţ şi fără cusur. Şi mai ameţitor era adevărul ofertei lui Bastien. Aici chiar puteam face ce voiam. Era greşit în aşa de multe privinţe, dar nu puteam nega atracţia pe care o simţeam. Era tentaţia

perfectă.

— N-am să-l înşel pe Seth.

— Ce înseamnă la voi că-l înşeli? În fond, o faci tot timpul.

— Atunci n-am să fiu una din cuceririle tale, l-am apostrofat.

— Bine. A făcut să dispară tricoul şi acum nu vedeam decât un piept frumos şi gol. M-a luat de mâini, mi le-a pus pe pielea lui şi am constatat că era aproape perfect golaşă, nu avea decât câteva fire de păr moi, aurii şi mătăsoase. Atunci te las pe tine să mă cucereşti.

— Ba nu te cuceresc deloc.

— Bine. Atunci ia-ţi mâinile de pe mine.

Am privit fix locul de pe pieptul lui pe care mi se odihneau mâinile. Pe pieptul lui Seth. Era cald, iar mâinile mele se potriveau aproape perfect cu pieptul lui. Amândoi aveam pielea deschisă la culoare, doar uşor bronzată, aurie. „Ia-ţi mâinile de pe mine.” Asta trebuia să fac. Trebuia să-mi iau mâinile, să mă dau la o parte şi să renunţ la jocul ăsta ridicol. Eram doar la un milimetru de normalitate… dar totuşi nu reuşeam să mă dau la o parte. Ştiam că nu e Seth, dar iluzia era aşa de puternică, încât îmi puteam imagina cu uşurinţă că exact aşa ar fi fost dacă l-aş fi atins.

Fără să mă gândesc prea mult, mi-am plimbat degetele în jos pe pieptul lui, până la abdomen. Nu era Seth genul care să tragă de fiare, dar era suplu şi îngrijit pentru că înota şi alerga, îl mai văzusem în boxeri, muşchii lui puternici erau duri şi la locul lor. Şi asta îmi crea iluzia perfectă. Îi mai mângâiasem în pat lui Seth partea asta a corpului, dar nu-mi permisesem niciodată să i-o explorez, aşa cum puteam acum. Mi-am coborât şi mai mult degetele, mângâind curbe şi contururi.

El nu a spus şi nu a făcut nimic. Dar ori de câte ori mă uitam la el, ochii aceia căprui mă fixau, copleşiţi de patimă. Asta mi-a trezit şi mie patima. Oare Seth m-ar privi la fel dacă am face asta? Nu ştiu cum, dar mă aşteptam ca răspunsul să fie afirmativ. Ştiam că Seth vede sexul ca pe un lucru serios, în ciuda libertinajului personajelor sale. El ar fi tratat cu seriozitate o asemenea întâlnire. De asemenea, deşi nu aveam nicio dovadă, mă gândeam că Seth ar fi la fel de reţinut cum era acum Bastien, lăsându-mă pe mine să iau frâiele, fără nimic agresiv din partea lui.

Mâna mi-a lunecat şi mai jos, până la betelia jeanşilor, acolo

unde i se ghiceau boxerii albaştri de flanelă. Mi-am plimbat degetele pe sub margine, stârnindu-mă şi mai tare cu jocul ăsta periculos. Era o senzaţie îmbătătoare să fiu aşa de aproape de un teritoriu până acum interzis. Degetele cercetătoare au început să-mi tremure. Niciodată, niciodată nu aş fi permis să ajung până aici cu Seth, nu şi dacă eram lipiţi unul de altul, îmbrăcaţi aşa de sumar. De mult judecata mi-ar fi dat semne de viaţă înainte să se întâmple ceva periculos. Dar Bastien avea dreptate: nu se putea petrece nimic periculos în noaptea asta.

Cel puţin nu fizic.

M-am uitat din nou la el. Şi lui i se accelerase respiraţia, iar spaţiul dintre noi a fremătat. Ce tare semăna cu Seth, am realizat eu. Aşa de tare. Avea să fie simplu să mă prefac.

M-am întins spre el şi l-am sărutat, gustând din nou acele buze moi, trecându-mi limba peste ele ca să le savurez pe deplin. Mâinile lui mi s-au plimbat pe spate, atingând mătasea şi pielea mea goală. Eram îmbrăcată cu ce avusesem pe mine în ultima fotografie: un alt furou, cu partea de sus decoltată, din dantelă de culoarea fildeşului, şi cu partea de jos trandafirie, de mătase. M-am lăsat pradă acelui sărut, l-am lăsat să mă mistuie. În tot acest timp şi-a ţinut mâinile cuminţi, fără să-şi ia vreo libertate, lăsându-mă pe mine să dictez termenii.

M-am întins, l-am prins de mâini şi i le-am plimbat pe corpul meu. Voiam să ştiu cum e să mă mângâie Seth. Mi le-am pus pe fund, apoi pe coapse, făcându-l să-mi ridice furoul. S-a supus, prinzând mătasea între degete pe când mi-l ridica, deasupra sânilor, apoi peste cap. Am răsuflat în timp ce mâinile acelea îmi explorau corpul, cu fiecare porţiune de piele electrizată şi revigorată, şi deja eram goală.

— Întinde-te, i-am spus, surprinsă de asprimea din glasul meu.

Mi-a dat ascultare şi m-am târât în pat după el, încălecându-i şoldurile cu picioarele, aplecată deasupra lui, atingându-i pieptul cu părul, ca în noaptea aia acasă la Terry şi la Andrea.

Seth. Îl aveam pe Seth şi puteam să fac tot ce voiam.

— Am sărutat din nou, mai tare decât înainte, de parcă gura mea ar fi realizat că se putea termina în orice moment şi că acum trebuia să ia cât de mult putea. M-am ridicat uşor şi i-am pus iar mâinile pe mine.

— Atinge-mă, nu te opri.

M-am întors iar la buzele lui, strivindu-i-le, jucându-mă cu dinţii pe carnea aceea moale. În tot timpul acesta, mâinile lui mă străbăteau cum îi ordonasem şi mi s-au oprit sub sâni, mi i-au prins în căuş şi mi i-au mângâiat. Degetele i-au poposit pe sfârcuri, care deja mi se întăriseră, şi le-au atins uşor la început, strângându-le apoi cu mai multă intensitate. Am strigat pe când propriile simţuri sălbatice îmi erau asmuţite şi mi-am lipit buzele de gâtul lui. I-am frământat cu sălbăticie pielea moale de acolo, apăsând şi muşcând, de parcă aş fi putut să-l însemnez pe Seth ca fiind al meu pentru totdeauna dacă îi lăsam o urmă.

În sfârşit m-am desprins de el, m-am ridicat uşor în genunchi şi i-am dus mâinile între picioarele mele. M-a mângâiat fără să-i zic eu, şi şi-a trecut degetele peste clitorisul meu, făcând t a senzaţia aceea arzătoare şi năvalnică să capete intensitate.

Degetele i se mişcau cu uşurinţă pentru că eram udă. Extazul a fost din ce în ce mai mare până când m-a adus în pragul agoniei, dar l-am oprit înainte să ajung în vârf şi să mă eliberez.

— Am tras înnebunită de jeanşi şi de boxeri, scoţându-i de pe el cât de repede posibil. Am oftat tremurător şi i-am privit umflătura perfectă de parcă ar fi fost ultima mea şansă la viaţă. M-am lăsat înapoi în jos, lipită de el, frecându-mă de umflătura aceea, lăsând-o pe ea să termine ce începuseră degetele lui. Am avut orgasm aproape instantaneu, dat fiind că deja eram la limită, şi, înainte ca spasmele să înceapă să se domolească, l-am strecurat în interior, lăsându-l să mă umple, până ce am simţit că nu mai rămăsese nimic din mine în propriul corp, doar el.

Încă mă lăsa să iau eu frâiele, dar nu era indiferent. Acum respiraţia îi era greoaie, avea buzele uşor întredeschise de dorinţă şi ochii lui mă implorau să fac mai mult de atât.

Iar eu… eu mă pierdeam. Nu-mi mai păsa decât de el în mine, mai aproape de atât nu fusesem niciodată de Seth. Încă aveam senzaţia că ceva trebuie să cedeze, că ceva trebuia să ne oprească. Dar nu a fost aşa, ci am devenit ceva mai mult decât o cuceritoare, am devenit o barbară, mi-am luat ce îmi doream fără să mă gândesc la consecinţe.

M-am mişcat deasupra lui, coborând cu putere de fiecare dată, dornică să mă străpungă. Îl ţineam nemişcat cu mâinile, nu că ar fi încercat să fugă. Sânii mi se cutremurau în timp ce

ne mişcăm la unison, iar sfârcurile îmi erau încă tari şi sensibile şi auzeam cum ni se loveau trupurile cu fiecare pătrundere, în sincron cu răsuflarea noastră întretăiată.

Mă înecam în Seth, în sudoarea şi în atingerile lui. Eram lichidă şi aurie, contopită cu el. Trupul îmi tânjea după el, ne sătul încă, şi m-am mişcat şi mai tare. Ştiam exact de ce poziţie am nevoie ca să am orgasm, şi nici măcar nu am încercat să-mi reţin valurile necontenite de fericire pulsândă care îmi umpleau trupul. Din când în când, între noi trecea o energie clocotitoare, dar nu era absorbţia care avea loc de obicei între mine şi o victimă, ci inevitabila împărtăşire care se petrecea între un incub şi un sucub, două fiinţe ale căror trupuri erau menite să culeagă forţa vieţii.

Trebuia să-l devorez pe Seth, să iau cât de mult puteam. Era singurul meu scop. Timpul trecea. Trupul meu îşi procura plăcerile des şi cu înfometare. I-am repetat numele întruna, uneori în şoaptă, alteori ca pe un strigăt, până când, epuizată, nu m-am mai putut mişca. M-am oprit, prăbuşindu-mă aproape pe el.

Abia mai puteam respira şi m-am străduit să inspir aerul de care aveam nevoie. Era încă în mine, pregătit încă, dar eu eram aproape carne vie. Aveam gâtul uscat şi mă durea. Eram acoperită de broboane de sudoare şi stăteam aplecată deasupra lui, gâfâind, disperată, ca un animal ce abia îşi potolise foamea, indiferent la cel ce zăcea sub el.

M-a privit atent şi mi-a mângâiat obrazul umed cu o mână grijulie. Apoi, ca la un semnal nerostit, m-a trântit pe spate ca să termine şi el, în sfârşit. Mi-a luat gleznele, mi le-a pus pe umeri, s-a aşezat în genunchi şi a intrat din nou. Am scâncit uşor. Eram moale, incapabilă să fac orice altceva, zăcând acolo şi lăsându-l să facă tot ce vrea cu mine. Mi-am întins mâinile la întâmplare deasupra capului, iar degetele mi-au atins tăblia neagră a palului şi am închis ochii, încântată să-l simt pe Seth cum mă iubeşte. Eram slăbită, epuizată, dar tot mă simţeam minunat. Am deschis ochii şi l-am privit strivindu-mi corpul cu forţă, reuşind în sfârşit să se lase pradă propriei plăceri. Se abţinuse atâta timp de dragul meu, aşteptând să-mi potolesc eu dorinţa. Acum el era cel înfometat, devorându-mă după bunul plac. În sfârşit s-a eliberat cu un geamăt firav, închizând un pic ochii, lipindu-se de corpul meu pe când ejacula în mine. Când a

terminat, s-a prăvălit înainte, a ieşit şi s-a întins lângă mine.

Am rămas aşa câteva momente, apoi m-a tras cu forţa lângă el şi m-a luat în braţe, lipindu-mă cu spatele de pieptul lui. Încă răsuflăm amândoi greu, întretăiat, pe măsură ce inimile ni se linişteau treptat. Mi-am odihnit obrazul pe braţul lui. Încă tremuram pentru că făcusem sex cu Seth, încă îl sini ţeam pe Seth în mine, copleşită de extazul devastator cu care îmi pustiise corpul.

Apoi, pe când mă ţinea strâns cu o mână şi cu cealaltă mă mângâia pe păr, am remarcat ceva. Nu mirosea cum trebuie.

Nu vreau să sugerez că mirosea urât, pentru că nu e adevărat. Pur şi simplu nu mirosea ca Seth. Nu era aceeaşi sudoare, nu simţeam mireasma discretă de mere, piele şi mosc, nu ora mirosul unic al lui Seth. Mirosea a Bastien. Era Bastien, mi-am amintit cu încăpăţânare, şi odată cu asta s-a risipit iluzia, vraja s-a rupt. Nu eram cu Seth, indiferent cât de bine semăna cu el. Eram cu prietenul meu, incubul.

— Schimbă-te la loc, i-am şoptit.

— Ce?

— Transformă-te în tine.

Nu m-a întrebat de ce şi, o clipă mai târziu, mă odihneam în braţele lui Bastien. Nu era Seth, am realizat cu un sentiment amar şi pustiitor, dar acesta era adevărul. După asta n-am mai spus nimic, am rămas în pat împreună tot restul nopţii. Însă pe mine nu m-a luat somnul. Am stat acolo tot timpul trează, cu privirile rătăcite în întuneric.

Capitolul 17

Ce zici, să pun acum posterele cu Lorelei Biljan? Sau să aştept până după ce trece faza cu E. J. Putnam?

Mi-am ridicat privirea de la facturile de pe birou. Citisem de vreo cinci ori acelaşi şir de cifre fără să înţeleg o iotă şi nu aveam decât un pic mai mult noroc cu întrebarea lui Tammi.

M-am frecat la ochi şi am întrebat-o:

— De ce… ar trebui să aşteptăm?

— Nu ştiu, a spus şi a ridicat din umeri. Mi se pare grosolan să îi facem reclamă unui autor cât timp celălalt are sesiune de autografe.

Mintea îmi mergea încet, probabil pentru că numai 5% din ea era de fapt aici, la librărie. Restul încerca să pună un pic de ordine în dezastrul care purta numele de „viaţa mea”.

— Ăăă… nu, nu contează. Pune-le pe amândouă. Sunt la numai o săptămâna distanţă şi vrem să aibă şi Biljan parte de publicitatea pe care o merită. Şi în plus, nu cred că autorii sunt chiar aşa de preocupaţi de concurenţă. Ei sunt destul de potoliţi.

Tammi şi-a trecut o mână prin părul scurt şi roşcovan.

— Ştiu şi eu? Sunt celebri şi pe deasupra artişti. Pare să fie o combinaţie nu prea fericită, mă refer la temperament, chestii de genul ăsta. Nu toţi scriitorii sunt ca Seth. De fapt, pun pariu că atunci când se enervează destul de tare dintr-un motiv, e chiar dur.

— Mai e ceva? am întrebat, cu ceva tăios în glas. Dacă nu, pune toate posterele, da?

Mi-a aruncat o privire speriată şi a plecat din birou. Când a închis uşa, mi-am lăsat capul jos pe birou şi am mormăit, Tammi, în binecuvântata ei naivitate adolescentină, habar n-avea ce aproape de ţintă lovise. Eram de acord cu ea că Seth putea arăta multă mânie dacă i se dădeau motive.

Ca de exemplu dacă îl înşela iubita.

E adevărat, Bastien avusese dreptate când spusese că definiţia pe care o dădeam Seth şi cu mine cuvântului „înşelare” era aproximativă, dar până şi eu ştiam ce intra şi ce nu în categoria asta. În chestiunea menţionată nu existau nuanţe, nici mutabilitate. Pe scurt, o făcusem de oaie.

Îmi dădusem şi eu seama, în timp ce fusesem cu Bastien, În acea împreunare necurată. După ce îmi petrecusem noaptea fără să pun geană pe geană, plecasem în zori şi luasem un taxi până în Queen Anne, cu corpul suferind încă. Nu voisem să vorbesc cu el. Dormea aşa de profund că nici nu mă auzise plecând. Pe el nu-l apăsa vina.

Dar pe mine? Eu dădeam pe dinafară. Nu numai atât, mai şi trebuia să iau o hotărâre în porcăria asta: să spun sau să nu spun? De fapt, asta mă sâcâise toată ziua la serviciu. Gata cu trecutul, numai atât puteam să mă chinui din cauza lui, acum atenţia mea era îndreptată asupra acţiunilor din viitor.

Din fericire, Seth lucrase azi de acasă, lucru care ajuta un pic. Până la urmă, stabiliserăm să ne întâlnim seara, dar până

atunci, încă mai aveam timp să găsesc o soluţie, oricare. Totuşi, când m-am dus acasă la încheierea turei, nu eram mai aproape de un răspuns decât la începutul zilei.

Mi-am tras tristă un scaun la masa din bucătărie şi m-am aşezat, înarmată cu pix şi hârtie. Aubrey a sărit pe tăblia mesei şi s-a instalat să se uite la mine, cu jumătate de corp împrăştiat pe pagina mea. Am împins-o mai încolo şi am făcut următoarea listă:

NU-I SPUN LUI SETH

Pro: se reia starea existentă, nu se supără

Contra: mă roade sentimentul de vină şi strică faza cu cinstea

Am analizat un pic lista, surprinsă că nici categoria pro, nici categoria contra nu conţinea mai multe puncte. Atâta era toată. Am coborât mai jos pe foaie şi am scris şi cealaltă variantă.

ÎI SPUN LUI SETH

Pro: aşa e corect

Contra: recunosc că sunt o idioată, dezastru emoţional, inevitabilă despărţire, o eternitate la propriu de durere sfâşietoare şi de regret

Am rămas cu pixul în mână şi mi-am mutat privirea de la o listă la cealaltă.

— Asta nu prea lămureşte lucrurile, Aubrey.

În încercarea de a-mi alina frustrarea, am aruncat pixul undeva, prin living. Aubrey i-a privit interesată traiectoria, apoi a ţâşnit, pornind la vânătoare.

— Ce trebuie să-i spui lui Seth?

— Iisuse! am urlat, efectiv sărind câţiva metri în sus.

Carter apăruse din pământ, din iarbă verde şi acum stătea lângă masă, relaxat şi scump la vorbă. Purta un tricou negru peste o cămaşă gri călduroasă şi aceiaşi jeanşi pe care jur că îi purta de câţiva zeci de ani.

— Să nu mai faci din astea, da? Să ştii că ciocănitul nu e o artă de mult dată uitării.

— Scuze. Şi-a tras un scaun şi l-a încălecat, aşa că mâinile lui lungi îi atârnau leneşe peste spătar. Şi-a dat la o parte părul blond lăieţ şi a făcut un gest spre lista mea. N-am vrut să le întrerup.

— Nu m-ai întrerupt, am mormăit, mototolind hârtia. Am

aruncat-o şi pe ea în living, ca să aibă Aubrey mai mult vânat.

— Vrei să discutăm despre ceva anume? s-a oferit.

Am ezitat. Dintre toţi oamenii pe care îi cunoşteam, numai Carter crezuse permanent în relaţia mea cu Seth. Era singurul care nu o tratase ca pe o glumă. În anumite privinţe, asta l-ar fi calificat pentru postul de confident, dar în acelaşi timp îl descalifica. Nu-i puteam mărturisi singurei persoane caro crezuse în mine cât de tare o scrântisem într-un moment de slăbiciune.

— Nu, i-am retezat-o. Dar presupun că ai tu un subiect de discuţie.

S-a uitat la mine o clipă, de parcă ar fi putut să mă facă să spun ce ţineam pentru mine, dar apoi a renunţat.

— Am ceva pentru tine.

A întins mâna pumn, şi, când a deschis-o, am văzut un săculeţ. L-am luat şi am mângâiat materialul. Habar n-aveam ce era, dar textura lui fină îmi amintea de petala unei flori. Am dat să-l deschid.

— Nu, m-a avertizat, iar tonul lui poruncitor m-a oprit imediat. O să rupi vraja.

— Ce vrajă?

— Cea care ascunde ce e în săculeţ şi care îţi disimulează amprenta de nemuritoare.

Am dat înţelegătoare din cap. Poate că nu ştiu eu ce să fac cu viaţa mea amoroasă, dar la conspiraţii de nemuritori mă pricep.

— Ca să mă ascundă pe mine şi pe asta de furnizorul lui Alec.

Îngerul a dat şi el din cap la rândul lui.

Am ţinut săculeţul în aer şi l-am agitat către el.

— Şi o să aflu şi eu ce e acolo?

— E o… A făcut o pauză, nu pentru că nu voia să-mi spună, ci ca să caute cuvântul potrivit. E o săgeată, cred. Sau mai bine zis, vârful unei săgeţi. Dar sună ciudat. Neah, hai să-i zicem săgeată. Are vreo doi centimetri şi jumătate. E o săgeată care seamănă cu capul de lemn al unei săgeţi.

— Bine, am înţeles. Şi ce fac eu cu vârful ăsta de săgeată?

— Îl înfigi în inimă nemuritorului.

— Uau. Adică… la fel cum aş trage un vampir în ţeapă?

— Ăăă, nu tocmai. O să vezi tu oarecum la momentul potrivit. Totul e să te mişti iute. Imediat ce deschizi săculeţul, o să ştie

ce eşti şi ce e acolo. Chiar nu vrei să-i laşi timp să reacţioneze, pentru că dacă apucă, nu o să fie prea drăguţ. Acţionează repede şi nu sta pe gânduri.

— Şi în ce fel ne rezolvă nouă toate problemele o bucăţică de lemn?

— E un lemn special, a răspuns cu un rânjet.

— O, da, aşa se explică totul.

— Te întâlneşti curând cu el?

— Al naibii de curând, de fapt. Probabil că m-aş fi putut întâlni cu el ieri dacă voiam, Alec era tare nerăbdător să mă prezinte.

Carter s-a încruntat, meditând la ce-i spusesem.

— Hmm. Ciudat.

— Ar trebui să-mi fac griji?

— Nu mai mult decât la gândul că o să ataci un nemuritor

— Dar o să fiu în siguranţă dacă mă mişc iute şi nu mă gândesc de două ori, da?

— Aşa e. Mă gândesc că deja o faci destul de des, nu?

— Mai trebuie să ştiu ceva?

— Hm… ia să vedem. Ah, da. De fapt, să nu acţionezi până nu te provoacă.

— Poftim? am spus, cu ochii mari la el. Nu e deja o provocare faptul că e un nemernic care le bagă pe sub nas muritori lor substanţe care creează dependenţă şi care îi pot distruge?

— În mod paradoxal, nu, nu este. Trebuie să fii ameninţată într-un fel sau altul.

Am aruncat iritată săculeţul pe masă. Era tipic pentru Carter şi Jerome. O maşinaţiune bizar de complexă, cu nuanţe şi chichiţe de-a dreptul ridicole.

— Ameninţată, zici? Cum ar putea să mă ameninţe? Nu poate, asta dacă nu cumva… Ia stai un pic, nu e genul de nemuritor care poate să mă omoare, nu?

— Nu, sigur că nu. Dar poate să te facă să te simţi… neplăcut. În orice caz, există mai multe modalităţi prin care se poate ameninţa o persoană. Dacă îţi face rău… sau dacă te simţi vulnerabilă… Când dă senzaţia că ar putea să abuzeze de puterea pe care o are asupra ta, atunci merge. E un nemuritor mai puternic decât tine. Faptul că profită de tine, mai ales că tu îi aparţii lui Jerome, ca să zic aşa, e motiv să-i dai peste degete. Astfel ai motive să te aperi. Dar dacă îl ataci în mod gratuit, o

să ai necazuri cu şefii că te iei de alţi nemuritori. În acelaşi timp, ne faci nouă probleme că te-am înarmat.

— Asta sună a cursă.

— Ce cuvânt urât. Hai să ne menţinem în sfera autoapărării.

— Deci crezi că o să iasă atât de urât încât chiar o să am nevoie de autoapărare?

— Nu ştiu, a spus şovăielnic. Chiar nu ştiu.

— Mda, dar atunci, dacă tipul se poartă frumos şi îmi vinde o porţie de ambrozie, nu pot să fac nimic? Mi-am irosit drumul până acolo?

— După cum am spus, nu ştiu. Serios. Dar sincer… dacă îţi oferă pe tavă o întâlnire cu el, nu pot să nu mă gândesc că se întâmplă ceva ciudat. Tu ai grijă, da? a spus, acum serios de-a dreptul. Eşti fată deşteaptă. Te descurci tu.

— Şi mă gândesc că poate la un moment dat îmi spui şi mie cine e tipul ăsta.

— Fericiţi cei săraci cu duhul.

Am dat din mâini în lipsă de vreo replică. Carter a mai făcut câteva schimburi de glume cu mine, apoi s-a ridicat să plece. A ezitat şi m-a privit curios.

— Eşti sigură că nu vrei să stăm de vorbă? E clar că te sâcâie ceva.

— Aşa e. Dar trebuie să mă ocup singură de chestia asta.

— Cum spui tu. Ne vedem.

Cât ai zice peşte, îngerul dispăruse.

Cam vreo oră mai târziu a apărut şi Seth, cu un pic de vopsea albastră pe faţă.

— Terry şi cu Andrea zugrăvesc în bucătărie.

— Am zâmbit, înghiţindu-mi tot puhoiul de sentimente.

— Cum de ajungi aşa de terminat când tu nici măcar nu pui mâna pe pensulă?

Am căutat o cârpă şi l-am şters pe faţă într-un inutil efort de a-l curăţa. Stând aşa de aproape de el, dintr-odată mi-au revenit în memorie scene de noaptea trecută. Mâinile lui care îmi mângâiau sânii, el în mine, umplându-mă, trupurile noastre mişcându-se la unison, buzele lui întredeschise în momentul orgasmului.

— Nu iese, i-am spus brusc şi m-am retras.

— Ah. Bine.

Am fost morocănoasă şi tăcută tot restul serii, crispată şi

rece la orice soi de atingere. Seth imediat m-a simţit şi m-a lăsat în pace. Am mers câteva cvartale mai jos la un cinematograf la care rulau doar filme nominalizate la Oscar şi de artă, din cinematograful independent. Am văzut un film independent, şi trebuie să recunosc că mi-a scos din minte viaţa amoroasă, chiar dacă numai preţ de două ore.

Apoi, când am mers la un restaurant italian, m-am lăsat atrasă într-o discuţie despre calităţile filmului. Mă şi miram că gura îmi ţinea pasul cu discuţia, în vreme ce restul era într-o lume cu totul diferită.

Îmi revenea întruna în memorie ce se întâmplase noaptea trecută, şi nu doar faza cu sexul. Am analizat totul, evenimentele care duseseră la asta. De ce o făcusem? Ce mă determinase să cedez? Oare chiar fusese o tentativă generoasă de a-mi rezolva problema cu Seth înlăturând ispita? Fusese o dorinţă nimicitoare de a-mi calma hormonii cu Bastien? Sau, cel mai probabil, fusese un gest egoist din partea mea? O dorinţă arzătoare de a atinge ce nu trebuia să am, nu doar pentru că ne putea ajuta relaţia, ci doar pentru că voiam s-o fac. Îmi dorisem să simt plăcerea aia, tânjisem după corpul lui şi pur şi simplu cedasem în faţa plăcerii ăleia chinuitoare. Eram o creatură a iadului, în fond. Am mai spus că nu suntem tocmai recunoscuţi pentru capacitatea de autocontrol.

Oare?

Totuşi, nimic din toate astea nu schimba faptul că se întâmplase. Se întâmplase şi trebuia să fac ceva pe tema asta. Oare?

Seth stătea în faţa mea, vesel nevoie mare în timp ce vorbeam. Uneori chiar sunt fericiţi cei săraci cu duhul. Gândul mi-a zburat iar la liste. Dacă nu afla niciodată, nu-l putea răni adevărul. Puteam să continuăm ca până acum. Singura problemă era că eu ştiam adevărul. Trebuia să trăiesc cu gândul trădării ăsteia, nu numai în legătură cu relaţia noastră fizică, ci în acelaşi timp cu încercările noastre de a fi cinstiţi şi deschişi. Încă un punct pe lista mea cu secrete întunecate şi naşpa pe care le aveam deja.

— Mă urmăreşti, Thetis? m-a întrebat deodată.

— Ce?

Mi-a zâmbit uşor şi dulce şi şi-a dus mâna spre a mea să mă atingă, dar mi-am retras-o.

— Parcă ai fi la mii de kilometri distanţă.

Am schiţat şi eu un zâmbet drept răspuns. Aparent nu am fost chiar aşa de subtilă cum crezusem. M-am uitat la el, stu— diindu-i iubitele trăsături, şi am clătinat din cap. Nu puteam. Nu puteam să-i spun, nu încă.

— Sunt doar obosită, am minţit eu.

Am împărţit o porţie de îngheţată italiană, apoi ne-am întors la mine acasă. Abia ne aşezaserăm tabla de Scrabble când am simţit amprente de nemuritori.

Am mormăit, fără niciun chef de aşa ceva:

— Atenţie, vine toată gaşca.

Seth a părut nedumerit până să audă ciocănind la uşă. Am deschis şi i-am poftit înăuntru pe Hugh, pe Peter, pe Cody şi pe Bastien.

— Trăieşti, a spus Peter vesel, sufocându-mă cu o îmbrăţişare. Am încercat să te sunăm în seara asta.

— Iar eu am încercat toată ziua să dau de tine, a adăugat Bastien, accentuându-şi vorbele.

Eram perfect conştientă că mă sunase de multe ori. Special nu răspunsesem la telefon.

— Scuze, le-am spus tuturor.

— Salut, Seth, a spus Cody, bătându-l pe scriitor pe spate. Vampirul şi restul nemuritorilor s-au împrăştiat prin living ca la ei acasă şi le-am întâmpinat hlizelile şi comportamentul prostesc cu o privire distrugătoare.

— Băieţi, aţi dat iama prin baruri?

— Mda, a spus Hugh cu mândrie. Puteaţi să veniţi şi voi.

— Din fericire, e încă devreme, a spus Bastien. S-a plimbat prin living şi a făcut ochii mari, îngrozit la vederea tablei de Scrabble. Cum n-ai răspuns, am hotărât să venim şi să te invităm personal.

— Mergem să facem un biliard, a explicat Cody vesel. În localul ăla din Belltown. Veniţi şi voi? a spus şi i-a aruncat lui Seth un zâmbet de sforar. Georgina e o jucătoare dementială de biliard.

— Thetis se pricepe la orice, a şoptit Seth pe negândite, îmi dădeam seama după atitudinea pe care o avea că nu se simţea în largul lui cu o gaşcă de nemuritori beţi în încăpere. De asemenea, îmi dădeam seama că nu voia să meargă.

— Îmi pare rău, băieţi, le-am spus. Noi am fost deja pe afară.

Rămânem în casă.

Anunţul meu a stârnit remarci şi mormăieli dezaprobatoare.

— Haideţi, mă, s-a rugat Hugh, încercând să-i reţină atenţia lui Aubrey cu o jucărioară de pisici cu sforicică, însă ea nu s-a lăsat ademenită şi a sâsâit la el. Întotdeauna avem parte de o servire mai bună când vii şi tu cu noi.

— Şi dacă mă gândesc mai bine – a aruncat Bastien cu otravă – pare-se că nu faci nimic altceva mai palpitant. Ar trebui să ne fii recunoscătoare că am venit. Noi îţi oferim ceva. Ceva ce altfel nu ai putea obţine.

Mi-am păstrat calmul, dar cred că ceilalţi au simţit brusca tensiune din atmosferă.

— Îmi pare rău, am repetat. Noi stăm acasă. Puteţi să mai staţi un pic, dar apoi trebuie să vă dau afară. Avem treburile noastre.

— Nu mi-am dat seama că făceaţi ceva, a mormăit Bastien, aşa încât l-am auzit numai eu.

Poate şi vampirii, cu auzul lor supraomenesc.

— Ai şi tu ceva de băut? a întrebat Peter, îndemnându-mă delicat să fiu o gazdă bună.

Eu una eram încă într-o încleştare a voinţelor şi a privirilor cu incubul.

— Da, am cumpărat adineauri un pack cu şase sticle de Smirnoff Ice.

— O, a făcut Cody. Super!

El şi Hugh au dat iama prin frigider şi au înmânat tuturor sticle de băutură din malţ, mai puţin mie şi lui Seth. Noi am zis pas. Stând aşa şi pierzând vremea, în curând s-a legat o conversaţie pe subiecte banale, deşi Bastien, Seth şi cu mine nu am participat. Seth tăcea, pentru că întotdeauna proceda aşa în asemenea împrejurări. Bastien şi cu mine am păstrat tăcerea pentru că eram supăraţi unul pe celălalt.

M-am scuzat ca să mă duc la toaletă şi, când am terminat, m-am trezit că mă aştepta la uşă Bastien.

— Imediat te traversează alcoolul, nu? am întrebat şi am trecut pe lângă el.

Mi-a tăiat calea şi m-a lipit cu spatele de perete.

— Ce naiba te-a apucat? m-a întrebat în şoaptă.

— Nimic. Dă-mi drumul.

— Vax. Ţi-am lăsat vreo sută de mesaje. Mă eviţi.

— Şi? Am dreptul ăsta. E ca-n melodia aia.

— Stai să ghicesc, a spus el cu o pufnitură. Te bântuie vreo criză morală şi melodramatică din cauza nopţii trecute. Văd că faci des chestia asta în ultima vreme.

— Să nu-mi pomeneşti de noaptea trecută. N-ar fi trebuit să faci ce-ai făcut.

— Nu? Dumnezeule, Fleur, nu lua rolul victimei în treaba asta. Nu te-a obligat nimeni. Ai fost mai mult decât cooperantă. De fapt, aş îndrăzni chiar să spun că ţi-a plăcut.

— A fost o greşeală.

— Şi dacă mă eviţi se rezolvă problema? Nu-ţi face iluzii. Nu a fost o greşeală. Ţi-a prins bine. Te-am ajutat în felul ăsta. Ţi-am dat ceva ce altfel nu ai fi avut niciodată. O să-ţi aminteşti de chestia asta tot restul vieţii.

— Ca să vezi, am spus, mustind de sarcasm. Ce drăguţ din partea ta. Pentru că numai atât a fost la mijloc, nu? Ai făcut-o doar ca să mă ajuţi, nimic mai mult. În niciun caz pentru că puteai, pentru că eram „frumoasă, minunată şi mă doreai”.

— Ascultă-mă…

— Ba nu. Ascultă-mă tu. Dacă am chef să te evit, lasă-mă să te evit. Nu da buzna la mine acasă beat, încercând să mă forţezi să stau de vorbă cu tine. Pentru că aşa eşti mai dobitoc decât ai fi în alte împrejurări. Nu vreau să vorbesc cu tine. Nu prea curând. Poate niciodată.

— Niciodată înseamnă mult, a spus şi s-a aplecat spre mine, cu o mână pe braţul meu. Nu ţi se pare că exagerezi pentru un biet futai? În plus de asta, nu poţi să mă pui pe liber. Trebuie să mă ajuţi la faza cu Dana.

— Ba nu, i-am spus cu răceală. Nu trebuie. Să te descurci singur. Şi dacă te trimit în Guam, e numai vina ta. Poate că aşa ai timp să te gândeşti la relaţiile pe care le ai cu femeile în afara celor profesionale.

— La naiba…

— Georgina?

Ne-am întors amândoi şi l-am văzut pe Seth pe hol. Bastien şi cu mine eram aproape unul de altul, prea aproape, dar nu la modul drăgăstos. Orice om cu o jumătate de creier şi-ar fi dat seama că ne certam. Întreaga noastră atitudine sugera asta, la fel şi expresia noastră. Felul în care mă ţinea Bastien de braţ nu era tocmai prietenesc.

— E totul în regulă? a întrebat Seth cu precauţie.

Vorbise pe un ton scăzut, cumpătat, dar în expresia lui am zărit şi ceva necunoscut mie. Nu era iritare, altceva îi mocnea în priviri. Îmi spusese mai demult că el îşi alegea cu grijă bătăliile şi atunci m-am întrebat ce ar face dacă ar crede că incubul e o ameninţare serioasă la adresa mea.

— E totul în regulă, am spus.

M-am desprins din strânsoarea lui Bastien, şi el nu s-a opus.

— Da, mi-a dat dreptate cu un zâmbet rece. E totul în regulă. A trecut pe lângă mine, dar s-a oprit în dreptul lui Seth. Ar trebui să te simţi măgulit, i-a spus el. Majoritatea femeilor îl invocă pe Dumnezeu când fac dragoste, dar Fleur îţi strigă ţie numele. Aş fi zis că eşti vreo zeitate dacă mă gândesc de câte ori te-a omagiat noaptea trecută.

Şi-a văzut de drum spre living, dar eu nici măcar n-am rămas acolo ca să văd reacţia lui Seth, ci am dat buzna în urma lui Bastien.

— Ieşi afară, i-am spus. M-am uitat şi la ceilalţi nemuritori. Ieşiţi afară cu toţii imediat.

Peter, Cody şi Hugh au făcut ochii mari la mine, uluiţi. Îi mai dădusem afară de câteva ori, dar niciodată nu mă auzise niciunul dintre ei vorbind pe tonul ăsta. Prin urmare, s-au executat. Au ieşit fuguţa pe uşă, în mai puţin de un minut, iar când să iasă şi el, Bastien mi-a aruncat o privire rece.

După ce au plecat cu toţii, am inspirat adânc şi m-am întors spre Seth. Mânia şi disperarea îmi clocoteau pe dinăuntru.

— Lasă-mă să ghicesc. Vrei să ştii ce a vrut să spună.

Chipul îi era imposibil de citit.

— Sincer, nu ştiu, a spus deodată obosit. Nu ştiu dacă vreau.

— Îţi spun eu oricum.

Mă dureau cuvintele pe măsură ce le rosteam, dar nu mai voiam să păstrez secretul. Nu numai pentru că ciripise Bas— tien, ci şi pentru că ştiam că nu aveam să fiu capabilă să-l suport pe când îmi supura în interior. Era prea dureros. Îmi dădusem seama de asta în timp ce vorbisem cu incubul.

Nu am suflat o vorbă despre fotografii, dar în rest i-am povestit lui Seth totul. Totul.

Când am terminat, nu a spus nimic. A rămas cu privirea fixată într-un punct inexistent din aer, reluându-şi aerul neutru. După câteva minute de tăcere apăsătoare, s-a întors din nou

spre mine.
— Şi cum am fost?

Capitolul 18

Nu e amuzant, am spus.
— Mi se pare o întrebare pertinentă.
— Am privit, apoi m-am cuprins cu braţele.
— Numai atât ai de gând să spui?
— Nu… nu ştiu ce altceva să spun.
— Acum venea faza în care tu ţipai la mine.
A ridicat din sprâncene şi a spus:
— Aha, am înţeles. Nu ştiam că deja s-a stabilit cum trebuie să reacţionez.
— Nu asta… uite. M-am culcat cu altcineva. Şi n-am dormit doar. Nu eram obligată s-o fac… nu cum sunt obligată cu fiinţele umane. Ai înţeles, nu?
— Da, a spus, păstrându-şi calmul infinit.
— Şi nici nu eram beată, sau ceva de genul. Poate ameţită, dar încă stăpână pe simţurile mele.
— Da.
— Şi nu eşti supărat?
— Uluiala e sentimentul predominant în momentul ăsta. Să descoperi că cineva ţi-a împrumutat corpul e aproape mai tulburător decât partea cu sexul.
— Nu ţi-a împrumutat corpul propriu-zis… adică, ştiam că e el.
— Ştiu, dar tot e ciudat.
Când a redevenit tăcut, n-am putut decât să-l privesc cu ochii căscaţi, pentru că nu-mi venea să cred. Mi-a surprins privirea şi mi-a întors-o.
— Ce vrei? De data asta chiar părea enervat, aproape furios. Vrei să mă supăr? Aşa te simţi… pedepsită, sau ceva în genul ăsta? Asta vrei?
Nu am spus nimic şi am realizat că exact asta voiam. Citisem mai demult o carte în care un tip omorâse din greşeala o fată în timp ce conducea beat. Familia lui era puternică şi reuşise să-l scape de închisoare, dar lui nu-i plăcuse deloc chestia asta. El voia să se purifice prin pedeapsă, plătind pentru fărădelegile

sale. În momentul ăsta de aşa ceva simţisem şi eu nevoia.

— O merit, i-am spus lui Seth.

— N-o s-o primeşti acum, a spus cu un glas rece. Nu poţi să-mi dictezi tu sentimentele. Îmi pare rău.

Am rămas cu gura căscată, neştiind cum să reacţionez la întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Telefonul mobil mi-a întrerupt meditaţiile. Mi-am aruncat privirea la geantă, dar am lăsat să intre căsuţa vocală. După un moment, a sunat din nou.

— Ar trebui să răspunzi, mi-a spus Seth.

Nu voiam să vorbesc cu nimeni. Îmi venea să mă bag în pământ, dar am luat telefonul şi m-am uitat pe ecran. Nu recunoşteam numărul. Uneori era semn că mă suna Jerome. Dacă nu răspundeam, aveam mari şanse să mă trezesc cu demonul că se teleportează la mine, iar ăsta era, probabil, singurul lucru care putea împuţi şi mai tare situaţia.

— Îmi pare rău, i-am spus uşor lui Seth, înainte să răspund. Nu ştiam dacă îmi ceream scuze pentru întrerupere sau pentru ce făcusem cu Bastien. Alo.

— Salut, Georgina. Sunt Wyatt.

Mi-a luat ceva timp. Era colegul de trupă al lui Doug.

— Salut, ce faci?

— Naşpa. Nu ştiam pe cine altcineva să sun. Sunt la spital cu Doug.

Mi s-a oprit inima în loc.

— Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

— A… a luat nişte pastile.

— Ce fel de pastile?

— Nu ştiu sigur. Dar a luat un tub întreg.

Veştile lui Wyatt ne-au pus pe Seth şi pe mine în mişcare. Ciudat cum tragedia putea domina mânia. Indiferent ce probleme nerezolvate aveam noi, le-am dat o pauză, în timp ce porneam spre centru.

Wyatt îmi spusese pe scurt şi restul poveştii pe când plecam în fugă din apartament. Alec nu-i adusese şi ultima doză promisă, iar Doug se prăbuşise din nou, afundându-se în bezna înfiorătoare pe care o remarcasem mai înainte. Wyatt nu ştia prea bine ce declanşase supradoza fatală. Dădea vina pe orice, de la o pornire sinucigaşă şi până la încercarea disperată de a-şi potoli foamea de droguri prin alte mijloace. La urgenţe îi făcuseră spălături stomacale, iar doctorul spunea că

deocamdată era bine, dar că încă nu-şi recăpătase cunoştinţa. Wyatt mă sunase pe mine pentru că Doug nu avea rude aici şi nimeni nu ştia cum să ia legătura cu cele care nu locuiau în oraş.

Corey şi Min erau şi ei acolo când am ajuns. Ne-au mai dat ei ceva detalii şi au spus că nu interveniseră schimbări în starea lui Doug. Seth era tăcut, dar îmi dădeam seama că era la fel de preocupat ca mine.

Am întrebat dacă puteam să-l văd pe Doug, iar o asistentă mi-a spus că da. Am intrat singură în rezervă şi l-am găsit dormind, conectat la tuburi şi la un aparat care scotea nişte bipuri. Fusesem martoră la transformările tehnologice suferite de-a lungul anilor de aparatura medicală, de la lipitori la defibrilatoare, dar asta nu înseamnă că mă simţeam în largul meu în prezenţa lor. Aparatele care ţineau oamenii în viaţă îmi dădeau un sentiment ciudat, pentru că nu erau naturale, chiar dacă făceau bine.

— Of, măi Doug, am mormăit, stând la căpătâiul lui.

Era palid şi avea mâinile reci şi umede. Aparatul care scotea bipuri indica faptul că inima îi bătea constant, deci tot era ceva. Niciuna din celelalte date nu-mi spunea nimic.

— Am privit cu un sentiment de neputinţă. Muritorii, ani gândit eu, erau nişte fiinţe delicate, iar eu nu puteam face nimic în privinţa asta.

Cu mulţi, mulţi ani în urmă, Bastien şi cu mine lucraserăm la un salon de dans din Paris. În vremurile alea, dansatoarele erau aproape întotdeauna şi prostituate, dar nu mă deranja. Ocazia asta îmi oferise şi energia necesară unui sucub, şi venituri. Bastien lucra pe post de gorilă şi era, de ochii lumii, iubitul meu. Astfel putea să mă laude în stânga şi-n dreapta, garantându-mi reputaţia şi trimiţându-mi o clientelă frumuşică.

„E un tânăr care vine în fiecare noapte”, mi-a spus într-o zi incubul. „Se vede clar că e virgin, dar e şi bogat. Am stat de câteva ori de vorbă cu el. Nu-i place ideea de a plăti pentru sex, dar e obsedat de tine.”

Veştile astea m-au încântat, iar când Bastien mi l-a arătat pe gentilom, pe tot parcursul numărului i-am căutat privirea. Cum era de aşteptat, un slujitor de-al lui m-a solicitat discret după aceea în numele stăpânului său şi m-am dus repede să mă pregătesc în culise.

„Josephine”, a strigat un glas de lângă mine.

Când m-am întors, am văzut-o pe o altă dansatoare, o prietenă a mea pe nume Dominique.

„Ei”, am făcut, zâmbind. „Am o ofertă promiţătoare.” Posomoreala de pe chipul ei mi-a curmat vorbele. „Ce-ai păţit?”

Dominique era micuţă şi blondă, cu un aer de copil al străzii, de parcă nu s-ar fi hrănit destul. Însă asta nu era nicio surpriză. Niciuna dintre noi, practicantele acelei profesii, nu ne hrăneam destul de bine.

„Josephine…”, a şoptit, cu ochii albaştri larg deschişi. „Am nevoie de ajutorul tău. Cred… cred că sunt însărcinată.”

M-am oprit ca trăsnită.

„Eşti sigură?”

„Destul de sigură. Nu ştiu ce să fac. Am nevoie de postul ăsta. Ştii foarte bine.”

Am încuviinţat din cap. Din culise, Jean, omul care-şi lua partea din învârtelile noastre amoroase, a urlat la mine să mă grăbesc ca să-mi întâlnesc clientul. Am strâns-o iute pe Dominique în braţe şi i-am spus:

„Trebuie să mă duc. Ne vedem mai încolo, da? Găsim noi o soluţie.”

Dar nu a existat un „mai încolo”. Tânărul, Etienne, s-a dovedit a fi adorabil. Era mult mai tânăr decât se presupunea că eram eu şi avea o logodnică. În materie de sex era nesigur. O parte din el simţea că trebuia să fie pur pentru mireasa lui, însă partea cealaltă voia să se arate experimentat în noaptea nunţii. Şi asta a fost partea care a câştigat şi cea care mi l-a adus în pat, oferindu-mi mie bonusul atât al pângăririi morale, cât şi al energiei.

Mă ura pentru stilul meu de viaţă şi pentru puterea pe care o aveam asupra lui, dar asta nu l-a împiedicat să vină în fiecare zi în săptămânile care au urmat.

„Te urăsc pentru asta”, mi-a spus odată după ce fuseserăm împreună. Stătea pe spate, în aşternuturi, transpirat, trăgându-şi sufletul după partida de sex. Eu stăteam lângă pat, mă îmbrăcam, iar el mă privea. „Mărită-te cu mine.”

Am râs tare şi mi-am dat părul, la vremea aia blond mieriu şi creţ, pe umăr.

S-a înroşit de mânie. Avea ochii şi părul închise la culoare şi un aspect copilăros.

„Te amuză?”

„Numai pentru că acum mă urăşti, acum mă iubeşti”, am spus zâmbind, pe când îmi legam corsetul. „Dar îmi închipui că sunt multe căsnicii în felul ăsta.”

„Nu totul e o glumă”, a spus.

„Poate că nu”, i-am dat dreptate. „Dar asta cam aşa sună.”

„Mă refuzi?”

Mi-am tras rochia peste cap.

„Sigur. Nici nu ştii ce-mi ceri. E ridicol.”

„Uneori mă tratezi ca pe un copil”, a spus şi s-a îndreptat. „Nu eşti cu mult mai mare decât mine. Nu ai dreptul să faci pe înţeleapta… mai ales că eşti o…”

— Am zâmbit.

„O târfă?” A avut decenţa să pară stânjenit. „Asta e problema, dulceaţă. Lăsând deoparte cât de tare o să se scandalizeze familia ta. Chiar dacă am reuşi să o scoatem la capăt, niciodată nu ai trece peste asta. Pe durata întregii căsnicii, care probabil ar fi scurtă, te-ar obseda toţi bărbaţii cu care am fost. Te-ai întreba dacă vreunul dintre ei a fost mai priceput. Dacă am făcut şi cu ei ceva ce ţie ţi se păruse nou şi deosebit.”

S-a ridicat furios şi şi-a tras pe el pantalonii.

„M-aş fi aşteptat să-mi fii recunoscătoare.”

„Măgulită” – am spus cu răceală – „dar nimic mai mult.”

Nu era cu totul adevărat. Adevărul era că, în ciuda siguranţei lui de om tânăr şi a schimbărilor de dispoziţie, îmi plăcea Etienne. Mult. Avea ceva ce mă atrăgea. Poate din cauză că toată sensibilitatea şi mândria veneau din natura lui artistică. Pictura era pasiunea lui. Şi iată din nou nefericita mea obsesie faţă de bărbaţii creativi. Din fericire, în acea perioadă a vieţii mele aveam destulă minte încât să evit complicaţiile cu fiinţele umane.

„Mi-aş dori să pot alege pe cine iubesc”, a spus cu amărăciune. „Pentru că nu te-aş alege pe tine, ştii? Dar aşa stă situaţia. Nu pot să nu mă gândesc la tine. Simt o atracţie căreia nu mă pot împotrivi.”

„Îmi pare rău”, am spus blând, surprinsă de strângerea de inimă pe care o simţisem. „Aşteaptă să te căsătoreşti. Soţia te va face să uiţi de mine.”

„Nu. Nu se compară cu tine.”

„E fără sare şi piper?”

Poate era o probă de egoism din partea mea, dar mai auzisem povestea asta.

„Plicticoasă”, a răspuns.

Atunci am auzit un ţipăt, unul înfiorător, încărcat de groază. Am uitat de Etienne şi am ţâşnit din cămăruţa jilavă. Am fugit pe hol până am dat de o grămadă de oameni şi de sursa nenorocirii.

Era Dominique. Zăcea pe un pat improvizat îngust, într-o baltă de sânge.

„Dumnezeule”, am icnit şi m-am lăsat în genunchi lângă ea. „Ce s-a întâmplat?”

Dar ştiam deja. Nu era nevoie de explicaţiile celorlalte dansatoare. Îi neglijasem rugăminţile cu câteva săptămâni în urmă, prinsă în propriul vârtej romantic, aşa că îşi căutase singură o soluţie, cum făceau deseori atât de multe femei din clasa de jos. Din nefericire, în vremurile alea nu existau aparatură şi nici igienă, aşa că un avort era un lucru periculos, deseori fatal.

„Dumnezeule!” am repetat.

Niciodată nu-mi pierdusem nevoia de a recurge la creatorul meu, în ciuda renunţării teoretice.

Am strâns-o de mână, neştiind cum să procedez. În mulţime a apărut şi Etienne, pe jumătate dezbrăcat, şi m-am uitat disperată la el.

„Du-te după doctor. Te rog.”

Indiferent cât de tare îi rănisem mândria refuzându-l, nu-mi putea întoarce spatele în momentul ăla. A dat să plece, dar l-a prins Bastien de braţ.

„Nu, n-are rost.” Apoi mi s-a adresat mie: „S-a dus, Fleur.”

M-am uitat la chipul tânăr al lui Dominique. Era palidă, cu ochii goi şi sticloşi, privind fără ţintă. Ştiam că ar trebui să i-i închid, dar dintr-odată nu voiam s-o ating. I-am dat drumul la mână, m-am dat uşor înapoi, căscând ochii îngrozită.

În niciun caz nu era prima oară când vedeam un mort, dar în momentul ăla înţelesesem ceva ce până atunci nu mai realizasem cu atâta limpezime. Acum era aici, acum nu mai era. Of, ce însemna o simplă bătaie de inimă!

Duhoarea muririi plutea prin aer, zugrăvind cumplitul adevăr al oamenilor. Ce vieţi scurte aveau! Şi fragile. Erau ca nişte

păpuşele de hârtie, se făceau scrum cât ai clipi din ochi. Câţi văzusem venind şi plecând mai bine de un mileniu? Pe câţi îi văzusem din copii, bătrâni, pe catafalc? Duhoarea muririi. Ameninţa să împresoare camera. Cum de n-o simţea nimeni altcineva? O uram… şi mi-era teamă de ea. Simţeam că mă sufoc şi m-am dat şi mai mult înapoi.

Şi Bastien, şi Etienne au venit la mine, încercând crispaţi să-mi aline suferinţa, dar nu voiam să aud de aşa ceva. Dominique, o copilă, tocmai sângerase până se scursese toată viaţa din ea în faţa mea. Ce fragile erau fiinţele umane! Trebuie să plec de acolo până nu mi se făcea rău. M-am ferit de cei care voiau să mă consoleze şi am fugit.

— Ce fragile sunt fiinţele umane, i-am şoptit lui Doug.

Sentimentul care mă copleşise acum, pe când stăteam lângă el, nu era suferinţă, nici disperare. Era mânie. Mânie incontrolabilă. Or fi fost ele fiinţele umane fragile, dar unele încă mai erau în grija mea. Şi fie că era o nebunie din partea mea, fie că nu, nu puteam să-mi neglijez îndatorirea. Doug era una din ele, iar cineva mai că îl răpise prematur dintre noi.

M-am ridicat, l-am mai strâns o dată de mână şi am ieşit cu paşi mari din încăpere. Judecând după privirile şocate pe care mi le-au aruncat Corey, Min şi Wyatt, trebuie să fi avut un aer îngrozitor. Mi-am pus pe pauză mânia îndreptăţită când am remarcat ceva.

— Unde e Seth?

— A zis că trebuie să plece, a spus Corey. Ţi-a lăsat chestia asta, a spus şi mi-a dat o bucată de hârtie cu scrisul neciteţ al lui Seth.

„Thetis, vorbim mai târziu.”

Am rămas cu ochii căscaţi la el, cu un gol în suflet. Simţurile îmi amorţiseră. Mintea nu-mi permitea să mă concentrez asupra lui Seth în momentul ăsta. Am mototolit hârtia, mi-am luat la revedere de la băieţii din trupă şi am plecat din spital. Când am ajuns în hol, mi-am scos mobilul şi am sunat.

— Alec? Sunt Georgina.

— Salut, Georgina! a spus şi i-am sesizat neliniştea din glas – disperare, aproape.

— Ai avut dreptate, am spus, sperând că păream şi eu neliniştită. Ai avut dreptate, mai am nevoie de o doză. Acum. În noaptea asta. Poţi să faci rost?

— Da, a spus, cu o uşurare evidentă în glas. Absolut.

Am stabilit imediat un loc de întâlnire. Nu putea fi prea devreme pentru mine. De 24 de ore eram într-un carusel emoţional şi eram gata să-mi vărs sentimentele asupra lui Alec. Nu mai puteam să aştept, iar faptul că el părea aşa de nerăbdător era cireaşa de pe tort.

— Auzi, Georgina? a spus înainte să închid.

— Da.

Glasul îi suna ciudat; nu puteam să-i interpretez sentimentele.

— Nici nu ştii cât mă bucur că ai sunat.

Capitolul 19

Casa traficantului era departe de drum, cum le şade bine caselor sinistre, presupun. Dincolo de subiectivitatea mea, nu era mare lucru ciudat la casă. Era mare şi scumpă, întinzându-se leneş pe pajiştea frumos tunsă, lucru vizibil până şi noaptea. Într-o zonă în care terenul era la mare preţ, atâţia metri presupuneau un purcoi de bani. Spre deosebire de casa lui Bastien, asta nu avea vecini la fel de prosperi. Casa asta era o categorie în sine, nu putea fi parte dintr-un cartier mărginaş.

— Unde suntem? am întrebat, pentru că îmi părea genul de întrebare naivă care se impunea.

Alec îmi spusese să vin în centru, apoi mă condusese aici cu maşina lui. Eram la vreo douăzeci de minute de oraş.

— Aici stă tipul ăsta, mi-a spus vesel. Pe măsură ce ne apropiam de casă, era şi mai binedispus. Îţi face el lipeala.

Maşina a rulat pe Aleca lungă şi sinuoasă şi s-a oprit lângă garaj. Cu un gest ciudat, cavaleresc, mi-a deschis portiera şi mi-a făcut semn să-l urmez înăuntru. Mi-am aruncat privirea înapoi la Fordul lui Topaz rablagit şi n-am putut să nu gândesc că ar trebui să iasă mai mulţi bani din meseria de lacheu al unui traficant de droguri nemuritor.

Alec m-a condus printr-o uşă laterală în casă, şi până şi eu am fost uluită de ce am găsit înăuntru. Primul cuvânt care mi-a trecut prin cap a fost „lux”. Şi nu mă refer la unitatea de măsură, ci la opulenţă, genul din care îţi vine să te înfrupţi. Pereţii, podeaua şi tavanul erau din lemn de esenţă tare, închis

la culoare şi lucios, de parcă am fi fost într-o cabană, adică într-o cabană cu preţul de ordinul milioanelor. Bârne din aceeaşi esenţă aspectuoasă traversau în zigzag tavanul boltit, ca al unei catedrale. Picturi în ulei în nuanţe minerale, prinse în rame de aur, atârnau pe pereţi, şi mă pricepeam destul la artă încât să-mi dau seama că nu erau luate de la supermarket.

Am traversat holul şi am mai dat şi peste altele asemănătoare în living. Punctul de atracţie era un şemineu enorm, a cărui faţadă din cărămidă se înălţa până la tavan. Deasupra gurii şemineului era atârnat un panou din vitraliu multicolor reprezentând un peisaj, iar flăcările focului duduitor, alături de mai multe lumânări strategic amplasate, erau singurele surse de lumină din cameră. Nimic electric.

În lumina aceea difuză, jucăuşă, l-am simţit pe bărbat, înainte de a-l vedea. A răzbătut până la mine aceeaşi amprentă de nemuritor necunoscută mie pe care o simţisem la concert, la care se mai adăuga ceva. Stând aşa de aproape de el, am remarcat cât de tare semăna cu cristalele. Sau mai bine spus, cât de tare semăna amprenta cristalelor cu a lui, de parcă ele ar fi fost versiuni palide, granulate, ale capodoperei. Vibraţiile pe care le răspândea erau ciudate, dar nu la fel de discordante precum cele ale cristalelor.

— Alec, a spus o voce cremoasă. Cine este adorabila ta prietenă?

Bărbatul s-a deşirat de pe canapea cu o mişcare curgătoare. Acum vedeam trăsăturile cunoscute mie deja: pielea bronzată impecabilă, părul lung şi negru, pometii înalţi. Era îmbrăcat tot în stilul ăla tare de tot, victorian, cu o cămaşă superbă de mătase cu mâneci bufante, care îi lăsa la vedere pielea netedă prin decolteul în formă de V.

— Ea e Georgina, a spus Alec, cu un glas tremurat de emoţie şi entuziasm. Exact cum ţi-am zis.

Bărbatul a lunecat până la noi şi mi-a luat mâna.

— Georgina. Un nume frumos pentru o femeie frumoasă, a spus şi mi-a dus-o la buzele pline şi roz şi mi-a sărutat-o. Mi-a ţinut mâna o clipă, pătrunzându-mă cu ochii negri, apoi s-a îndreptat uşor şi mi-a dat drumul. Eu mă numesc Sol.

M-am abţinut să nu fac glume negândite şi/sau să-i crăp capul tipului ăstuia şi am optat în schimb pentru un aer inocent, uluit, în amestec cu un pic de teamă.

— B… bună, am spus, am înghiţit în sec şi m-am uitat în jos.

— Ai făcut o treabă bună, i-a spus Sol lui Alec. Foarte bună.

Nu era nevoie să mă uit la Alec ca să-mi dau seama că efectiv se topise de uşurare.

— Şi deci… asta înseamnă… că pot, ăăă…?

— Da, da.

Dacă nu greşeam, în vocea aia plăcută se insinua şi un pic de iritare.

— După aia. Acum du-te sus. Te chem eu când sunt gata. Alec a dat să plece, dar l-am prins de mânecă, jucând încă rolul demoazelei speriate.

— Stai, unde te duci?

Mi-a zâmbit.

— Mă întorc imediat. Stai liniştită. Mai voiai, nu? Îţi dă Sol. Trebuie să fi părut chiar înspăimântată, pentru că m-a strâns de mână ca să mă liniştească.

— E în regulă. Serios.

Mi-am muşcat buzele şi am dat ezitant din cap. Mi-a susţinut privirea un moment şi în ochi am citit ceva ce amintea de regret. Apoi a plecat.

— Vino lângă mine, a spus Sol, prinzându-mă din nou de mână şi conducându-mă spre o canapea somptuoasă de lângă şemineu.

Căldura răspândită de vâlvătaia portocalie m-a împresurat, iar în ochii lui negri se reflectau limbile de foc. M-am aşezat cu grijă şi, cum pernele erau prea mari, m-am lăsat mult pe spate. Am rămas amândoi în linişte.

Mi-a zâmbit nerăbdător şi i-am zâmbit şi eu la rândul meu, ezitant.

— Mi-a spus Alec că poţi să-mi dai mai multă… ştii la ce mă refer… la chestie din aia.

— Deci ţi-a plăcut?

— Da. Cum să nu. M-a făcut să mă simt…

— Nemuritoare?

— D… da, aşa e. Te rog. Mai am nevoie. Îţi plătesc… tot ce vrei tu.

A făcut un gest indiferent.

— Discutăm asemenea lucruri banale mai târziu. Deocamdată, hai să vedem dacă putem să-ţi potolim foamea.

S-a aplecat spre o măsuţă şi a ridicat două cupe. Cupe, auzi!

Ce elegantlâc.

— Asta ar trebui să-ţi ajungă deocamdată până facem rost de o porţie mai consistentă, a spus.

Am luat cupa de la el. Era grea, de aur, parcă. Numai bunătăţi, demne de hrana zeilor, mi-a trecut prin cap. În ele era un lichid roşu-închis. Dacă simţeam cristalele ca pe o mică părticică din Sol, atunci aura cupei îmi dădea sentimentul a o sută de Soli la un loc. Era intensă, puternică, pe lângă ea vibraţiile cristalelor erau un mare fâs. Poate aşa era ambrozia lichefiată.

Atunci am realizat că aşteptase cât timp eu meditasem.

— Bea.

Am ezitat, iar de data asta nu trebuia să mimez teama. Să beau? Ce naiba să fac? Dacă nu beam, mă dădeam de gol şi încă nu fusesem „provocată" ca să pot să-l nimicesc pe nemernicul ăsta, sau cum s-o numi ce-i fad cuiva cu o chestie ca un vârf de săgeată. Carter şi Jerome îmi spuseseră că ambrozia nu putea afecta un nemuritor; spuseseră chiar că un nemuritor putea face faţă efectelor ei nasoale într-o anumită măsură, mult mai mult decât oamenii, însă asta nu făcea să mă simt mai bine. Preferam să se facă apel la talentele mele naturale pentru treaba asta, dar se pare că nu aveam să mă bucur de luxul ăsta. Nu mai puteam amâna treaba.

Am zâmbit timid, am dus cupa la buze şi am băut. A făcut şi el acelaşi lucru. Cine ştie, poate exacerbarea personalităţii avea să-mi dea o mână de ajutor în afacerea asta. Mai ştii, poate în mine sălăşluia vreun ego de amazoană neştiut de nimeni, care abia aştepta să sară la înaintare, impulsionat de ambrozie, şi să-i dea tipului una cu o cupă.

Odată ce s-a apucat Sol să bea, nu s-a mai oprit. A dat cupa pe gât până la ultima picătură şi l-am imitat şi eu. Nu era chiar aşa de nasoală la gust chestia aia. De fapt era dulce, aproape vomitiv de dulce. Lucrul cel mai ciudat la ea era consistenţa. Era groasă, aproape vâscoasă.

— Bravo, a spus şi mi-a luat cupa goală. O să te simţi mai bine în curând, şi apoi putem să stăm şi să discutăm raţional.

S-a aşezat într-o poziţie mai comodă, cu picioarele întinse, relaxat. Era suplu, cu trăsături delicate, şi îşi răsucea buclele brunete pe după degetele fine.

— Povesteşte-mi despre tine, Georgina. Cu ce te ocupi?

— Ăăă, lucrez într-o librărie.

— Hm, deci apreciezi lectura.

— Încerc.

A dat din cap spre un perete acoperit cu cărţi.

— Şi eu apreciez lectura. Nu e scop mai nobil decât lărgirea propriului orizont.

A început să discute cu mine despre unele din cărţile lui preferate şi am zâmbit, făcând comentariile adecvate. În timp ce stăteam de vorbă, am început să mă simt... ei, în absenţa unui termen mai sugestiv, am să spun bine. Da' bine-bine. Era de parcă m-aş fi ameţit de la o băutură excelentă. Simţeam furnicături în membre şi eram traversată de o euforie fierbinte. La o glumă de-a lui, m-am trezit că râd şi mai că păream autentică.

— Eşti foarte frumoasă, a spus deodată, şi m-am întrebat când venise aşa de aproape de mine.

A trebuit să clipesc ca să-mi menţin atenţia trează. Camera se învârtea un pic, iar mâinile şi picioarele îmi tot răspundeau cu întârziere la comenzi. Sol s-a întins şi m-a atins pe obraz, plimbându-şi degetele graţioase pe gâtul meu.

— Frumuseţea ta e un dar.

Am încercat să mă mişc, mai ales ca să văd dacă puteam, nu ca să-i evit atingerea. Sincer, atingerea lui era o plăcere, o plăcere extremă. Mi-a accelerat pulsul. În curând am descoperit că încă mai puteam să mă mişc, atât că devenisem un pic lentă.

— Şşş, a făcut, imobilizându-mă cu o mână pe încheietură. Nu-ţi fie teamă. O să fie bine.

— Ce... ce faci?

Acum îmi ţinea o mână pe după talie şi îşi ducea gura spre gâtul meu, acolo unde acesta se întâlneşte cu umărul. Îi simţeam buzele pe piele calde şi pline de promisiuni şi am tremurat un pic, încercând să îmi dau seama ce se întâmpla aici.

Evident, răspunsul scurt era că ceva nu era în regulă. Mă simţeam destul de ameţită şi de dezorientată, stări demne de un chef de studenţi de la Universitatea din Washington. Colac peste pupăză, nemuritorul ăsta, nemuritorul ăsta ciudat pe care abia dacă îl cunoşteam, dintr-odată îmi părea mai tentant decât îmi închipuiam că e posibil. Nu venisem să-i iau fundul la

şuturi? De ce mă giugiuleam cu el? Oare ăsta era efectul ambroziei? Oare astea erau trăsăturile mele esenţiale, capacitatea de a mă matoli şi de a mă delecta cu sexul? De a deveni şi mai uşoară decât eram deja?

Mâinile i-au coborât şi m-au descheiat la cămaşă, ca să poată luneca şi să-mi cuprindă sânii, care abia erau acoperiţi de sutienul negru din plasă pe care mi-l cumpărasem cu Dana. Acum deja mă săruta direct, cu gura lipită de a mea. Pe când limba lui mi se strecura delicat printre buze, am simţit o dulceaţă asemănătoare celei a ambroziei.

În rezumat, era un caz în care se impunea autoapărarea.

Aşa spusese Carter, dar deodată nu prea mai aveam nevoie de cine ştie ce apărare, dacă nu cumva de mine trebuia să mă apăr. Fără să fiu conştientă, mâinile mele îi descheiau pantalonii, iar corpurile noastre se împleteau pe perniţele moi.

Autoapărare. Autoapărare. De ce să mă apăr? Uitam ceva?

Ah, desigur. Săgeata.

M-am luptat cu ceaţa roşie care îmi zăpăcea simţurile, străduindu-mă să gândesc limpede. Săgeata. Ea avea să-l oprească pe Sol într-un fel sau altul, să-l oprească să mai răspândească otrava ambroziei, să mai facă rău oamenilor… precum Doug.

M-am războit cu dezorientarea şi mi-am smuls gura de a lui Sol, încercând să-mi extrag şi restul corpului din strânsoare. Am câştigat ceva spaţiu, dar nu prea mult. Încă era aproape.

— Nu… am icnit. Nu face asta. Opreşte-te.

Sol m-a privit surprins şi amuzat şi mi-a spus să tac:

— Nu ştii ce spui.

— Ba da. Opreşte-te.

Mi-am eliberat un braţ, care apoi s-a strecurat spre buzunarul în care era săculeţul de la Carter. Aveam nevoie şi de celălalt, dar mi-l ţinea Sol. Când mi-am coborât privirea, am văzut deodată că îi sângera încheietura. Cum se întâmplase chestia asta? Nu era opera mea.

— Georgina, vei fi onorată mai mult decât orice altă muritoare. Întinde-te pe spate şi nu te mai împotrivi. Nu-ţi fac niciun rău. În noaptea asta te vei delecta, ai cuvântul meu.

Şi-a apropiat iar gura de a mea şi din nou am fost cuprinsă de euforia aia debordantă. Din gât mi s-a strecurat un geamăt trădător. Sol l-a luat ca pe un semn de supunere şi a mai slăbit

strânsoarea în care îmi ţinea braţul, moment în care mi l-am mişcat suficient încât acum amândouă mâinile îmi atingeau săculeţul. Da, era o bătălie dificilă. Încă nu-mi controlam destul de bine mişcările, iar în momentul ăla mi se părea mult mai important să-l sărut decât un săculeţ tâmpit. Mintea nu voia să mi se concentreze pe nimic altceva.

Dar am forţat-o eu. Prin puterea voinţei, mi-am alungat din minte plăcerea fizică şi am rememorat fiecare efect al ambroziei la care fusesem martoră: Casey distrusă, oscilarea sălbatică a lui Doug între exuberanţă frenetică şi deprimarea cea mai neagră şi în final trupul lui fără vlagă ce zăcea pe un pat de spital.

Ce fragili sunt muritorii!

Foarte fragili. Iar Sol se juca cu ei de parcă ar fi fost o nimica toată. Tăciunele mocnind al furiei a început iar să ardă cu vâlvătăi.

E un nemuritor mai puternic decât tine. Faptul că profită de tine, mai ales că tu îi aparţii lui Jerome, ca să zic aşa, e motiv să-i dai peste degete. Astfel ai motive să te aperi.

Iar mi-am desprins gura de a lui.

— Opreşte-te, i-am spus din nou, cu mai multă hotărâre. Vreau să te opreşti. Termină.

— N-am de gând să mă opresc, mi-a replicat Sol şi în glasul mieros i se simţea mânia. Respira greu, iar pieptul i se zbătea de la efort. Îşi scosese, sau poate eu, cine mai ştie, cămaşa şi îi vedeam foarte bine pielea. N-am să mă opresc şi, crede-mă, odată ce încep, nici tu n-o să vrei să mă opresc.

Degetele mele încercau să deschidă săculeţul, iar mâna cealaltă se pregătea să caute înăuntru. Ambrozia din organism îmi încetinea reflexele, dar am continuat să mă împotrivesc ei şi am calculat cam pe unde are inima în piept.

— Ţi-am spus de trei ori să te opreşti. O dată ar fi trebuit să fie de ajuns. Dacă am zis „nu”, „nu” rămâne.

— „Nu” nu înseamnă nimic de la o femeie ca tine, a spus cu un râset uşor, semn că încă nu mă lua în serios. Ce ai? Credeam că vrei să fii nemuritoare.

Aveam mâna în săculeţ şi scoteam săgeata. Sol şi cu mine i-am simţit amândoi forţa în acelaşi timp, şi exact atunci a înţeles ce eram. A făcut ochii mari, dar nu i-am lăsat timp să reacţioneze. Nu m-am gândit la ce fac, nici nu am şovăit. Exact

cum îmi spusese Carter, pur şi simplu am acţionat – şi, desigur, am recurs şi la o replică de doi bani.

— Am mai fumat eu chestia asta, am spus şi i-am înfipt săgeata în inimă.

Preţ de o bătaie de inimă, Sol a înmărmurit, nevenindu-i să creadă că se întâmpla cu adevărat aşa ceva.

Şi atunci treaba s-a împuţit considerabil.

Capitolul 20

Cand l-am nimicit pe Sol cu bucăţica aia de lemn, am avut senzaţia că am aruncat un focos nuclear în cameră. Explozia m-a azvârlit de pe canapea şi am aterizat pe podea cu un pocnet tare şi dureros. De pereţi se izbeau obiecte mici, obiectele de artă au căzut pe jos, iar geamurile din cameră au explodat într-o perdea strălucitoare de cioburi. Ploua înăuntru. În jurul meu cădeau picături de sânge şi cioburi scânteietoare ca nişte şiroaie roşii, lucitoare.

Şi propria mea natură nu a fost singura care a fost dezvăluită. În clipa de dinainte ca Sol să explodeze, l-am simţit, l-am simţit pe bune. Da, era dintr-un alt sistem decât mine, dar nu era un nemuritor mărunt dornic să facă un pic valuri. Era zeu, pe bune şi fără putere de tăgadă. Bun, trebuie să precizez că zeii vin şi pleacă de pe lumea asta în funcţie de credinţă. Puterea zeilor este direct proporţională cu credinţa celor care îi venerează. Aşa că cei de ale căror nume nu-şi mai aminteşte nimeni deseori străbat lumea efectiv ca nişte cerşetori, cu nimic deosebiţi de fiinţele umane, mai puţin faza cu nemurirea. Însă Sol era puternic, nu glumă. Nu o putere ca cea a lui Krishna sau a lui Dumnezeu, dar multă în orice caz şi cu siguranţă mai multă decât mine.

Drace! Tocmai am omorât un zeu.

M-am îndreptat din poziţia fetală şi mi-am rotit privirea prin cameră. Totul era liniştit, cu excepţia vântului domol care bătea înăuntru prin geamurile de acum deschise. Aveam pielea şi hainele împroşcate cu sânge stacojiu şi lipicios, de parcă aş fi nimerit din greşeală la capătul păros al unei pensule din casa familiei Mortensen. Inima refuza să-mi bată mai uşor.

O clipă mai târziu, am auzit zgomot de paşi pe scări şi în încăpere a dat buzna Alec, atras de gălăgie şi de zguduitură. S-a uitat împrejur şi mai că i-a căzut faţa când s-a oprit cu un

scârţâit.

Beţia nu-mi trecuse odată cu explozia lui Sol. Mizeria aia de ambrozie îmi bântuia încă prin organism şi chiar îmi înrăutăţea situaţia. Cu toate astea, eram aşa de furioasă pe Alec încât încă o dată mi-am dominat simţurile amorţite şi reflexele şi, cu o viteză care m-a surprins până şi pe mine, m-am repezit la el şi l-am trântit la pământ. Într-o clipită mi-am schimbat aspectul şi fizicul meu micuţ şi suplu a devenit mai musculos şi mai puternic decât sugerau aparenţele. L-am încălecat pe Alec cu picioarele şi cu mâinile şi, când şi-a dat seama că nu poate să se urnească un centimetru din strânsoarea mea, l-a cuprins panica. L-am lovit în faţă. Poate că aveam eu pe pauză capacitatea de coordonare, dar nu mi-a luat prea mult să recurg la forţa brută.

— Cine era Sol?

— Nu ştiu!

— Am lovit iar.

— Jur că nu ştiu, a bălmăjit Alec. Era un tip oarecare… m-a căutat şi mi-a propus o afacere.

— Ce afacere? De ce m-ai adus la el?

A înghiţit în sec şi a clipit ca să nu-l umfle plânsul.

— Pentru sex. Voia să facă sex. O grămadă de parteneri, permanent. Nu conta dacă erau fete sau băieţi, cât timp arătau bine. Eu nu aveam voie să-i ating. Eu îi făceam dependenţi de poţiune până voiau să se întâlnească cu Sol. Apoi, ştii tu…

— Le-o trăgea şi scăpa de ei, am încheiat eu furioasă în locul lui.

Gândul mi-a zburat la Casey şi la manechinul demn de Abercrombie din cafenea. Mi-am adus aminte şi de dorinţa lui Alec de a mă vedea degustând ambrozia, dar şi de reticenţa lui de a mă atinge, indiferent cât de tare şi-ar fi dorit. Îi eram destinată lui Sol.

— Şi deci nu era ambroz… ăăă, adică poţiune din aia în paharul din noaptea asta, am spus. De fapt, chiar era vreun soi de drog care facilitează violul.

— Nu ştiu, a scâncit Alec. Haide, dă-mi drumul.

— Am strâns şi mai tare şi l-am scuturat. Mi-a luat ceva timp, pentru că degetele mi se străduiau să se menţină strânse şi a trebuit să mă străduiesc pentru ca faţa şi glasul să-mi pară în continuare necruţătoare.

— Ce ţi-a dat? Te-a plătit?

— Nu. Mi-a mai dat poţiune, atâta tot. Îmi dădea cât voiam atâta timp cât îi tot aduceam clienţi.

— Iar tu le-ai dat-o băieţilor din trupă, am realizat eu.

— Da. Era singura modalitate… singura modalitate prin care puteam ajunge mari. Asta e tot ce mi-am dorit vreodată. Să facem rost de un contract cu o companie de înregistrări şi să ajungem celebri. Era singura modalitate.

— Nu, am spus. Era doar calea cea mai rapidă.

— Ce i-ai făcut lui Sol? Şi mie ce-ai de gând să-mi faci?

— Ce-am de gând să fac? am strigat, iar furia şi-a făcut loc printre efectele drogului. L-am zgâlţâit şi l-am dat cu capul de podea. Ar trebui să te omor şi pe tine! Tu ştii ce le-ai făcut tuturor oamenilor ăstora? Trupei? În momentul ăsta, Doug e la spital din cauza ta.

A făcut ochii mari.

— N-am ştiut. Sincer. N-am vrut să-i fac rău… Numai că n-am putut să-i fac rost de marfă la timp, înainte să te livrez pe tine.

Vorbea despre mine şi despre celelalte victime de parcă am fi fost o marfă. Îmi venea să-l iau şi să-l arunc pe fereastră, şi chiar puteam. Într-adevăr, oamenii erau nişte fiinţe fragile şi deşi nu aveam puterea să-mi menţin aspectul ăsta sucubic de femeie cu muşchi toată noaptea, o puteam face măcar atâta vreme cât să provoc distrugeri semnificative.

În ciuda urii pe care mi-o inspira în mod normal violenţa, trebuie să recunosc că e mai satisfăcător decât te-ai aştepta să dai cu cineva de pământ. După ce murise Dominique, am dat de depravatul de doctor care îi făcuse plin de neîndemânare avortul. Lăsasem corpul lui Josephine şi îl împrumutasem pe cel al unei gorile musculoase de doi metri şi ceva. Dădusem buzna în cabinetul mic şi sinistru al doctorului şi n-am stat prea mult la discuţii. L-am înşfăcat ca pe un fulg şi l-am izbit de perete, dărâmând rafturi cu curiozităţi şi aşa-zise instrumente medicale. Ce beţie!

M-am dus la el cu paşi mari, l-am ridicat de pieptul cămăşii şi i-am tras un pumn în cap, de zece ori mai tare decât îl lovisem pe Alec. Doctorul s-a clătinat şi a căzut, dar tot mai avea suficientă energie în el încât să se târască înapoi, ca un crab, în încercarea de a scăpa.

„Cine eşti?” a strigat.

„Azi-noapte ai omorât o fată”, i-am spus, înaintând amenințător. „O dansatoare blondă.”

Ochii i s-au bulbucat şi a spus:

„Se mai întâmplă. I-am zis. Ştia care sunt riscurile.”

Am îngenuncheat şi acum îi veneam la nivelul ochilor.

„Ai operat-o şi i-ai luat banii. Nu ţi-a păsat ce i se întâmplă.”

„Să ştii că dacă vrei înapoi banii..

„Pe ea o vreau înapoi! Poţi să faci lucrul ăsta?”

A rămas cu ochii holbaţi la mine, tremurând de frică. M-am holbat şi eu la el, tremurând şi eu de propria-mi forţă. Puteam să-l omor, să-l izbesc iar, să-i frâng gâtul sau să-l strangulez. Era cumplit, greşit, dar furia mă cuprinsese într-atât de puternic încât nu mă mai puteam controla. Sincer, ce noroc că majoritatea incubilor şi sucubilor sunt blânzi din fire, mai înclinaţi spre plăcere decât spre durere. Având capacitatea de a lua orice formă, putem fi letali cu fiinţele umane dacă suntem destul de ofticaţi. Nu au nicio şansă în faţa noastră şi e al naibii de sigur că nici doctorul ăsta nu avea.

Însă un alt nemuritor, da.

„Josephine”, a şoptit glasul lui Bastien din spatele meu. Apoi: „Fleur.”

Când tot n-am răspuns şi nici nu mi-am slăbit strânsoarea, Bastien a spus:

„Letha.”

Numele meu de botez şi-a făcut loc prin pofta de sânge care vibra în mine.

„Dă-i drumul. Nu merită să-ţi pierzi timpul cu el.”

„Şi Dominique nu merită să fie răzbunată?” am întrebat, fără să-l slăbesc din ochi pe viermele uman de dinaintea mea.

„Dominique a murit. Sufletul ei e acum pe lumea cealaltă. Nu schimbi lucrurile dacă îl omori pe omul ăsta.”

„Aşa mă simt eu mai bine.”

„Se poate”, a încuviinţat Bastien. „Dar nu e menirea ta să pedepseşti muritorii, e treaba forţelor mai mari.”

„Şi eu sunt o forţă mai mare.”

Incubul şi-a pus o mână delicată pe umărul meu şi am tresărit.

„Rolul nostru e altul. Noi nu omorâm muritorii.”

„Noi am mai ucis până acum, Bas.”

„Ca să ne apărăm. Nu se compară ocrotirea unui sat de

prădătorii lui cu o crimă cu sânge-rece. Oi fi tu blestemată, dar nu ai coborât într-atât.”

— Am dat drumul doctorului şi m-am lăsat în genunchi. Omul rămăsese împietrit.

„Am iubit-o pe Dominique”, am şoptit.

„Ştiu. Asta e problema cu muritorii. Imediat îţi intră la inimă, dar sunt pieritori. E mai bine pentru noi să ne ţinem la distanţă.”

Nu l-am mai atins pe doctor, dar nici nu m-am mişcat. Bastien m-a tras uşor, menţinându-se încă rezonabil şi calm.

„Hai să plecăm de aici. Lasă-l. Nu ai dreptul să-i curmi viaţa.”

M-am lăsat condusă afară de Bastien. Odată ajunşi pe uliţa întunecoasă de lângă cabinetul doctorului, mi-am reluat aspectul pe care îl simţeam mai normal, al lui Josephine.

„Vreau să plec din Paris”, i-am spus posomorâtă. „Vreau să mă duc undeva unde nu e moarte.”

M-a cuprins cu braţul şi m-am lăsat în seama prezenţei lui odihnitoare.

„Nu există un asemenea loc, Fleur.”

Eram în casa lui Sol şi încă îl ţineam imobilizat pe Alec la podea, aflată din nou în situaţia de a pune cuiva capăt zilelor dacă voiam. Însă vorbele lui Bastien îmi reveniseră în memorie şi am realizat cu durere cât regretam ostilitatea care se instalase între mine şi incub. Încă avea dreptate, chiar şi după atâţia ani. Nu aveam dreptul să ucid din răzbunare. Nu era cinstit din partea unui nemuritor să profite de un muritor mult mai slab. Nu aş fi cu nimic mai presus de Sol. Şi privindu-l pe Alec sub mine, am realizat cât de cumplit de tânăr era, nu cu mult mai mare decât Dominique.

Şi în orice caz, forţa şi limpezimea minţii mi se risipeau cu fiecare clipă. M-am apropiat ameninţătoare de Alec.

— D… dispari de aici, am mormăit cu buzele înţepenite. Dispari imediat. Din Seattle. Şi nu care cumva să mai iei legătura cu Doug sau cu oricine altcineva din trupă. Dacă îmi ajunge la urechi că mai eşti în oraş mâine-noapte… am spus şi m-am străduit să pun de o ameninţare acătării, însă procesele mentale mi se opriseră cu scârţâieli. N-o să-ţi placă. M-ai înţeles?

Cacealmaua mea a dat rezultate; era vizibil îngrozit. M-am

dat jos de pe el şi m-am ghemuit pentru că nu puteam sta în picioare. S-a ridicat fuga, mi-a aruncat o ultimă privire îngrozită şi şi-a luat tălpăşiţa.

Imediat ce s-a închis uşa, am căzut lată.

Capitolul 21

A doua zi de dimineaţă, m-am trezit cu cea mai mare mahmureală din viaţa mea, şi nu e puţin lucru.

De fapt, m-a trezit aerul rece care pătrundea prin geamurile distruse şi scutura perdelele. În Seattle iernile erau blânde, dar totuşi, era luna noiembrie. Mi-am tras pe mine un pulover gros prin schimbarea aspectului şi atunci am remarcat că sângele lui Sol nu-mi dispăruse de pe piele în timpul transformării de azi-noapte, ci se uscase şi căpătase forma unor cristale fine, strălucitoare, de culoare roşie, care mă acopereau pe mine şi totul împrejur. I-am luat cămaşa de mătase abandonată şi am descoperit că făcea o treabă bunicică pe post de cârpă de şters.

Peste noaptea trecută se aşternuse ceaţa şi mi-era greu să-mi amintesc detaliile. Presupun că puteam să pun asta în seama lichidului misterios pe care îl băusem. Când am privit distrugerile din jurul meu, mi-am amintit multe dintre evenimente, şi am reconstituit restul din frânturi. Nu voiam să mai pierd timpul aici, aşa că mi-am căutat mobilul şi am comandat un taxi.

În drum spre Seattle, am decis că nu voiam decât să merg acasă şi să mai dorm un pic. Intram mai târziu în tură. Doug trebuia să deschidă. Stai aşa. Ba nu, nu deschidea el, pentru că era într-un pat de spital. Am oftat şi i-am spus şoferului să mă ducă la librărie.

Când am ajuns la birou, mă aşteptau trei mesaje în căsuţa vocală. Unul era de la autorul căruia îi organizam sesiune de autografe în seara aia, E. J. Putnam. Era totul în regulă cu zborul lui şi se aştepta să ajungă aici cum era stabilit. Al doilea mesaj era de la Beth, care suna să spună că e bolnavă. Iisuse! Chiar toată lumea se îmbolnăvea? Asta ne reducea personalul cu două persoane. Warren încheia seria de mesaje şi mă anunţa că se întoarce din Florida mai târziu şi că trece pe aici diseară. M-am hotărât să mă supăr pe el din principiu. Eu îmi

petrecusem ultima săptămână încercând să jonglez cu haosul, în timp ce el juca golf pe o vreme cu 27 de grade.

Am organizat treburile în magazin, apoi m-am instalat la una din case. Măcar dacă duci lipsă de personal, ai de lucru; aşa n-am avut prea mult timp să mă gândesc la evenimentele de noaptea trecută, sau la Doug, sau la faptul că Seth nu venise azi. Sau la cearta cu Bastien.

— Tu eşti Georgina?

Mi-am ridicat privirea şi am văzut o japoneză drăguţă. Judecând după chip şi conformaţie, trecea uşor în tagma femeilor plinuţe, şi avea părul brunet prins sus, în coadă. Zâmbetul ei avea ceva cunoscut.

— Numele meu este Maddie Sato, a explicat şi a întins mâna. Sunt sora lui Doug.

— Am strâns mâna uimită:

— Nu ştiam că Doug are o soră.

Zâmbetul i-a tremurat puţin şi a spus:

— De fapt, are o grămadă. Suntem împrăştiate peste tot prin ţară, fiecare cu viaţa ei.

— Şi ai venit să… îl vezi pe Doug?

Nu prea voiam să aduc în discuţie un subiect aşa de delicat, dar din ce alt motiv ar fi venit aici?

A dat din cap.

— Am fost la el de dimineaţă. Se simte excelent şi mi-a spus să-ţi transmit salutări.

Nu puteam primi veşti mai bune de atât.

— S-a trezit.

— Da. E morocănos şi ameţit, dar în rest se simte bine. A zis că are câteva CD-uri la tine în birou pe care le vrea şi m-a întrebat dacă pot eu să le iau.

— Sigur, îţi arăt imediat, am spus şi am însoţit-o în spate. Nu pot să cred, sora lui Doug. Cum ai aflat de el?

— M-a sunat Seth Mortensen.

M-am împiedicat şi era gata-gata să intru într-un suport cu cărţi de grădinărit.

— De unde îl cunoşti pe Seth?

— Scriu la revista Womanspeak. Seth avea întrebări despre o organizaţie feministă pentru o carte de-a lui, iar Doug i-a dat adresa mea de e-mail cam acum o lună. Am luat legătura de câteva ori. Când Doug… s-a îmbolnăvit, Seth a făcut rost de

numărul meu de telefon din Salem şi m-a sunat noaptea trecută.

Într-un fel, mă simţeam un pic geloasă că Seth corespondase cu ea pe mail fără ştirea mea, dar imediat mi-am alungat sentimentele astea. Gestul lui fusese teribil de amabil. Şi tipic pentru el, eficient la modul discret şi plin de bunătate. Am condus-o pe Maddie în birou şi am găsit CD-urile într-un sertar.

— Şi când ai venit, noaptea trecută sau azi-dimineaţă?

A clătinat din cap şi a spus:

— De fapt, a venit Seth să mă ia.

— Poftim? Din Salem? E la vreo patru ore de aici.

— Aşa e. A fost foarte drăguţ din partea lui. Eu nu am maşină, aşa că a venit imediat după ce m-a sunat, m-a luat în toiul nopţii şi m-a adus la Doug.

Dumnezeule! Seth călătorise opt ore dus-întors noaptea trecută. Nu e de mirare că nu venise, se dusese acasă mort de oboseală. În acelaşi timp, asta însemna că nu plecase neapărat de la spital ca să fugă de mine. O făcuse ca să-l ajute pe Doug. M-a copleşit încântarea şi simţeam pe de o parte uşurare şi pe de alta reacţia la încă o probă a bunului simţ şi a consideraţiei lui Seth faţă de ceilalţi.

Maddie mi-a lăsat numărul ei de mobil şi a promis să-i transmită gândurile mele bune lui Doug. Pe când ea ieşea din birou, a intrat Janice.

— Auzi, Georgina, a venit Lorelei Biljan.

— Ah, bine. Stai un pic, a venit reacţia mea întârziată. Vrei să spui E. J. Putnam.

— Nu. Categoric e Lorelei. E. J. E tip.

— Ştiu, am spus. Dar sesiunea ei de autografe e peste o săptămână. Azi e sesiunea lui Putnam. Mi-a şi scris un mesaj pe tema asta.

— Habar n-am, tot ce ştiu e că-i aici.

Am simţit că mă prăbuşesc. Am ieşit împreună cu Janice şi am dat mâna cu o femeie mică şi solidă, între două vârste. Îi văzusem fotografia lui Lorelei Biljan în cărţi. Totul era la fel, de la părul brunet tuns băieţeşte şi până la hainele negre specifice ei.

— Vreau să vizitez oraşul, dar mai întâi am vrut să trec pe aici, mi-a spus.

— Da. Sigur, excelent, am zâmbit fără vlagă, străduindu-mă

să continui să respir.

Am mai pălăvrăgit un pic şi, imediat ce a plecat, am dat îna poi fuga în biroul lui Paige şi i-am întors masa cu fundul în sus. Cum era de aşteptat, în programarea pe care o făcuse era trecut că amândoi scriitorii veneau azi, dar pe calendarul cu programarea personalului îi trecuse în zile diferite. Şi pe posterele noastre din librărie erau trecuţi în zile diferite, dar când am verificat reclamele din ziare, şi acolo erau programaţi în aceeaşi zi. Pe site-ul nostru anunţam că amândoi veneau azi, ceea ce însemna că în seara asta aveam să ne trezim cu fanii ambilor.

Dumnezeule! Era ca într-un serial ieftin de comedie, trebuia să mergem la bal cu doi băieţi.

M-am aşezat la biroul lui Paige şi mi-am frecat tâmplele. Cum se întâmplase chestia asta? Cum de dăduse cu bâta în baltă Paige cea perfectă şi eficientă? Mi-am răspuns singură la întrebări: pentru că avea şi alte lucruri pe cap. Avea o sarcină din ce în ce mai dificilă, care o ţinea departe de serviciu deja de trei săptămâni. Oricine distras de aşa ceva ar fi greşit. Din nefericire, eu trebuia să le dau de cap.

Andy a băgat capul pe uşă şi a spus:

— Ah, aici erai. A întrebat Bruce dacă poate vreunul dintre noi să îl ajute la cafenea. Au lipsă de personal. Şi numai ce a sunat Seth pe linia principală a magazinului. Mi-a spus să-ţi transmit că nu poate să meargă la chestia aia programată pentru mâine.

— A sunat Seth? am întrebat prosteşte.

Deci nu dormea. Şi „chestia” de mâine era o reprezentaţie într-un pub a unei trupe locale de muzică celtă. Dar nu mai mergea. Dintr-odată, motivele nobile care considerasem că-l ţin departe de mine îmi păreau mai puţin altruiste.

— Bine. Mersi.

Am rămas cu privirea în gol. Totul se prăbuşea în jurul meu. Nu vorbeam cu cei doi bărbaţi la care ţineam cel mai mult pe lume. Aveam în grijă o librărie care nu dispunea de suficienţi oameni. În seara asta veneau doi scriitori şi fiecare se aştepta să fie în centrul atenţiei ca să-şi promoveze cărţile, iar noi nu aveam spaţiu suficient. Şi, colac peste pupăză, eu mă simţeam ca dracu'. Efectele secundare ale drogului ăluia mă cadorisiseră cu o durere de cap groaznică şi nu dormisem

suficient. Chiar că e obositor să omori un zeu.

Aveam prea multe de făcut şi nu destulă energie sau voinţă ca să trec la treabă. Ca să nu mai zic de mijloace. Aveam nevoie de un miracol, de o intervenţie divină. Şi oricât ar părea de realizabil în branşa mea, probabil că nu avea să se întâmple aşa. Asta dacă nu…

Intervenţie divină?

Mi-am căutat geanta şi am scos din ea un pacheţel de ambrozie, iar cristalele alea ciudate au pulsat sub privirile mele fixe. Ce avea să se întâmple? Datorită lor, trupa Nocturnal Admission ajunsese celebră într-un timp scurt. Oare eu aveam să pot face faţă unei zi de coşmar la muncă? Aveau ele să-mi dea forţa şi cunoştinţele necesare ca să trec de ea? Sau aveam să mă transform într-o bombă sexy salivând după bărbaţi? Nu mai credeam că Sol îmi dăduse din astea noaptea trecută, chiar fusese un drog care favorizează violul. Însă astea… poate că astea îmi puteau oferi un soi de inspiraţie ca să reuşesc să ies din porcăria asta.

Desigur, era problema cu dependenţa aia periculoasă şi cu sevrajul. Dar la mine ar fi fost prima oară. Până şi muritorii trebuiau să ia câteva doze înainte să se împută treaba, iar Carter spusese că mie mi-ar lua şi mai mult până să-mi încep declinul. Probabil că nu riscam nimic atâta timp cât nu prindeam prea mult drag de ceea ce aveam să devin.

Poate de vină era oboseala, dar n-am mai ezitat. Nu te gândi prea mult, acţionează. Mi-am comandat o moca cu ciocolată albă de la cafenea şi, odată ajunsă înapoi în birou, am vărsai cristalele înăuntru.

— Hai, până la fund, am mormăit chiar înainte să o dau de duşcă.

Când am terminat, mi-am odihnit capul pe birou şi am aşteptat să se întâmple ceva, orice. Însă în mare măsură încă mă simţeam somnoroasă. Am căscat. Când îşi făcea chestia asta efectul? De unde să ştiu eu? Şi, Dumnezeule, ce mă fac dacă şi asta avea să se dovedească un dezastru? Dacă îmi împuţea şi mai tare ziua? Nu că era loc de o împuţire şi mai mare. Aveam programaţi doi scriitori în seara asta. Era foarte posibil să apară invidia pe tema căreia glumise mai demult Tammi. Cifra doi e nasoală. Doi duce la rivalitate. Însă dacă mai adaugi şi alte elemente, devine o şuetă de grup, nu o dispută

între doi participanţi pe spaţiu şi prim-plan. Fusesem la multe evenimente mari la care mulţi scriitori ţineau prelegeri şi lecturau. Uneori participau la dezbateri şi răspundeau împreună la întrebări despre arta de a scrie, despre inspiraţie şi lumea editorială. Era drăguţ să ai parte de toate perspectivele astea. Era o ocazie minunată pentru fanii tuturor scriitorilor, apoi fanii respectivi puteau să ia autografe de la mai mulţi autori. Numai că evenimentele de genul ăsta erau ceva de proporţii. Era nevoie de planificare din timp, de publicitate, ca să nu mai vorbesc despre ce personal îţi trebuia!

Câteva minute mai târziu m-am îndreptat, realizând că de mult devenisem zglobie. Nu avusesem timp să remarc când se întâmplase sau ce însemna asta. Aveam prea multe lucruri de făcut. Mintea mi-o luase la galop. Într-o clipită, eram înapoi în zona principală şi îl căutam pe Andy, căruia i-am dat lista cu personalul.

— Sună-i pe toţi cei care nu muncesc azi, mai puţin pe cei bolnavi. Vezi dacă pot să vină, preferabil pentru tot restul zilei. Dacă nu, ne mulţumim cu ce găsim. Apoi întreabă-i pe toţi care sunt aici dacă pot să rămână până la închidere. Spune-le că le vor fi plătite orele suplimentare cu 50% în plus.

Andy a făcut ochii mari la mine de parcă nu m-ar mai fi văzut niciodată în viaţa lui, dar nu i-am dat timp să-şi exprime îndoiala. M-am dus înapoi în birou, i-am trimis un mesaj Mariei şi am sunat-o pe Maddie Sato în timp ce aşteptam. Când a răspuns Maddie, i-am explicat ce favoare speram să-mi poată face. Părea surprinsă de cererea mea, dar a fost totuşi de acord. În acelaşi timp, a promis să dea un telefon pe care nu eram prea dornică să-l dau chiar eu.

Maria a apărut chiar când terminam discuţia cu Maddie. Maria, o tipă timidă şi liniştită, lucra cu jumătate de normă. Prefera să evite casele de marcat pe cât posibil, mult mai fericită să se piardă printre rafturi. În acelaşi timp, era o artistă extraordinară.

— Am dat o bucată de carton pentru postere din dulapul cu material de birou.

— Am nevoie de tine să faci un poster pentru evenimentul din seara asta.

— Pentru sesiunea de autografe? Ăăă, adică sesiunile de autografe?

Deja toată lumea aflase de dubla programare.

— Nu e doar o sesiune de autografe, e o manifestare literară. E…

Prin cap mi-au trecut mai multe posibilităţi pe care le-am respins rapid.

— E Festivalul de literatură Emerald.

Un titlu cam plicticos dar la obiect. Uneori era mai bine aşa decât vreo găselniţă publicitară.

— Da. Primul pe anul ăsta. Şi scrie că vor fi prezenţi şi autorii ăştia, i-am spus şi i-am dat o listă pe care o întocmisem deja. Trece şi că dau autografe şi că avem şi premii. M-am mai gândit un pic: ideile îmi veneau pe măsură ce vorbeam, ca pe bandă rulantă. Şi că 10% din toate vânzările vor fi donate Proiectului de Alfabetizare Puget Sound.

— Uau, a făcut ea. Nu ştiam că se întâmplă toate astea.

— Mda, am încuviinţat vioaie. Nici eu. Desenează, scrie, taie şi lipeşte, fă ce ştii tu, numai fă-o. Am nevoie de el în douăzeci de minute. Şi trebuie să arate bine.

A clipit şi s-a apucat imediat de treabă. În timpul acesta, eu am dat telefoane. Reclamele imprimate ieşeau din discuţie, dar aproape toată lumea avea site. Am sunat la ziarele importante şi la cele mici cu profil artistic. Am sunat şi la cluburile locale ale scriitorilor şi i-am convins să le trimită un e-mail propriilor membri. Într-un final, am sunat şi la posturile de radio. Erau mai puţin dispuşi să facă ceva aşa din scurt, dar ei erau şansa mea de a avea parte de o publicitate imediată. DJ-ii puteau să pomenească despre eveniment fără să fie nevoie de o reclamă oficială. Pentru asta a fost nevoie de ceva periere, dar deja colaboram cu majoritatea dintre ei, ceea ce garanta că aveam să le plătim, iar aspectul caritabil era irezistibil. Recunosc, eu eram irezistibilă. Chiar şi la telefon mă auzeam ispititoare şi convingându-mi interlocutorul cu o îndemânare de neînchipuit. La un moment dat, Maria s-a oprit din lucru ca să se uite la mine, aproape hipnotizată. A clătinat din cap şi s-a întors la posterul ei.

A apărut şi Andy cu lista de oameni. Nu atrăsese aşa de mulţi cum mi-aş fi dorit eu, dar categoric ne îngroşaserăm rândurile. Şi mare parte din personalul prezent azi rămânea.

Maria a terminat chiar atunci posterul şi chiar că arăta bine. Am sărit în maşină şi m-am dus la atelierul de imprimerie care

se ocupa de obicei de comenzile noastre şi le-am dat posterul.

— Nu, mi-a spus sec directoarea, punând o clipă capăt activităţilor mele frenetice. Nu pot să le fac pe toate în mai puţin de o oră. În trei ore, poate.

— O oră şi jumătate? am încercat eu, linguşitoare. E pentru o acţiune caritabilă. E o urgenţă, abia acum am aflat.

— Alfabetizarea e o urgenţă? a spus ea încruntată.

— Alfabetizarea e întotdeauna o urgenţă. Ştii câţi copii din zona Puget Sound au dificultăţi de lecturare din cauza lipsei de resurse şi de educaţie?

Din fericire, cum lucram în domeniul cărţilor, cunoşteam toate statisticile deloc îmbucurătoare. Când am terminat, deja zbirul de femeie mai avea un pic şi plângea. A promis că-mi preia comanda şi că o face într-o oră, cum îi cerusem la început.

În timp ce ea mi le imprima, m-am dus la Foster's Books. Era o librărie de cartier, nu la fel de mare ca Emerald City, dar avea aceeaşi reputaţie de librărie locală, aşa că teoretic eram concurenţi.

Garrett Foster, patronul, s-a uitat la mine când am intrat.

— Cauţi de muncă?

— Am eu o treabă pentru tine, i-am spus cu dulceaţă în glas, aplecându-mă spre el peste tejghea. Aş vrea să iei legătura cu Abel Warshawski.

Abel Warshawski era un scriitor local retras, care scria romane de succes despre zona Pacificului de Nord-Vest. El şi cu Garrett erau vechi prieteni, aşa că Abel apărea public doar la Foster's Books.

Garrett a ridicat dintr-o sprânceană căruntă.

— Abel vine doar aici, ştii foarte bine.

— Ştiu. De-aia nu ţi-am cerut numărul lui de telefon.

Atunci am început să-l tocăn la cap cum că se îmbolnăvise jumătate din personal de la Emerald City. I-am vorbit despre acte de caritate şi despre statisticile privind alfabetizarea. Am subliniat că teoretic nu eram concurenţi din moment ce ei erau în Capitol Hill iar noi în Queen Anne. În plus de asta, industria cărţii era ca o mare familie şi cu toţii aveam aceleaşi scopuri.

— Dumnezeule, femeie, a şoptit când am terminat.

Nu cred că mă oprisem preţ de un tras de aer în piept în timpul discursului meu.

— Eşti sigură că nu vrei un alt loc de muncă?

— Îl vreau doar pe Abel pentru seara asta.

Şi-a muşcat buzele şi a spus:

— Crezi că putem să-l aducem aici pe Mortensen pentru o sesiune de autografe la un moment dat?

— Hm, am spus, meditând la chestiune.

Schimburile în natură erau domeniul meu de specialitate.

— Depinde. Voi închideţi cu câteva ore înaintea noastră, nu? Crezi că putem să luăm câţiva dintre voi să ne ajute în seara asta? Contra cost, desigur.

— Ce tupeu ai, a mormăit. S-a uitat atent la mine, meditând încă, dar ştiam că îmi căzuse în plasă şi nu-mi putea rezista. Bine, dar numai dacă vine Mortensen într-un moment important, înainte să scoată următoarea carte.

— E rezolvată.

Nu-mi plăcea să-l împart pe Seth, dar mulţi scriitori importanţi apăreau în mai multe locuri în Seattle când lansau o carte nouă. Speram să nu-l deranjeze pe Seth că îl dau cu împrumut. Hm, pe-asta o rezolvam eu mai târziu.

Înainte să plec, am cumpărat toate revistele American Mystery şi Womanspeak de la Foster's Books. A ezitat un pic în timp ce mi le marca.

— Auzi… a spus şi s-a uitat la mine. Nu ştiu dacă ai citit nuvela aia a lui Mortensen…

— Ei – am spus cu un zâmbet vesel, indiferentă deja la dublura mea malefică, Genevieve – hai să spunem că nu e primul bărbat pe care l-am „inspirat” un pic.

La plecare, i-am făcut cadou lui Garrett unul din posterele noastre publicitare, pentru că le cerusem celor de la atelierul de imprimerie să-mi facă vreo câteva ca să le iau cu mine înainte să se apuce de comanda propriu-zisă.

A privit posterul, nevenindu-i să creadă.

— Deja l-ai trecut pe Abel! Înainte să vorbeşti cu mine!

— Am lăsat să se mire mai departe şi m-am dus să-mi iau posterele. M-am întors la librărie şi le-am distribuit la trei dintre angajaţi, înarmându-l pe fiecare cu o listă cu locurile în care să le atârne. I-am trimis la treabă, apoi m-am ocupat de partea cu librăria a operaţiunii, care în mare măsură implica mutarea multora dintre mobile şi desemnarea de sarcini angajaţilor pentru seara asta.

Când s-a făcut ora şase, era de parcă cu adevărat ar fi avut loc un miracol. De regulă, sesiunile de autografe aveau loc în cafeneaua de la etaj. Locul încă era inima petrecerii, dar eliberasem şi restul etajului. Asta însemna că o mulţime de rafturi de cărţi şi vitrine erau îngrămădite unele într-altele în timp ce vorbitorii îşi ţineau alocuţiunile, dar nu conta prea tare. Majoritatea celor prezenţi voiau să-i asculte pe autori, nu să caute cărţi deocamdată.

Şi ce mai invitaţi aveam! E.J. Putnam şi Lorelei Biljan îşi atrăseseră fiecare publicul amator de SF şi ficţiune. Mulţimea ar fi fost şi aşa mare, însă publicitatea pe care o făcusem atrăsese şi mai multă lume. Era full. Aveam nevoie de fiecare centimetru de spaţiu care se crease prin rearanjarea mobilierului. Nici măcar nu ţineam minte să mai fi avut vreodată atâta lume în magazin.

Putnam şi Biljan fuseseră un pic şocaţi, şi la început chiar deranjaţi, când s-au trezit în plin Festival de literatură Emerald în loc de o sesiune obişnuită de autografe. Am pus confuzia pe seama unei neînţelegeri create în rândul oamenilor din echipa lor şi le-am mulţumit că sprijină acţiunea caritabilă. De asemenea, le-am reamintit că era o bună ocazie de a apărea în faţa oamenilor care de regulă preferau alte genuri, şi în fond nu era niciunul dintre ei prezentat ca fiind mai puţin important… Chiar aşa de tare. Fiecare putea să citească un fragment timp de zece minute, apoi avea un sfert de oră să răspundă la întrebări. Era cam puţin pentru o sesiune de autografe, recunosc, dar a mers, şi aşa am avut timp pentru o sesiune de întrebări şi răspunsuri cu toţi scriitorii prezenţi, printre care vedetele serii, plus Seth, Maddie şi Abel. Pe tot parcursul evenimentului am oferit premii, iar eu am fost maestru de ceremonii, fără ca măcar jumătate din timp să ştiu ce spun.

— Nu pot să cred că l-ai lăsat pe Seth pe locul al doilea după Putnam şi Biljan, a remarcat Andy încet către mine în timpul dezbaterii, căci cei doi autori se bucuraseră de atenţie exclusivă. E un scriitor mai bun decât amândoi la un loc.

— În acelaşi timp e şi un om bun, i-am şoptit eu.

Acum că aveam şi eu un moment de pauză, nu mă puteam abţine să nu-l sorb pe Seth din priviri. Simţeam de parcă nu i-aş fi văzut de secole zâmbetul enigmatic şi ochii căprui. De fapt, nu-i văzusem niciodată tricoul ăla cu Captain şi Tennille pe care

îl purta. Îmi venea să mă duc iute la el, dar m-am abţinut. Maddie îi ceruse să participe, în numele meu. Era unul din lucrurile pe care o rugasem de dimineaţă să le facă.

Când s-au terminat cuvântările, am cerut personalului să pună totul cât de cât la loc. Am eliberat cafeneaua şi am instalat câte o masă pentru fiecare autor ca să dea autografe. Până şi Maddie, care era destul de necunoscută, a avut câţiva cumpărători. Womanspeak avea reputaţia unei reviste exclusiviste şi cred că îşi câştigase câţiva fani în timpul dezbaterii.

Am trecut pe lângă Seth în timp ce vorbea cu un fan, i-am surprins privirea şi m-am oprit. Între noi s-a lăsat un moment de stânjeneală şi nici măcar euforia indusă de ambrozie nu o putea învinge. Erau prea multe lucruri nerezolvate între noi.

— Mulţumesc, am spus pur şi simplu. Mulţumesc că te-ai implicat în asta.

— Ei, a spus după o clipă. Mă cunoşti doar. Până acum n-am ratat niciun Festival de literatură Emerald. Doar n-o să încep acum!

Magazinul nu era nici pe departe gol când a venit ora închiderii, aşa că am prelungit programul, mai ales că vindeam în disperare. Cam pe atunci a apărut şi Warren.

S-a aşezat lângă mine şi ne-am apucat să studiem mulţimea din jurul nostru.

— De ce mă simt ca un părinte care tocmai s-a întors acasă şi şi-a găsit copiii adolescenţi dând un chef? a întrebat el după o clipă.

— Paige i-a programat azi şi pe Biljan, şi pe Putnam. Mi se părea soluţia cea mai logică.

— Şi când ai descoperit că i-a programat pe amândoi?

— Azi-dimineaţă.

— Azi-dimineaţă, a repetat. Şi în loc, de exemplu, să muţi mobilierul la parter şi să organizezi două sesiuni de autografe în paralel, ai hotărât, în mai puţin de o zi, să ţii o serată plină de vedete, puternic promovată şi cu mai multă lume decât poate încăpea în magazinul ăsta?

Am clipit. Ce chestie. Chiar că exista o soluţie mai simplă.

— De fapt, e un festival, nu o serată. Şi nu uita că are scop caritabil.

Warren a întors brusc capul către mine.

— Donăm ce încasăm unei organizaţii caritabile?

— Numai 10%, l-am asigurat. Dar a venit şi o femeie de la Proiectul de Alfabetizare, care a fost aşa de impresionată încât vrea să stăm de vorbă ca să ne implicăm într-o strângere de fonduri mai mare împreună cu ei. Probabil că pe la anul, desigur, prin primăvară, că doar nu vrem să se bată cap în cap cu următorul Festival de literatură Emerald.

— Următorul?

— Cum să nu. Deja a devenit o tradiţie.

Mă bucurasem de un mare succes mai toată noaptea la evenimentul ăsta. Şi eram încă într-o asemenea formă încât probabil că aş fi reuşit să aranjez şi să pun în aplicare al doilea Festival de literatură Emerald chiar pentru a doua zi de dimineaţă. Deodată mi-a trecut ceva prin cap.

— Auzi, am dat de bucluc?

S-a frecat la ochi.

— Georgina, eşti… a spus şi a clătinat din cap. Nu am cuvinte. Categoric n-ai dat de bucluc. Nu avem atâţia cumpărători nici în Vinerea Neagră. Mi-a adresat unul din cele mai frumoase zâmbete din dotare, o amintire a vremurilor în care fuseserăm mai intimi. Ce-ar fi să te duci acasă acum? Ai mare nevoie de odihnă. Ai nişte pupile enorme.

— Acum te descotoroseşti de mine? Eşti sigur că n-am dat de bucluc?

— N-ai dat de bucluc. Dar am auzit cât de multe ore suplimentare ai făcut şi… şi alte lucruri. Paige o să fie aici săptămâna viitoare, stăm atunci liniştiţi de vorbă. S-a uitat undeva o dată, apoi încă o dată şi a spus, cu ochii mari: Ăla de la casă e Garrett Foster?

M-am dus acasă cam fără chef. Nu era simplu să-ţi abandonezi copilul de suflet. Încă mă simţeam pe cai mari, ameţită, de parcă prin vene mi-ar fi curs adrenalină în stare pură. Nu puteam să mă duc acasă pur şi simplu. Trebuia să fac ceva, să planific ceva, orice implica acţiune. Mi-am atras priviri de la câţiva tipi care treceau pe lângă mine şi le-am zâmbit provocator, mai-mai să dea unul dintre ei peste un tomberon. Poate că reuşeam să fiu activă şi altfel în noaptea asta.

Mi-a sunat mobilul şi am răspuns fără să mă gândesc. Era Bastien.

— La naiba. Am uitat că nu trebuia să răspund la toate

apelurile. Încă nu vorbesc cu tine.

— Nu închide. Trebuie să stăm de vorbă.

— Nu, ţi-am spus…

— Fleur, plec.

În glas i-am simţit durere şi oboseală. Nu vorbea despre ieşitul în oraş şi euforia mi s-a domolit un pic.

— Pleci din Seattle.

— Da.

— De ce?

— Pentru că n-o să-mi iasă faza cu Dana. Amândoi ştim chestia asta.

Deja eram în faţa clădirii în care locuiam şi o priveam cu ochi goi, aşteptând vreun soi de inspiraţie de la ambrozie, care să-mi dea ideea necesară să-l ajute pe Bastien s-o cucerească în sfârşit pe Dana. Nu s-a întâmplat nimic, aşa că am făcut singurul lucru care îmi stătea în putere.

— Vin imediat.

Avea uşa descuiată când am ajuns şi am intrat. „Mitch” stătea în bucătărie cu spatele la mine, prăvălit, cu mâinile pe insulă. M-am dus la el şi i-am cuprins mijlocul cu braţele, odihnindu-mi capul pe spatele lui.

— Îmi pare rău, i-am şoptit.

— Şi mie.

— N-ai reuşit s-o frigi în timpul orelor de gătit? am spus şi mai că m-am prăpădit de râs la propriul joc de cuvinte.

Dumnezeule, era demenţială ambrozia asta.

— Nu, deşi acum ştiu să fac o cremă de zahăr ars superbă. Am în frigider dacă vrei să guşti, a spus şi a oftat. Dar nu, n-am fript-o. Iar tu ştiai asta, nu?

S-a întors şi acum ne priveam. Mi-am ferit ochii.

— Mda. Dar n-am vrut să… nu ştiu ce să zic. Speram, presupun. Speram că o să iasă.

Am rămas tăcuţi un răstimp. Indiferent cât de supărată eram pe el, nu puteam să sufăr să-l văd în felul ăsta, distrus, înfrânt.

— Fleur, vreau să-mi cer scuze pentru noaptea aia…

— Nu, nu e doar…

— Ascultă-mă pe mine mai întâi, m-a dojenit. Trebuie să-ţi spun ceva. În legătură cu Seth.

Şi atunci, exact ca şi în dăţile anterioare când venisem pe la el, a sunat la uşă. Incubul a dat plictisit din mână.

— Lasă.

— Poate e ea.

— Nu-mi pasă. Nu vreau s-o văd.

O fi fost el pesimist, dar eu mă înfruptasem din hrana zeilor şi simţeam că nimic nu-mi poate sta în cale. Ştiam că nimic nu-mi poate sta în cale. Încrederea şi isteţimea mea nu cunoşteau limite. Creasem o nouă tradiţie la Emerald City în câteva ore, sigur mai puteam găsi o rază de speranţă şi pentru Bastien dacă aveam ocazia să discut cu Dana faţă în faţă.

— Poate mai există o cale, i-am spus şi am pornit spre uşă. Fă-te invizibil dacă vrei. Vreau să stau de vorbă cu ea.

— Dacă măcar e ea, a strigat în urma mea.

Ea era.

— Tabitha, a spus şi a zâmbit. Mi s-a părut că te văd intrând.

— Am întors şi eu zâmbetul, unul uluitor. Nu mai aveam să fiu timidă şi tălâmbă în preajma ei. Niciodată nu m-aş fi purtat aşa în condiţii normale, ce să mai zic de acum, când eram la apogeu.

— Mă bucur că ai putut să treci pe aici, i-am spus, degajând căldură prin toţi porii.

Am poftit-o înăuntru, de parcă aş fi fost la mine acasă. La cât de mult mă vedea ea acolo, mai că se putea spune că eram la mine acasă.

— Te rog, intră. Îţi aduc ceva de băut.

Pentru prima oară o vedeam şi eu pe Dana dezarmată. Nu eram Tabitha pe care o cunoştea ea, şi nu ştia cum să se poarte în situaţia asta.

Bastien stătea în bucătărie, invizibil, sfidător, cu braţele încrucişate peste piept. I-am făcut cu ochiul şi m-am întors iar spre Dana.

— Mitch a ieşit un pic, în cazul în care îl căutai pe el.

— Ah. Nu-i nimic. Cred că, ăăă, pot să stau un pic…

Părea s-o descumpănească felul în care controlam situaţia.

Am umplut două pahare de ceai cu gheaţă şi ne-am aşezat la masă. Am pornit o discuţie despre cum ne mersese fiecăreia în ziua aia şi i-am spus despre o acţiune caritabilă extraordinară la care fusesem, la o librărie din centru. Dana şi-a recăpătat ceva din stăpânirea de sine şi a redevenit ea cea mieroasă şi călare pe situaţie. Lăsând deoparte bigotismul ei intrinsec, femeia era capabilă de o conversaţie destul de decentă şi

lucrurile au decurs natural între noi. Păcat că nu-şi canaliza inteligenţa spre lucruri mai utile, mi-a trecut mie prin cap.

În timp ce discutam despre diverse, am înţeles brusc care era soluţia la toată chestia asta cu Dana. Era evident. Nu ştiu dacă de vină era ambrozia, dar nu-mi venea să cred ce orbi fuseserăm cu toţii. Cum de nu-şi dăduse niciunul dintre noi seama care era problema cu ea? Halal experţi în seducţie mai eram şi noi! Bastien avusese dreptate. Dana era o cauză pierdută.

Pentru el.

— Dana – am întrerupt-o într-un stil deloc tabithian –, mă bucur foarte tare că ai venit în noaptea asta, pentru că trebuie să te întreb ceva.

Mai să se înece cu ceaiul.

— Da?

Mi-am înfipt coatele în masă şi mi-am sprijinit bărbia în mâini ca să o pot privi bine în ochi.

— Ai spus acum ceva timp că tu şi cu Bill aţi renunţat la romantism şi că nu te interesează lucrul ăsta. Dar ştii ceva? Nu te cred. Eu cred că îi duci dorul, tânjeşti după romantism. Dar nu cu el.

Dana s-a albit la faţă şi a făcut ochii mari. Bastien, care stătea prin apropiere, avea o privire similară. Dar mie nu-mi păsa. Nu mai aveam nimic de pierdut în faza asta.

— Am dreptate? am întrebat şi m-am aplecat mai tare spre ea. Lipseşte ceva, nu? Şi minţeai când spuneai că nu ştii ce e sexy. Ştii. Ştii ce te excită, şi îţi doreşti lucrul ăsta. Ţi-l doreşti aşa de tare încât mai că-i simţi gustul.

Jur că auzeai şi dacă pica un ac în încăpere. Dana se străduia să-şi controleze respiraţia, cu ochii fixaţi asupra mea, de parcă i-ar fi fost teamă să nu dispar dacă ar fi clipit.

— Da, a spus ea dogit. Ai avut dreptate în multe privinţe. Că nu putem alege pe cine să ne dorim. Şi aşa e… cred că amândouă ştim despre ce vorbesc, Tabitha, a spus, începând să-şi recapete ceva din mai vechea ei încredere. La început nu eram sigură. Erai greu de citit. Dar apoi, când am văzut ce ciudat stăteau lucrurile între tine şi prietenul tău, cum nu voiai niciodată să vorbeşti despre el şi spuneai că nu te atrage, mi-a fost clar. Totul a fost declanşat de spectacolul ăla cu lenjeria pe care l-ai dat în prezenţa mea. Erai extraordinară. Nu mi-l

puteam scoate din minte. Deja te văzusem goală în jacuzzi şi fusese deja destul de dureros. Trebuia să te văd din nou goală. Şi apoi, stând mai mult de vorbă cu tine, am realizat că eşti şi inteligentă. Exact ca în noaptea asta. A inspirat adânc, tremurător, şi a întins mâna să mi-o acopere pe a mea, iar degetele ei mi se plimbau pe mână. Ai dreptate. Vreau ceva. Aşa de tare încât mai că îi simt gustul. Ştiu că nu e bine, ştiu că e imoral, dar nu mă pot abţine. Nu pot să nu doresc pe cine doresc de fapt. Nu pot să mă abţin să nu te doresc.

Nu e de mirare că Bastien nu reuşise să ducă treaba la bun sfârşit. Pe mine mă dorea Dana. Probabil din clipa în care ieşisem din piscină în costumul ăla de baie sumar. O priveam fix şi mă gândeam la toate lucrurile îngrozitoare pe care le făcuse organizaţia ei. M-am mai gândit şi la Bastien, torturat de un demon. În unele cazuri nu era o binecuvântare să fii nemuritor. Acum puteam să-l salvez de soarta asta şi să le dau un pic peste nas şi celor din CPVF.

— Am zâmbit Danei şi mi-am lăsat limbajul trupului să vorbească în numele meu, pe măsură ce tensiunea creştea.

Recunosc, eram un pic surprinsă că toate ciocnirile noastre anterioare fuseseră interpretate drept avansuri, dar mă rog. Incubul, invizibil încă, fugise din cameră pe acolo, pe undeva. „Trebuia să te văd din nou goală.” Bastien se întorsese, cu camera de filmat. Observându-mi tăcerea premeditată, a dat înnebunit din cameră către mine, bucuros nevoie mare.

În momentul ăsta aveam puterea să schimb totul. Aveam puterea de a reuşi ceea ce Bastien se străduise atâta să obţină. Să-l salvez şi să umplu CPVF-ul de ruşine. Dacă reuşeam să o scot la capăt. Astăzi ambrozia îmi dovedise că cel mai mare talent al meu era improvizaţia şi planificarea, capacitatea de a lupta pe mai multe fronturi şi de a rezolva probleme. Era fantastic. Lucrul ăsta mă făcea să mă simt mai bine în pielea mea decât mă simţisem de ceva vreme. Cred că tot asta mă ajutase să-mi dau seama de adevărul despre Dana. Dar cum era cu temerile mele de mai devreme pe tema ambroziei, în legătură cu sexul? Mai era talentul într-ale sexului o parte esenţială din mine? Îmbunătăţise oare ambrozia şi trăsătura asta? Puteam să termin un bărbat, sau o femeie, la pat? Privind-o pe Dana, care mă studia deja cu o pasiune evidentă, ştiam răspunsul. Am râs provocator şi mi-am dat părul de pe

faţă cu un gest elegant.

Puteam, şi chiar aveam s-o duc până în al nouălea cer. În fond, eram o luptătoare. Şi luptam de ambele părţi ale baricadei.

Am strâns-o de mână şi m-am apropiat de ea.

— La fel simt şi eu.

Capitolul 22

Chelnerul mi-a adus încă un cocteil exact când l-am terminat pe ultimul. Ce om de treabă, am gândit. Merita un bacşiş generos.

La patru zile după Festivalul de literatură Emerald, stăteam în barul The Cellar împreună cu Jerome, Carter, Hugh, Peter, Cody şi Bastien. Suspecţii de serviciu. Nu-i mai văzusem pe niciunul dintre ei de zile bune. Mă cam dădusem la fund şi în general nu plecam de acasă decât ca să mă duc la muncă şi de acolo înapoi acasă.

În tot timpul ăsta nu mai avusesem veşti nici de la Seth.

Niciunul dintre noi nu scotea un sunet. Stăteam în întuneric şi trăgeam fiecare de băutura lui. Alţi oameni din pub se fâţâiau pe acolo, râdeau, dar noi eram colţul sobru. Tensiunea apăsătoare dintre noi era aşa de solidă încât puteai să-ţi sprijini bicicleta de ea. Într-un final, n-am mai suportat şi am oftat.

— Gata, am spus ţâfnoasă. Nu vă mai tot prefaceţi. Ştiu că aţi văzut cu toţii înregistrarea.

Era de parcă aş fi scos aerul dintr-un balon, de parcă aş fi dat drumul la stăvilar.

Primul care a luat cuvântul a fost Hugh, iar ochii îi scânteiau de admiraţie.

— Iisuse Hristoase, a fost cea mai tare chestie pe care mi-a fost dat s-o văd.

— Eu am văzut-o de vreo zece ori, a adăugat Peter. Şi tot nu mă plictisesc.

Privirea încântată a lui Cody vorbea de la sine.

Mi-am băut jumătate de pahar dintr-o înghiţitură.

— Uneori mă uit în jurul meu şi nu pot să cred că asta e viaţa mea, am spus.

Bastien făcuse o treabă demnă de un premiu Oscar cu

înregistrarea escapadei mele romantice cu Dana. Ea nici nu remarcase camera plutitoare din încăpere; de fapt, numai incubul fusese invizibil. Desigur, Dana fusese prea ocupată ca să remarce prea multe. Mă ocupasem personal de chestia asta şi, deşi simţeam o oarecare bucurie că aveam puterea de a oferi plăcere, eul meu postambrozic tot nu era încântat că talentele mi-erau expuse în văzul lumii, la fel cum nu-mi plăcuse că nuvela lui Seth dusese cu gândul la mine. Cel puţin, nimeni n-o cunoştea pe Tabitha Hunter.

— Fleur, jur că ai făcut lucruri despre care nici măcar nu ştiam, m-a tachinat Bastien.

— Hai, gura, i-am spus, ştiind că minţea. E şi aşa destul de jenantă situaţia. Nu pot să cred că ai împânzit Internetul cu ea în câteva ore.

A ridicat din umeri şi a spus:

— E greu să ţii pentru tine veştile bune.

Ochii lui Jerome au licărit de o satisfacţie ţinută în frâu.

— Nu e cazul să fii jenată. Ce-ai făcut tu, Georgie, e demn de o cunună de lauri. Vei ajunge sucubul anului.

— Minunat, am spus. Poate de data asta primesc cupoane neexpirate.

— N-ai decât să glumeşti cât vrei – a continuat demonul – dar ai făcut prăpăd într-o organizaţie religioasă foarte puternică. Aşa ceva categoric merită sărbătorit.

Aşa e, merita sărbătorit pentru că probabil Bastien scăpase de pedeapsă. E adevărat, nu fusese vedeta evenimentului, dar mă asigurasem că Jerome scoate în evidenţă rolul pe care îl jucase în raportul oficial pe care îl întocmise. Cred că demonul îşi dăduse seama că exagerasem un pic cu meritele pe care i le atribuisem lui Bastien pe post de asistent în pozna asta a noastră, dar nu şi-a bătut prea tare capul cu detaliile tehnice. Indiferent ce scria în hârţogărie, comunitatea diabolică ştia că în înregistrarea aia extrem de cunoscută era sucubul lui Jerome, şi aşa reputaţia şefului meu atinsese cote ameţitoare.

Cât despre CPVF… ei bine, da, erau categoric pradă haosului. Dana îşi dăduse demisia imediat ce scandalul devenise public. Pierzându-şi deodată puternicul lider, organizaţia căzuse pradă confuziei, plutind în derivă. Bietul Bill. Nu ajungea ruşinea provocată de soţia care călcase strâmb, acum trebuia să se confrunte şi cu consecinţele şi să-şi

menţină poziţia fermă pe tema valorilor familiei, de dragul carierei politice. Anul viitor candida pentru încă un mandat şi nimeni nu ştia cum avea să iasă treaba.

Eu însă eram împărţită în toată chestiunea asta. Sigur, uram oribilele acţiuni ale CPVFului şi mă bucuram să-l văd la pământ. Însă Dana, în ciuda multelor ei defecte, ţinuse la Tabitha. Poate că nu era dragoste, dar sentimentele ei erau autentice. Se deschisese în faţa mea, iar eu îmi bătusem joc de simţămintele ei. Chiar dacă reuşea să iasă bine din afacerea asta, probabil că niciodată nu avea să-şi mai accepte orientarea sexuală. Avea să şi-o îngroape, continuându-şi campania de promovare a intoleranţei faţă de homosexuali. Chestia asta mă sâcâia pentru că-i afecta şi viaţa personală, şi cea politică.

— Şi când nu strică reputaţia târfelor conservatoare – a precizat Hugh –, distruge zei în timpul liber. Chiar l-ai şi bătut pe puştiul ăla? Ce naiba, eşti o mână de om.

— Şi nu uita de Festivalul de literatură Emerald, a spus Cody şi a rânjit drăceşte. Nu pot să cred că am ratat aşa ceva.

— E ceva ce nu-ţi iese bine, Georgina? s-a minunat Peter. Nu te-oi fi apucat să înveţi pe la spatele meu să faci şi sufleu.

Am dat ochii peste cap şi i-am luat în primire pe nemuritorii de rang înalt, ignorând laudele exagerate ale amicilor mei.

— Până la urmă, aveţi de gând să-mi spuneţi toată povestea despre Sol, sau cine naiba era de fapt? Aţi tratat cu foarte mare uşurinţă faptul că am răpus un zeu.

— Ştii mare parte din detalii, mi-a spus Carter.

— Şi practic nu l-ai ucis, a adăugat Jerome.

— Nu? am spus cu ochii căscaţi. Bine, da' tipu' a explodat. Era sânge peste tot. Mie mi s-a părut, nu ştiu, definitivă treaba.

— I-ai distrus manifestarea fizică, mi-a explicat îngerul pe un ton aproape plictisit. Corpul în care umbla prin lumea muritorilor. Sol – sau Soma, cum i se spune mai corect – continuă să existe bine-mersi.

— Soma e o altă denumire a ambroziei… am început să explic tacticoasă.

— Aşa e, mi-a dat Carter dreptate. În spiritualitatea hindusă, zeul Soma este întruchiparea divină a drogului. Îi curge prin vene şi apoi le este transmis muritorilor.

Mi-am adus aminte de încheietura care îi sângera şi de felul în care i se uscase sângele.

— Sângele lui formează cristalele care devin apoi ambrozie. Asta bea toată lumea. Tot asta am băut şi eu! am spus, cuprinsă de fiori.

— Tu ai băut-o în stare pură, a remarcat Jerome, atent la reacţia mea. Direct de la sursă.

— Dumnezeule, am spus când am înţeles. Cupa. Eu credeam că e vreun drog care favorizează violul.

— Aşa a şi fost în anumite privinţe, mi-a spus Carter cu blândeţe. Sângele lui, sub formă de cristale, ajută la o îmbunătăţire a performanţelor care poate fi tolerată de muritori, şi de nemuritori, pentru că e diluat. În formă pură e deja prea mult. Te dezorientează. Merge cu mult peste amplificarea aptitudinilor. Îţi supraîncarcă organismul şi te face să te simţi extraordinar de bun şi susceptibil la atingerea fizică şi la emoţiile puternice.

Aşa se explicau reacţia pe care o avusesem la avansurile lui şi atacul de mai apoi asupra lui Alec. Desigur, eram încă aşa de supărată pe fostul tobar încât credeam aproape că tot aşa aş fi procedat şi fără influenţa ambroziei.

— Mi-e şi scârbă, am mormăit. Auzi tu, am băut sânge. Dezgustător.

Cody şi Peter au făcut schimb de priviri şi au rânjit la mine.

— Şi care a fost faza cu săgeata aia? s-a interesat Hugh. Chestia cu care l-a străpuns.

— E vâsc. El păzeşte poarta dintre lumi. Scandinavii au considerat dintotdeauna că vâscul creşte în copacul vieţii, copacul care susţine lumea.

M-am încruntat.

— Deci dacă şi-a pierdut doar corpul, atunci nu s-a dus cu adevărat.

— Nu se duce niciodată, a spus Carter. Hrana zeilor e veşnic prezentă, sau cel puţin conceptul. Muritorii întotdeauna au crezut, s-au rugat şi o vor face şi în continuare pentru o vindecare miraculoasă care să le schimbe vieţile. De-aia are el încă atât de multă putere, deşi majoritatea nu ştie cine e. Nu întotdeauna oamenii trebuie să ştie pe cine idolatrizează sau în cine cred ca să-i confere acestuia putere.

— Dar când o să scoată iar capul pe lumea asta, probabil că o să se ascundă în altă parte, a spus Jerome, mai pragmatic. Dacă acţionam eu sau Carter, ar fi fost ca o declaraţie de război pe

faţă. Aşa, încercarea disperată a inocentei de Georgie de a se apăra a trimis un mesaj delicat de „du-te-n pizda mă-tii” care nu ne-a creat nici unuia dintre noi probleme. Nu a fost nevoie decât de un raport mărunt, a spus şi s-a strâmbat.

Demonul era un înverşunat adversar al hârţogăriei.

Am oftat.

— Bine. Încă o întrebare. De ce s-a deranjat atât pentru sex, ca să-l facă pe Alex să îi găsească victime?

— Cine zice nu la o partidă de sex? a întrebat Hugh.

— De fapt, legendele sunt pline de desfrâul la care se dedă, a spus Carter. E chiar un mit în care se vorbeşte despre faptul că a fugit cu soţia unui zeu doar pentru că o dorea foarte tare. Când eşti o fiinţă înclinată spre euforie şi performanţe fizice uluitoare, presupun că sexul nu poate să lipsească din ecuaţie. În orice caz, aşa am auzit eu.

M-am încruntat şi am spus:

— Şi era aşa de leneş încât nici măcar nu făcea singur rost de victime. Ce nenorocit.

— E zeu, a spus Carter, de parcă n-ar mai fi fost nimic altceva de adăugat.

M-am întors spre înger şi mă gândeam la ce spusese.

— Azi te-ai dovedit o bogată sursă de cunoştinţe. Dar nu mai deranjează pe nimeni altcineva că discutăm şi acceptăm pe faţă, iacătă, trei sisteme spirituale diferite? Hindus, scandinav şi al nostru. Care întotdeauna am fost de părere că e singurul adevărat, apropo.

Jerome părea de-a dreptul încântat.

— Hai să fim serioşi. Te-ai bătut pe burtă cu nemuritori din tot soiul de „sisteme spirituale” de la începutul existenţei tale ca sucub.

— Da, ştiu… dar niciodată nu m-a preocupat prea tare partea de logistică. Eu credeam că suntem doar diferiţi, mai ştii? Noi cu treburile noastre, ei cu ale lor. Acum îmi amestecaţi lucrurile de parcă… de parcă… ne ocupăm cu toţii cu aceeaşi treabă.

— Aşa e, a intervenit Cody. Care variantă e aia corectă?

Îngerul şi demonul au făcut schimb de rânjete.

— „Pilat l-a zis: Ce este adevărul?”

Carter ăsta chiar nu se putea abţine să nu citeze. În ochi îi citeam că abia se abţinea să nu izbucnească în râs.

Am oftat iar, convinsă că nu aveam să obţinem un răspuns

mai bun de la niciunul dintre ei.

La un moment dat, când deja cheful nostru pierduse din intensitate, Bastien ne-a spus nefericit că trebuia să plece la Detroit. Şi-a luat la revedere de la ceilalţi, apoi eu l-am condus afară.

Stăteam la uşa pubului, fiecare cu propriile gânduri, în timp ce localnicii şi turiştii deopotrivă străbăteau Pioneer Square. În final, am vorbit amândoi în acelaşi timp:

— Fleur…

— Bastien…

— Nu, lasă-mă pe mine primul, a spus hotărât şi am dat din cap, semn că să-i dea înainte. Nu a fost bine ce am făcut la hotel. N-ar fi trebuit să te atrag în chestia asta, mai ales că mi-ai spus imediat că nu vrei. Şi ce i-am spus lui Seth la tine acasă… a fost ceva de neiertat. Da, eram destul de ameţit, dar nu am nicio scuză. Nici pe departe.

Am clătinat din cap.

— Dumnezeu ştie câte lucruri cretine am făcut la beţie. Şi oameni, de fapt. Dar nu fii prea dur cu tine, cel puţin nu din cauza a ceea ce s-a petrecut… ăăă, între noi. Ai avut dreptate. Nu am fost victimă, am vrut şi eu. Am făcut alegeri, alegeri cu care acum trebuie să mă confrunt.

— Nu contează. N-ar trebui să mă ierţi. Mai ales după ce mi-ai salvat pielea la faza cu Dana. Tu ţi-ai dat seama de ceva ce eu am fost prea orb să observ. Nu, categoric, nu merit iertare.

— Se poate. Dar în orice caz, eu am să te iert, am spus şi i-am dat în joacă un pumn. Şi nu poţi să mă împiedici.

— Numai un nebun ţi-ar sta în cale, a spus curtenitor. Dar eu tot nu cred că merit.

— Bas, am văzut oameni venind şi plecând mai bine de un mileniu. Ce naiba, am văzut eu civilizaţii răsărind şi apunând. Nu am prea multe constante în viaţa mea. Niciunul dintre noi, de fapt. N-am de gând s-o şterg de pe listă pe una din cele mai minunate pe care le am.

A deschis braţele şi mi-am odihnit capul pe pieptul lui, tristă că pleca. Am stat aşa mult timp, apoi s-a dat înapoi ca să mă poată privi.

— E momentul pentru o confesiune: nu n-am culcat cu tine din generozitate. Ai avut dreptate. Şi nici n-am făcut-o doar pentru că puteam, ci pentru că te doream. Pentru că voiam să

fiu mai aproape de tine, a spus, apoi m-a atins pe obraz şi a clipit. Tu faci cât zece Alessandre. Ar merita să merg în Guam pentru tine.

— Şi în Omaha?

— Nimeni nu merită atât de mult încât să mă mut eu în Omaha.

Am râs.

— O să pierzi avionul.

— Mda. M-a îmbrăţişat iar, apoi a ezitat, după care a spus: Vreau să mai ştii un lucru. După izbucnirea mea idioată la beţie din ziua aia, a venit Seth la mine.

— Poftim? am exclamat şi mi-am stors creierii.

Trebuie să fi fost cât timp eu pregăteam festivalul.

— De ce?

— Voia să ştie ce s-a petrecut între noi. Toate detaliile.

— Şi ce i-ai spus?

— Adevărul.

Am rămas cu privirea în gol.

— Tipul ăsta e nebun după tine, a spus Bastien după un moment de linişte. O iubire ca asta… hm, până şi iadului îi e greu să se opună unei asemenea iubiri, cred. Nu ştiu dacă lucrurile chiar pot să meargă între un sucub şi un muritor, dar dacă se poate, cu el o să se întâmple. A şovăit o clipă. Cred, de fapt nu, ştiu sigur că am fost un pic gelos pe asta… şi pentru că ţi-a câştigat dragostea, şi pentru că aveai pe cineva care să te iubească aşa, a spus cu un zâmbet dulce-amar. În orice caz, îţi doresc succes. Dacă ai nevoie de mine, aici sunt.

— Mersi, am spus şi l-am strâns iar în braţe. Ţinem legătura. Poate mai colaborăm vreodată.

Aerul şmecheresc, absent pe parcursul discuţiei noastre serioase, i s-a aşternut din nou pe chip.

— Ah, cât rău am putea face. Lumea nu e pregătită să ne facă iar faţă.

M-a sărutat uşor şi dulce pe buze, apoi a plecat. O clipă mai târziu, am simţit prezenţa lui Carter în spatele meu.

— Ce dulce amărăciune e un rămas-bun.

— Aşa e, i-am dat dreptate cu tristeţe. Dar asta e viaţa, fie ea pentru muritori sau pentru nemuritori.

— Cum stai cu mersul pe sârmă împreună cu Seth?

M-am întors spre el. Aproape că uitasem chestia asta.

— Naşpa.

— Te-ai uitat în jos?

— Mai rău. Am căzut. Am căzut şi am dat cu fundul de pământ.

Îngerul m-a fixat cu o privire nestrămutată.

— Atunci fă bine şi urcă-te la loc.

Am râs amar.

— Se poate?

— Sigur, mi-a spus. Cât timp nu s-a rupt sârma, poţi oricând să te urci la loc.

— Am lăsat şi am mers preţ de câteva cvartale ca să iau autobuzul înapoi în Queen Anne. Cât timp aşteptam, am clipit şi m-am uitat de două ori când am văzut-o pe Jody trecând. Nu mai vorbisem cu ea de o grămadă de vreme. După scandalul cu Dana, Mitch şi Tabitha Hunter dispăruseră de pe faţa pământului.

Am plecat din staţia de autobuz, m-am pitit într-un gang întunecos, ceva gen Superman. O clipă mai târziu, m-am dus iute s-o prind din urmă sub forma Tabithei.

— Jody!

S-a oprit şi s-a întors. Când m-a recunoscut, a făcut mari ochii căprui.

— Tabitha, a spus nesigură, aşteptându-mă să ajung la ea. Mă bucur să te văd.

— Şi eu. Ce mai faci?

— Bine, a spus şi am rămas amândouă acolo, jenate. Tu ce faci? Adică, după tot…

S-a îmbujorat.

— Nu trebuie să eviţi subiectul. Pot să fac faţă, i-am spus cu blândeţe. S-a întâmplat. Nu mai am ce face acum.

S-a uitat în jos, la picioare, evident tulburată.

— Am tot vrut să-ţi spun ceva. Nu… nu ai fost singura, înţelegi? Şi-a ridicat din nou privirea, jenată. Într-un fel… m-a abordat şi pe mine, şi am făcut nişte lucruri… lucruri pe care nu voiam cu adevărat să le fac. Dar nici nu puteam refuza. N-o puteam refuza. Treceam printr-un moment dificil din viaţa mea…

Deci Dana nu gustase pentru prima oară din fructul oprit cu mine. Gândul că o forţase pe Jody mă îngrozea, mai mult decât gândul că Dana se arunca în mitinguri care îi contraziceau

propria natură. Dintr-odată nu-mi mai părea chiar aşa de rău pentru ea.

— Atunci a primit ce merita, am spus cu răceală.

— Se poate, a spus ea, supărată încă. A fost un dezastru pentru familia ei. Cel mai rău îmi pare pentru Reese. Şi apoi CPVF-ul… şi pentru el e un dezastru.

— Poate că aşa e mai bine, am spus neutru.

Mi-a aruncat un simulacru de zâmbet, trist.

— Ştiu că nu crezi în organizaţia asta, dar chiar are potenţialul de a face bine. De fapt, chiar în momentul ăsta mă duceam la o întrunire. O să decidem soarta organizaţiei. Nu cred că o să ne destrămăm… dar nici nu ştiu încotro o s-o apucăm.

Sunt oameni care gândesc la fel ca Dana. Nu sunt majoritari, dar sunt vocali. Mai vocali decât cei asemenea mie.

Mi-am amintit de discuţia de când tăcuserăm treabă prin grădină.

— Şi tu încă mai vrei ce mi-ai spus mie? Să-i ajuţi pe cei care au acum nevoie de ajutor?

— Da. Mi-aş dori să merg acolo şi să spun tare ce gândesc. Dacă atrag atenţia unui număr suficient de oameni, cred că am putea să mergem într-o direcţie nouă. O direcţie mai potrivită, care chiar ar putea aduce schimbarea, în loc să promovăm cenzura şi să facem oamenii cu ou şi cu oţet.

— Atunci exact asta ar trebui să faci.

— Nu pot. Nu mă pricep să vorbesc cu oamenii în felul ăsta. Nu sunt chiar aşa de curajoasă.

— Da, dar ai pasiunea necesară.

— Dar oare e de ajuns dacă nu pot să spun ce trebuie?

Dintr-odată a trebuit să mă lupt cu un zâmbet ameţitor care voia să mi se aştearnă pe chip.

— Am ceva pentru tine, i-am spus şi am dus mâna la geantă. Uite, ia asta.

— Am dat ultimul pacheţel de ambrozie. Poate că era periculos să i-l dau unei muritoare, dar o singură doză nu avea să-i facă prea mult rău şi, oricum, niciodată nu va mai putea obţine alta. În plus, cel mai bine era să scap de ispită.

— Ce e?

— E un supliment alimentar pe bază de plante. Ca un soi de amestec energizant. N-ai mai văzut aşa ceva?

S-a încruntat şi a spus:

— Ca ginsengul, kava, sau ceva de genul ăsta?

— Cam aşa ceva. Nu mă înţelege greşit, n-o să-ţi schimbe viaţa, normal, dar mie întotdeauna îmi dă un plus de energie. O pui în ceva de băut.

— Tocmai voiam să-mi iau o cafea…

— E perfect. Şi nu-ţi face rău, i-am spus zâmbind şi am strâns-o de braţ. Fă-o pentru mine, aşa am să simt că ţi-am dat un talisman care să-ţi poarte noroc.

— Bine. Sigur. Îl iau imediat ce îmi cumpăr cafea, a spus şi s-a uitat la ceas. Trebuie să plec dacă nu vreau să întârzii. Ai grijă de tine, bine?

— Aşa am să fac. Mersi. Succes în seara asta.

Spre uimirea mea, m-a strâns iute în braţe şi apoi s-a pierdut într-o mulţime de pietoni. În autobuz în drum spre casă, am descoperit că mă simţeam mai bine în pielea mea decât mă simţisem de zile bune. Sincer, voisem să păstrez ambrozia pentru următorul Festival de literatură Emerald, dar am presupus că n-o să am nevoie de ea atâta timp cât îmi las două zile de pregătire în loc de una. În fond, un pic de spaţiu de mişcare nu strică niciodată.

Capitolul 23

Întrunirea CPVFului nu s-a bucurat nici pe departe de aceeaşi atenţie din partea presei ca o escapadă lesbică fierbinte, dar tot a atras atenţia unui reporter de la Seattle Times şi de asemenea a altor zone ale presei.

Jody ţinuse un discurs de neuitat la întrunire. Oferise o viziune detaliată asupra CPVFului, care implica renunţarea la atacurile din prezent la adresa homosexualităţii. Planul ei încuraja ajutorarea celor nevoiaşi, a aceloraşi mame adolescente şi fugare despre care vorbise cu mine. Întrucât CPVF-ul avea răspândire naţională, mai voia şi ca organizaţiile locale să se ocupe de nevoile comunităţilor lor ca să se bucure de un impact mai mare şi să încurajeze sentimentul solidarităţii. Prezentarea ei fusese genial concepută, plină de pasiune, întrunirea se încheiase cu urale şi aplauze şi cu un vot care o consfinţise în poziţia de nou lider al organizaţiei.

Bănuiala mea era că, după ce se duceau efectele ambroziei, avea poate să fie îngrozită de ce fusese în stare să facă. Însă după toate lucrurile creative şi interesante pe care le făcuse în viaţa ei până acum, eram convinsă că avea să se descurce. În plus de asta, simţeam că avea să fie mai fericită dacă se implica din nou în ceva util după perioada de marasm a vieţii de nevastă.

Mi-a trecut prin cap că, deşi poate ajunseserăm nişte vedete într-ale faptelor diabolice pentru faza cu Dana, Bastien şi cu mine nu prea contribuiserăm de fapt la marea cauză de propăşire a răului. În fond, Dana fusese aia care promovase răul şi intoleranţa. Punând-o pe liber în favoarea lui Jody, aduseserăm mai mult bine în lume decât înainte. Speram ca Jerome să nu facă niciodată legătura asta, pentru că în momentul ăsta era destul de încântat de mine.

Deja articolul despre CPVF era vechi de câteva zile, dar l-am păstrat totuşi la mine pe birou la serviciu, pentru că mă înveselea pe parcursul unei săptămâni de altfel neliniştite. Seth nu venise deloc la magazin.

— Ai văzut faza asta pe Internet? m-a întrebat Doug când a remarcat ziarul.

— Am privit cu dezinteres.

— De ce m-aş uita eu la aşa ceva?

— Pentru că e tare de tot. Pierzi.

Stătea aşezat pe marginea biroului şi se juca cu un pix, aruncându-l în aer. Niciunul dintre noi nu făcea ce-i cerea fişa postului, exact ca pe vremuri.

— Cum te simţi? am întrebat.

— Destul de bine, cred. Ştia că ştiu de ambrozie, dar nu ştia exact ce rol jucasem eu în afacere. Tot ce ştia era că Alec plecase. Suntem cam blocaţi. Presupun că era de aşteptat. Şi nu ajută prea tare nici faptul că nu avem tobar.

— Da, da' o rezolvaţi, nu?

— Să zicem. Numai că e naşpa. Trebuie să organizăm audiţie. S-a oprit din joaca cu pixul şi a spus cu un oftat: Eram aşa de aproape, Kincaid. Dacă mergeam un pic mai încolo, ne scoteam.

— O să vă scoateţi până la urmă, atât că o să dureze mai mult. Tot ce aţi făcut până acum… tot voi sunteţi.

— Mda, a spus nu prea convins.

— În plus, sunt încă fanul tău. Trebuie să ajute şi asta un pic, nu?

Pe buze i-a revenit zâmbetul relaxat.

— Absolut. Cred e posibil să ni se alăture şi Maddie. Nu vrea în ruptul capului să plece de la mine.

Am râs.

— Nu trebuie să se ducă la serviciu?

— Womanspeak îşi are sediul în Berkley. Deja muncea de acasă, aşa că face acelaşi lucru şi aici. Zice că vrea să fie cu ochii pe mine.

— Ce drăguţ!

— Băi frate, a spus Doug cu o privire nostimă. Io unu' încerc să ajung vedetă rock, iar sor'mea se mută cu mine. Nu văd nimic drăguţ în asta.

— Munciţi din greu ca de obicei, văd, s-a auzit un glas blând din spatele nostru.

Ne-am abandonat pălăvrăgeala şi ne-am uitat în sus.

— Paige! am exclamat încântată.

Îmi venea s-o strâng în braţe, dar niciodată nu avuseserăm o relaţie prea sentimentală.

Şefa noastră mult timp absentă stătea în prag. Mai că arăta casual în pantalonii ăia negri şi cu bluza roz de gravidă strânsă sub bust. Îi crescuse burtica şi mai mult în luna care trecuse şi, văzându-i-o, am simţit în piept o senzaţie ca o gâdilătură. Cât fusesem muritoare nu reuşisem să am copii, şi nici acum, că eram nemuritoare, nu puteam avea parte de ei. Conştiinţa acestui fapt încă mă durea, dar niciodată nu îi urâsem pe cunoscuţi pentru asta. Iubeam gravidele şi bebeluşii. Mă bucuram pentru Paige, şi mă bucuram şi mai tare s-o văd înapoi la muncă, arătând aşa de bine.

Pe buzele rujate i s-a înfiripat un zâmbet pe când ne privea pe amândoi.

— Georgina, poţi să vii un pic în birou la Warren? Vrem să stăm de vorbă cu tine. Nu durează mult.

— Sigur, am spus, ridicându-mă însoţită de glasul lui Doug care lălăia în surdină melodia din Fălci.

Paige, Warren şi cu mine ne-am aşezat la el în birou cu uşa închisă. Nu credeam că era de rău, dar mă simţeam cam intimidată stând cu ei în felul ăsta. Mai ales că amândoi mă priveau şi parcă aşteptau ceva.

— Bun – a început Paige – am studiat tot ce s-a întâmplat cât am fost noi plecaţi. Am stat de vorbă şi cu diverşi oameni, a spus şi a făcut o pauză cu efect oratoric. Ai fost aglomerată.

Am zâmbit relaxată.

— Aici întotdeauna e aglomerat. Dacă aveam chef de un magazin mai liber, mă duceam la Foster's.

— Am auzit că ţi-a oferit un loc de muncă, a spus Warren râzând.

— Mda. Da' stai liniştit. Nu mă duc nicăieri.

— Asta e bine – a spus Paige pe un ton vesel – pentru că înţeleg că avem un fel de eveniment anual pe care trebuie să-l planifici. Lorelei Biljan mi-a trimis un e-mail în care îmi cerea s-o invităm şi la Gala literară Emerald de anul viitor.

— Festival, am corectat-o eu. E festival.

— Mă rog. Ideea e că ce-ai făcut tu a fost remarcabil… deşi un pic neortodox. Să pui tu totul la cale aşa de repede şi apoi să obţii o asemenea cifră de vânzări… a spus şi a clătinat din cap. A fost ceva supraomenesc.

Adjectivul ăsta m-a făcut să mă foiesc.

— Trebuia făcut.

— Iar tu ai făcut-o. Aşa cum ai făcut şi multe alte lucruri remarcabile pe aici, lucruri care ne-au impresionat foarte tare.

— Hai, să fim serioşi – am spus deodată, stânjenită de felul în care mă priveau amândoi – acum să nu vă gândiţi că a fost o zi obişnuită. A fost un fel de excepţie. Nu pot să fac aşa ceva tot timpul, am avut şi eu o zi bună, atâta tot.

— Ai avut o mulţime de zile bune, Georgina, a intervenit şi Warren. N-ai mai avut la dispoziţie tot personalul de săptămâni bune. Ai venit până şi în zilele tale libere. Te-ai ocupat de librărie când nu era nimeni altcineva prin preajmă să o facă. Ai rezolvat criză după criză, şi nu mă refer doar la festival, ci şi la situaţia aia cu Doug.

La faza asta m-am crispat.

— Ce-ai de gând să faci? Nu-l dai afară, nu? Pentru că nu a fost numai vina lui… Adică are circumstanţe atenuante. Acum se simte mai bine. E cel mai bun angajat pe care îl ai.

— Am stat de vorbă cu el, a spus Paige cu calm. Şi deocamdată rămâne, deşi e conştient că o să fie într-o perioadă de probă.

M-a invadat uşurarea.

— E bine. E foarte bine aşa.

— Mă bucur că asta crezi, pentru că tu o să fii şefa lui.

— Poftim?

Gândurile mi s-au bulucit în minte şi mi-am mutat privirea de la unul la celălalt, aşteptând replica finală.

— Sarcina mea se dovedeşte mai complicată decât mă aşteptam, după cum ai ghicit probabil. Copilul e sănătos şi încă am şanse la o naştere normală, dar trebuie să elimin anumiţi factori de risc. Din nefericire, unul dintre ei este munca.

Am rămas cu ochii căscaţi. Paige mă angajase. Nu se putea să plece.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că nu pot continua să vin la serviciu.

— Dar… după ce copilul… poţi să vii înapoi, nu?

— Nu ştiu, dar n-am de gând să pun magazinul pe pauză până îmi dau eu seama. Îmi dau demisia şi am vrea ca tu să mă înlocuieşti.

— În calitate de director, a adăugat Warren, de parcă nu era limpede ca lumina zilei.

— Nu… nu ştiu ce să spun.

— Desigur, ai primi o mărire de salariu, a spus ea. Şi apoi am angaja pe altcineva să te înlocuiască. Ai prelua toate sarcinile mele.

Am încuviinţat din cap. Ştiam ce sarcini are ea, mai ales că eu le preluasem în ultimele câteva săptămâni. Implicau mai multă hârţogărie decât socializare, dar cu siguranţă Paige venea destul de mult şi în magazin şi interacţiona cu ceilalţi. Postul ăsta încă implica prezenţa oamenilor, dar altfel. Nu mai era nimeni la acelaşi nivel cu mine şi nu mai aveam niciun şef în afară de Warren. Se prea putea să-mi reducă timpul petrecut cu personalul după program, mai ales prosteala cu Doug. Oricum, postul implica alte noi complicaţii şi dificultăţi.

Pe de altă parte, aveam mult mai multă libertate şi putere. Paige era cea care planifica toate sesiunile noastre de autografe şi evenimentele promoţionale, deşi eu eram responsabila cu festivalul. Mă distrasem, iar acum puteam să fac chestia asta tot timpul. Puteam experimenta lucruri noi, lucru care mă atrăgea, la greu. Şi de asemenea avea ceva provocator, un alt aspect agreabil. Avea să fie nou şi diferit. Trăiam de secole şi cunoşteam pericolele unui stil de viaţă

static. Aveam destulă experienţă şi educaţie încât să pot avea ocupaţii de prestigiu şi chiar o mai făcusem în trecut. De data asta îmi alesesem o meserie mai lejeră; oare eram gata să trec acum la o altă etapă?

Luasem hotărârea, dar când am văzut cât de tare îi neliniştea tăcerea mea, nu m-am putut abţine să nu-i tachinez un pic.

— Şi o să am biroul meu?

Au dat amândoi din cap la unison, crispaţi încă, convinşi că asta mă reţinea.

— Îhî. Bine. Adjudecat.

În seara aia m-am dus acasă beată de fericire din cauza noului meu post. Avea să-mi fie dor de Paige, dar cu cât mă gândeam mai mult la lucrul ăsta, cu atât mă entuziasma mai tare ideea de a fi directoarea librăriei. Aşa ceva trebuia sărbătorit, aşa că i-am sunat pe Hugh şi pe vampiri şi am ieşit în oraş. M-am distrat cu ei, dar sincer, îmi doream să pot sărbători cu altcineva.

După noaptea de beţie, am dormit până mai târziu a doua zi de dimineaţă. M-am trezit cu Aubrey împrăştiată la mine pe gât, gata-gata să mă sufoce, într-o poziţie pe care numai o pisică o putea considera confortabilă. Ceasul arăta miezul zilei şi am zăcut acolo, la căldură, în aşternuturi, şi mă întrebam ce aveam să fac. Nu era deschis magazinul, era Ziua Recunoştinţei.

Atunci a sunat telefonul. M-am rostogolit şi am pipăit în căutarea lui, evitând la mustaţă ca ghearele lui Aubrey să mi se înfigă în jugulară.

Am căscat ochii la numele lui Seth afişat pe ecran, de parcă ar fi avut puteri magice. Am tras adânc aer în piept şi am răspuns.

— Mulţi ani fericiţi, am spus, încercând să par veselă, nu complet înmărmurită.

A urmat o pauză, apoi un chicot firav, de uimire. Nu ştiusem la ce să mă aştept când în sfârşit am reluat legătura după drama de săptămâna trecută, dar râsul ăsta era semn bun, asta dacă nu cumva era un râs amar, timp în care mie inima îmi sângera prăvălită pe podea, iar eu imploram iertare.

— Mersi, a spus, redevenind un pic sobru. Dar, ăăă, nu te cred.

— Cu ce?

— Că vrei să am mulţi ani fericiţi.

— Tocmai am spus asta.

A urmat o tăcere adâncă şi cu fiecare secundă care trecea, mă nelinişteam din ce în ce mai tare.

— Dacă ai vrea cu adevărat asta, ai veni la petrecerea mea.

— Hm, la petrecerea ta, am repetat neutru.

— Da, ai uitat? Te-a invitat Andrea.

Nu uitasem. Mă gândisem de fapt la ea în fiecare zi din săptămâna asta.

— Nu credeam că mai sunt invitată, am spus şi am şovăit, cu inima îndurerată. Nu credeam că mai vrei să vin şi eu.

— Uite că vreau. Hai, grăbeşte-te. Ai întârziat.

Am închis şi am rămas acolo, pe loc. În sfârşit sunase Seth. Şi voia să mă vadă, chiar acum. Ce-avea să se întâmple? Ce-ar trebui să fac? M-am uitat la Aubrey şi am oftat.

— Cred c-ar fi trebuit să ţin pentru mine ultimul pacheţel de ambrozie, nu?

Capitolul 24

Seth mă certase că ajunsesem târziu, dar, fiind părinţii a cinci fetiţe, soţii Mortensen întârziau etern. Aşa că nimeni, cu excepţia lui Seth, nu a dat importanţă întârzierii mele.

De asemenea, la cât haos era acolo, nimeni nu a remarcat cine ştie ce că noi doi nu vorbeam prea mult. Fetele pălăvrăgeau mai mult decât suficient pentru noi toţi, iar prezenţa lor mă liniştea. Ca întotdeauna, nu se mai săturau de mine, mă călăreau şi mă trăgeau de mânecă, asigurându-şi astfel atenţia mea totală. Era o plăcere dulce-amară. Convinsă că Seth şi cu mine eram gata-gata să ne despărţim, mă tot gândeam că avea să fie ultima dată când mai petreceam alături de această familie minunată.

Andrea ne-a oferit o masă de zi de naştere şi de Ziua Recunoştinţei la fel de acaparatoare. S-a dovedit că o ajutaseră şi Terry şi Seth, dar tot mă minunam că reuşiseră o asemenea performanţă în timp ce se ocupaseră şi de cele mici şi i-am spus lucrul ăsta Andreii.

— Când devii părinte, înveţi să jonglezi cu o mulţime de lucruri în acelaşi timp, m-a informat. O să vezi la ce mă refer

când o să ai copii.

— Am zâmbit şi eu politicoasă, fără să mă deranjez să-i spun că nu aveam să am copii.

— În plus de asta – a spus Terry cu un zâmbet larg – am înţeles că deja eşti un soi de superfemeie. Ne-a povestit Seth despre o petrecere nebună pe care ai dat-o la librărie.

— Unchiu' Seth ne-a spus că a fost super, a adăugat Brandy.

— A fost un festival, l-am corectat, privindu-l surprinsă pe Seth.

Nu-mi dădeam deloc seama ce sentimente avea faţă de mine. Mă invitase şi pare-se că mă lăudase. Nimic din toate astea nu se potrivea cu efectele secundare pe care le aşteptam în urma incidentului cu Bastien, nici cu uluiala lui iniţială ca reacţie la el.

După masă, Seth a deschis cadourile, dintre care majoritatea erau cărţi şi noi contribuţii la colecţia lui trăsnită de tricouri.

— Cadoul tău unde e? m-a întrebat Kendall.

— L-am lăsat acasă.

Am mai stat pe la ei, la palavre, după aia, iar teama îmi creştea galopant pe măsură ce mă întrebam unde avea să ducă seara asta. Când în sfârşit petrecerea s-a spart, Seth m-a întrebat dacă vreau să ieşim.

Am inspirat adânc. Era acum ori niciodată.

— Hai la mine acasă.

Odată ajunşi, ne-am instalat pe canapea, la distanţa cuvenită, şi am vorbit despre orice altceva în afară de relaţia noastră. I-am spus de noul meu post şi m-a felicitat. Apoi mi-a spus de comentariul interesant pe care i-l făcuse un fan la sesiunea de autografe. După vreo jumătate de oră pe acelaşi tipar, n-am mai rezistat.

— Seth, ce se întâmplă? l-am întrebat. Cu noi.

Şi-a lăsat capul pe speteaza canapelei.

— Mă întrebam eu când o să ajungem în punctul ăsta. Nu mai putem evita subiectul, nu?

— Cam aşa ceva. E un lucru important. Asta nu e ca disputa pe alegerea restaurantului în care să luăm cina… e vorba despre noi. Despre viitorul nostru. Vreau să spun că… ei, mă înţelegi. Ştii ce am făcut.

— Ştiu, a spus şi a studiat un pic tavanul, apoi şi-a întors ochii de culoarea ambrei asupra mea.

În clipa aia aproape că am înţeles de ce întotdeauna părea să se uite în cu totul altă parte. Când mă privea direct, aveam parte de o privire intensă, puternică, electrizantă.

— N-am voie să te iert? m-a întrebat.

— Ăăă… nu. De fapt nu ştiu.

Discuţia asta îmi amintea de aia pe care o avusesem cu Bastien mai devreme. Şi el spusese acelaşi lucru, şi după ce meditasem bine la tot, hotărâsem că nu merita să fiu supărată pe el. Chiar aşa de simplu era să-i ierţi pe cei pe care îi iubeşti?

— Thetis, n-am să te mint, m-a durut. Şi încă mă mai doare. Dar în anumite privinţe… ce să zic, nu e foarte diferit de ce faci în mod normal.

— Ba e diferit în draci.

— Tu cu cine ţii? a spus şi a râs. Ai de gând să mă întorci împotriva ta?

— Încerc doar să mă asigur că-ţi aperi interesul.

— Întotdeauna îţi faci griji în privinţa asta. Nu-ţi mai face, nu sunt chiar o cârpă.

— Nu asta am vrut să spun. Atât că… nu ştiu ce să zic. Nu prea mă pricep la faza asta cu întâlnirile.

— Te înţeleg. Nici eu. Am făcut o grămadă de tâmpenii în relaţiile anterioare, aşa că merit să se mai întoarcă roata. Desigur, asta nu înseamnă că vreau să se repete chestia asta, dar o greşeală… o greşeală pot s-o iert. Dacă eu nu am cine ştie ce experienţă la întâlniri, tu trebuie să stai şi mai rău după… câţi ani de aventuri?

— Mulţi, am dat eu un răspuns la plesneală.

Dintr-un motiv sau altul, nu prea aveam chef să-i spun lui Seth ce vârstă aveam.

A surprins chestia asta şi a mijit ochii, plin de regret.

— Şi uite, mai e un lucru. Aproape mai rău decât ce s-a întâmplat. Iar faci chestia aia.

— Ce anume?

— Îmi ascunzi anumite lucruri despre tine. E de parcă ţi-ar fi frică să-mi arăţi cine eşti. Dar după cum am spus, asta presupune dragostea. Te deschizi. Vreau să te cunosc. Vreau să ştiu totul despre tine. Uneori simt că, indiferent cât de puternice sunt sentimentele mele pentru tine… tot nu te cunosc deloc.

— Nici la faza asta nu mă prea pricep, am spus uşurel.

Seth m-a strâns în braţe, strivindu-mă de el. Mişcarea asta avea o patimă, un sentiment solid de posesiune care mi-a făcut sângele să-mi clocotească în vine.

— În prezent tu eşti totul pentru mine, Georgina, dar nu pot continua aşa… dacă nu avem onestitate în relaţia noastră.

Vorbea pe un ton blând şi iubitor, dar printre rânduri am citit ameninţarea. Îmi epuizasem şansa de a călca pe bec. Data viitoare nu mă mai ierta.

Chestia asta mă speria un pic, cu toate astea eram mândră de el şi realizam că şi eu mai aveam multe de învăţat despre el. Avea tot dreptul să mă certe. Nu era o cârpă. Îmi regretam greşelile şi, deşi mă bucuram că de data asta mă ierta, nu voiam ca Seth să-şi irosească viaţa cu mine dacă eu nu eram în stare măcar să-l tratez cum se cuvine.

Tânărul meu iubit francez, Etienne, nu-şi revenise niciodată. Mulţi ani mai târziu, aflasem că rupsese logodna, rămânând veşnic celibatar. Se afundase în pictură, câştigând ceva admiratori. Câteva portrete ale mele drept Josephine cea blondă mai figurau încă în colecţii private din Europa.

Etienne nu reuşise să mă uite, iar lucrul ăsta îl distrusese, îmi doream atât de tare să meargă relaţia cu Seth! Voiam să fim împreună şi fericiţi atâta timp cât era posibil. Dar dacă nu se putea, nu voiam să-şi irosească viaţa cu mine asemenea tânărului pictor.

— Te iubesc, i-am şoptit lui Seth lipită de umărul lui, uimită să aud cuvintele astea ieşindu-mi din gură.

Şi în momentul ăla mi-am dat seama cât de serios vorbisem. A inspirat adânc şi m-a strâns şi mai tare şi am simţit iubirea revărsându-se din el, deşi nu a spus nimic.

— Sunt destul de sigură că nu te merit.

— O, draga mea Thetis, meriţi o mulţime de lucruri. Şi sincer – a spus, schimbându-şi poziţia şi studiindu-mă – oricât de tare ar durea… într-un fel mă bucur, dacă mă înţelegi, că ai avut ocazia aia cu Bastien.

M-am încruntat.

— Ocazia de a fi cu o copie a ta?

— Nu. Tot e ceva ciudat în asta. Mă refer la ocazia de a face sex şi de a te bucura de experienţă. Ori de câte ori mă gândesc la ce faci tu de felul tău… A închis ochii o clipă şi apoi a continuat: îmi tot închipui cum eşti violată în mod repetat. Şi nu

pot să sufăr lucrul ăsta. Mi se face rău. Mă bucur că ai fost cu cineva la care ţii… deşi nu am fost eu acela. Meriţi să te bucuri de sex.

— Şi tu, am spus, copleşită de generozitatea fără limite a lui Seth. Ştii… dacă vrei vreodată să cauţi pe cineva şi să, ăăă, faci sex ca să te distrezi… să ştii că poţi. Ştii, doar ca să-ţi satisfaci nevoia fizică. Să ştii că nu m-ar deranja.

Cel puţin aşa credeam, şi mi-am amintit stânjenită că fusesem un pic geloasă pe el pentru că discutase cu Maddie pe mail.

M-a privit serios.

— Eu nu fac sex doar ca să-mi satisfac o nevoie. Nu şi dacă pot să mă abţin. Se poate ca sexul să nu fie ceva obligatoriu într-o relaţie, dar este o expresie a acesteia. Cel puţin ar trebui să fie cu cineva la care ţii.

Nu m-a surprins răspunsul. De fapt, deodată mi-a adus aminte de ceva.

— Am un dar pentru tine.

În ciuda situaţiei noastre amoroase aflate la restrişte, alesesem douăzeci dintre cele mai bune fotografii din cele pe care mi le făcuse Bastien şi pe care i le dădusem lui Hugh să mi le imprime săptămâna asta. De fapt, nu ştiusem până acum că aveam cu adevărat să pot să i le dau lui Seth. Erau la mine în dormitor, legate cu o panglică roz.

— Ăsta e cadoul de ziua ta, am spus şi i-am întins pozele.

— Stai un pic, a spus şi şi-a deschis geanta în care îşi căra laptopul.

O clipă mai târziu îmi dădea câteva foi de hârtie, iar eu i-am dat fotografiile. Am rămas în tăcere, fiecare studiindu-şi darul primit.

Preţ de o clipă, am crezut că până la urmă îmi dădea un manuscris de-al lui. După câteva rânduri parcurse, am realizat că-mi erau adresate mie. Era ce promisese să-mi scrie acum ceva timp, expunerea detaliată a tot ce şi-ar fi dorit să facem.

Citind, mai că am pierdut contactul cu lumea înconjurătoare. Era delicios ce-mi scrisese, unele părţi erau ca o poezie. O odă minunat meşteşugită închinată frumuseţii mele, trupului meu şi personalităţii mele, care mi-a umplut inima de bucurie. Unele părţi erau mai explicite, fierbinţi şi încărcate de erotism. Pe lângă ele, O'Neill şi faza din lift cu Genevieve erau o joacă de

copii, şi simţeam cum mă îmbujorez pe măsură ce citeam.

Când am terminat, l-am privit cu respiraţia întretăiată. Mă privea, pentru că lui îi luase mai puţin timp să studieze fotografiile.

— Retrag ce am spus, a zis, ridicând una dintre ele în care stăteam goală pe un scaun, într-o parte.

Picioarele îmi atârnau leneş peste margine şi aveam la vedere unghiile de la picioare date cu ojă roz. În poală ţineam o carte de-a lui Seth cu coperte cartonate.

— Se poate ca până la urmă sexul să fie un lucru obligatoriu într-o relaţie amoroasă, adăugă.

Mi-am aruncat privirea la manifestul lui.

— Mda. Se poate.

Am rămas o clipă în tăcere, apoi am izbucnit în râs. S-a frecat la ochi şi m-a întrebat, obosit:

— Thetis, ce-o să facem cu relaţia noastră?

— Nu ştiu. Înrăutăţesc fotografiile situaţia?

— Nu. Sunt excelente. Mulţumesc. Sunt o minunată cale de a te avea… deşi nu mă pot bucura de tine cu adevărat.

Uşor, a început să mi se contureze o idee în minte. Fotografiile implicau privitul, iar privitul era un lucru sigur. Dar nu era obligatoriu să privească doar o imagine bidimensională.

— Poate… poate că de fapt te poţi bucura de mine cu adevărat. Mi-a aruncat o privire întrebătoare şi am adăugat repede: Fără să pui mâna. Hai, vino.

— Pare periculos, a spus când l-am condus în dormitor.

Lumina amurgului se strecura difuză în încăpere şi i-am făcut semn spre un scaun din colţ.

— Stai acolo.

M-am dus în colţul opus, sperând că era destul loc.

— Ce faci… Ah. S-a oprit şi a înghiţit în sec. Ah…

Mi-am plimbat mâinile uşor peste şolduri şi peste sâni, până la nasturele de sus de la bluză şi l-am desfăcut voit încet. Apoi, la fel de tacticoasă, am trecut la următorul nasture, şi la următorul. Apoi mi-am desfăcut părul, lăsându-l să mi se reverse sălbatic pe umeri.

Ideea unui strip-tease este să uiţi de ruşine, dar, am presupus eu, în acelaşi timp mai e şi problema tempoului. Trebuie să recunosc că, punând de un asemenea spectacol de faţă cu Seth pe care îl iubeam, mă plasam într-un teritoriu în care mă

simţeam un pic stingheră. Fremătam de o energie dată de stânjeneală, dar nu am arătat pe dinafară. Eram pe scenă şi am parcurs etapele cu o încredere însufleţită de patimă, uneori privindu-mi propriile mâini, alteori privindu-l pe el. Asta era o parte din darul meu pentru el. Era evident că-i plăcea să-mi vadă trupul, deşi în clipa asta mă privea împietrit, cu ochii mari, dar controlându-şi expresia feţei.

Până la urmă, bluza mi-a căzut la podea, urmată îndeaproape de fustă. Mai devreme avusesem picioarele goale, dar în drum spre dormitor îmi trăsesem neştiută de el, prin schimbarea aspectului, ciorapi cu portjartier. Rămasă doar în ciorapi şi în setul de sutien şi chiloţi roşii din satin, mi-am mişcat corpul languros şi provocator în timp ce mă jucam cu marginile şi cu bretelele.

Următoarele victime au fost ciorapii, şi l-am rulat pe fiecare cu gesturi delicate, ocazie cu care mâinile îmi curgeau lin de-a lungul pielii. Rămasă aproape în pielea goală, m-am delectat cu satinul lunecos, plimbându-mi degetele peste sutien şi chiloţi. În sfârşit au căzut şi ei şi am rămas complet goală, complet expusă şi cu o arsură uimitoare jos. Mă excitasem şi pe mine la fel de tare ca pe el.

Am rămas acolo o clipă, de parcă aş fi aşteptat aplauzele publicului meu, apoi am dat să traversez încăperea.

— Nu, a spus cu un glas gros şi răguşit, cu degetele înfipte în braţele scaunului. Ar fi bine să nu te apropii prea tare.

M-am oprit şi am râs uşor.

— Nu-mi pari genul de tip sălbatic, Mortensen.

— Mă rog, există o primă dată pentru orice.

— Şi zi, ţi-a plăcut?

— Foarte mult, a spus, iar ochii lui mă sorbeau, pofticioşi şi pătrunşi de dorinţă. E cea mai tare chestie pe care am vă— zut-o vreodată.

M-am întins încântată, ducându-mi mâinile deasupra capului pentru o clipă, după care am expirat şi mi le-am lăsat să cadă. Pe când făceam asta, mi le-am trecut peste sâni şi peste coapse cu un gest indiferent la care nici nu m-am gândit prea mult. Cu toate astea, la gestul meu l-am văzut crispându-se uşor şi focul din priviri i s-a reaprins.

Pe faţă mi s-a răspândit un zâmbet.

— Ce e? a întrebat.

— Nu cred că s-a terminat spectacolul.

M-am aşezat iar pe pat, apoi m-am ridicat ca să mă sprijin de perne, în centrul atenţiei. Privindu-l pe el şi fiecare reacţie pe care o avea, mi-am dus mâinile la sâni, mângâindu-i. Dar nu erau genul de mângâieri specifice unui striptease, erau alt soi de mângâieri, unele mai pătimaşe.

„Vreau să te văd pradă orgasmului”, scrisese Seth în misiva lui. „Vreau să-ţi văd tot trupul fremătând, buzele întredeschise în timp ce-ţi sorbi propria plăcere. Numai a ta, a nimănui altcuiva. Tu singură, complet cotropită de extaz.”

Mi-am mângâiat sânii, mi i-am prins în palme şi le-am simţit moliciunea şi curbele. Degetele mi-au mângâiat sfârcurile, jucându-se şi mai mult cu ele, trasând cercuri leneşe. Mi-am trecut degetul mare peste ele, delectându-mă cu sensibilitatea lor. Când în sfârşit mi le-am adus într-o stare de încordare şi dorinţă, mi-am plimbat mâinile peste abdomenul neted, cercetând şi insistând pe tot ce am întâlnit în cale până am ajuns la coapse. Le-am depărtat uşor, mi-am strecurat două degete între labiile dornice de tandreţe ca să mângâi punctul care pulsa, gemând fără măcar să-mi dau seama. Faptul că Seth mă privea mă excita şi mai tare decât mă aşteptasem. Eram udă toată, tânjeam şi mă mistuia dorinţa.

Mi-am plimbat degetele insistent peste punctul fierbinte şi umflat, zgândărind dorinţa crescândă. Mi-am arcuit trupul şi am auzit cum printre buze mi se strecurau ţipete uşoare, dar singurul lucru la care mă puteam gândi erau ochii lui Seth care mă priveau. Faptul că făceam asta pentru el era în mai multe privinţe mai adevărat decât fusese actul sexual cu Bastien cel cu înfăţişarea lui Seth. Mai intimi de atât nu puteam fi niciodată. Nu era exact acelaşi lucru cu comunicarea deschisă despre care tot vorbeam, dar într-un fel, de fapt chiar mă deschideam în faţa lui, mă expuneam privirilor lui fără inhibiţii.

Mă tot aşteptam ca nevoia mea sucubică de energie să sesizeze înşelătoria, dar fie distanţa, fie faptul că îmi ofeream singură plăcere a continuat s-o inducă în eroare. Uite că până la urmă găsiserăm o chichiţă.

În timp ce degetele continuau să mă mângâie între labii, aducându-mă din ce în ce mai aproape de extaz, mi-am dus cealaltă mână mai jos şi mi-am vârât două degete înăuntru, în momentul ăsta am gemut şi mi-am depărtat şi mai tare

coapsele, oferindu-i lui Seth spectacolul complet. Degetele îmi trudeau şi mai repede, şi mai tare, atingând totul, făcând să crească din ce în ce mai mult plăcerea aia delicioasă, până când am simţit că nu mai rezist, că sunt gata să explodez.

Şi apoi chiar am explodat.

Prin corp mi-au izbucnit scântei şi fulgere, dinspre interior spre exterior, până ce fiecare părticică din mine a fremătat de viaţă. Am ţipat din nou, tare, cu trupul contorsionându-mi-se pe cearşafuri, în timp ce spasmele îmi chinuiau muşchii. Ceea ce la începuse fusese un spectacol menit ochilor unui privitor devenise altceva. Faptul că făcusem asta pentru Seth, cu Seth, trezise din nou la viaţă ceva din adâncul meu. Îmi pierdusem controlul, propriul meu corp pusese stăpânire pe mine.

Când în sfârşit m-am liniştit, m-am întins din nou pe aşternuturi, revenindu-mi puţin câte puţin, în timp ce respiram sacadat. Simţeam că eram acoperită de sudoare. Şi odată cu reacţia asta fizică, în corp mi se răspândea şi o alta, emoţională şi aproape spirituală. Era de parcă această experienţă ar fi aprins o flacără în adâncul meu, una care nu murise odată cu orgasmul, una care aproape că se stinsese cu mult timp în urmă, dar care acum strălucea sălbatic.

O clipă mai târziu, l-am auzit pe Seth ridicându-se şi aşe— zându-se cu grijă lângă mine, abia stând pe pat. Ne-am privit unul pe celălalt, amândoi tăcuţi, exprimând din priviri tot ce aveam de spus. A întins mâna, vrând parcă să mă mângâie pe obraz, dar apoi şi-a retras-o.

— Mi-e teamă să te ating, mi-a şoptit.

— Da. Se poate… se poate să fie mai înţelept să stai deoparte un pic. În cazul în care se declanşează.

— Retrag ce-am spus mai devreme despre strip-tease. Asta a fost cea mai tare chestie pe care am văzut-o vreodată, a spus cu un zâmbet strâmb. De fapt, tu eşti cel mai minunat lucru pe care l-am văzut vreodată, tu, în întregime.

— Am zâmbit şi eu şi i-am spus:

— Se poate să fi găsit o cale de scăpare.

— Poate pentru tine. Eu unul mă simt un pic… neplăcut în momentul ăsta. Mă bucur că măcar tu te-ai eliberat.

Dintr-odată m-am ridicat, plină de energie.

— Şi tu de ce nu poţi?

Zâmbetul i-a pălit.

— Cum adică? În baie, vrei să spui?

— Nu. Chiar aici.

— Glumeşti.

— Nu, am spus şi am simţit cum pe buze mi se înfiripă un zâmbet drăcesc. Ce e corect, e corect. Serviciu contra serviciu. Eu am făcut chestia asta pentru tine, acum e rândul tău.

— Eu? Nu. Nu! Nu pot să fac aşa ceva.

— Ba cum să nu. Nu e nicio greutate.

— Da, dar…

— Fără comentarii. Tu îi tot dădeai înainte cu deschiderea şi cu onestitatea.

— Dar nu e acelaşi lucru.

— Ba da. M-am rostogolit şi nu eram în poziţie de atac, dar ceva pe acolo. I-am aruncat o privire intensă. Tu cum crezi că am reuşit să fac toate astea? M-am gândit la tine. M-am gândit că eşti deasupra mea, iar eu îmi desfăceam corpul dinaintea ta, mă deschideam în faţa ta. Te-am lăsat să vezi totul, voiam să iei partea aia din mine. Fără niciun secret. Iar acum vreau să văd şi eu acelaşi lucru. M-am aplecat spre el şi am început să-i scot tricoul. Vreau să te văd cum ai orgasm, să te laşi în voia dorinţei. Vreau să-ţi văd chipul în timp ce te mângâi singur, gândindu-te la mine.

— Şi lumea spune că eu mă pricep la cuvinte. A închis ochii pentru o clipă. Nu pot să cred că poţi avea efectul ăsta asupra mea.

— Am tras deasupra capului tricoul cu Spam.

— Aştept.

S-a uitat la mine, apoi a început să-şi dea jos pantalonii cu grijă, şovăielnic. I-a aruncat pe podea şi apoi a trecut la boxerii adorabili din flanelă. S-a oprit în faza aia, evident emoţionat, apoi şi i-a scos cu o mişcare rapidă înainte să apuce să renunţe. L-am privit admirativ, pentru că era prima oară când îl vedeam gol. Pe când privirea îmi poposea între picioarele lui, a trebuit să mă străduiesc să rămân serioasă. Bastien juca la pitici pe lângă el.

— O să fie tare greu, a remarcat.

— Mie deja mi se pare tare.

— Nu mai face glume.

— Scuze. Tu relaxează-te, asta e toată chestia. M-am îndepărtat de el, lăsând iar spaţiu între noi. Uită de jenă. Lasă-

te în seama sentimentelor.

A dat din cap şi a inspirat adânc.

— Mersi, domnule antrenor. Poţi să te dai pe partea ta? Mda. Acolo. Şi apoi mâna aia… aşa, pune-o acolo. E perfect aşa. A clătinat din cap, cu un aer aproape comic de nefericire şi dorinţă întipărit pe faţă, în timp ce mâna îi cobora uşor. Trebuie să te văd bine ca să o scot la capăt, cred, ca să nu mă uit la mine. Dacă sunt prea atent la ce fac, atunci îmi dau seama de ridicolul situaţiei.

— Păi atunci – am spus, instalându-mă confortabil – nu te uita în jos.